

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TEHLİKE DOLU BİR DÜNYADA

SIRADIŞI BİR İTTİFAK

DÜNYALARIN AYIRDIĞI

ANCAK KADERİN BİRLEŞTİRDİĞİ BİR AŞK

"Hayal gücünü ve yüreğini riskli altına alarak."

Julius

"İhtim verici, olağandışı ve heyecan verici."

Kirkus Reviews

"İnanılmaz derecede özgün. Üçlemünün ikinci kitabını salıncıklarla beklıyoruz."

Seventeen.com

"Rossi'nin romanın bütün sıraları aygıt ve deneyimli bir sanatçının yalvarmasına dönmüş."

School Library Journal

"Ümitsizlik bir distopik yalvarır."

Examiner.com

"Aşk Opusları hayranlarını mest edecek."

Booklist

PEGASUS
www.pegasusyayinlari.com

facebook.com/pegasusyayinlari

twitter.com/pegasusyayinlari

ARIA

Koza'nın duvarlarının ötesindeki dünyaya "Ölüm Dükkânı" diyorlardı. Dışarıda ölmenin milyonlarca yolu vardı. Aria buraya hiç bu kadar yaklaşacağını düşünmemişti.

Önündeki ağır, çelik kapıya bakarken dudağını ısırды. Yanıp sönen kırmızı harflerle görüntü ekranında ÇİFTLİK 6 - GİRİŞ YASAK yazıyordu.

Çiftlik 6 yalnızca hizmet amaçlı bir kubbe, diye düşündü Aria. Onlarca kubbe Hayal'e yemek, su ve oksijen; yani kapalı bir şehrin ihtiyacı olan her şeyi tedarik ediyordu. Çiftlik 6 son fırtınada hasar görmüştü ama söylendiğine göre hasar o kadar da ciddi değildi. Tabii söylentilere göre...

"Belki de geri dönmeliyiz," dedi Paisley. Hava geçirmeyen bölmede, Aria'nın yanında durmuş, endişeyle uzun, kırmızı saçlarından bir tutamı kıvrıp duruyordu.

Erkeklerin üçü de kapının yanındaki kontrol panelinin üstüne eğilmiş, bir alarmı devreye sokmadan dışarı çıkabilmek için sinyalin

frekansıyla oynuyorlardı. Aria devamlı didişmelerini duymazlıktan gelmeye çalıştı.

“Haydi ama, Paisley. En kötü ne olabilir ki?”

Aria şaka yapmak istemişti ama sesi fazla tiz çıkınca peşinden bir de gülüş ekledi. O da biraz histerik çıktı.

“Hasar almış bir kubbede ne olabilir ki?” Paisley ince parmaklarıyla saydı. “Derimiz çürüyebilir. Dışarıda kalabiliriz. Bir Eter fırtınası bizi insan pastırmasına dönüştürebilir. Sonra yamyamlar bizi kahvaltı niyetine yer.”

“Orası sadece Hayal’in başka bir bölgesi,” dedi Aria.

“Yasak bir bölge.”

“Pais, gelmek zorunda değilsin.”

“Sen de öyle,” dedi Paisley ama yanıliyordu.

Son beş gündür, Aria sürekli annesi için endişelenmişti. Annesi neden onunla iletişime geçmemiştir? Lumina daha önce asla günlük ziyaretlerine gelmezlik etmemiştir; tıbbi araştırmalarıyla ne kadar meşgul olursa olsun. Eğer Aria aradığı cevapları bulmak istiyorsa o kubbeye girmek zorundaydı.

“Yüzüncü, yani bininci kez söylüyorum: Çiftlik 6 güvenli,” dedi Soren bakışlarını kontrol panelinden ayırmadan. “Bu gece ölmek istediğimi mi sanıyorsunuz?”

Haklıydı. Soren kendini, hayatım tehlikeye atmayacak kadar seviyordu. Aria’nın bakışları onun kaslı sırtında gezindi. Soren, Hayal’in Güvenlik Müdürü’nün oğluydu. Ancak ayrıcalıklar sayesinde elde edilebilecek bir vücut yapısı vardı. Hatta bronzlaşmıştı; hiçbirinin güneşe çıkmadığı göz önünde bulundurulunca bu saçma bir özellikti. Ayrıca şifre kırmada bir dâhiydi.

Bane ve Echo yanında durmuş, onu izliyordu. İki kardeş her yere Soren'in peşinden gidiyordu. Genellikle yüzlerce takipçisi vardı ama bu Diyarlar'daydı. Bu akşam sıkışık, hava geçirmeyen bölmeyi sadece beşi paylaşıyordu. Sadece beşi kanunları çiğniyordu.

Soren doğrularak ukala bir tebessüm takındı. "Babamla güvenlik protokolleri hakkında konuşmam gerekecek."

"Yaptın mı?" diye sordu Aria.

Soren omuz silkti. "Şüpheli mi vardı? Şimdi sıra en iyi kısmında. Kapatma vakti."

"Bekle," dedi Paisley. "Akıllıgözlerimizin frekansı ile oynayacağını sanıyordum."

"Oynuyordum da zaten ama bu bize gereken zamanı vermez. Kapatmak zorundayız."

Aria parmağını Akıllıgöz'ünün üstünde gezdirdi. Şeffaf aleti her zaman sol gözünün üstüne takar ve daima açık tutardı. Göz onları Diyarlara götürüyordu, zamanlarının çoğunu geçirdikleri sanal mekânlara.

"Yakında dönmezsek Caleb bizi öldürür," dedi Paisley.

Aria gözlerini devirdi. "Abin ve onun tematik geceleri." Genellikle Diyarlara Paisley ve abisi Caleb'la, 2. açık salonda, en sevdikleri noktadan giderdi. Son bir ayda, Caleb gecelerini belirli konulara göre planlıyordu. Bu gecenin konusu, "Arkadaşımsıları Beslemek" kızarmış yaban domuzu ve ıstakoz ziyafeti çektikleri bir Roma Diyarı'nda başlamıştı. Sonra da Mitoloji Diyarı'nda Minotauros beslemeye gitmişlerdi. "Piranalar gelmeden önce ayrıldığımız için seviniyorum o kadar."

Akıllıgözü sayesinde Aria, araştırmasını yüzlerce kilometrelik başka bir koza olan Neşe'ye kadar takip eden annesini her gün

ziyaret etmeyi sürdürebilmişti. Uzaklığın beş gün önce Neşe'yle bağlantı kopana kadar önemi yoktu.

“Orada ne kadar kalmayı planlıyoruz?” diye sordu Aria. Soren’la sadece birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Ona Neşe hakkında soru sorabileceği kadar.

Bane’in yüzünde bir sırıtiş belirdi. “Gerçekten parti yapmaya yetecek kadar!”

Echo saçını gözlerinden çekti. “Bizzat parti yapmaya yetecek kadar!”

Echo’nun gerçek adı Theo’ydu ama çok az insan hatırlıyordu. Takma adı ona çok yakışıyordu.

“Bir saatliğine kapatabiliriz.” Soren ona göz kırptı. “Ama endişelenme, seni sonra açarım.”

Aria kendini gülmeye zorladı, sesi buğulu ve cilveliydi. “İyi edersin.”

Paisley ona şüpheli bir bakış attı. Aria’nın planından haberi yoktu. Neşe’ye bir şey olmuştu ve Aria, Soren’in babasından bilgi alabileceğini biliyordu.

Soren kalın omuzlarını ringe çıkan bir boksör gibi esnetti. “Haydi bakalım, Arızalar. Sıkı tutunun. Kapatmamıza üç, iki...”

Aria kulaklarının derinliklerinden gelen tiz bir çınlamayla irkildi. Görüş alanını kırmızı bir duvar kapladı. Sol gözüne ateşten iğneler batıyormuş gibi bir acı saplanıp kafa derisine yayıldı. Kafatasının hemen altında toplanıp omurgasından aşağıya vuran acı tüm uzuvlarına bir patlama gibi dağıldı. Oğlanlardan birinin rahatlamış gibi birden küfrettiğini duydu. Kırmızı duvar belirlediği gibi kayboldu.

Aria birkaç kez gözlerini kırıştırdı, şaşkındı. En sevdiği Di-yarların simgeleri kaybolmuştu. Okunacak mesajları ve Akılliek-ran'ının alt kısmındaki haber bölmesi de kaybolmuştu, geride sadece yumuşak bir filmle filtrelenmiş, donuk görünümlü, hava geçirmez kapı kalmıştı. Gri çizmelerine baktı. Orta Gri'ydi. Hayal'de hemen hemen her yeri kaplayan bir ton. Gri nasıl daha az canlı görünebilirdi ki?

Kalabalık ve küçük odada olduğu halde yalnızlık hissine kapıldı. İnsanların bir zamanlar böyle yaşadığına inanamıyordu, sadece gerçeklikle. Dışarıdaki Vahşiler *hâlâ* böyle yaşıyordu.

"İşe yaradı," dedi Soren. "Çıktık. Artık sadece etten ibaretiz!"

Bane olduğu yerde zıpladı. "Vahşiler gibiyiz!"

"Vahşi'yiz!" diye bağırdı Echo. "Biz Yabancılarız!"

Paisley gözlerini kırıştırtıp durdu. Aria ona güvence vermek istedi ama Bane ve Echo küçük alanda bağışırken odaklanamıyordu.

Soren kapının üstündeki, elle açılan kolu çevirdi. Aniden çıkan bir tıslama sesiyle odadaki basınç azaldı ve soğuk hava akımı geldi. Aria aşağıya baktığında Paisley'nin elini eline kenetlediğini gördü. Soren kapıyı kaydırarak açmadan önce, aylardır kimseye dokunmadığını fark etmesi bir anını aldı; annesi gittiğinden beri...

"Nihayet özgürüz," dedi Soren ve sonra karanlığa doğru bir adım attı.

Hava geçirmeyen bölmenin dışından gelen ışıktaki Hayal'de her yeri kaplayan o düz zemini gördü ama bunlar bir toz katmanıyla kaplıydı. Soren'ın adımları belirsizliğe doğru giderken geride iz bırakmıştı.

Ya kubbe güvenli değilse? Ya Çiftlik 6 dışarıdan gelen tehlike-lerle kaynıyorsa? Ölüm Dükkânı'nda milyonlarca ölüm. Yanaklarına

çarpan havada yüziyor olabilecek milyonlarca hastalık. Nefes almak birden intihar gibi geldi.

Aria, Soren'in olduğu yönden klavye sesleri duydu. Gürültülü bir dizi tıklama sesiyle ışık demetleri yanıp söndü. Mağara gibi devasa derinlikte bir alan belirdi. Tarım alanları çizgi gibi düz sıralarla geriye doğru uzayıp gidiyordu. Yukarıda, yüksek tavanda boru ve ışık parçaları üst üste geliyordu. Aria, delik ya da başka bir yıkıntı izine rastlamadı. Kirli zemini ve heybetli sessizliğiyle kubbe sadece ihmal edilmiş gibi görünüyordu.

Soren girişin önüne atlayıp kapının çerçevesini kavradı.

“Bu hayatınızın en güzel gecesi olursa beni suçlayın.”

Yiyecekler bellerine kadar gelen plastik tepcilerde yetişiyordu. Çürümekte olan meyve ve sebzeler sonu gelmeyen bir biçimde etrafını kaplamıştı. Koza'daki her şey gibi, genetikleri verimlilik için tasarlanmıştı. Yaprakları ve büyümek için toprağa ihtiyaçları olmadığı için az miktarda su gerekiyordu.

Aria kurumuş bir şeftaliyi kopardı, onun yumuşak yüzeyine ne kadar kolay zarar verebildiğini fark edince irkildi. Diyarlarda hâlâ yiyecek yetişiyordu ya da güneşli göğün altında kırmızı ağıllı çiftliklerde sanal olarak yetişiyormuş gibi görünüyordu. Son Akıllı-göz sloganını hatırlamaya çalıştı: *Gerçeklikten daha iyi*. Bu durumda doğruydı. Çiftlik 6'daki gerçek yiyecekler ters çevrilmiş yaşlanma sürecinden önceki yaşlı insanlar gibi görünüyordu.

Oğlanlar ilk iki dakikayı birbirlerini aralıklarda kovalayarak ve ekili sıraların üstünden atlayarak geçirdi. Bu Soren'in “Çürüktop” adını verdiği, birbirlerine mahsul attıkları bir oyuna dönüştü. Aria bir süre oynadı ama Soren onu hedef alıp çok sert atıyordu.

Aria, Paisley'yi kalkan olarak kullanıp ekili sıralardan birinin arkasına saklanırken Soren oyunu tekrar değiştirdi. Bane ve Echo'yu infaz edecekmiş gibi duvara yasladı ve kardeşlere üzüm ateşi açtı, onlar da öylece durup güldüler.

“Daha fazla limon atma!” diye bağırdı Bane. “Konuşacağız!”

Echo ellerini Bane gibi kaldırdı. “Pes ettik, Meyve Hasatçısı! Konuşacağız!”

İnsanlar daima Soren ne isterse yaparlardı. En iyi diyarların hepsinde önceliği vardı. Hatta bir diyara onun adı verilmişti: SOREN 18. Soren'ın babası orayı doğum günü için bir ay önce yaratmıştı. Eğik Yeşil Şişeler özel bir konser vermişti. Son şarkı sırasında stadyuma deniz suyu dolmuştu. Herkes denizkızı ve denizerkeğine dönüşmüştü. Her şeyin mümkün olduğu Diyarlarda gerçekleşmesine rağmen parti olağanüstüydü. Su altı konser çılgınlığını başlatmıştı. Soren kuyruk yüzgeçlerini bile seksi kılmıştı.

Aria onunla okuldan sonra nadiren takılmıştı. Soren spor ve savaş Diyarlarını yönetiyordu. İnsanların rekabet edip bir sıraya konabildiği yerleri. Aria, Paisley ve Caleb ile sanat ve müzik Diyarlarını tercih ediyordu.

“Şu pis şeye de bak,” dedi Paisley pantolonundaki portakal bulaşığını ovuşturarak. “Çıkıyor.”

“Buna leke deniyor,” dedi Aria.

“Lekelerin amacı ne?”

“Bir amacı yok. O yüzden Diyarlarda olmuyor.” Aria en yakın arkadaşını inceledi. Paisley'nin yüzü buruşmuştu, kaşı Akıllıgöz'ünün üstüne çıkmıştı. “İyi misin sen?”

Paisley parmaklarını Göz'ünün önünde salladı. "Bundan nefret ediyorum. Her şey *eksik*, değil mi? Herkes nerede? Hem sesim neden bu kadar yapay çıkıyor?"

"Hepimizinki öyle. Megafon yutmuşuz gibi."

Paisley kaşını kaldırdı. "Ne gibi?"

"İnsanların seslerini daha yüksek çıkarmak için kullandığı koni. Mikrofonlar yokken."

"Kulağa büyük bir gerileme gibi geliyor," dedi Paisley. Kenara kayıp Aria'ya doğru döndü. "Bana neler olduğunu anlatacak mısın? Neden Soren'layız?"

Şimdi diğerlerinden ayrı kaldıkları için Aria, Paisley'e Soren'la neden flört ettiğini söyleyebilirdi. "Lumina'ya ne olduğunu öğrenmeliyim. Soren'm babasından bilgi alabileceğini biliyorum. Çoktan bir şey biliyor olabilir."

Paisley'nin yüzündeki ifade yumuşadı. "Herhalde sadece bağlantı kopmuştur. Ondan yakında haber alırsın."

"Bağlantı daha önce sadece birkaç saatliğine kopmuştu. Hiç bu kadar uzun sürmedi."

Paisley iç geçirip plastik tepecige yaslandı. "Geçen gece ona şarkı söylediğine inanamadım. Hele Caleb'ı görmeliydin. Annenin ilaçlarından aldığını sandı."

Aria gülümsedi. Sesini genellikle gizli tutuyordu, sadece kendisi ve annesi arasındaydı. Fakat birkaç gece önce Kabare Diyarı'nda kendini Soren'a tutkulu bir balat söylemeye zorlamıştı. Dakikalar içinde Diyar tüm kapasitesini doldurmuştu, yüzlerce insan yeniden şarkı söyleyişini dinlemek için bekliyordu. Aria gitmişti. Umduğu gibi Soren da o zamandan bu yana peşindeydi. Bu akşam için teklifte bulunduğu Aria hemen fırsatı değerlendirmişti.

“İlgisini çekmem gerekiyordu.” Parmağıyla dizindeki bir tohumu attı. “Meyve savaşını sonlandırdığı anda onunla konuşacağım. Sonra buradan çıkarız.”

“Şimdi durduralım. Ona sıkıldığımızı söyleriz... ki sıkıldık.”

“Olmaz, Pais,” dedi Aria. Soren bir şeylere zorlanmaya gelmezdi. “Ben hallederim.”

Soren önlerindeki ekim sırasının üstüne zıplayıp ikisini de sıçrattı. Elinde bir avokado tutuyordu, kolunu geriye çekmişti. Grileri meyve suyu ve posa lekeleriyle kaplıydı. “Sorun ne? Neden ikiniz burada öylece oturuyorsunuz?”

“Çürüktop’tan sıkıldık,” dedi Paisley.

Aria yüzünü buruşturup Soren’in tepkisini bekledi. Soren kollarını kavuşturdu, onlara tepeden dik dik bakarken çenesi bir o tarafa bir bu tarafa oynuyordu.

“Belki de gitmelisiniz. Bir dakika. Az daha unuttuyordum. Gidemezsiniz. Anlaşılan sıkın kalmak zorundasınız, Paisley.”

Aria hava geçirmeyen kapıya baktı. Soren onu ne zaman kapamıştı? Kapı ve Akıllıgözlerini devreye sokmak için gereken tüm şifrelerin onda olduğunu fark etti. “Bizi buraya kapatamazsın, Soren.”

“Eylemler tepkilerden üstündür.”

“Neden bahsediyor?” diye sordu Paisley.

“Soren! Buraya gel,” diye seslendi Bane. “Bunu görmem lazım!”

“Hanımlar. Bana ihtiyaçları var.”

Koşarak gitmeden önce avokadoyu havaya fırlattı. Aria düşünmeden yakaladı. Elinde parçalanmış avokado yapışkan yeşil bir pisliğe dönüştü.

“Çok geç kaldığımızı söylüyor, Pais. Bizi çoktan dışarıda bıraktı bile.”

Aria yine de hava geçirmez kapıyı kontrol etti. Pano tepki vermedi. Kırmızı acil durum anahtarına baktı. Doğrudan ana bilgisayara bağlıydı. Basarsa Hayal Muhafızları onlara yardım etmeye gelirdi. Ama o zaman dışarı kaçtıkları için cezalandırılıp Diyarlardaki ayrıcalıklarından olurlardı. Üstelik Soren’la annesi hakkında konuşma şansını da kaçırdı.

“Biraz daha kalacağız. Yakında geri dönmeleri gerekecek.”

Paisley saçını tek omzunun üstünden çekti. “Peki. Ama yine elini tutabilir miyim? Kendimi Diyarlardaymışım gibi hissetmemi sağlıyor.”

Aria en yakın arkadaşının uzattığı ele baktı. Paisley’nin parmakları hafifçe titriyordu. Aria onun elini tuttu ama birlikte kubbenin öteki ucuna yürürken elini geri çekme dürtüsüne direndi. İleride üç oğlan Aria’nın daha önce fark etmediği bir kapıdan geçti. Bir dizi ışık daha yandı. Bir an için Akıllıgöz’ünün yeniden devreye girdiğini ve aslında bir Diyar gördüğünü zannetti. Önlerinde bir orman uzanıyordu, güzel ve yeşil. Sonra yukarı baktı, ağaçların tepesindeki tanıdık beyaz tavanı gördü, içinden bir dizi ışık ve boru geçiyordu. Devasa bir teraryum olduğunu anladı.

“Buldum,” dedi Bane. “Tam bir şampiyon değil miyim?”

Echo başını yana eğdi, dağınık saçları gözlerinin önünden çekildi. “Şampiyonsun, dostum. Gerçekdışı. Yani gerçek. Aman, ne demek istediğimi anladın.”

İkisi de Soren’a baktı. “Harika,” dedi Soren, bakışları kararlıydı. Gömleğini çıkardı, kenara savurup ormanın içine koştu. Bir saniye sonra Bane ve Echo peşinden gitti.

“Oraya gitmiyoruz, değil mi?” diye sordu Paisley.

“Aynı şekilde değil.”

“Aria, ciddi ol.”

“Pais, şuraya bir baksana.” Geri çekildi. Çürük meyveler bir yana, bu orman gerçekten cezbediciydi.

“Mutlaka görmeliyiz.”

Ağaçların altı daha serin ve karanlıktı. Aria boştaki elini ağaçların gövdelerinde gezdirip sert yüzeylerini hissetti. Yapay kabuk tenine batabilirmiş gibi dokunuyordu. Avucunda kuru bir yaprak ezip keskin parçacıklara böldü. Yukarıdaki yaprak ve dalların şekillerine baktı, oğlanlar sessizleşirse ağaçların nefes aldığını duyabileceğini hayal etti.

Ormanın derinliklerine yönelirlerken Aria, Soren’ı takip etti. Paisley’nin elinin nemli sıcaklığını görmezden gelmeye çalışırken onunla konuşma fırsatı arıyordu. Paisley’yle daha önce Diyarlarda el ele tutuşmuşlardı, orada insanlar birbirine dokunabiliyordu. Ama orada daha yumuşak gelmişti, şimdi hissettiği kısıtlayıcı kavrayışın aksine.

Oğlanlar ormanın içinde birbirlerini kovalıyordu. Buldukları sopaları şimdi sanki mızrak gibi taşıyorlardı, yüzlerine ve göğüslerine de çamur sürmüşlerdi. Vahşiler gibi davranıyorlardı, dışarıda yaşayanlar gibi.

“Soren!” Aria yanından geçerken seslendi. Soren duraksadı, elinde mızrakla ona tısladı. Aria irkilip geri çekildi. Soren ona gülüp koşarak gitti.

Paisley, Aria’yı durdurdu. “Beni korkutuyorlar.”

“Biliyorum. Her zaman fazlasıyla korkutuculardır.”

“Oğlanlar değil. Ağaçlar. Sanki üstümüze düşecek gibiler.”

Aria yukarı baktı. Bu ağaçlar ne kadar farklı görünse de aklına böyle bir şey gelmemiştir. “Peki. Gidip hava geçirmeyen kapının yanında bekleyelim,” dedi ve geldikleri yoldan geri yürümeye başladı. Birkaç dakika sonra, çoktan geçtikleri bir alana geldiklerini fark etti. Ormanda kaybolmuşlardı. Az daha bu durumun inanılmazlığına gülecekti. Paisley’nin elini bırakıp avucunu pantolonuna sürttü.

“Daireler çiziyoruz. Oğlanlar gelene kadar bekleyelim. Endişelenme, Pais. Hâlâ Hayal’deyiz. Gördün mü?” Tavandaki yapraklara baktı ve sonra bakmamış olmayı istedi. Yukarıdaki ışıklar sönmeye başladı; bir an için yanıp söndükten sonra geri geldi.

“Bunun olmadığını söyle,” dedi Paisley.

“Gidiyoruz. Bu aptalca bir fikirdi.” Burası Çiftlik 6’nın hasar gören kısmı mıydı?

“Bane! Buraya gel!” diye bağırdı Soren. Aria döndü, ağaçların arasında koşturan bronz vücudu gözüne çarptı. Fırsat bu fırsattı. Acele ederse onunla şimdi konuşabilirdi. Paisley’yi yalnız bırakırsa.

Paisley ona zayıf bir tebessümle baktı. “Aria, git. Onunla konuş ama çabuk dön.”

“Söz.”

Aria onu bulduğunda Soren kollarında bir dal yığını taşıyordu.

“Ateş yakacağız,” dedi.

Aria donakaldı. “Şaka yapıyorsun. Gerçekten yakmayacaksınız... değil mi?”

“Biz Yabancılarız. Dışarıdaki Yabancıların ateşleri olur.”

“Ama biz hâlâ içerideyiz. Yapamazsın, Soren. Burası bir Diyar değil.”

“Aynen. Bu bizim gerçeğini görme fırsatımız.”

“Soren, bu yasak.” Diyarlardaki ateş hafif bir ısı yayarak dalgalanan turuncu ve sarı bir ışıktı. Ama yıllardır Koza güvenlik tatbikatlarından öğrendiği kadarıyla gerçek ateşin farklı olduğundan emindi. “Havamızı zehirleyebilirsin. Hayal’i yakıp kül edebilirsin...”

Soren yaklaşıncı Aria sustu. Soren’in alnında su damlacıkları birikmişti. Yüzünde ve göğsündeki çamurun arasından temiz yollar çizerek akıyordu. Terliyordu. Aria daha önce hiç ter görmemişti.

Soren ona doğru eğildi. “Burada istediğim her şeyi yapabilirim. Her şeyi.”

“Yapabileceğini biliyorum. Hepimiz yapabiliriz, değil mi?”

Soren duraksadı. “Öyle...”

Buydu işte. Aria’nın fırsatı. Sözlerini dikkatle seçti. “Bir şeyler biliyorsun, değil mi? Bizi buraya sokan şifreler gibi... Bilmememiz gereken şeyleri?”

“Tabii ki biliyorum.”

Aria gülümseyip Soren’in kollarındaki dalların etrafından dolandı. Parmak uçlarında yükselip oğlanı fısıldamaya davet etti.

“O halde bana bir sır ver. Bilmememiz gereken bir şey söyle.”

“Ne gibi?”

Işıklar yeniden titreşti. Aria’nın kalbi hopladı. “Neşe’de neler olduğunu söyle,” dedi elinden geldiği kadar sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi davranarak.

Soren geri çekildi. Başını yavaşça iki yana salladı, gözleri kısıldı. “Annene ne olduğunu öğrenmek istiyorsun, değil mi? Buraya o yüzden mi geldin? Benimle oynuyor musun?”

Aria artık yalan söyleyemezdi. “Bana bağlantının neden hâlâ kopuk olduğunu söyle yeter. İyi olup olmadığını bilmeliyim.”

Soren'in bakışları Aria'nın dudaklarına kaydı. "Daha sonra beni ikna etmene izin verebilirim," dedi. Sonra da omuzlarını geriye atıp dalları daha yukarı kaldırdı. "Şu anda ateşi keşfediyorum."

Aria, Paisley için açıklık alana döndü. Bane ve Echo da oradaydı. Kardeşler ortaya dal ve yaprak yığıyordu. Paisley, Aria'yı görür görmez ona doğru koştu.

"Sen gittiğinden beri bunu yapıyorlar. Ateş yakmaya çalışıyorlar."

"Biliyorum. Haydi gidelim." Hayal'de altı bin kişi yaşıyordu. Soren'm her şeyi tehlikeye atmasına izin veremezdi.

Aria sopaların düşme patırtısını duyduktan hemen sonra bir şey omzuna vurdu. Aria, Soren onu kendine çevirirken haykırdı.

"Kimse gitmeyecek. Bunu açıkça söylediğimi sanıyordum."

Aria omzundaki ele baktı, dizlerinin bağı çözülmeye başlamıştı. "Beni bırak, Soren. Biz bu işe bulaşmayacağız."

"Çok geç." Parmaklarını Aria'nın tenine bastırdı. Kolundaki ani acı dalgası Aria'nın nefesini kesti. Bane sürüklediği büyük dalı bırakıp onlara baktı. Echo yürürken durdu, gözleri kocaman açılmıştı, çılgın gibiydi. Işıklar tenlerinden yansıyor.

"Gidersen," dedi Soren, "babama bunun senin fikrin olduğunu söylerim. Akıllı gözlerimiz kapalıyken senin sözüne karşılık benim sözüm... Sence buna inanır mı?"

"Çıldırmissin sen."

Soren onu bıraktı. "Sesini kes ve otur." Sırıttı. "Gösterinin tadını çıkar."

Aria, Paisley'yle ağaç sırasının bitiminde oturup zonklayan omzunu ovuşturma dürtüsüne karşı koydu. Diyarlarda bir ağaçtan düştüğünde canı yanardı. Bileğini burktığında da. Ancak

acı sadece bir efektti, heyecanı artırmak için eklenmişti. Orada gerçekten zarar göremezlerdi. Bu tamamen farklı bir durumdu. Sanki acının sınırı yokmuş gibi. Sanki sonsuza dek sürebilirmiş gibi. Bane ve Echo defalarca ormanın içine giderek kucak dolusu dal ve yaprak getirdi. Soren burnundan ter damlarken onları bir oraya bir buraya daha fazla koymaları için yönlendirdi. Aria ışıkları inceledi. En azından onlar sağladı.

Kendini ve Paisley'yi bu duruma soktuğuna inanamıyordu. Çiftlik 6'ya gitmenin tehlikeli olduğunu biliyordu ama bu kadarını beklememişti. Soren'in grubunda olmayı hiç istememişti ama oğlan hep ilgisini de çekmişti. Aria onun görünüşündeki çatlaklara bakmayı seviyordu. İnsanlar gülerken onları, sanki gülmenin ne olduğunu anlamıyor gibi izleyiş. Zekice bir şey söylediğini düşündüğünde üst dudağını büküşü. Aria'ya sanki ikna olmadığım bilir gibi arada sırada bakışı.

Aria şimdi asıl ilgisini çeken şeyi fark etmişti. O çatlakların arasında bir başkasını görmüştü. Burada, dışarıda, Hayal Muhafızları onları izlemezken Soren aslında olduğu kişi gibi davranmakta özgürdü.

"Bizi buradan çıkaracağım," diye fısıldadı.

Paisley'nin açığındaki gözü yaşla doldu. "Hişşt, seni duyacak."

Aria altındaki yaprakların kırılarak çatırdayışını duyunca ağaçların en son ne zaman sulandığını merak etti.

Yığının önce otuz, sonra yirmi santim yükselişini izledi. En sonunda yaklaşık bir metreyi bulduğunu Soren hazır olduğunu ilan etti.

Çizmesinin içine uzanıp bir pil takımı ve biraz tel çıkarıp Bane'e uzattı.

Aria gördüklerine inanamadı. “Bunu *planladın* mı? Buraya ateş yakmak için mi geldin?”

Soren ona gülümsedi, dudakları kıvrıldı. “Aklımda başka şeyler de var.”

Aria derin bir nefes aldı. Şaka yapıyor olmalıydı. Soren sadece Aria onu ümitlendirdiği için korkutmaya çalışıyordu ama genç kızın başka bir seçeneği yoktu.

Gençler etrafına toplandığında Soren, “Şöyle dene,” ve “Diğer tarafı, aptal,” ve “Bırak da ben yapayım,” diye mırıldanıyordu ki yapraklardan aniden yükselen alevlerle hepsi geriye zıpladı.

“Ah, vay be!” diye bağırdı hepsi aynı anda. “Ateş!”

ARIA

Sihir.

Aria'nın aklına gelen ilk kelime buydu. Eski bir kelimeydi; illüzyonların hâlâ insanları büyülediği bir zamandandı.

Diyarlar sihri sıradan kılmadan öncesinden...

Aria daha yakına geldi, alevdeki altın ve kehribar tonlarına çekiliyordu. Sürekli şekil değiştirmesine. Dumanı, kokladığı her şeyden daha yoğundu. Kollarının derisini geriyordu. Sonra, yanan yaprakların nasıl kıvrılıp karardığını ve kaybolduğunu gördü.

Bu yanılttı.

Aria yukarı baktı. Soren olduğu yerde donakalmış, gözleri kocaman açılmıştı. Büyülenmiş gibiydi. Tıpkı Paisley ve iki erkek kardeş gibi. Sanki ateşi görmeden görüyor gibiydiler.

"Bu kadarı yeter," dedi Aria. "Kapamalıyız... ya da su falan bulmalıyız." Kimse kıpırdamadı. "Soren, yayılmaya başlıyor."

"Biraz daha besleyelim."

“Biraz daha mı? Ağaçlar odundan. Ağaçlara yayılacak!”

Echo ve Bane, Aria daha konuşmayı bitirmeden koşup gitti.

Paisley, Aria’nın kolunu tutup onu yanmakta olan yığından çekti. “Aria, dur yoksa seni tekrar incitecek.”

“Bir şey yapmazsak burası tamamen yanacak.”

Aria arkasına baktı. Soren ateşe çok yakın duruyordu. Alevler neredeyse boyuna yaklaşmıştı. Ateş artık ses çıkarıyordu; boğuk bir gürültünün arasında patlama ve çatırtı sesleri. “Sopa bulun!” diye bağırdı kardeşlere. “Sopalar daha da canlandırıyor.”

Aria ne yapacağını bilemedi. Onları durdurmayı düşündüğünde omzundaki acı hiddetlenip tekrarlayabilecek şeyin uyarısını verdi. Echo ve Bane kucak dolusu dallarla koşturdular. Onları ateşe attıklarında kıvılcımlar ağaçlara doğru sıçradı. Sıcak bir hava dalgası Aria’nın yanaklarına çarptı.

“Koşacağız, Paisley,” diye fısıldadı. “Hazır ol... koş.”

O gece üçüncü kez Aria, Paisley’nin elini tuttu. Paisley’nin geride kalmasına izin veremezdi. Ağaçların arasında zikzak çizerek koştu, düz ilerletmeye çalıştığı bacakları sarsılıyordu. Oğlanların onları ne zaman kovalamaya başladığını bilmiyordu ama arkasında Soren’in sesini duydu.

“Bulun onları!” diye bağırdı. “Dağılın!”

Sonra Aria aniden durmasına neden olan bir inilti duydu. Soren bir kurt gibi uluyordu. Paisley’nin eli ağzına gitti ve hıçkırığını bastırdı. Bane ve Echo da Soren’a katılıp ormanı vahşi, keskin haykırıslara boğdular.

Onlara ne oluyordu? Aria tekrar koşmaya başladı, Paisley’yi öyle sert çekmişti ki kız sendeledi.

“Haydi, Paisley! Yaklaştık!” Tarım kubbesine geri giden kapının yakınlarında olmalıydılar. Ulaştıklarında acil durum alarmını devreye sokacaktı. Sonra da Muhafızlar gelene kadar saklanacaklardı.

Tepedeki ışıklar bir kez daha titreyerek söndü. Bu sefer yeniden yanmadılar. Karanlık Aria’ya katı bir şeymiş gibi çarptı. Bedeni kaskatı kesildi. Paisley sırtına çarpıp ciyakladı. Körlemesine yere yığıldılar ve uzuvları birbirine dolandı. Aria doğruldu, etrafına uyum sağlamaya çalışırken gözlerini hızla kırptırıyordu. Gözleri açık da kapalı da olsa gördükleri değişmedi.

Paisley’nin parmakları yüzünde gezindi. “Aria! Sen misin?”

“Evet, benim,” diye fısıldadı. “Sessiz ol, yoksa duyacaklar!”

“Ateşi getirin!” diye bağırdı Soren. “Bir ateş getirin ki görebilelim!”

“Bize ne yapacaklar?” diye sordu Paisley.

“Bilmiyorum. Ama öğrenecek kadar yaklaşmalarına izin vermeyeceğim.”

Paisley yanında gerildi. “Şunu görüyor musun?”

Aria görüyordu. Uzakta onlara doğru gelen bir meşale vardı. Aria, Soren’in yürüyüşünü sert adımlarından tanıdı. Beklediğinden daha uzaktaydı ama bunun önemli olmadığını fark etti. O ve Paisley onların önünde emekleyip el yordamıyla ilerlemeden hareket edemezlerdi. Ne tarafa gideceklerini bilseler bile birkaç metre ilerlemenin yararı dokunmazdı.

İkinci bir ateş belirdi.

Aria eliyle etrafı yoklayarak bir taş ya da sopa aradı. Yapraklar ellerinde ufalandı. Koluna kapanarak öksürüğünü boğdu. Her nefes ciğerlerinin biraz daha kasılmasına sebep oluyordu. Soren ve ateş

yüzünden endişelenmişti. Şimdiyse dumanın en büyük tehlikeye neden olabileceğini fark etti.

Meşaleler karanlıkta sallanarak yaklaşıyordu. Aria annesinin hiç gitmemiş olmasını diledi. Soren'a hiç şarkı söylememiş olmayı. Ancak dilekler hiçbir şeye yaramayacaktı. Yapabileceği bir şey olmalıydı. Dikkatini kendine çevirdi. Belki de Akıllıgöz'ünü yeniden kurup yardım çağırabilirdi. Her zaman yaptığı gibi komutlara odaklandı. Zihninde bile karanlıkta sendeliyormuş gibi hissetti. İnsan daha önce kapatılmamış bir şeyi nasıl tekrar açardı ki?

Yaklaşan meşaleleri görmek konsantrasyonunu sağlamasına yardımcı olmuyordu, gitgide daha canlı ve gürültülü yanan ateş de... veya Paisley'nin yanında titreyişini hissetmek. Ancak başka bir umudu yoktu. En sonunda kendi beyninin derinliklerinde bir bağlantı hissetti. Akıllıekran'ında bir kelime belirdi; mavi harfler ,yanmakta olan ormanın ortasında, havada yüzüyordu.

YENİDEN BAŞLAT?

“Evet!” diye komut verdi.

Aria sanki kızgın iğneler kafatasını tırmalayıp omurgasından aşağı iniyormuş gibi hissederek kasıldı. Ekranında beliren bir dizi simgeyi görünce rahat bir nefes verdi. Yeniden bağlanmıştı ama bu kez her şey tuhaf görünüyordu. Arayüzündeki tüm tuşlar genel kullanıma göre yanlış yerlerdeydi. Ya şu neydi? Ekranında “ÖTÜCÜ KUŞ” diye adlandırılmış bir mesaj sembolü gördü; bu annesinin verdiği takma adıydı. Lumina bir mesaj göndermişti! Ancak dosya yerel olarak kaydedilmişti ve şimdi ona bir faydası dokunmazdı. Birine ulaşması gerekiyordu.

Aria, Lumina'yla doğrudan bağlantı kurmaya çalıştı. BAĞLANTI HATASI yazısı ekranında yanıp söndü, ardından da bir hata kodu belirdi. Caleb'i ve aklına gelen on arkadaşını daha denedi. Kimseye

ulaşamadı. Diyarlara bağlı değildi. Son bir kez daha denedi. Belki Güz'ü hâlâ kayıt yapıyordu.

Bu kez, "İNCELE," diye komut verdi.

Akıllıekran'ının sol üst köşesindeki yeniden oynatma kutucuğunda Paisley'nin yüzü belirdi. Paisley hayal meyal görünüyordu, sadece korkmuş yüzünün hatları ve Akıllıgöz'üne yansıyan ateşin parıltısı görünüyordu. Onun arkasında parlayan bir duman bulutu yaklaşıyordu. "Geliyorlar!" dedi Paisley panik dolu bir fısıltıyla ve kayıt sona erdi.

Aria kendine yeniden kayıt yapma komutu verdi. Ne olursa olsun, Soren ve iki kardeş ne yaparsa yapsın elinde bir kanıt olacaktı.

Işıklar yeniden yandı. Parlaklık karşısında gözlerini kısıyan Aria, Soren'ın bölgeyi gözleriyle taradığını gördü, Bane ve Echo da bir kurt sürüsü gibi yanında duruyorlardı. Gözleri onu ve Paisley'yi bulduğunda ateş saçtı. Aria ayağa fırlayıp Paisley'yi bir kez daha yukarı çekti. Aria koştı, Paisley'yi sımsıkı tutuyor, ağaç köklerinin üstünden atlayıp saçına takılan dalları itiyordu. Oğlanların yüksek sesle bağırışları Aria'nın kulaklarında uğulduyordu. Ayak sesleri Aria'nın hemen arkasından geliyordu.

Paisley'nin eli Aria'nın elinden ayrıldı. Aria yere düşerken döndü. Paisley'nin saç yaprakların üstüne saçıldı. Haykıarak Aria'ya uzandı. Soren üstünde yatıyordu, kolları bacaklarını kavramıştı.

Aria düşünme fırsatı bulamadan ayağını Soren'ın kafasına indirdi. Soren inleyip geriye düştü. Paisley uzaklaşmak için kıvrandı ama Soren yeniden onun üstüne atıldı.

"Onu bırak!" Aria, Soren'a doğru bir adım attı ama Soren bu sefer onun için hazırlıklıydı. Uzanıp Aria'nın bileğini yakaladı.

"Koş, Paisley!" diye bağırdı Aria.

Kurtulmaya çalıştı ama Soren onu bırakmadı. Soren ayağa kalkıp Aria'nın kolunu tuttu. Yüzü ve göğsüne yapraklar ve toprak yapışmıştı. Duman ağaçların arasından gri dalgalar halinde yaklaşıyordu, aynı anda hem yavaş hem de hızlı hareket ediyordu. Aria aşağıya baktı. Soren'in eli onunkinin iki katıydı ve bedeninin geri kalanı gibi kasla kaplıydı.

“Hissedemiyor musun, Aria?”

“Neyi hissedemiyor muyum?”

“Bunu.” Aria'nın kolunu öyle bir sıktı ki genç kız çığlık attı.

“Her şeyi.” Soren'in gözleri etrafa bakındı, bir yere odaklanmadan.

“Yapma, Soren. Lütfen.”

Bane koşarak geldi, elinde bir meşale vardı ve nefes nefeseydi.

“Yardım et, Bane!” diye haykırdı Aria. Bane ona bakmadı bile.

“Git Paisley'yi bul,” dedi Soren ve Bane gitti. “Artık baş başayız,” dedi elini Aria'nın saçında gezdirerek.

“Bana dokunma. Bunu kaydediyorum. Bana zarar verirsen herkes görür!”

Ne olduğunu bile anlamadan yere çarptı. Soren'in ağırlığı onu eziyor, ciğerlerindeki nefesi alıyordu. Nefes almakta zorlanan Aria'nın soluğu kesilirken Soren ona baktı. Sonra dikkati Aria'nın sol gözüne kaydı. Aria ne yapacağını biliyordu ama Soren'in bacaklarının arasında kalan kollarını hareket ettiremiyordu. Gözlerini kapadı ve Soren'in parmakları tenine batarak Akıllıgöz'ünün kenarlarını kaldırdığında çığlık attı. Aria'nın başı öne fırlayıp yeniden yere çarptı.

Acı. Sanki beyni sökülmiş gibiydi. Üstündeki Soren'in yüzü kızarmış ve bitkindi. Aria'nın yanağından aşağıya yayılan sıcaklık

kulağında toplandı. Acısı azalıp kalbiyle aynı anda atan nabzına dönüştü.

“Çıldırılmışsın sen,” dedi Aria’nın kendi sesiyle konuşan biri sözleri ağzında geveleyerek.

Soren’in parmakları boynunu kavradı. “Bu *gerçek*. Bana hissettiğini söyle.”

Aria hâlâ yeterli miktarda nefes alamıyordu. Gözlerine acıdan zıpkınlar saplandı. Kendini kaybediyordu, Akıllıgöz’ü gibi kapanıyordu. Sonra Soren yukarı baktı ve parmakları gevşedi. Küfretti ve boğucu ağırlığı Aria’nın üstünden kalktı.

Aria kendini dizlerinin üstüne kalkmaya zorladı, kulaklarındaki tiz çılgılık yüzünden dişlerini sıktı. Önünü göremiyordu. Bulanıklığı geçirmek için gözlerini ovuşturdu, ayağa kalkarken bacakları titriyordu. Uğuldayan yangının ortasında hatları belirgin bir yabancının açıklık alana çıktığını gördü. Adamın üstünde gömlek yoktu ancak Bane veya Echo’yla karıştırması imkânsızdı.

O gerçek bir Vahşi’ydi.

Yabancı’nın bedeni en az deri pantolonu kadar koyu renkliydi, karmakarışık saçları Medusa’nın sarışın versiyonu gibiydi. Kolları dövmelemlerle kaplıydı. Bir hayvanın duygularını yansıtan gözlere sahipti. Gözlerinin üstünde bir şey yoktu, ikisinde de.

O ilerlerken yanında tuttuğu uzun bıçak alev ışığında parlıyordu.

PEREGRINE

İkametçi kız Perry'ye bakarken solgun yüzünden kan akıyordu. Kız birkaç adım geriye giderek ondan uzaklaştı ama Perry onun ayakta fazla kalamayacağını biliyordu. Hele de göz bebekleri o kadar büyümüşken. Kız bir adım daha attı ve bacakları onu daha fazla taşıyamadığında yere yığıldı.

Erkekse kızın hareketsiz vücudunun arkasında, ayakta duruyordu. Perry'ye tuhaf gözleriyle bakıyordu, biri normal, ötekiyse İkametçilerin taktığı şeffaf parçayla kaplıydı. Diğerleri ona daha önce Soren diye seslenmişti.

“Yabancı?” diye sordu Soren. “İçeri nasıl girdin?”

Perry'nin dilini konuşuyordu ama daha sert bir şekilde. Yumuşak olması gereken tonlar keskindi. Perry yavaşça nefes aldı. İkametçi'nin öfkesi dumana rağmen açıklık alanda havada asılı kalmıştı. Kana susamışlığın kavurucu bir kokusu vardı, hem insan hem de hayvanlarda.

“Bizimle geldin.” Soren güldü. “Ben sistemi devre dışı ettikten sonra geldin.”

Perry bıçağını yeniden kavramak için döndürdü. İkametçi ateşin yaklaştığını görmüyor muydu? “Git yoksa yanacaksın, İkametçi.”

Soren, Perry’nin konuştuğunu duyunca irkildi. Sonra köşeli, kar gibi beyaz dişlerini göstererek sırıttı. “Gerçeksın sen. İnana-mıyorum.” Korkusuzca öne bir adım attı. Sanki bıçak tutan Perry değil de oymuş gibi. “Eğer yapabilseydim, Vahşi, uzun zaman önce giderdim.”

Perry bir on santim daha uzundu ama Soren’in ondan bir hayli ağır olduğu belliydi. Kemikleri bir yığın kasın altındaydı. Perry nadiren bu kadar iri insanlar görüyordu. O kadar yapılı olmalarını sağlamaya yetecek yiyecekleri yoktu. Buradaki gibi değildi.

“Ölümüne yaklaşıyorsun, Köstebek,” dedi Perry.

“Köstebek mi? Bu doğru değil, Vahşi. Koza’nın büyük kısmı yer üstünde. Üstelik biz genç yaşta ölmeyiz. Yara da almayız. Bir yerlerimizi bile kıramayız.” Soren yerdeki kıza baktı. Tekrar Perry’ye baktığında yürümeyi bıraktı. Aniden durunca, hızı parmak ucunda sallanmasına yol açmıştı. Bir konuda fikrini değiştirmişti.

Soren’in gözleri Perry’nin arkasına kaydı. Perry derin bir nefes aldı. Odun dumanı. Yanan plastik. Ateş yükseliyordu. Havayı tekrar içine çektiğinde tahmin ettiği kokuyu aldı. Başka bir İkametçi’nin kokusu, arkasından yaklaşıyordu. Üç erkek görmüştü. Soren ve iki kişi daha. İkiisi birden mi ona sinsice yaklaşıyordu, yoksa sadece biri mi? Perry derin bir nefes daha aldı ama anlayamadı. Duman çok yoğundu.

Soren’in bakışları Perry’nin eline kaydı. “Bıçak kullanmada iyisin, değil mi?”

“Yeteri kadar.”

“Hiç birini öldürdün mü? Eminim öldürmüşsündür.”

Soren zaman kazanıyordu, Perry’nin arkasındaki her kimse yaklaşmasını sağlıyordu.

“Hiç Köstebek öldürmedim,” dedi Perry. “Henüz.”

Soren gülümsedi. Sonra öne atıldı ve Perry diğerlerinin de geleceğini anladı. Döndüğünde sadece bir tek İkametçi gördü; beklediğinden uzakta, elinde metal bir sopayla koşuyordu. Perry bıçağını savurdu. Bıçak hedefi bulup İkametçi’nin karnının derinliklerine saplandı.

Soren arkasında kükredi. Perry dönerken hazırlandı. Darbe yan tarafından gelip Perry’nin yanağına çarptı. Yer dalgalanıp geri indi. Perry kollarını yanından hızla geçen Soren’a doladı. İtse de Soren’i deviremedi. Köstebek taştan yapılmış gibiydi.

Perry böbreğine yediği bir darbeyle inledi. Acıması gerektiği kadar acımamıştı. Soren ona yeniden vurdu. İkametçi kendi gücünü kullanmayı bilmiyordu.

Soren onu itip ilk yumruğunu savurdu. Yumruğu şeffaf göz parçasına çarptı. Soren kasıldı, boynundaki damarlar sarmaşıklar gibi belirginleşti. Perry beklemedi. Bir sonraki darbesine tüm ağırlığını verdi. İkametçi’nin çene kemiği çatırdadı. Soren sertçe yere düştü. Sonra ölmekte olan bir örümcek gibi yavaşça kıvrıldı.

Dişlerinden kan akıyordu. Çenesi bir kenara fazla eğilmişti ama gözlerini Perry’den hiç ayırmadı.

Perry küfrederek uzaklaştı. İçeri girdiğinde yapmak istediği bu değildi. “Seni uyardım, Köstebek.”

Işıklar yeniden söndü. Duman ağaçların arasından dalga dalga ilerliyor, alevlerin ışığıyla parlıyordu. Perry bıçağını almak için diğer erkeğin yanına gitti. İkametçi Perry’yi görünce ağlamaya başladı.

Yarasından oluk oluk kan akıyordu. Perry bıçağını çıkarırken onun gözlerine bakamadı.

Kıza geri döndü. Bir kuzgunun tüylerini andıran koyu ve parlak saçları başının etrafında uçuşuyordu. Perry gözündeki nesnenin omzunun etrafındaki yaprakların üstünde olduğunu fark etti. Parmağıyla dürttü. Yüzeyi serindi. Bir mantar gibi kadifemsiydi. Denizanasına benzeyen bir şeye göre beklediğinden daha katıydı. Onu çantasına attı. Sonra avladığı büyük hayvanları taşırken yaptığı gibi kızı omzunun üstüne atıp sabit durması için kollarıyla da bacaklarını kavradı.

Şimdi iki Duyu'sunun da yardımı olmuyordu. Duman diğer bütün kokuları bastırıp görüşünü engelleyecek kadar yoğunlaştığından nerede olduğuna şaşırı. Toprakta onu yönlendirecek iniş çıkışlar da yoktu. Yalnızca baktığı her yerde alev ve dumandan duvarlar vardı.

Ateş havayı içine çektiğinde hareket etti. Kollarını ve bacaklarını kavuran sıcak nefesini verdiğindeyse duruyordu. Gözlerinden yaşlar dökülüyor, görmesini daha da zorlaştırıyordu. İlermeye devam etti, duman yüzünden sarhoş gibi hissediyordu. En sonunda temiz havaya ulaşabileceği bir yol bulup koşmaya başladı, İkametçi kızın başı sırtında sallanıyordu.

Perry kubbenin duvarına ulaştığında onu takip etti. Bir noktada çıkış yolu olmalıydı. Umduğundan daha uzun zaman aldı. Daha önce içeri girdiği kapıya gelip çelik bir odaya girdi. Şimdi her nefesi ciğerlerinde alevlenen köz gibiydi.

Kızı yere bırakıp kapıyı kapadı. Sonra uzun bir süre, burnunun arkasındaki acı dinene kadar öksürüp odada volta atmaktan başka bir şey yapmadı. Gözlerini sildiğinde kolunun üstünde bir kan lekesi bıraktı. Yay ve sadağı onları bıraktığı duvara yaslıydı.

Yayının kıvrımı odanın kusursuz çizgileriyle karşıt bir görüntü oluşturunuyordu.

Perry sendeleyerek diz çöktü ve İkametçi'yi inceledi. Kızın gözündeki kanama durmuştu. Güzel bir yapısı vardı. İnce, koyu kaşlar. Pembe dudaklar. Süt gibi, pürüzsüz bir ten. Perry'nin içgüdüleri yaş olarak kendisine yakın olduğunu söylüyordu ama kızın böyle bir teni olduğu için emin olamıyordu. Onu ağaçta tünediği noktadan izlemişti. Kızın yapraklara hayretle bakışını. Ruh halini anlamak için burnuna ihtiyacı yoktu. Kızın yüzü en hafif duygularını bile ortaya koyuyordu.

Perry kızın siyah saçlarını boynundan çekip üzerine eğildi. Burnu dumandan tıkanıdığı için tek yolu buydu. Kokusunu içine çekti. Kızın vücudu diğer İkametçilerinki kadar kokmuyordu fakat yine de bir tuhafılık vardı. Kanı sıcaktı ancak acı bir çürüme kokusu da taşıyordu. Perry yeniden merakla kokusunu içine çekti, ne var ki kızın zihni derin bir bilinçsizlikte olduğundan bir duygu yaymıyordu.

Kızı yanında götürmeyi düşündü ama İkametçiler dışarıda ölürdü. Bu oda kızın yangından kurtulmak için tek şansıydı. Diğer kızın durumunu da kontrol etmeyi planlamıştı. Artık böyle bir fırsatı olmayacaktı.

Ayağa kalktı. "Yaşasan iyi olur, küçük Köstebek," dedi. "Bunca şeyden sonra."

Sonra kapıyı arkasından kapayıp başka bir odaya girdi, burası bir Eter darbesiyle çökmüştü. Perry yıkılmakta olan karanlık koridorda eğilerek ilerledi. Yol gitgide daralıyor, onu kırık beton ve eğri metal parçalarının üstünde yayını ve çantasını önden ittirerek emeklemek zorunda bırakıyordu, ta ki kendi dünyasına dönene kadar.

Doğrularak gecenin havasını derin bir nefesle içine çekti. Yanan ciğerlerine temiz havayı seve seve doldurdu. Alarmlar sessizliği bozdu, önce döküntülerin arasında boğuktu, sonra her tarafını kapladı, öyle yüksekti ki sesin göğsünde titreyişini hissetti. Perry çantasının ve sadağının askılarını omzuna astı, yayını aldı, ayağa kalktı ve şafak sökmeden hemen önceki serin havada koşarak ilerlemeye başladı.

Bir saat sonra İkametçi kalesi uzakta bir tepecikten ibaretken hızla çarpan kalbine bir mola vermek için oturdu. Sabah olmuştu, Kalkan Vadisi çoktan ısınmıştı, kuzeydeki evine iki gün mesafedeki kuru topraklardı. Perry başının koluna düşmesine izin verdi.

Sacı ve tenine duman sinmişti. Her nefesinde o kokuyu alıyordu. İkametçi dumanı onlarınki gibi değildi. Erimiş çelik ve ateşten daha kızgın kimyasallar gibi kokuyordu. Perry'nin sol yanağı zonkluyordu ama burnunun gerisindeki acıya kıyasla hiçti. Uyluk kasları seğirdi, hâlâ alarmdan kaçıyor gibi.

İkametçi kalesine zorla girmesi zaten yeterince kötüydü. Abisi sırf bu yüzden onu buradan sürebilirdi. Ancak Köstebeklerle tartışmıştı. Muhtemelen en azından birini öldürmüştü. Tide'ların diğer kabileler gibi İkametçilerle sorunu yoktu. Perry bu durumu değiştirip değiştirmediğini merak etti.

Çantasına uzanıp deri çantanın içini karıştırmaya başladı. Parmakları soğuk ve kadifemsi bir şeye dokundu. Perry küfretti. Kızın merceğini bırakmayı unutmuştu. Çıkarıp avcunda inceledi. Eter'in mavi ışığını devasa bir su damlası gibi yakaladı. Ağaçlık alana girdiği anda Köstebeklerin sesini duymuştu. Gülme sesleri tarım alanından yankılanmıştı. Perry gizlice yaklaşmış onları izlemiş, o kadar yiyeceğin çürümeye terk edildiğini görünce afallamıştı. Birkaç dakika sonra gitmeyi planlamıştı ama sonra kız onda merak

uyandırmıştı. Soren kızın yüzünden merceğini çekip alırken Perry öylece durup onları izleyememişti, kız sadece bir Köstebek olsa bile.

Perry merceği yeniden çantasına koydu, baharda tüccarlar gelince satmayı düşündü. İkametçi aletleri yüklü miktarda para getiriyordu ve halkının çok sayıda ihtiyacı vardı, özellikle yeğeni Talon'ın. Perry çantasının derinliklerini karıştırdı; gömleği, yeleği ve deri su kabının altını kurcaladı, ta ki aradığını bulana kadar.

Elmanın kabuğu mercekten daha yumuşak parlıyordu. Perry başparmaklarını üstünde, kıvrımlarında gezdirdi. Ekim alanında-ken onu çantasına atmıştı. Köstebekleri takip ederken aklına bir tek bunu almak gelmişti. Elmayı burnuna götürüp tatlı kokusunu içine çekti, ağzı sulandı.

Saçma bir hediyeydi. İçeri girmesinin sebebi bu değildi.

Yeterli de değildi.

PEREGRINE

Perry geceyarısına doğru Tide kampına yürüdü, ayrılışından dört gün sonraydı. Merkezdeki açıklık alanda durup evinin tuzlu kokusunu içine çekti. Okyanus batı tarafında, otuz dakika uzaklıktaydı ama balıkçılar işlerinin kokusunu her yere taşıyordu. Perry saçını sıvazladı, yüzdüğü için hâlâ ıslaktı. Bu gece o da bir balıkçı gibi kokuyordu.

Perry sırtındaki yay ve sadağını çekiştirdi. Omzuna asılı bir av yokken her zamanki mutfağa giden yolu takip etmek için sebebi yoktu, bu yüzden olduğu yerde kaldı, adı gibi bildiği şeyi yeniden içine sindirdi. Taştan yapılan ve zamanla şekil alan evler. Tuzlu hava ve yağmurla yıpranmış ahşap kapı ve panjurlar. Kamp ne kadar hava şartları yüzünden yıpranmış olsa da dayanıklı görünüyordu. Toprağın üstünde yetişen bir kök gibi.

Perry kampın bu halini seviyordu, geceyarısındaki halini. Kış yaklaşırken ve erzakları bu kadar azalmışken Perry gündüzleri ortamın gerginlikle dolmasına alışmıştı. Ancak karanlık çöktükten

sonra insan duygularından oluşan bulut kalkıyor, geriye daha sessiz kokular bırakıyordu. Soğuyan toprak göğün altında bir çiçek gibi açıyordu. Gece çıkan hayvanların kokusu kolaylıkla takip edileceği izler bırakıyordu.

Gözleri bile bu vakti seviyordu. Şekiller daha canlıydı. Hareketleri takip etmek daha kolaydı. Burnu ve gözlerinden aldığı verilerle bu geceye hazır olduğuna karar verdi.

Açık havada son bir nefes daha alıp kendini hazırlayarak ağabeyinin evine girdi. Gözleri, ocağın önündeki ahşap masa ve yıpranmış iki deri sandalyede gezindi, sonra da çatı kerestelerinin üstündeki tavan arasına. En sonunda gözleri tek yatak odasına açılan kapalı kapıya takıldığında rahatladı. Vale uyanık değildi. Ağabeyi, oğlu Talon'la uyuyor olmalıydı.

Perry masaya gidip yavaşça nefes aldı. Keder yoğun ve ağırdı, renkli odada yersiz kalıyordu. Görüş alanının köşelerini kasvetli, gri bir sis gibi çevrelenmişti. Perry aynı zamanda sönmekte olan ateşin dumanını ve ahşap masadaki kil sürahideki Parıltı'nın kokusunu da fark etti. Ağabeyinin karısı Mila öleli bir ay olmuştu. Onun kokusu azalmıştı, hemen hemen kaybolmak üzereydi.

Perry mavi sürahinin kenarına parmağıyla vurdu. Geçen bahar Mila'nın, sapını sarı çiçeklerle süsleyişini izlemişti. Mila'nın dokunuşu her yerdeydi. Şekil verdiği seramik tabak ve kâselerde. Dokuduğu halılar ve boyadığı, boncuklarla dolu cam kavanozlarda. O bir Görücü'ydü. Sıradışı bir görme yetisine sahipti. Çoğu Görücü gibi, Mila da nesnelerin görüntüsüne önem veriyordu. Ölüm döşeginde artık elleri dokuyamaz, boyayamaz ve de kile şekil veremezken hikâyeler anlatıp onları sevdiği renklerle doldurmuştu.

Perry ağırlığını masaya verdi, aniden ona duyduğu özlemle zayıf ve bitap düşmüştü. Surat asmaya hakkı yoktu, karısını kaybeden

ağabeyi ve annesini kaybeden yeğeni çok daha fazla acı çekiyordu. Ama Mila onun da ailesinin bir parçasıydı.

Perry yatak odasının kapısına yöneldi. Talon'ı görmek istiyordu. Ancak boş sürahiye bakılırsa Vale içki içmişti. Şimdi ağabeyiyle görüşmesi çok tehlikeli olurdu.

Bir an için kendine Vale'ye Kan Lordluğu için meydan okumanın nasıl olacağını düşünme izni verdi. Susamak kadar gerçek bir ihtiyaç yüzünden harekete geçmenin... Tide'lara liderlik eden kendisi olsa, değişiklikler yapardı. Ağabeyinin kaçındığı riskleri alırdı. Kabile oldukları yerde saklanmaya daha fazla devam edemezdi. Av bu kadar kıt ve Eter fırtınaları her kış daha da sertleşirken olmazdı. Söylentilere göre daha güvenli, sakın, mavi göklü topraklar vardı ama Perry bundan emin değildi. Onun tek bildiği Tide'ların harekete geçecek bir Kan Lordu'na ihtiyaç duyduğuydu... ağabeyiyse kımıldamak bile istemiyordu.

Perry yıpranmış deri çizmelerine baktı. Buradaydı işte. Ayakta duruyordu. Vale'den daha iyi durumda değildi. Küfrederek başını salladı. Çantasını tavan arasına savurdu. Sonra çizmelerini çıkardı, yukarı tırmandı ve uzanıp çatı kirişlerine baktı. Hiç yapmayacağı bir şeyin hayalini kurmak saçmaydı. İş o noktaya varmadan gitmiş olurdu.

Henüz gözlerini kapamamıştı ki bir kapının gıcırdadığını, sonra da merdivenin itildiğini duydu. Talon, küçük, karanlık bir bulanıklık şeklinde en üst basamaktan atlayarak battaniyenin altına gömülüp taş gibi hareketsiz kaldı. Perry, Talon'm üstünden merdivenin olduğu tarafa geçti. Orası sıkışık olduğu için yeğeninin uykusunda yuvarlanmasını istemiyordu.

"Nasıl oluyor da avlanırken bu kadar hızlı hareket etmiyorsun?" diye sordu alaycı bir tavırla.

Çıt yoktu. Battaniyenin altında bir kıpırtı bile olmadı. Talon annesinin ölümünden beri uzun sessizlik süreleri geçiriyordu ama Perry'yle konuşmayı hiç bırakmamıştı. En son beraberken yaşadıklarından sonra Perry yeğeninin sessizliğine şaşırmamıştı. Bir hata yapmıştı. Son zamanlarda çok fazla hata yapmıştı.

“Anlaşılan sana ne getirdiğimi bilmek istemiyorsun.” Talon yemi yutmadı. “Yazık,” dedi Perry bir an sonra. “Çok severdin.”

“Biliyorum,” dedi Talon, yedi yaşındaki çocuk sesi gururla canlanarak. “Bir deniz kabuğu.”

“Deniz kabuğu değil ama iyi bir tahmindir. Yüzmeye gittim yani.” Eve gelmeden önce Perry bir saatini, avuç dolusu kumla teni ve saçını ovuşturarak kokuları çıkararak geçirmişti. Bunu yapmak zorundaydı yoksa ağabeyi tek bir nefeste nereye gittiğini anlardı. Vale'in İkametçilere yaklaşmakla ilgili katı kuralları vardı.

“Neden saklanıyorsun, Talon? Çık oradan.” Battaniyeyi geri çekti. Talon'ın kötü kokusu bir dalgayla yayıldı. Perry geri çekildi, yumruklarını sıktı, nefesi boğazında düğümlendi. Talon'ın kokusu Mila'nın hastalığı ağırlaştığındaki kokusuna fazla benziyordu. Perry bunun bir hata olduğuna inanmak istedi. Talon'ın iyi olduğuna ve bir yıl daha yaşayacağına. Ne var ki kokular asla yanıltmazdı.

İnsanlar, Bilici olmanın güçlü olmak anlamına geldiğini sanıyordu. Baskın Duyularla işaretlenmiş olmak... bu yetenek nadir rastlanan bir şeydi. Ancak İşaretliler arasında bile Perry iki Duyu'su olduğu için eşsizdi. Bir Görücü olarak yetenekli bir okçuydu. Fakat sadece Perry kadar güçlü burunlara sahip Biliciler bir nefesle çaresizlik ve korkuyu tanıyabilirdi. Bir düşman hakkında bilinmesi yararlı olan şeylerdi fakat konu aile olunca daha çok bir lanet gibiydi. Mila'nın çöküşü zor geçmişti ancak Talon yüzünden Perry burnunun ona söylediklerinden nefret etmeye başlamıştı.

Kendini yeğenine dönmeye zorladı. Aşağıdaki ateşin ışığı kirislerden yansıyor. Talon'ın yanaklarını turuncu bir parlaklıkla çevrelemişti. Kirpiklerinin uçlarını aydınlatıyordu. Perry ölmekte olan yeğenine baktı ve aklına söylemeye değer tek bir kelime bile gelmedi. Talon çoktan, hissettiği her şeyin farkındaydı. Perry'nin yapabilse anında onunla yer değiştireceğini biliyordu.

"Kötüye gittiğini biliyorum," dedi Talon. "Bacaklarım bazen uyuşuyor... Bazen normalde olduğu kadar iyi kokamıyorum ama hiçbir tarafım çok acımıyor." Yüzünü battaniyeye çevirdi. "Öfkeleneneğini biliyordum."

"Talon, ben... öfkeli olduğum sen değilsin."

Perry göğsündeki darlığa rağmen birkaç nefes aldı, kızgınlığı yeğeninin suçluluk duygusuyla karışıyor, net düşünmesini engelliyordu. Sevgiyi biliyordu, kız kardeşi Liv'i seviyordu, Mila'yı da. Vale'e de bir yıl öncesine kadar sevgi duyduğunu hatırlıyordu. Ancak söz konusu Talon olunca, sevgi işin sadece bir kısmıydı. Talon'ın kederi üstüne bir taş gibi düşüyordu. O endişelendiğinde Perry volta atıyordu. Neşesi, uçmak gibiydi. Bir nefeste Talon'ın ihtiyaçları Perry'nin ihtiyaçlarına dönüşüyordu.

Biliciler buna bütünleşmek diyordu. Bu bağ Perry'nin hayatını daima basit kılmıştı. Talon'ın iyiliği her şeyden önce geliyordu. Bu son yedi yıldır patırtıya sebep olmuştu. Talon'a yürümeyi ve yüzmeyi öğretmişti. İz sürmeyi, ok atmaya ve öldürdüklerini temizlemeyi. Kolay şeyleri. Talon, Perry'nin yaptığı her şeyi seviyordu. Fakat Mila hastalandığından beri bu iş eskisi kadar basit değildi. Talon'ı mutlu edemiyordu. Sadece yanında olarak Talon'a yardım ettiğini biliyordu. Elinden geldiği kadar yanında kalarak.

"Ne o?" diye sordu Talon.

"Hangisi?"

“Bana getirdiğin şey.”

“Ha, o.” Elma. Talon’a söylemek istiyordu ama kabilede onun koku alma duyusu kadar güçlü işitme duyuları olan İşiticiler vardı. Bir de Vale, çok daha büyük bir sorundu. Perry, Vale’in elmanın kokusunu alması riskine giremezdi. Kış yalnızca birkaç hafta sonra gelecekken yılın tüm ticareti bitmişti. Vale, Perry’nin elmayı nereden bulduğunu merak ederdi. Ağabeyiyle daha fazla sorun yaşamaya ihtiyacı yoktu.

“Yarını beklemek zorundasın.” Elmayı Talon’a kamptan birkaç kilometre ötede vermek zorundaydı. Şimdilik bir plastik parçasına sarılmış, İkametçi merceğiyle birlikte çantasının derinliklerindeydi.

“İyi mi?”

Perry kollarını başının arkasında kavuşturdu. “Haydi ama, Tal. Bana bunu sorduğuna inanamıyorum.”

Talon kıkırdayışını bastırdı. “Terli yosun gibi kokuyorsun, Perry Amca.”

“Terli yosun mu?”

“Evet. Günlerce kayaların üstünde duran türden.”

Perry gülüp yeğenini omuzlarından hafifçe dürttü. “Sağ ol, Farecik.”

Birkaç dakika öylece yatıp sessizlikte beraber nefes aldılar. Perry kalaslardaki bir çatlağın arasından, gökyüzünde dönmekte olan Eter’den bir kesit görebiliyordu. Daha sakın günlerde Eter’in tepelerinde dönüp yükselişini görmek dalgaların altında kalmak gibiydi. Diğer zamanlarda sert akıntılar gibi öfkeli, keskin bir mavilikle hareket ediyordu. Ateş ve su gökte bir araya geliyordu. Kış Eter fırtınası mevsimiydi fakat geçmiş yıllarda fırtınalar daha erken başlayıp daha uzun sürüyordu. Şimdiden birkaç tane olmuştu.

Sonuncusunda az daha kabilenin koyunlarını ortadan kaldırıyordu çünkü sürü, kamptan vaktinde güvenli bir yere getirilemeyecek kadar uzaktı.

Vale bunun geçici bir dönem olduğunu, fırtınaların yakında geçeceğini söylüyordu. Perry aynı fikirde değildi.

Talon yanında kıpırdandı. Perry onun uyumadığını biliyordu. Yeğenin ruh hali karanlık ve nemliydi. En sonunda Perry'nin kalbini bir kemer gibi sıktı. Perry yutkundu, boğazı kuruydu ve acıyordu. "Sorun ne, Talon?"

"Gittiğini sandım. Babamla aranızda geçenlerden sonra kaçtığını."

Perry yavaşça iç geçirdi. Dört gece önce Vale ve o aşağıdaki masaya oturmuş, bir şişeyi paylaşmışlardı. Aylardır ilk kez iki kardeş gibi konuşmuşlardı; Mila'nın ölümü ve Talon hakkında. Artık Vale'in takas ettiği en iyi ilaçların bile bir yararı dokunmuyordu. Söylemediler ama ikisi de bunu biliyordu. Talon kışı atlarsa şanslıydı.

Vale'in dili sürçmeye başlayınca Perry gitmesi gerektiğini düşündü. Parıltı, Perry'yi keyiflendirse de Vale'in üzerindeki etkisi tam aksiydi. Onu tıpkı babaları gibi kudurtuyordu. Ne var ki Perry yine de onunla kaldı çünkü Vale de, kendisi de hâlâ konuşuyordu. Sonra Perry kabileyi kamptan daha güvenli bir yere taşımaktan bahsetti. Aptalca bir düşünceydi bu. Perry nereye varacağını biliyordu, daima olduğu gibi. Tartışmalara. Öfkeli sözlerle. Bu sefer Vale bir şey dememişti. Sadece uzanıp Perry'nin çenesine bir tane geçirmişti. Aynı anda hem tanıdık hem de korkunç bir darbeye vurmuştu.

Perry de karşılık vermişti, tamamen refleksti; darbe Vale'in tam burnuna isabet etmişti; böylece ikisi de masanın üstünden birbirlerini kavrayıp vurmaya başlamıştı. Sonra Talon'ı yatak odasının kapısında

uykulu ve şaşkın dururken bulmuştu. Perry bir Vale'e, bir Talon'a bakmıştı. İki çift aynı ciddi, yeşil göz de Perry'ye odaklanmıştı. Yeni dul kalmış birinin burnunu nasıl kanattığını soruyorlardı. Hem de adamın kendi evinde ve ölmekte olan oğlunun gözleri önünde?

Utanan ve hâlâ öfkeli olan Perry gitmişti. Dosdoğru İkametçi Kalesi'ne. Vale Talon'a yardım edecek ilaçları bulamamış olabilirdi ama Perry, Köstebekler hakkında söylentiler duymuştu. Bu yüzden gizlice içeri girmişti; umutsuzca doğru bir şey yapabilmek istiyordu. Şimdi bir elması ve işe yaramaz bir İkametçi merceği vardı.

Perry, Talon'ı kendine doğru çekti. "Aptallık ettim, Tal. Aklım başımda değildi. O gece hiç yaşanmamalıydı. Ama şimdi gerçekten gitmem lazım."

Çoktan gitmiş olmalıydı. Geri gelmek Vale'i görmek demekti. Olanlardan sonra birbirlerinin etrafında dolanabileceklerinden emin değildi. Ne var ki Perry, Talon'ın son anısının bu olmasına izin veremezdi, Vale'in yüzüne yumruğunu indirişinin yani.

"Ne zaman gideceksin?" diye sordu Talon.

"Şeyi denerim diye düşündüm... belki şeyi bekleyebilirim..." Yutkundu. Konuşmak hiç kolay olmamıştı, Talon'la bile. "Yakında. Uyu, Tal. Şimdi buradayım."

Talon yüzünü Perry'nin göğsüne gömdü. Perry, Talon'ın soğuk gözyaşları gömleğinden içeri sızarken gözlerini Eter'den ayırmadı. Yukarıdaki aralıktan mavi akıntıların dönüşünü izledi, bir o yana bir bu yana fırl fırl dönüyorlardı, sanki ne tarafa gideceklerinden emin değillermiş gibi. İnsanlar İşaretlilerin kanında Eter aktığını söylerdi; onları ısıtanın, duyularını verenin o olduğunu. Bu sadece bir söylentiydi ama Perry gerçek olduğundan emindi. Çoğu zaman Eter'den pek bir farkı olmadığını düşünüyordu.

Talon, Perry'nin kollarında ağırlaşana kadar epey zaman geçti. Talon'un başının altında kalan omzu çoktan uyuşmuştu ama yeğenini oradan ayırmadan uyudu.

Perry rüyasında İkametçi yangınına döndüğünü gördü, kızı takip ediyordu. Kız onun önünde, dumanların ve alevlerin arasından koşuyordu. Kızın yüzünü göremiyordu ama onu kuzgun siyahı saçından tanımişti. Rahatsız edici kokusunu tanımişti. Kızın peşinden koştu. Ona ulaşması gerekiyordu, sebebini bilmesine de. Sadece rüyaların o kesin anlamsızlığıyla bundan emindi.

Perry terli kıyafetleri ve iki bacağına krampla uyandı. Kaslarındaki ağrıyı ovuşturarak geçirmek istemesine rağmen içgüdüleri onu hareketsiz kıldı. Loş çatı katında toz zerrelere havada dönüyordu, kokuların görüntüsünü de hep böyle hayal etmişti, sürekli havada dönüyorlardı. Aşağıdaki döşemeler, ağabeyi etrafta gezinirken gıcırıyordu. Ağabeyi şömineye odun atıyordu. Ateşi besliyordu. Perry ayağının yanındaki el çantasına baktı, yıpranmış plastik katmanın Vale'in içindeki kokuları almasını engellemesini umdu.

Merdiven gıcırdadı. Vale yukarı çıkıyordu. Talon, Perry'nin yanında kıvrılmış uyuyordu, küçük yumruğu çenesinin altındaydı, kahverengi saçları terden ıslanmıştı. Gıcırta sesi sonlandı.

Vale tam arkasında nefes aldı, sesi sessizlikte gürültülüydü. Perry, Vale'in duygularının hissedemiyordu. Kardeş oldukları için burunları havadaki farkı algılayamıyor, kendine aitmiş gibi yorumluyordu. Yine de Perry acı, kırmızı bir koku hayal etti.

Bir bıçağın ona uzandığını gördü. Paniklediği, anlam veremediği bir an boyunca Perry ağabeyinin onu bu şekilde öldüreceğini düşünerek şoka girdi. Kan Lordu mücadeleleri açık alanda, kabilenin önünde gerçekleşecekti. Her şeyin bir yöntemi vardı. Fakat

bu iş mutfak masasında başlamıştı. En başından yanlıştı. Talon incinecekti; Perry gitse de, ölse de, kazansa da.

Perry aniden bunun bir bıçak olmadığını fark etti. Sadece Vale'in eliydi, Talon'a uzanıyordu. Elini oğlunun başına koydu. Vale elini bir an orada tutup Talon'ın nemli saçını alnından çekti. Sonra merdivenden inip aşağıdaki odadan geçti. Ön kapı açılıp kapanınca çatı katına ışık doldu ve ev sessizliğe gömüldü.

ARIA

Aria daha önce hiç görmediği bir odada uyandı. İrkilip parmaklarını zonklayan şakaklarına bastırdı. Kollarındaki ağır kumaş hışırdadı. Aşağıya baktı. Beyaz bir giysi vücudunu boynundan ayaklarına kadar kaplamıştı. Bol eldivenlerin içindeki parmaklarını oynattı. Kimin giysilerini giymişti?

Bunun İyileştirici Giysi olduğunu fark ettiği anda kesik bir nefes aldı. Lumina ona bu tür tedavi edici giysilerden bahsetmişti. Nasıl hastalanmış olabilirdi ki? Hayal'in steril ortamı hastalıkların kökünü kurutuyordu. Annesi gibi genetik mühendisler onları fiziksel olarak iyi durumda tutuyordu. Fakat şimdi kendini iyi hissetmiyordu. Temkinli bir tavırla başım sola ve sağa çevirdi. En ufak hareketi bile şoke edici bir ağrıya sebep oluyordu.

Yavaşça doğrularak dik oturdu, dirseğinin kıvrımındaki keskin acı nefesini kesti. Kolunun yanından, giysisinin üstündeki bir parçadan çıkan renksiz bir sıvıyla dolu bir boru kalın yatağın bazasında kayboluyordu. Aria'nın başı zonkluyordu ve dili damağına yapışmıştı.

Aceleyle bir mesaj gönderdi. *Lumina, bir şey oldu. Ne olduğunu bilmiyorum. Anne? Neredesin?*

Odanın bir tarafında çelik bir tezgâh vardı. Üstünde de eski bir ekran duruyordu; iki boyutluydu, tıpkı uzun zaman önce kullanılanlar gibi. Aria üzerinde bir dizi çizgi gördü; giysisinin yaydığı yaşam sinyalleriydi.

Lumina'nın cevap vermesi neden bu kadar uzun sürüyordu?

Zaman ve mekân, diye sordu Akıllıgözüne. Hiçbir şey çıkmadı. Akıllıekranı neredeydi?

Paisley? Caleb? Neredesiniz?

Aria sahil Diyarı'na ulaşmaya çalıştı. Burası en sevdiklerindendi. Zihninde yanlış imgeler belirdiğinde gerildi. Yanan ağaçlar. Dalgalar halinde yayılan duman. Paisley'nin kocaman açılan gözlerindeki panik. Üstüne çıkan Soren.

Sol gözüne uzanıp dürttükten sonra geri zıplayarak gözlerini kırıştırdı. Hiçbir işe yaramayan göz küresi dışında bir şey yoktu. Avucunu çıplak gözünün üstüne kapadığında doktor önlüğü giyen uzun ve zayıf bir adam içeri girdi.

“Merhaba, Aria. Uyanmışsın.”

“Doktor Ward,” dedi Aria, bir an için rahatlamıştı. Ward, annesinin iş arkadaşlarından biriymiş, sessiz, 5. Nesil'den ciddi, köşeli suratlı bir adamdı. Yalnızca tek bir ebeveyne sahip olmak sıradışı değildi ama birkaç yıl önce Aria onun babası olup olmadığını merak etmişti. Ward ve Lumina birbirine benziyordu, ikisi de içe kapanık ve meşgul insanlardı. Ancak Aria sorduğunda Lumina cevap vermişti: *Biz birbirimize sahibiz, Aria. İhtiyacımız olan tek şey bu.*

“Dikkatli ol,” dedi Ward. “Alnında henüz tamamen iyileşmemiş bir kesik var ama daha kötü bir şey yok. Tahlillerinin hepsi temiz

çıktı. Enfeksiyon yok. Ciğerlerinde hasar yok. Yaşamış olabileceklerin düşünülünce kayda değer sonuçlar.”

Aria elini kıpırdatmadı. Ne kadar korkunç göründüğünü tahmin edebiliyordu. “Akıllıgözüm nerede? Diyarlara giremiyorum. Burada kaldım. Yalnız.” Daha fazla saçmalamamak için dudağını ısırды.

“Görünüşe göre Akıllıgözün Çiftlik 6 kubbesinde kaybolmuş. Senin için yeni bir tane istedim. Birkaç saate hazır olur. O arada sakinleştiricinin dozunu artırabilirim...”

“Hayır,” dedi Aria hemen. “Bana sakinleştirici vermeyin.” Şimdi düşüncelerinin neden bu kadar dağınık olduğunu anladı, sanki önemli şeyler yeniden düzenlenmiş ya da hepten kaybolmuş gibiydi. “Annem nerede?”

“Lumina Neşe’de. Bağlantı bir haftadır kopuk.”

Aria ona baktı. Monitörden gelen bir ses kalp ritmindeki ani artışı ilan etti. Nasıl unutmuştu? Çiftlik 6’ya Lumina yüzünden gitmişti. Fakat Lumina nasıl hâlâ ulaşılamaz durumda olabilirdi? Akıllıgöz’ünü yeniden başlatıp “Ötücü Kuş” dosyasını gördüğünü hatırladı.

“Bir hata olmalı,” dedi. “Annem bana bir mesaj gönderdi.”

Ward’ın kaşları çatıldı. “Öyle mi? Ondan olduğunu nereden anladın?”

“Adı ‘Ötücü Kuş’tu. Beni sadece Lumina öyle çağırır.”

“Mesajı gördün mü?”

“Hayır. Fırsatım olmadı. Paisley nerede?”

Ward konuşmadan önce yavaşça nefes aldı. “Aria, bunu sana söylemek zorunda olduğum için üzgünüm. Sadece Soren ve sen hayatta kaldınız. Paisley’yle yakın olduğunuzu biliyorum.”

Aria yatağın kenarlarını kavradı. Kendi sesinin, “Ne diyorsunuz siz?” diye sorduğunu duydu. “Paisley’nin öldüğünü mü söylüyorsunuz?” Bu mümkün değildi. Kimse on yedi yaşında *ölemezdi*. İkinci yüzyıllarına kadar rahat rahat yaşarlardı.

Monitör öttü. Bu sefer daha gürültülü ve devamlıydı.

Ward konuştu. “Güvenli alandan çıktınız... Akıllıgözleriniz devre dışıydı... Biz size ulaşana kadar...”

Aria’nın tek duyduğu *bip bip bip bip* sesleriydi.

Ward susarak genç kızın tıbbi durumunu gösteren ekrana baktı. Görünen çizelgeye; yükselen çizgiler ve artan rakamlarla, Aria’nın göğsündeki çökme hissini anlatan çizelgeye.

“Üzgünüm, Aria,” dedi. İyileştirici Giysi gerildi, uzuvlarının etrafında şişerken kırışıyordu. Aria’nın kolları soğudu. Aşağıya baktı. Mavi sıvı borunun içinde ilerleyip İyileştirici Giysi’nin içinde kayboldu. Bedeninin içinde. Ward, Akıllıgözünden sakinleştirici verilmesi komutunu vermişti. Ward yaklaştı. “Düşmeden önce arkana yaslan.”

Aria ona uzak durmasını söylemek istedi ama dudakları uyuşup dili ağzında tuhaf, hareketsiz bir ağırlığa dönüştü. Oda sarsılırken *bip* sesleri aniden durdu. Aria geri düşüp yatağa bir patırtıyla yığıldı.

Doktor Ward tepesinde belirdi, yüzü endişeliydi. “Üzgünüm,” dedi tekrar. “Bu şimdilik senin için en iyisi.” Sonra gitti ve kapıyı sımsıkı kapadı.

Aria hareket etmeye çalıştı. Uzuvları ağır ve çekiliyor gibiydi, sanki bir mıknatıs onu tutarmış gibi. Elini yüzüne götürmek tüm konsantrasyonunu kullanmak zorunda kaldı. Kendini korkuttu, parmaklarını saran eldivenleri de, sol gözünün üstündeki boşluğu da garipsedi.

Elinin düşmesine izin verdi, daha fazla kontrol edemiyordu. Kolu yatağın kenarından düştü. Gördüyse de onu tekrar kaldıramadı.

Gözlerini kapadı. Lumina'ya bir şey mi olmuştu? Ya da Paisley'ye? Beyni bir tıngırtı sesiyle doldu, sanki kafatasının derinliklerindeki bir diyapazon varmış gibi. Sonrasında onu üzen şeyin ne olduğunu hatırlamıyordu bile.

Doktor Ward döndüğünde Aria ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Akıllıgözü yokken hiçbir şey bilmiyormuş gibi hissediyordu.

“Sana sakinleştirici vermek zorunda kaldığım için üzgünüm.” Doktor Ward duraksayıp Aria'nın konuşmasını bekledi. Aria gözlerini tepedeki ışıklardan ayırmadı, görüşünde lekeler oluşturmalarına izin verdi. “Soruşturmayı başlatmaya hazırlar.”

Bir soruşturma. Aria şimdi bir suçlu muydu? Üstündeki İyileştirici Giysi gevşedi. Ward öne doğru bir adım atıp boğazını temizledi. O kolundaki iğneyi çıkarırken Aria yüzünü buruşturdu. Acıya dayanabilirdi ama ellerini üstünde hissetmeye katlanamıyordu. Ward geri çekilir çekilmez Aria doğrularak oturdu, zihni baş dönmesiyle sersemlemişti.

“Beni takip et,” dedi Ward. “Konsüller seni bekliyor.”

“Konsüller mi?” Hayal'deki en nüfuzlu insanlardı, Koza'daki yaşamını her yönüyle onlar yönetiyordu. “Konsül Hess de orada olacak mı? Soren'in babası?”

Doktor Ward başını salladı. “Beşinin arasında en çok onu ilgilendiriyor. O Güvenlik Müdürü.”

“Onunla görüşmem! Soren'in suçuydu. Yangını o başlattı!”

“Aria, sessiz ol! Lütfen daha fazla konuşma.”

Bir an için sadece birbirlerine baktılar. Aria kuruyan boğazıyla yutkundu. “Gerçeği söyleyemem, değil mi?”

“Yalan söylemenin sana bir faydası olmaz,” dedi Ward. “Gerçeği öğrenmek için başka yöntemleri var.”

Aria duyduklarına inanamıyordu.

“Gel. Biraz daha durursan sırf onları beklettiğin için seni suçlu ilan ederler.”

Doktor Ward onu kıvrılan, geniş bir koridora yönlendirdiği için Aria ileride ne olduğunu göremiyordu. İyileştirici Giysi onu bacakları ve kolları hafifçe aralı bir şekilde yürümek zorunda bırakıyordu. Hem bu hem de gergin kasları yüzünden kendini Ward’ın peşinde ayaklarını sürüye sürüye giden bir zombi gibi hissetti.

Duvarlarda çatlaklar ve pas izleri gördü. Hayal yaklaşık üç yüz yıllıktı ama daha önce hiç yaşına dair belirtilere rastlamamıştı. Hayatını Panoptikon’da, Hayal’in devasa ve kusursuz merkez kubbesinde geçirmişti. Çoğu şey orada yaşanıyordu; ikamet, okul, istirahat ve yemek alanlarını barındıran, hepsi bir avlunun etrafına yerleştirilmiş kırk basamakta... Aria, Panoptikonda tek bir çatlak bile görmemişti, çok aradığı da yoktu ya.

Tasarımı Diyarların azami ölçüde kullanılmasına teşvik etmek için özellikle tekrar eden ve ilgi çekmeyen bir tarzda yapılmıştı. Gerçek olan her şey sıradan kılınmıştı, herkesin giydiği gri kıyafetler de dâhil. Şimdi Doktor Ward’ın peşinden giderken Aria elinde olmadan Koza’nın daha kaç bölümünün bozulduğunu merak etti.

Ward işaretsiz bir kapının önünde durdu.

“Sonra görüşürüz.” Sanki bir soru sorar gibiydi.

Aria odaya girdiğinde beş Hayal Konsülü'nü görmedi. Halkın önüne çıktıklarında hep öyle görünürlerdi, beşi sanal, antik bir senato binasından konuşurdu. Şimdi masada sadece bir adam oturuyordu.

Soren'in babası. Konsül Hess.

"Otur, Aria," dedi Konsül Hess masanın öteki tarafındaki metal sandalyeyi göstererek.

Aria oturup aşağı baktı, saçının çıplak gözünün önüne dökülmesine izin verdi. Oda çelik bir kutuydu, duvarlar oyuklarla kaplıydı. Ağır bir çamaşır suyu kokusu vardı.

"Bir dakika," dedi Konsül Hess ona dikkatle bakarak.

Aria titreyen ellerini saklamak için kollarını kavuşturdu. Konsül muhtemelen Akılliekran'ında yangın raporlarını inceliyordu ya da belki de bir uzmanla nasıl ilerlemesi gerektiğini konuşuyordu.

Soren'in babası 12. Nesil'dendi, hayatının ikinci yüzyılına çoktan başlamıştı bile. Aria onun Soren'la birbirlerine benzediklerini düşündü, ikisi de aynı özelliklere sahip ve tıknazdı. Ancak benzerlikleri aşikâr değildi. Yaşlandırmayı tersine çevirme tedavileri Konsül Hess'in tenini bir bebeğinki kadar ince ve narin görünümlü kılmıştı. Soren'in bronz teniyse onu daha yaşlı gösteriyordu. Ancak yüz yaşın üstündeki herkeste olduğu gibi Konsül Hess'in yaşı gözlerinden belliydi, çökük ve zeytin çekirdekleri gibi donuk görünüyorlardı.

Aria'nın bakışları yanındaki sandalyeye kaydı. Boş olmamalıydı. Annesi yüzlerce kilometre ötede olmaktansa onun yanında olmalıydı. Aria daima Lumina'nın işine olan bağlılığını anlamaya çalışmıştı. Kolay değildi, hakkında çok az şey biliyordu. Aria ne zaman sorsa Lumina, "Gizli bilgi," demişti. "Söyleyebileceğim her şeyi biliyorsun. Genetik alanında. Önemli bir iş ama senin kadar değil."

Aria ona şimdi nasıl inanabilirdi ki? Aria'nın ona ihtiyacı varken neredeydi?

Konsül Hess'in dikkati odaklanan bir lens gibi ona yöneldi. Konuşmamıştı ama Aria kendisini incelediğini biliyordu. Konsül tınaklarıyla çelik masaya vurdu. "Haydi başlayalım," dedi en sonunda.

"Tüm Konsüllerin burada olması gerekmiyor mu?"

"Konsül Royce, Medlen ve Tarquin protokole katılıyor. Konuşmamızı sonra görecekler. Konsül Young bizimle."

Aria, Konsül Hess'in Akıllıgözüne bakınca yüzünün sol tarafında eksik olan ağırlığın farkına vardı. "Benimle değil."

"Evet, doğru. Büyük bir sıkıntı atlattın, değil mi? Korkarım ki oğlumun da yaşananlarda payı var. Soren doğuştan yetenekli bir şifre kırıcı. Bu yaşta zorlu bir yetenek ama bir gün oldukça faydalı olacaktır."

Aria sesinin sakın çıkacağından emin olana kadar bekledi. "Onunla konuştunuz mu?"

"Yalnızca Diyarlarda," dedi Konsül Hess. "Bir süre sesli konuşamayacak. Çenesi için yeni kemikler büyütülüyor. Yüzünü kaplayan derinin büyük bir kısmı yeniden üretilmek zorunda. Asla eskisi gibi görünmeyecek ama hayatta kaldı. Şanslıydı... ancak senin kadar değil."

Aria bakışlarını masaya eğdi. Metalde uzun, derin bir çizik vardı. Soren'i yüzünü bozan yaralarla düşünmek istemiyordu. Onu düşünmeyi hiç istemiyordu.

"Hayal'de yüz yıldır bir güvenlik ihlali yaşanmamıştı. Bir grup İkinci Nesil'in Eter fırtınaları ve Vahşilerin bunca zamandır beceremediği şeyi yapabilmesi hem saçma hem de etkileyici." Duraksadı. "Tüm Koza'yı yok etmeye ne kadar yaklaştığınızı farkında mısınız?"

Aria gözlerine bakmadan başını salladı. Bir yangın çıkarmanın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu ama öylece durup gerçekleşmesini izlemişti. Daha erken davranıp bir şey yapmalıydı. Soren'den bu kadar korkmasaydı belki Paisley'nin hayatını kurtarabilirdi.

Aria'nın görüşü bulanıklaştı.

Paisley ölmüştü.

Bu nasıl olabilirdi?

“Çiftlik 6'daki kameralar çalışmadığı ve Akıllıgözleriniz devre dışı kaldığı için kendimizi biraz ilkel bir durumda bulduk. O gece olanları yalnızca sizin açıklamalarınız aydınlatabilir.” Öne eğildi, sandalyesi hafifçe yere sürtündü. “O kubbede ne olduğunu tamamiyle anlatman gerekiyor.”

Aria bakışlarını kaldırıp Konsül'ün soğuk gözlerinde bir ipucu aradı. Onun Akıllıgözünü bulmuşlar mıydı? Hess'in kayıttan haberi var mıydı?

“Soren size ne dedi?” diye sordu.

Konsül Hess'in dudakları ince bir tebessüme büründü. “Bu gizli, senin ifadenin de olacağı gibi. Soruşturma tamamlanana kadar hiçbir şey ifşa edilmeyecek. Hazır olduğunda başlayalım.”

Masadaki çizige eldivenli parmağıyla dokundu. Konsül Hess'e oğlunun bir canavara dönüştüğünü nasıl anlatabilirdi? Akıllıgöz'üne ihtiyacı vardı. O olmadan Soren'in anlattığı her hikâyeye inancaklardı. Soren bunu tarım kubbesinde söylemişti.

“Bunu ne kadar çabuk halledersek o kadar çabuk gidebilirsin,” dedi Hess. “Yas tutmaya ihtiyacın var, hepimiz gibi. İyileşmenin başlaması için haftanın geri kalanında okulu ve önceliksiz işleri iptal ettik. Duyduğuma göre arkadaşın Caleb, Paisley için bir

anma töreni düzenliyor.” Duraksadı. “Üstelik anneni görmek için ne kadar heyecanlı olduğunu da tahmin edebiliyorum.”

Aria gerilerek başını kaldırdı. “Annemi mi? Ward bağlantının hâlâ kopuk olduğunu söylemişti.”

Hess elini bu onun için önemsizmiş gibi salladı. “Ward benim personelimden değil. Lumina seni çok merak ediyor. İşimiz biter bitmez onunla görüşmeni ayarladım.”

Aria’nın içi rahatlarırken alt göz kapakları gözyaşlarıyla titredi. Artık emindi. Lumina iyiydi. Muhtemelen Aria Çiftlik 6’dayken ona ulaşmaya çalışıp ulaşamadığında da mesaj bırakmıştı. “Onunla ne zaman konuştunuz? Bağlantı neden o kadar uzun bir süre kopuktu?”

“Burada sorgulanan ben değilim, Aria. Bu senin ifaden. En başından başla.”

Aria ona Akıllıgözlerini kapadıklarını anlattı, önce yavaş yavaş gidiyordu, sonra Çürüktop oyunu ve yangını anlatırken kendine güveni geldi. Her kelime onu Lumina’yı görmeye biraz daha yaklaştırıyordu. Oğlanların Paisley’yi ve kendisini takip ettiği noktaya geldiğinde yavaşladı, sesi çatladı. “Soren Akıllıgözümü çıkardığında bayılmışım. Sonrasını hatırlamıyorum.”

Konsül Hess kollarını masaya dayadı. “Soren bunu neden yapsın?”

“Bilmiyorum. Ona sorun.”

Hess’in anlamsız bakışları içine işledi. Diğer Konsüller sorularını onun aracılığıyla mı soruyordu? “Oraya gitmenin senin fikrin olduğunu söyledi. Annen hakkında bilgi aradığını.”

“Onun fikriydi!” Aria beynindeki ağrı canlanınca yüzünü buruşturdu. Sakinleştiriciler. Acı. Yas. Canını en çok yakan hangisiydi bilmiyordu. “Soren gerçek bir maceraya atılmak istedi. Gelirken

yangın çıkarmaya niyetliydi. Ben sadece bana Neşe'yle ilgili bilgi verebilir diye gittim."

"Nasıl oldu da dışarıdaki hava geçirmez kapının orada bulundu?"

"Orada mı bulundum? Bilmiyorum. Size söyledim. Baygındım."

"Yanında başkası da var mıydı?"

"Başkası mı?" dedi Aria. Başka kim girilmesi yasak olan kubbeye girerdi ki? Aria zihninde bulanık bir görüntü belirince gerildi. Bu gerçekten yaşanmış mıydı? "Bir... bir Yabancı vardı."

"Yabancı," dedi Konsül Hess sakinçe. "Sence bir Yabancı nasıl oldu da sizin oraya gittiğiniz gece, Soren sistemi devre dışı bıraktığı anda Çiftlik 6'da belirdi?"

"Beni bir Vahşi'yi Hayal'e sokmakla mı suçluyorsunuz?"

"Yalnızca soru soruyorum. Neden hava geçirmeyen kapıdan güvenli bir yere getirilen sendin? Neden saldırıya uğramadın?"

"Oğlunuz bana saldırdı!"

"Sakin ol, Aria. Bu sorular sadece standart prosedür, seni üzme için değil. Gerçekleri öğrenmemiz gerekir."

Aria, Konsül Hess'in Akıllıgözüne baktı, doğrudan Konsül Young'la konuştuğunu hayal etti. "Gerçekleri öğrenmek istiyorsanız," dedi sert bir sesle, "Akıllıgözümü bulun. Ne olduğunu göreceksiniz."

Konsül Hess'in gözleri şaşkınlıkla büyüdü ama hemen kendini topladı. "Demek kayıt aldın. Kapatılmış bir Göz'le yapılması kolay bir iş değildir. Akıllı kız. Tıpkı annen gibisin." Hess parmaklarıyla masaya birkaç kez tıkırdattı. "Göz'ünü şu anda arıyorlar. Bulacağız. Neyi kayda aldın?"

"Sadece size söylediğim şeyi. Oğlunuzun çıldırışını."

Konsül arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. “Bu beni zor bir duruma düşürüyor, değil mi? Ancak emin ol ki adalet yerini bulacak. Benim sorumluluğum her şeyden önce Koza’yı güvenli tutmak. Teşekkürler, Aria. Çok yardımcı oldun. Birkaç saatlik yolculuğu kaldırabilir misin? Annen seni görmek için çok hevesli.”

“Yani gerçekten Neşe’ye mi gideceğim?”

“Evet. Araç seni bekliyor. Lumina doğru şekilde bakıldığından emin olmak için seni kendi gözleriyle görmek istedi. Son derece ikna edici, değil mi?”

Aria başını salladı, içinde bir tebessüm canlandı. Güç gösterilerini hayal edebiliyordu. Lumina bir bilim insanının sabrına sahipti. İsteddiği sonucu elde edene kadar asla durmazdı. “İyiym. Gidebilirim.” İyi olmaktan çok uzaktı ama Lumina’ya ulaşmasını sağlayacaksa rol yapmaya hazırdı.

“Güzel.” Konsül Hess ayağa kalktı. Hayal’in mavi Muhafız kıyafetleri giyen iki adam içeri girince odayı heybetli yapılarıyla doldurdular, diğer ikisiyse dışarıda bekledi. Aria’nın yüzüne, Akıllıgöz’ünün olması gereken yere baktılar. Aria artık çıplak gözünü saklamanın bir anlamı olmadığına karar verdi. Masadan kalktı, eklemleri ve kaslarındaki ağrıların isyanlarına karşı koydu.

“Ona iyi bakın,” dedi Konsül Hess, Muhafızlara. “Geçmiş olsun, Aria.”

“Teşekkürler, Konsül Hess.”

Konsül Hess gülümsedi. “Teşekkür etmene gerek yok. Başına gelen onca şeyden sonra bu kadarını yapmak boynumun borcu.”

PEREGRINE

E rtesi sabah geç saatlerde Perry çantasını ve yayını omzuna asıp Talon'la dışarı çıktı. Balıkçılar ve çiftçiler açıklık alanın etrafında toplanmıştı. Çok sayıda insan iş günü sona ermiş gibi sohbet ediyordu. Perry elini Talon'ın omzuna koyup onu durdurdu.

“Saldırıya mı uğruyoruz?” diye sordu Talon.

“Hayır,” dedi Perry. Etrafındaki kokular bir saldırıyı işaret edecek kadar panik taşı mıyordu. “Eter yüzünden olmalı.” Mavi girdaplar önceki gece olduklarından daha parlak görünüyordu. Perry onların koyu renkli yağmur bulutlarının üstünde döndüğünü görüyordu. “Baban herhalde herkesi çağırmış.”

“Ama o kadar kötü görünmüyor ki.”

“Henüz değil,” dedi Perry. Daha güçlü olan tüm Biliciler gibi o da Eter fırtınalarını tahmin edebiliyordu. Burnundaki karıncalanama hissinden göğün tehlikeli hale gelmesi için daha kötüleşmesi gerektiğini anladı. Ancak Vale, Tide'ların güvenliğini asla tehlikeye atmazdı.

Guruldayan karnının insafına kalan Perry, Talon'ı mutfağa yönlendirdi. Yeğenin sağ bacağına daha çok yüklendiğini fark etti. Çok kötü topallamıyordu. Hatta pek belli bile olmuyordu. Ama bir grup çocuk bağırarak ve toz kaldırarak koşturunca Talon yürümeyi bıraktı. Çocuklar hızla geçip gitti. Sıska ahmaklar hastalıktan değil, çalışmaktan ve yetersiz beslenmekten zayıf kalmışlardı. Birkaç ay önce Talon o sürünün başındaydı.

Perry yeğenini omzuna attı, Talon'ı ters sallandırıp eğlendiklerini gösterdi. Talon güldü ama Perry biliyordu ki o da rol yapıyordu. Talon'ın arkadaşlarıyla koşmaya özlem duyduğunu biliyordu; yeniden bacaklarını kullanmaya.

Soğan kokusu ve odun dumanı mutfağın serin loşluğundaki havada asılı kalmıştı. Burası kamptaki en geniş yapıydı. Yemek yedikleri yer. Vale'in kış aylarında toplantı yaptığı yer. Bir tarafta bir düzine geniş sehpalı masa vardı, Vale'in kürsüsü arka tarafta yüksek bir taş platformun üstündeydi. Diğer taraftaysa, tuğladan yarım bir duvarın arkasında bir fırın, bir dizi demir ocak ve uzun yıllardır yemek konmamış çalışma masaları duruyordu.

Günün tarlalardan ve denizden kazancı oyaya gidiyordu. Perry ve diğer avcılar ne getirebilirse. Her şey aileler arasında paylaştırılmak üzereye oraya götürülüyordu. Tide'lar vadinin ortasından geçen bir yer altı nehri olduğu için şanslıydı. Toprağı sulamayı kolaylaştırıyordu. Ne var ki Eter fırtınaları geldiğinde tüm dünyanın suyu da olsa işlerine yaramıyordu, toprakları yakıp kavuruyordu. Bu yıl kayalık tarlaları kış için stokları dolduracak kadar bile ürün vermemişti. Kabile, Perry'nin kız kardeşi Liv sayesinde bir şeyler yiyebilecekti.

Dört inek. Sekiz keçi. İki düzine tavuk. On çuval tahıl. Beş torba kuru ot. Bunlar Liv'in kuzeyli bir Kan Lordu'yla yaptığı

evliliğin Tide'lara getirdiklerinden sadece bazılarıydı. "Pahalıyım," diye şaka yapmıştı Liv gittiği gün ama ne Perry ne de en yakın arkadaşı Roar gülmüştü. Ödemenin yarısı çoktan gelmişti bile. Diğer yarısı da birkaç gün içinde gelebilirdi, Liv müstakbel kocasına ulaştıktan sonra. Kış var gücüyle gelmeden yakında gönderilmesine ihtiyaçları vardı.

Perry hemen arkadaki masada bir grup İşitici fark etti, kafa kafaya vermiş fısıldaşıyorlardı. Perry başını iki yana salladı. Kulaklar daima fısıldıyordu. Bir an sonra canlı, yeşil bir dalga gördü, selvi yaprakları gibi sallanıyordu. Heyecanları. Muhtemelen Vale'le tartışmasını duymuşlardı.

Perry, Talon'ı tuğla barın üstüne koyup saçını karıştırdı. "Sana bugün bir gelincik getirdim, Brooke. Elimden gelen buydu. Dışarı nasıl, biliyorsun."

Brooke doğradığı soğandan başını kaldırıp gülümsedi. Perry'nin ok başlarından birini deri bir ipe geçirmiş, kolye olarak taktığı için Perry'nin bakışları aşağıya kaymıştı. Bugün güzel görünüyordu. Brooke daima güzel görünürdü. Keskin bakışlı mavi gözleri bir an için Perry'nin yanağına takıldıktan sonra Talon'a göz kırptı.

"Sevimli ufak bir şeymiş. Eminim tadı da güzeldir." Başıyla ateşin üstünde asılı olan geniş kabı işaret etti. "Onun içine atıver."

"Brooke, ben gelincik değilim!" Perry onu kaldırırken Talon kıkırdadı.

"Dur bir dakika, Perry," dedi Brooke. Onlara unlu bulamaçla dolu iki kâse uzattı. "Onu pişirmeden önce iyice besleyip semirtelim bari."

O ve Talon her zamanki gibi kapının yanındaki masalardan birine oturdular. Burası Perry'nin dışarıdan gelen esintiyi en iyi yakalayabileceği yerdi. Vale gelirse birkaç dakika önceden uyarı almış

olacaktı. Perry, Vale'in en iyi adamları olan Wylan ve Bear'in İşitcilerle oturduğunu fark etti. Demek ki Vale tek başına avlanıyordu.

Perry tadı ağzında uzun süre kalmasın diye arpa lapasını çabucak mideye indirdi. Bir Bilici olmak aynı zamanda çok güçlü bir tat alma duyusuna sahip olmak anlamına geliyordu. Bu da her zaman iyi bir şey değildi. Tatsız lapa tahta kâsedeki diğer yemeklerin tatlarını da çekiyor; dilinde tuzlu balık, keçi sütü ve turp gibi ağır tatlar bırakıyordu. Bir porsiyon için daha gitti çünkü Brooke'un ona tekrar vereceğini biliyordu, sonuçta yemek yemekti. Bitirdiğinde arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu, kendini sadece biraz aç ve kız kardeşinin mutluluğu karşılığında midesini doyurduğu için suçlu hissediyordu.

Talon bir süre yemeğiyle oynadı, kaşığıyla küçük, yumru yumru tepcikler yapıyordu. Şimdiyse kâsesi dışında her yere bakmaya başlamıştı. Yeğenini bu kadar bitkin görmek Perry'ye acı veriyordu.

"Avlanıyoruz, değil mi?" diye sordu Perry. Avlanmak Talon'ı kamptan uzaklaştırmak için bir bahane sağlayacaktı. Perry ona elmayı vermek istiyordu, bu Talon'un en sevdiği şeydi. Tüccarlar ne zaman getirse Vale, Talon için gizlice birkaç tane alırdı.

Talon yemeğiyle oynamayı bıraktı. "Ama Eter."

"Ben bizi uzakta tutarım. Haydi ama Tal. Bir süreliğine gidebiliriz."

Talon burnunu kırıştırdı, öne eğilip fısıldadı: "Artık kamptan gidemem. Babam dedi."

Perry kaşlarını çatı. "Bunu ne zaman söyledi?"

"Eee... sen gittikten sonraki gün?"

Perry içinde yükselen öfkeyi bastırdı, yeğeninin de hissetmesini engellemek istiyordu. Vale onu avlanmaktan nasıl mahrum bırakabilirdi? Talon avı çok seviyordu. "O anlamadan dönebiliriz."

“Perry amca...”

Perry omzunun üstünden bakıp Talon’ın bakışlarını arkadaki masaya kadar takip etti. “Ne, sence Kulaklar beni duydu mu?” diye sordu, oysa duyduklarını biliyordu. Perry İşiticilere birkaç öneri fısıldadı. Başkalarının konuşmalarını dinlemektense kendilerine yapabilecekleri şeyler önerdi. Bu önerileri birkaç sert bakışa yol açtı.

“Baksana, Talon. Haklıymışsın. Beni duyabiliyorlar. Bilmem gerekirdi. Ben Wylan’ın kokusunu buradan alıyorum. Sence bu leş gibi koku ağzından mı geliyor?”

Talon sırtıttı. Süt dişlerinden birkaçı dökülmüştü. Tebessümü taneleri farklı renkte olan *calico* mısırını andırıyordu. “Güney tarafından gelmiş gibi kokuyor.”

Perry arkasına yaslanıp güldü.

“Kapa çenenin, Peregrine,” diye seslendi. “Onu duydun. Gitmemesi gerekiyor. Vale’in ne yaptığını öğrenmesini mi istiyorsun?”

“Sana kalmış, Wylan. Vale’e söylersin ya da söylemezsin. Onunla mı uğraşmak istiyorsun, benimle mi?”

Perry cevabı biliyordu. Vale’in ceza yöntemi yarım porsiyonlardı. Kışın fazladan gece nöbetleri. Hepsi çok sefil durumlardı ama Wylan gibi yüzeysel bir mahlûk için Perry’nin atacağı dayaktan iyiydi. O yüzden tüm İşiticiler ayağa kalkıp ona yönelince, Perry kalkarken az daha oturduğu sırayı deviriyordu. Masaların arasındaki boşluğa çıktı, Talon’ı da iyice arkasına aldı.

En öndeki Wylan birkaç adım ötede durdu. “Peregrine, seni dengesiz aptal. Dışarıda bir şeyler oluyor.”

Perry’nin anlaması bir anını aldı. Dışarıda bir şey olduğunu duymuşlardı ve sadece çıkıyorlardı. İşiticiler yanından akın halinde

geçip giderken kenara çekildi, mutfaktakilerin kalanı da aceleyle peşlerinden gitti.

Perry, Talon'ın yanına döndü. Yeğenin kâsesindekiler dökülmüştü. Lapası masadaki bir delikten damlıyordu. "Sandım ki..." Aşınmış döşeme tahtalarına baktı. "Ne sandığımı biliyorsun."

Talon, Perry'nin kanının harekete her an hazır olduğunu herkesten iyi biliyordu. Perry daima gergindi ama gitgide daha da kötüleşiyordu. Son zamanlarda bir itişme olunca Perry karışmanın bir yolunu buluyordu. Kanındaki Eter bir araya toplanıyordu, her yıl fırtınalarla birlikte daha da güçleniyordu. Bedeninin kendi başına buyruk hareket ettiğini fark etmeye başladı. Daima aranılıyordu. Onu tatmin edecek tek kavgaya hazırlanıyordu.

Ancak o kavgayı yapamazdı. Kan Lordu karşılaşmasında kaybeden ya ölüyor ya da gitmek zorunda bırakılıyordu. Perry, Talon'ı babasız bırakmayı hayal bile edemezdi. Ağabeyi ve hasta yeğenini de ortada bırakamazdı. Kabile sınırlarının ötesindeki topraklarda kanun yoktu, yalnızca hayatta kalmak vardı.

Bu ona tek bir seçenek bırakıyordu. Gitmesi gerekiyordu. Bu Talon için yapabileceği en iyi şeydi. Talon kalan günlerini kampta güvenle geçirebilirdi. Bu aynı zamanda Perry'nin Tide'lara yapabileceğinden emin olduğu gibi yardım edemeyeceği anlamına da geliyordu.

Dışarıda insanlar açıklık alanın etrafına toplandı. Öğleden sonra havaya heyecan hâkim olmuştu. Enerjik kokular... Ama korkudan iz yoktu. Kulaklarında onlarca ses yankılanıp birbirine karıştı ancak İşiticilerin dışarı fırlamalarına sebep olacak bir şey duydukları kesindi. Perry, Bear'in kalabalıkta ilerlerken insanların onu fark

ettiklerini gördü. Wylan ve birkaç kişi daha onu kampın ötesine doğru takip etti.

“Perry! Buraya!”

Brook aş evinin kiremit çatısının üstünde durmuş, ona el sallıyordu. Perry onun çoktan oraya çıktığını görünce şaşırmadı. Binanın yanına istiflenmiş çiftlik kasalarının üstünden tırmanırken Talon’ı da yukarı çekti.

Çatıdan Tide’ların doğudaki sınırlarını oluşturan tepeleri rahatlıkla görebiliyordu. Çiftlik alanı kahve ve yeşil tonlarında parçalı bir örtü gibi uzanıp gidiyordu, yer altı nehri boyunca dizili ağaçlarla örülmüştü. Perry aynı zamanda baharın erken zamanlarında bulutların dadandığı yerlerde Eter yüzünden kararan toprakları görebiliyordu.

“Orada,” dedi Brooke.

Perry onun işaret ettiği yere baktı. O da Brooke gibi bir Görücü’ydü, gündüzleri çoğu kişiden daha iyi görüyordu ama gerçek gücü karanlıkta görmektir. Kendine benzeyen bir Görücü daha tanımıyordu ve görüşüne dikkat çekmemeye çalışıyordu.

Perry başını salladı, gözleri uzakta bir şey seçemiyordu. “Geceleri daha iyi olduğumu biliyorsun.”

Brooke ona cilveyle gülümsedi. “Orası kesin.”

Perry ona sırtıttı. Aklına, “Görüşürüz,” demekten başka bir şey gelmedi.

Brooke gülüp keskin mavi gözlerini yeniden uzaklara çevirdi. Güçlü bir Görücü’ydü, kız kardeşi Clara kaybolduğundan beri kabilenin en iyisiydi. Kaybolmasından bu yana bir yıldan uzun zaman geçmişti ama Brooke eve gelmesinden umudu kesmemişti.

Perry şimdi de umudunun kokusunu alıyordu. Sonra nasıl solup hayal kırıklığına dönüştüğünün de.

“Vale’miş,” dedi Brooke. “Büyük bir şey getiriyor. Bir antiloba benziyor.”

Perry gelenin avdan dönen ağabeyi olduğunu öğrenince rahatlamalıydı. Sonuçta yemek için onlara hücum eden başka bir kabile değildi. Ama rahatlamamıştı.

Brooke ona doğru bir adım attı, bakışları bereli yanağına takıldı. “Canını acımuş gibi görünüyor, Per.” Parmağını yüzünde hiç acıtmayan bir şekilde gezdirdi. Çiçek kokusu geldiğinde Perry elinde olmadan onu kendine çekti.

Kabiledeki çoğu kadın onun etrafında temkinliydi. Tide’larla sallantılı görünen geleceği düşünülünce bunu garipse miyordu. Ama Brooke öyle değildi. Birden çok kez sıcak yaz çimlerinde beraber uzanmışlardı, Brooke kulağına liderlik eden çift olabileceklerini fısıldamıştı. Perry, Brooke’tan hoşlanıyordu ama bu asla olmayacaktı. Bir gün başka bir Bilici seçecekti, en güçlü Duyu’suna göre. Ancak Brooke asla pes etmiyordu. Perry de bundan rahatsız olmuyordu zaten.

“Vale’le aranızda geçenler doğru mu?” dedi.

Perry yavaşça nefes verdi. İşiticiler etrafındayken sır diye bir şey söz konusu değildi. “Bunu Vale yapmadı.”

Brooke ona inanmıyormuş gibi gülümsedi. “Herkes aşağıda, Perry. Bu ona meydan okumak için mükemmel bir zaman.”

Perry geri çekilip küfretmemek için kendini tuttu. Brooke bir Bilici değildi. Birine bağlı olmanın ne demek olduğunu bilmiyordu. Kan Lordu olmayı ne denli isterse istesin Talon’ı asla incitemezdi.

“Onu görüyorum!” dedi Talon çatının kenarından.

Perry onun yanına fırladı. Vale kampı çevreleyen toprak alanı geçiyordu, herkesin görebileceği kadar yakındı. Perry gibi uzundu ama yedi yaş daha büyüktü; bir adam kadar yapılıydı. Boynundaki Kan Lordu zinciri göğün ışığında parlıyordu. Bilici İşaretleri Vale'in kol kaslarının etrafını sarmıştı. İki kolunda da birer şerit vardı; Perry'nin kollarını dolduran iki şeridin aksine. Vale'in İsim İşareti kalbinin üstündeki deride bir çizgi oluşturuyor, bulundukları vadinin hatları gibi yükselip alçalıyordu. Koyu renkli saçları geriye yatmıştı, Perry gözlerini rahatlıkla seçebiliyordu. Bakışları her zamanki gibi istikrarlı ve sakindi. Vale'in arkasında, dallardan ve ipten yapılmış bir sedyede avı yatıyordu.

Antilop doksan kilodan fazla görünüyordu. Devasa sedyenin sürüklenmesini engellemek için başı gövdesine doğru yerleştirilmişti. On çatallıydı. Kocaman bir hayvandı.

Aşağıda davullar derin bir tempoyla çalmaya başladı. Öteki enstrümanlar da katılıp Avcı'nın Şarkısı'nı çalmaya başladı. Her duyduğunda Perry'nin kalbini hızlandıran bir şarkıydı.

İnsanlar Vale'e doğru koşmaya başladı. Sedyeyi ellerinden aldılar. Ona su getirip övgüler yağdırdılar. O boyutlarda bir antilop herkesin midesini doldururdu. Böyle bir yaratık nadir rastlanan bir nimetti. Önlerindeki kış için iyiye işaretti. Gelecek büyüme mevsimi için de. Bu yüzden Vale kabileyi kampa geri çağırmıştı. Eve ganimetiyle gelişini herkesin görmesini istemişti.

Perry titreyen ellerine baktı. Antilobu kendisinin avlamış olması gerekiyordu. Sedyeyi çeken kendisi olmalıydı. Vale'in şansına inanamıyordu. Perry yıl boyunca izini sürerken o nasıl olmuştu da böyle bir antilop getirmişti? Perry kendisinin daha iyi bir avcı olduğunu biliyordu. Dişlerini gıcırdattı, sonraki düşüncelerini

bastırmaya çalıştı ama başarısız oldu. Ondan daha iyi bir Kan Lordu da olurdu.

“Perry amca?” Talon başını kaldırıp ona baktı, çelimsiz göğsü nefes almak için kalkmaya çalışıyordu. Perry içindeki kıskançlık dolu öfkenin yeğeninin bitkin yüzünde belirmediğini gördü. Bu duygusu Talon’ın korkusuyla birbirine karışmıştı. Perry oluşturdukları çaresiz karışımı içine çekince aslında hiç dönmemesi gerektiğini anlamıştı.

ARIA

Aria kıvrılan koridorlarda Muhafızların peşinden gitti. Her şeyin paslanıp parçalandığı gerçeklikten kopmak istiyordu. İnsanların yangınlarda öldüğü... Yeni Akıllıgözünü bir an önce alıp bir Diyar'a kaçabilmeyi diledi. Şimdi gidebilirdi, başka bir yerde olabilirdi.

Koridorlarda, kafeterya ve toplantı odalarına benzeyen odaları geçerken daha fazla Muhafız fark etmeye başladı. Çoğunu yüzünden tanıyordu ama hepsi yabancıydı. Diyarlarda bir araya geldiği insanlar değildi.

Muhafızlar onu SAVUNMA & DIŞ ONARIMLAR 2 diye adlandırılmış, hava geçirmeyen bir odadan geçirdi. Daha önce hiç görmediği kadar geniş bir ulaşım merkezine girince donakaldı. Hava yastıklı araçlar sıra sıra dizilmişti, daha önce sadece Diyarlarda gördüğü rengârenk taşıtlardı. Parlak gemiler uçuşa hazırlanan böcekler gibi kambur duruyordu. Hava pistleri yukarıda, gökyüzünde mavi ışıklarla belirlenmişti. Uzaktaki bir grup Muhafız kahkaha attı,

sesleri alçaktı ve jeneratör tarafından bastırılmıştı. Hayatı boyunca bu hangara yürüyüş mesafesinde yaşamıştı. Bunların hepsi Hayal'de olup biterken Aria'nın haberi bile olmamıştı.

Uzaktaki hava araçlarından biri göz alıcı bir parlaklıkla aydınlandı. O zaman kafasına dank etti. Gerçekten gidiyordu. Hayal'den gideceği hiç aklına gelmezdi. Bu Koza onun eviydi. Ancak eskisi gibi gelmiyordu. Çürük meyvelerini ve paslı duvarlarını görmüştü bile. Zihnini boşaltıp uzuvlarını demir gibi kılan makineler görmüştü. *Soren* buradaydı. Paisley değildi. Aria, Paisley olmadan hayatına nasıl geri dönebilirdi? Yapamazdı. Gitmesi gerekiyordu. Her şeyden çok annesine ihtiyacı vardı. Lumina her şeyi nasıl düzelteceğini bilirdi.

Görüşü bulanıklaşarak Muhafızların peşinden bir Dragon-wing'e gitti. Taşıtı tanıdı. Hava araçlarının en hızlı modeliydi, sırf hız için yapılmıştı. Aria metal basamakları çıktı, en üstte duraksadı. Ne zaman geri gelecekti?

"Yürümeye devam et," dedi siyah eldivenli bir Muhafız. Kabin şaşırtıcı şekilde küçüktü, loş mavi ışıkla aydınlatılmıştı, iki tarafında da koltuklar vardı.

"Buraya," dedi adam. Aria onun gösterdiği yere oturup kalın bağları yokladı, parmakları İyileştirici Giysi'nin içinde işe yaramıyordu. Gri giysilerini istemeliydi ama zaman kaybetmek ve Hess'in fikrini değiştirmesi riskine girmek istemiyordu.

Adam bağları onun elinden alıp çıt çıt sesleriyle taktı. Sonra da diğer beş adamla karşısına oturdu. Aria'nın zar zor anladığı ordu dilinde koordinatlardan bahsettiler ve kapı nefes sesi gibi bir sesle kapandığında sustular. Araç çalıştı, titreşip bir milyon arı gibi vızıldamaya başladı. Kokpitin yakınlarında bir dolabın içindeki bir

şey sallanıp metal bir ses çıkardı. Sesi Aria'nın baş ağrısını tekrar tetikledi. Ağzında iğrenç, kimyasal bir tat belirdi.

“Yolculuk ne kadar sürüyor?” diye sordu.

“Çok değil,” dedi kemerini bağlayan adam. Gözlerini kapadı. Diğer Muhafızların çoğu aynısını yaptı. Bunu hep yapıyorlar mıydı? Yoksa sadece Aria'nın sol gözünün üstündeki boş noktaya bakmaktan kaçınmak için mi yapmışlardı?

Ani kalkış onu önce aşağıya, koltuğuna, sonra araç harekete geçince yan tarafa savurdu. Dışarı bakabileceği bir pencere olmadığı için Aria dinlemeye çalıştı. Hangardan çıkmışlar mıydı? Dışarıda mıydılar?

Dilindeki acı tatla yutkundu. Suyu ihtiyacı vardı ve kemeri çok sıkıydı. Onları zorlamadan rahat bir nefes alamıyordu. Baş dönmeye başladı, yeterince hava alamıyordu. Aria zihninde ses ölçülerini saydı, baş ağrısının tiz notalarıyla mücadele ediyordu. Ölçüler onu daima sakinleştiriyordu.

Dragonwing beklediğinden çok daha erken yavaşladı. Yarım saat mi geçmişti? Zamanı doğru ölçemediğinin farkındaydı ama o kadar uzun bir süre geçmiş olamazdı.

Muhafızlar gri giysilerindeki bileklıklere bastılar ve başlıklarını takıp hızla, alışkın oldukları şekilde hareket ettiler. Başlık siperlerinin içinden yumuşak ışık yansıyor, doğrudan Akıllıgözlerinin içinden parlıyordu. Aria kabinde etrafına bakındı. Ona neden bir başlık verilmemişti?

Siyah eldivenli adam ayağa kalkıp Aria'nın kemerini açtı. Aria nihayet derin bir nefes aldı ama tatmin olmadı. Tuhaf bir hafiflik hissetmişti.

“Geldik mi?” diye sordu. Yere indiklerini hissetmemişti. Hava aracı hâlâ uğulduyordu.

Muhafızın sesi başlığının içindeki bir hoparlörden çıktı. “Sen geldin.”

Kapı açılınca içeri ışık ve sıcak hava doldu. Aria sıkıntıyla gözlerini kırıştırıp gözlerinin alışmasını sağlamaya çalıştı. Hangar görmüyordu. Neşe’yi andıran bir şey de görmüyordu. Boş topraklar ufka kadar uzanıyordu. Görebildiği her yer çöldü. Başka bir şey yoktu. Anlamıyordu. Gördüğünü kabullenemedi.

Bir el, bileğini kavradı. Aria çığlık atıp geriye sendeledi. “Bırak beni!” Koltuğun kemerine var gücüyle tutundu.

Sert eller omuzlarına indi, kaslarını ezerek onu kemerden ayırdı. Anında onu kenara çekti. Aria kumaşla örtülü ayaklarına baktı. Metal kenardan birkaç santim ötedeydi. Çok daha aşağıdaki çatlak kırmızı toprakları gördü.

“Lütfen! Ben bir şey yapmadım!”

Arkasından bir Muhafız geldi. Aria adamı, ayağı beline vurduğunda fark etti, sonra havada düşmeye başladı.

Yere çarptığında dudaklarını kenetledi. Dizleri ve dirsekleri acıyla yandı. Şakağını yere vurdu. Çığlığını bastırdı çünkü herhangi bir ses çıkarmak –nefes almak bile– ölüm demekti. Aria başını kaldırıp pas renkli toprağı kavrayan parmaklarına baktı.

Dışarıya dokunuyordu. Ölüm Dükkânı’ndaydı.

Yolcu kapısı kapanırken dönüp Muhafızlara son bir kez baktı. Yanında başka bir Dragonwing uçuyordu, ikisi de mavi inciler gibi parlıyordu. İkisi havada kayıp giderken bir uğultu sesi etrafındaki havayı salladı, düz boşluğun üstünden hızla ilerlerken kırmızı topraktan bulutlar yükseldi.

Aria’nın ciğerleri kasılıp gerilerek acıyla oksijen aradı. Aria ağzını ve burnunu koluyla kapadı. Nefes alma ihtiyacına daha fazla

karşı koyamazdı. Aynı anda hem nefes alıp hem de nefes verdi; sanki boğuluyordu, o soluklamak için mücadele verirken gözleri doldu. Hava araçlarının uzaklaşmasını izleyip kayboldukları noktayı zihninde işaretledi. Artık onları göremediğinde oturup çöle baktı. Her yönü kasvetli ve çorak görünüyordu. Sessizlik öyle bütündü ki kendi yutkunuşunu duyabiliyordu.

Konsül Hess ona yalan söylemişti.

Yalan söylemişti. Aria soruşturma bitince bir tür ceza almaya hazırdı ama buna değil. Konsül Young'ın, sorgulanışını Hess'in Akıllıgöz'ünden izlemediğini fark etti. Hess'le yalnızdı. Raporunda büyük ihtimalle Aria'nın Çiftlik 6'da Paisley, Echo ve Bane'le birlikte öldüğünü söyleyecekti. Hess onu o geceyi planlamak ve içeri bir yabancı sokmakla da suçlayacaktı. Herhalde bütün sorunları toparlayıp onunla birlikte bir kenara atarak kurtulmuştu.

Aria ayağa kalktı, bacakları baş dönmesi dalgalarına karşı koymaya çalışırken titriyordu. Toprağın sıcaklığı İyileştirici Giysi'nin kumaşından sızarak ayak tabanlarını ısıttı. Tam da bu düşüncesi- nin üstüne giysisi sırtına ve karnına soğuk hava üfledi. Neredeyse gülecekti. İyileştirici Giysi hâlâ vücut ısını ayarlıyordu.

Yukarı baktı. Gök koyu, gri bulutlarla kaplıydı. Boşluklarda Eter'i gördü. Gerçek Eter. Akıntıları bulutların üstündeydi. Çok güzeldi, sanki sıvı akıntılara hapsedilmiş yıldırımlar gibi, bazı yerleri tül inceliğindeydi. Diğer taraflarında koyu, parlak akımlarla toplanmıştı. Eter dünyanın sonunu getirebilecek bir şeymiş gibi görünmüyordu; oysa Birlik döneminde az daha öyle olacaktı.

Eter geldiğinde altmış yıl boyunca dünyayı sürekli ateşiyle kavurmuştu ancak insanlara vurduğu asıl darbe annesinin de açıkladığı gibi dönüşüm etkisiydi. Yeni hastalıklar hızla üreyip

yayılmıştı. Salgınlar halkları tümüyle ortadan kaldırmıştı. Aria'nın ataları Kozalara sığınan şanslı azınlıktandı.

Artık sahip olmadığı sığınağa...

Aria bu hastalıklı dünyada yaşayamayacağını biliyordu. Yapısı buna uygun değildi. Ölmesi sadece an meselesiydi.

Bulut tabakasında daha parlak olan parçayı buldu, ışık altın renkli bir bulanıklıktan sızıyordu. Bu ışık güneşten geliyordu. Gerçek güneşi görebilirdi belki. Güneşi görmeyi düşünürken ağlama dürtüsüne karşı koymak zorunda kaldı. Çünkü kim bilecekti ki? Böyle inanılmaz bir şey gördüğünü kime söyleyecekti ki?

Anlamı olmadığını bilse bile hava araçlarının kaybolduğu yere gitti. Konsül Hess'in fikrini değiştireceğini mi düşünüyordu? Ama başka nereye gidebilirdi ki? Zürafa desenlerine benzeyen bir toprakta ona yabancı gelen ayaklarıyla yürüyordu.

Daha on adım atmıştı ki yeniden öksürmeye başladı. Biraz sonra başı ayakta duramayacağı kadar dönmeye başladı. Ama dışarıyı reddeden yalnızca ciğerleri değildi. Gözleri ve burnu akıyordu. Boğazı yanıyordu ve ağzı sıcak tükürükle doluyordu.

Herkes gibi o da Ölüm Dükkânı'yla ilgili tüm hikâyeleri duymuştu. Ölmenin milyonlarca yolu... İnsanlar kadar zeki kurt sürülerinden de bahsedildiğini duymuştu. Canlı insanları parçalara ayıran karga sürülerini ve de yırtıcı hayvanlar gibi davranan Eter fırtınalarını da. Ancak Ölüm Dükkânı'ndaki en kötü ölüm türü ona göre yalnız çürümekti.

PEREGRINE

Perry ağabeyinin açıklık alana girişini izledi. Vale durup başını kaldırarak rüzgârı kokladı. Elinde antilobun yattığı sedyeyi tutuyordu; kocaman boynuzları birbirine dolanmıştı, küçük bir ağaç kadar iriydi. Etkileyiciydi. Perry bunu inkâr edemezdi. Vale kalabalığa bakınıp Perry'yi gördü, sonra da yanındaki Talon'ı.

Perry ağabeyi yaklaşırken aynı anda bir düzine şeyin farkındaydı: Çantasının derinliklerinde plastiğe sarılı İkametçi aleti ve elmanın. Kalçasındaki bıçağın. Sırtında asılı olan yayı ve sadağının. Sonra kalabalığın sessizleştiğini fark etti; etrafında daire oluşturdıklarını. Talon'ın yanında kıpırdanıp geri çekildiğini. Bir de duyguların kokusunu aldı. Onlarca neşeli koku, havayı en az tepedeki Eter kadar dolduruyordu.

“Merhaba, oğlum,” dedi Vale oğluna acıyla bakarak. Perry gözlerinden anlamıştı. Aynı zamanda Vale'in burnunun şiştiğini görmüştü ama başkasının fark edeceğinden emin değildi.

Talon elini kaldırarak karşılık verip geri durdu. Babasının önünde zayıflık göstermek istemiyordu; ne kederini ne de hastalıktan canının nasıl yandığını. Bir zamanlar Vale'in bacaklarının arkasında babasından saklanan Perry'ydi. Ancak Bilicilerin etrafındayken saklanmanın bir faydası yoktu. Kokuları onu ele veriyordu.

Vale sedyeyi kaldırdı. "Senin için Talon... Bir boynuz seç. Yeni bir bıçak için sap yapalım. İster misin?"

Talon omuz silkti. "Olur."

Perry, Talon'un kemerindeki bıçağa baktı. Perry'nin eski bıçağıydı. Küçükken sapına tüy resimleri kazımişti, hem kendisi hem de Talon için uygun bir desen yapmıştı. Yeni bir bıçak yapması için bir sebep göremiyordu.

Vale nihayet onunla göz göze geldi. Perry'nin yüzündeki yaraya baktığında gözlerinde kuşku belirdi. Vale bunu Perry'ye yapanın kendisi olmadığını anlardı. O gece masanın öteki tarafından sağlam bir yumruk geçirememişti.

"Sana ne oldu, Peregrine?"

Perry hareketsiz kaldı. Vale'e gerçeği söyleyemezdi ama yalan söylemenin de bir faydası olmazdı. Ne derse desin, insanlar yanağını morartanın Vale olduğunu düşünecekti, tıpkı Brooke gibi. Başkasını suçlamak yalnızca zayıf görünmesine yol açacaktı.

"Umursadığın için sağ ol, Vale. Eve dönmek güzel." Perry başıyla sedyeyi işaret etti. "Onu nerede alt ettin?"

"Yosun Kayalığı."

Perry antilobun kokusunu almadığına inanamıyordu. Oradan kısa süre önce geçmişti.

Vale gülümsedi. "Etkileyici bir yaratık, değil mi küçük kardeşim? Yıllardır karşımıza çıkan en iyisi."

Perry ağabeyine bakarken dudaklarının ucuna gelen incitici sözleri tuttu. Vale, Perry'nin kabilenin önünde böyle çağrılmaktan hoşlanmadığını biliyordu. Artık küçük bir oğlan çocuğu değildi. "Hâlâ fazla avlandığımızı mı düşünüyorsun?" diye ekledi Vale.

Perry bundan emindi. Hayvanlar gitmişti. Eter'in vadide her yıl daha da güçlendiğini hissetmişlerdi. Perry de hissediyordu. Ama ne diyebilirdi ki? Vale hâlâ dışarıda avlanmaya hazır hayvanlar olduğunun kanıtını getirmişti. "Yine de gitmeliyiz," dedi Perry düşünmeden.

"Gitmek mi, Perry? Bu konuda ciddi misin?"

"Fırtınalar daha da kötüleşecek."

"Bu döngü de diğerleri gibi geçecek."

"Belki zamanla... Ancak en kötüleştiği zamanlarda burada hayatta kalamayabiliriz."

Kalabalıkta bir çalkantı oldu. O ve Vale haşbaşayken böyle tartışabilirdi ama kimse Vale'e başkalarının önünde karşı çıkamazdı.

Vale ağırlığını diğer ayağına verdi. "O halde bize fikrini söyle, Perry. İki yüzden fazla insanı nasıl yola dökeceğini anlat. Bir barınağımız olmadan daha mı iyi olacağımızı sanıyorsun? Sınır dışındaki topraklarda hayatta kalmak için uğraşırken?"

Perry güçlükle yutkundu. Bildiklerinden emindi. Ancak asla doğru düzgün dile getiremiyordu. Yine de artık geri adım atamazdı.

"Fırtınalar kötüleşirse kamp sağlam kalmayacak. Tarlalarımızı kaybediyoruz. Kalırsak her şeyi kaybedeceğiz. Daha güvenli topraklar bulmalıyız."

"Nereye gitmemizi istiyorsun?" diye sordu Vale. "Sence başka bir kabile bizi kendi topraklarına alır mı? Hepimizi?"

Perry başını iki yana salladı. Emin değildi. O ve Vale, İşaretli'ydi. Sırf kanları için bile olsa bir değerleri vardı. Ancak diğerleri, İşaretsiz olanlar; Bilici, İşitici ya da Görücü olmayanlar için durum aynı değildi. Onlar da kabilenin çoğunluğunu oluşturuyordu.

Vale'in gözleri kısıldı. "Ya fırtınalar diğer bölgelerde daha kötüyse, Peregrine?"

Perry cevap veremedi. Eter'in başka yerlerde de buradaki gibi şiddetli olup olmadığından emin değildi. Tek bildiği, geçen kış fırtınaların toprakların yaklaşık dörtte birini kavurduğuydu. Bu kışın daha da kötü olacağını düşünüyordu. "Bu topraklardan ayrılırsak ölürüz," dedi Vale, sesi birden sertleşmişti. "Arada bir düşünmeyi dene, küçük kardeşim. İşine yarayabilir."

"Yanılıyorsun," dedi Perry. Bunu kimse anlamıyor muydu?

Birkaç kişinin nefesi kesildi. Perry düşüncelerini duyar gibiydi. *Dövüş, Perry. Bu eğlenceli olacak.*

Vale sedyeyi Bear'e verdi. Ortalık öyle sessizleşti ki Perry, Bear hareket ederken deri yeleğinin gıcırdadığını duyabiliyordu. Perry'nin görüşü avlanırken olduğu gibi odaklanmaya başladı. Yalnızca çocukken Perry'yi sayısız kez koruyan ama şimdi ona inanmayan ağabeyini görüyordu. Perry göz ucuyla Talon'a baktı. Bunu yapamazdı. Ya Vale'i oracıkta öldürürse?

Talon öne atıldı. "Avlanabilir miyiz, baba? Perry amcayla avlanabilir miyim?"

Vale aşağıya baktı, gözlerindeki karanlık kayboldu. "Avlanmak mı, Talon? Şimdi mi?"

"Bugün kendimi iyi hissediyorum." Talon küçük çenesini kaldırdı. "Gidebilir miyiz?"

"Beni utandırmaya bu kadar mı heveslisin, oğlum?"

“Evet!”

Vale’in derin kahkahasına kalabalıktan birkaç zoraki gülüş eşlik etti.

“Lütfen, baba. Kısa bir süreliğine?”

Vale kaşlarını kaldırarak Perry’ye baktı, sanki Talon’ın onu kurtarmak için araya girmesinin iyi bir tesadüf olduğunu düşünüyormuş gibiydi. Bu bakışı az daha Perry’nin öne atılmasına sebep oluyordu.

Vale diz çöküp kollarını açtı. Talon ona sarıldı, sıska kolları Vale’in geniş sırtını sardı. Boynundaki Kan Lordu zincirini kapayıp Perry’nin görmesini engelledi.

“Bu gece ziyafet çekeceğiz,” dedi Vale geri çekilerek. Talon’ın yüzünü ellerine aldı. “En iyi kısımlarını sana saklayacağım.” Doğrulup Wylan’a işaret etti. “Kampa yakın bir yerde kaldıklarından emin ol.”

“Ona ihtiyacımız yok,” dedi Perry. Vale kendisinin Talon’ı koruyamayacağını mı sanıyordu? Wylan’ın gelmesini istemiyordu. İhtici gelirse Talon’a elmayı veremezdi. “Ben onu korurum.”

Vale’in yeşil gözleri Perry’nin şişmiş yanağına takıldı. “Küçük kardeşim, kendini görseydin buna neden inanmadığımı anlardın.”

Bu sefer samimi kahkahalar duyuldu. Perry ağırlığını diğer ayağına verdi. Tide’lar onu bir şaka gibi görüyordu.

Talon kolunu çekiştirdi. “Haydi gidelim Perry amca. Geç olmadan.”

Perry’nin kasları hareket etme ihtiyacıyla doldu ama ağabeyine sırtını dönemedi. Talon kolunu bırakıp acınası şekilde titrek adımlarla koşmaya başladı.

“Haydi, Perry amca. Gidelim!”

Talon’ın hatırına, Perry onu takip etti.

ARIA

Öksürme nöbeti bitince Aria yan dönerek yattı. Kaburgaları acıyordu. Boğazı şişmişti ve ağrıyordu ama hayatta kalmayı başarmıştı. Teni erimemiş veya bedeni şoka girmemişti. Belki de hikâyeler yanlıştı. Ya da belki de daha sonra olacaktı.

Ayağa kalkıp yeniden yürümeye başladı. Bir yere gidemeyeceğini kabullenmişti. Önemli olan bunu yapabilecekmiş *gibi* davranmasıydı; adım adım yürüyerek bir barınak bulma şansı varmış gibi. Kendini buna öyle inandırmıştı ki uzakta kaba şekiller gördüğünde hayal ettiğini sandı.

Aria hızlandı, uzaktaki şekiller daha da belirginleşip yüzey yıkıntıları nedeniyle eğri büğrüleşirken kalbi daha da hızlı atmaya başladı. Kırık parçalar İyileştirici Giysisinin tabanlarına batıyordu. Durup bir an beton denizini gözleriyle taradı. Eğik ve paslı demir parçaları döküntülerin arasından heykeller gibi yükseliyordu. *Bir zamanlar ulu bir şehirmiş*, diye düşündü. İsyankâr; burada, hiçliğin

ortasında. Artık sığınabileceği bir yer bile değildi. Başka bir yöne dönerek yeniden yürümeye başladı.

Düşüncelerini mümkün olduğu kadar savuşturdu ama onlar gelmeye devam etti, kontrol edemeyeceği kadar panikle koşuyorlardı. Ward yaşadığını görmüştü. Hess susması için ona baskı mı yapmıştı? Annesi şimdi yas mı tutuyordu? Lumina “Ötücü Kuş” mesajında ne demişti?

Aria dinlenmek için oturdu. Annesiyle en son Hayal’de oldukları zamanı hatırladı. Bir Şarkılı Pazar’da...

Hayatının her pazar günü saat on birde Aria annesiyle Paris Opera Diyarı’nda, gösterişli Palais Garnier’nin bir benzerinde buluşmuştu. Lumina hep ondan önce gelirdi; elleri kucagında toplanmış, en sevdiği ön sırada dimdik oturuyor olurdu. Her seferinde aynı, zarif siyah elbiseyi giyerdi; uzun boynunu ince bir dizi inciyle kaplardı. Siyah saçlarını sıkı, kusursuz bir topuzla toplardı.

Bir saat boyunca yüzlerce sanatçı için yapılmış bir sahnede Aria ona şarkı söylerdi. Juliet, Isolde ya da Jeanne d’Arc olur, mutsuzluğa mahkûm aşkla, büyük hedeflerle ya da ölüm karşısında gösterilen dirençle ilgili şarkılar söylerdi. Aria onların hikâyelerinin karanlık falcon soprano¹ sesiyle uçuşa geçip yaldızlı sütunlardan ve kıpkırmızı perdelerden geçip melekli duvar resmine yükseltirdi. Lumina için her hafta şarkı söylerdi çünkü annesi o saat boyunca orada olurdu ve bu, Aria’nın onunla hafta boyunca geçirebildiği zamanı artırırdı.

Bunu operadan nefret ettiği halde yapıyordu. Her şeyinden nefret ediyordu: Abartılı dramasından. Şiddetinden ve uçarılığından. Hayal’de kimse kalp kırıklığından ölmemişti. İhanet asla cinayete

1 Soprano ve mezzo soprano arasındaki ses türü. (ç.n.)

yol açmamıştı. Bu şeyler artık yaşanmıyordu. Artık Diyarlar vardı. Risk almadan her şeyi deneyimleyebilirlerdi. Artık hayat *Gerçeklikten daha iyiydi*.

Lumina'yla son Şarkılı Pazar'ı en başından farklıydı. Lumina'nın Aria'nın elini tutan soğuk eli onu aniden uyandırmıştı.

"Ne oldu?" diye sormuştu Aria. Akılliekranında saat sabahın beşiydi. "Sorun ne?"

Lumina yatağın kenarına tünemişti. Üstünde her zamanki doktor önlüğü değil, kollarında yansıtıcı çizgiler olan gri yolculuk tulumu vardı. Bir şekilde zarif görünüyordu. "Ulaşım ekibi kötü havadan kaçınmak istiyor. Planladığımızdan erken gitmem gerek."

Aria boğazındaki gerginliği yutkunarak bastırmıştı. Veda etmek istemiyordu. Diyarlarda her gün buluşmayı planlamışlardı ama Lumina uzakta olacaktı. Artık Kozada olmayacaklardı.

"Bana şimdi şarkı söyler misin?"

"Anne, *şimdi* mi?"

"Hafta boyunca bunu bekledim," demişti Lumina. "Beni pazar gününe kadar bekletme."

Aria kendini yastığına yüzüstü bırakmıştı. *Sabahın köründe opera mı?* Bunun yasadışı olması gerekiyordu. "Neden gitmek zorundasın? Neden araştırmanı Diyarlarda yapamıyorsun?"

"Bu görev için Neşe'de olmam gerekiyor."

"Neden seninle gelemiyorum?" diye sormuştu Aria.

"Sana nedenini söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

Aria yüzünü yastığa biraz daha gömmüştü. Annesi nasıl bu kadar sakın kalabiliyordu? Aria'dan bir şeyleri saklamayı çok kolaymış gibi gösteriyordu.

"Lütfen," demişti Lumina. "Çok vaktim yok."

"Peki." Aria sırtüstü yatıp tavana bakmıştı. "Yapalım da bitsin." Akılliekran'ında Opera Diyarı'nı bulmuştu. Simgesinin, Opera Binası'nın sütunlu ön yüzünü göstermesi gerekiyordu ama Aria onun yerine kendini boğuyormuş gibi yaptığı bir fotoğrafını koymuştu. Onu seçip Diyar'la gerçeklik arasında bölünmüş, zihni kolaylıkla bir başka dünyaya açılmıştı. Şimdi iki yerdeydi. Orada, o sıkışık küçük odada ve de o gösterişli, muazzam opera salonundaydı.

Aria ana perdenin arkasında belirmeyi seçmişti. Ağır, kırmızı kadife şeride baktı. Lumina birkaç saniye daha bekleyebilirdi. Bu onu sinirlendirirdi. Perdeden geçtiğinde Lumina'yı her zaman oturduğu ön sıradaki yerinde görememişti. Opera binası boştu.

Aria'nın odasında, Lumina öne eğilip elini Aria'nın koluna koymuştu. "Ötücü Kuş. Bana burada şarkı söyler misin?"

Aria, Diyar'dan çıkıp şaşkınlıkla oturmuştu. "*Burada mı? Odamda mı?*"

"Neşe'ye gidince gerçek sesini duyamayacağım."

Aria saçını kulaklarının arkasına atarken midesinde bir panik hareketlenmesi hissetmişti. Küçük odada etrafına bakındı; duvarların içindeki düzgün çekmecelere ve lavabonun üstündeki aynaya. Sesini tanıyordu. Gücünü biliyordu. Sesi böyle dar bir alanda duvarları sarsardı. Dışardaki küçük oturma odasının ötesinden, Panoptikon'dan duyulabilirdi.

Ya herkes onu duyarsa?

Kalbi hızla atmaya başlamıştı. Bu daha önce hiç olmamıştı. Çok tuhaftı. Bu onun için çok büyük bir değişimdi. "Diyarlardakiyle aynı olduğunu biliyorsun, anne."

Lumina'nın gri gözlerindeki ifade içine işlemişti, annesi âdeta yakarıyordu. "Yeteneğini duymak istiyorum."

“Bu bir yetenek değil!” Genetikti. Lumina operayı çok sevdiğinden kendine şarkı söyleyecek bir kız yaratmak için Aria’nın DNA’sına güçlü vokal özellikler katmıştı. Aria’nın bir yetenekse bile Lumina’nın kendisine hediye olarak verdiği bir yetenektir. Aria onun kişisel ötücü kuşuydu; bu, Lumina’nın ona verdiği takma isimdi. Aria bu gelişmiş özellikte hiçbir mantık görmüyordu. Kimse Diyarların dışında şarkı söylemezdi –en azından Soren’in bronz teni ona gerçek dünyada yakışıyordu– ama bir genetikçinin kızı olduğu için Aria’nın şansına bu düşmüştü.

“Lütfen benim için bunu yap,” demişti Lumina.

Aria tekrar *neden* diye sormak istedi. Lumina sadece iş ve operayı umursarken o *neden* bunu yapmalıydı? Neden kendisini bırakıp giden annesi için herhangi bir şey yapmalıydı ki? Bunun yerine gözlerini devirip örtüleri itmişti.

Lumina ona gri giysileri uzatmıştı ama Aria başını sallamıştı. Eğer bu farklı olacaksa gerçekten farklı olmalıydı. Elini sallayarak ince iç çamaşırlarını gösterdi. “Böyle söyleyeceğim.”

Lumina dudaklarını büzmüştü, bu durum hoşuna gitmemişti. “Aryamı söyler misin?”

“Hayır, anne. Aklımda daha iyisi var,” demişti Aria gülümsemesine hâkim olamayarak. Lumina ellerini birbirine kenetlemişti, bakışları şüpheyile doluydu. Aria birkaç kez nefes alıp verdikten sonra şarkı söylemeye başlamıştı:

Kalbin yamyam şekeri gibi

Yamyam şekeri, yamyam şekeri

Kalbin yamyam şekeri gibi

Senin tadına zaafım var!

Son sözüne kadar şarkıyı gülerek söylemişti, bu en sevdiği Eğik Yeşil Şişe şarkılarından biriydi. Ama sonra Lumina'nın yüzünü görünce kendini kötü hissetmişti. Annesi düş kırıklığına uğramış gibi görüldüğü için değil; öyle görünmüyordu. Ama Aria duygularını sakladığını biliyordu ve bu bir sebepten daha da kötüydü.

Lumina ayağa kalkıp Aria'ya kısa bir an için sarılmıştı. Soğuk eli bir süre Aria'nın yanağında durdu. "Çok etkileyici bir şarkıymış, Ötücü Kuş," demiş ve gitmişti.

O pazar gününden sonra aralarında bir şey değişmişti. Aria günlük şan derslerini bırakmıştı, Lumina'yı üzmeyi umursamıyordu. Şarkılı Pazarları da bırakmıştı. Artık o saatini annesine ayırmayacaktı. Lumina hâlâ her gece söz verdiği gibi Neşe'den onu kontrol ediyordu ama ziyaretleri kısıtlıydı. Çok aptalca davranmıştı. Aria bunu şimdi anlıyordu. Huysuz ve sıkkın davranarak zaman kaybetmişti. Oysa tek istediği Lumina'nın, evine dönmesiydi.

Kollarını kavuşturduğunda İyileştirici Giysi'si kırıştı. Çölde hava kararıyordu ama Eter daha parlak görünüyordu. Gökte parlak mavi nehirler gibi akıyordu. Aria'nın içindeki şarkı söyleme arzusu büyüdükçe nefesi hızlandı.

Tosca ariasını söyledi; Lumina'nın gittiği sabah söylemeyi reddettiği aya ancak sözleri boğuk, parça parça, bozuk sesler gibi çıktı. Duyulmaya değmeyen sesler gibi. Birkaç dize sonra kendini durdurup dizlerine sarıldı. Şimdi Lumina'yla opera salonunda olmak için her şeyi verirdi.

"Üzgünüm, anne," diye fısıldadı etrafım saran boşluğa. "Son kez olduğunu bilmiyordum."

PEREGRINE

Perry okyanusa yönelerek Wylan'ın önden gitmesine izin verdi. Yavaş ilerliyordu, Talon'ı zorlamak istemiyordu. Son kum tepesini de aştıklarında körfez ortaya çıktı. Akıntı berrak ve maviydi; dün gece yüzdüğünde olduğu gibi. İnsanlar suyun Birlik'ten önce daima temiz olduğunu söylüyordu; asla köpüklerle ya da ölü balıkların leş kokusuyla kaplı olmadığını. O zamanlar pek çok şey farklıymış.

Sahile ulaştıkları anda Wylan, İşitici başlığını takıp kulaklarını koruyucu kanatlarıyla kapadı. Anlaşılan, rüzgâr ve dalga sesleri karışınca istediğinden çok ses çıkıyordu, tam da Perry'nin umduğu gibi.

Perry sadağım kuma batırıp yayını aldı. Birkaç deniz kuşu bulutlu Eter göğünde dönüyordu. Öyle çelimsizlerdi ki yetersiz avlar olurdu ama yine de Talon için iyi bir alıştırırmaydı. Zamanlama önemliydi. Rüzgârı ayarlamak. Hayvanın davranışlarını algılamak.

Talon yeteri kadar iyiydi ama Perry onun ne kadar yorulduğunu gördü. Perry'nin yayını çekmek bayağı güç gerektiriyordu ve Talon'un yayını getirmiş olmayı istedi. Perry de birkaç atış yaptı. Bir kez olsun kaçırmadı. Nişan alışı asla öfkeliyken olduğu kadar iyi değildi. Bir süre sonra Wylan izlemekten yorulup uzaklaştı.

"Senin için ne getirdiğimi bilmek ister misin?" dedi Perry kısık sesiyle.

Talon kaşlarını çattı. "Ne? Ha, evet."

Perry'nin ona bir sürprizi olduğunu unutmuştu. Bu, Perry'nin boğazına bir yumru oturmasına sebep oldu. Talon'un zihninin neden kötüye gittiğini tahmin ediyordu. Kendininkinin de.

"Ama sessiz kalman lazım, tamam mı?" Perry plastik tomanını bulmak için çantasına uzandı. Elmayı çıkarıp merceği plastiğin içinde bıraktı.

Talon elmaya bir süre baktı. "Tüccarları mı gördün?"

Perry başını hafifçe iki yana salladı. "Sonra anlatırım..." Wylan başında şapkası olsa da Perry'nin tanıdığı en keskin İşiticilerdendi. "Yemeye koyulsan iyi olur, Farecik."

Talon elma yarısını yüzünde bir tebessümle yedi, parçaları dişlerindeki küçük boşluklardan görünüyordu. Kalanını da Perry'ye verdi. Perry sap ve çekirdekleri de dâhil, hepsini iki ısırıkta bitirdi. Yeğenin dişlerinin takırdamaya başladığını görünce Perry gömleğini çıkarıp Talon'un omzuna koydu. Sonra oturup başını ellerine yaslayarak damağındaki tadın keyfini çıkardı. Ufukta bulutlar mavi ışıklarla aydınlandı. Kış ayları dışında karada Eter fırtınalarına maruz kalmıyorlardı ancak yıkıcı fırtınalar denizdeyken sürekli bir tehdit oluşturunuyordu.

Talon başını Perry'nin koluna yaslayıp kuma sopayla bir şeyler çizmeye başladı. O da Perry gibi doğuştan avcıydı ama annesinin

sanatsal yanını da almıştı. Perry gözlerini kapayıp kendini en son böyle hissedeceği zamanın bu an olup olmadığını merak etti. Sanki olması gereken yerdeymiş gibi. Birkaç dakikalığına her şey dengedeymiş gibi... Sonra burnunun gerisinde hissettiği bir karıncalanmayla bu dengenin de kaydığını hissetti.

Bulutlardaki boşluklardan Eter'in var gücüyle hareket ettiğini, köpüklü dalgaların fırtınalı denizlerdeki gibi döndüğünü gördü. Sahilde mavi bir ışıltı vardı, yukarıdaki ışıktan geliyordu. Perry serin okyanus havasını ciğerlerine çekerken dilindeki tuzun tadını aldı. Buydu işte. Bir daha asla kampa dönemezdi. Artık Vale'e meydan okumamak için kendini tutabileceğinden emin değildi.

Perry yeğenine baktı. "Talon..." dedi.

"Gidiyorsun, değil mi?"

"Gitmek zorundayım."

"Hayır, değilsin. Burada sonsuza dek kalmak zorunda değilsin. Sadece ben gidene kadar..."

Perry ayağa zıpladı. "Talon! Öyle konuşma."

Talon doğruldu. Gözyaşları aniden yanaklarından süzölmeye başladı. "Gidemezsin!" diye bağırdı. "Gidemezsin!"

Talon'ın koyu saçları gözlerine uçtu. Çenesi öfkeyle titredi. Perry'nin görüşü afallatıcı bir kırmızılıkla renklendi. Yeğeninin bu yönünü hiç görmemişti; bu tür bir öfkeyi. Onu ele geçirmesine izin vermemek için çaba harcaması gerekiyordu. "Kalırsam ya baban ölecek ya da ben. Bunu biliyorsun."

"Babam seninle dövüşmeyeceğine söz verdi!"

Perry donup kaldı. "Bu konuda söz mü verdi?"

Talon yüzünden gözyaşlarını silip başını salladı. "Şimdi de sen söz ver. Bana söz verirsen her şey yoluna girer."

Perry ellerini saçına götürüp Talon'ın öfkesine kapılmadan düşünmek için rüzgâra doğru yürümeye başladı. Vale gerçekten de bu sözü vermiş miydi? Bu, Talon'ın önünde saldırmamasını açıklıyordu. Perry aynı sözü veremeyeceğini biliyordu. Kan Lordu unvanını alma arzusu çok derinlerinden geliyordu.

“Talon, yapamam. Gitmem gerek.”

“O zaman senden nefret ediyorum!” diye bağırdı Talon.

Perry yavaşça nefes verdi. Bunun doğru olmasını isterdi. Onu bırakmak daha kolay olurdu.

“Peregrine!” Wylan'ın sesi durgun dalgaları keskin bir şekilde kesti. Su kenarındaki sert kumların üstünden onlara doğru koşuyordu; bir elinde şapkasını, ötekinde bıçağını tutuyordu. “İkametçiler, Perry! İkametçiler!”

Perry yayını ve sadağını kapıp Talon'ın elini tuttu. Wylan koşarken teninden akan korku Perry'nin burun deliklerinden yakıcı bir soğukla girdi. Hava araçları,” dedi Wylan nefes nefese. “Doğrudan üstümüze geliyorlar.”

Perry sahilde koşup uzaklara baktı. En uzaktaki tepede hafif bir parıltı belirdi, arkasında kumdan bir bulut yükseliyordu. Birkaç saniye sonra başka bir hava aracı belirdi.

“Ne oluyor, Perry amca?”

Perry, Talon'ı Wylan'a doğru itti. “Eskiden balık tuttuğumuz yoldan gidin. Onu eve götür. Gölgesiymişsin gibi yanından ayrılma, Wylan. Git!”

Talon, Wylandan uzaklaştı. “Hayır! Seninle kalacağım!”

“Talon, söylediğimi yap!”

Wylan onu yakaladı ama Talon karşı koyup ayağını kuma gömdü.

“Wylan, onu kaldır!” diye bağırdı Perry.

Wylan, Talon’ın ağırlığıyla kuma gömüldü, çok yavaş hareket ediyordu. Birkaç yüz adım ötede durdu. Daha önce onlara hiç bu kadar yakın olmamıştı. Mavi yüzeyleri istiridye kabukları gibi parlıyordu.

Talon’ın çığlıkları korkunç, tiz seslerdi. Perry dönüp ona koşturmak için kendini tuttu. Hava araçları hızla yaklaşırken havadaki basınç kollarına çarpıp burun derinliklerini yaktı. Eter’i döndürüyorlardı. Zehrini çekiyorlardı. Perry bunu lehine çevirmek için bir fikir üretti ve bunun ölümüne yol açmayacağını umdu.

Çantasından tuzaklar için kullandığı bakır teli çıkarıp hızla okunun sapına sardı. Parmakları çelik ok ucuna değdiğinde kolunda bir acı hissetti. Perry oku yaya yerleştirdi. Tek teli vardı. Tek bir şans. Araca ulaşacak kadar uzağa uçsun diye oku yükseğe hedef aldı. Perry gereken kavisi hayal etti. Rüzgâra göre ayarlamalarını yapıp oku bıraktı.

Bundan sonra her şey yavaş çekimde gibi gerçekleşti; canlı ve netti. Ok yolundan şaşmadı. En yüksek noktada alçalmaya başlarken Eter’den bir parça gökten inerek okla buluştu. Perry irkildi ve ok düşüp Eter’i de beraberinde indirirken gözlerini kapadı. Oku şimdi tüm göğün şiddetini kuyruğunda taşıyordu. Dehşet, mide burkan bir çığlıkla indi.

İlk hava aracını tam hedeften vurdu. Ok, metale saplandı. Sonra da Eter’in damarları hava aracını sarıp boğdu. İçini kuruttu. Eter yeniden parlak ışığa katılıp göğe yükselerek bir kez daha tepedeki parlak akıntılara dalarken Perry bir kez daha irkildi.

Çarpılan hava aracı tepeliklerin üstünde suya fırlatılan bir taş gibi sekti, Perry’nin bastığı toprağı titretti, ta ki kumları havalandırarak durana kadar. Aniden bir sıcak hava esintisi, erimiş metal,

cam ve plastik kokusunu beraberinde getirdi. Daha da baskın olan, yanık et kokusuydu.

Öteki hava aracı hemen durup kuma yerleşti. Kapı kayarak açıldı, kusursuz bir aralık belirdi. İkametçiler yere atladı. Perry altı adam saydı, başlıklı, mavi giysililerdi. Altıya karşı o.

İkisi hemen diz çöktü. Perry'nin bilmediği silahları vardı. İlk adamı hemen vurdu. Yayına bir ok daha takıp onu da attı. İkinci İkametçi ona vurduğunda Perry ona da ok attı, adamın darbesi kaburgasına bir tokat gibi çarpmıştı. Başka bir İkametçi'ye bir ok attı ama kalan üç adam üstüne geldiğinde sendeledi, önce bacakları, sonra da kolları uyuşmuştu. Öne doğru sendeledi, düşmesine engel olamadan yüzü kuma gömüldü. Perry kalkmaya çalıştı ama hareket edemedi.

"Tuttum." Biri saçını çekip başını yukarı kaldırdı. Burnu kumla dolmuştu. Gözlerine batıyordu. Perry gözlerini kırıştırmaya çalıştı ama gözleri sadece seğirdi.

İkametçi, başlıklı yüzünü ona yaklaştırdı. "Artık o kadar da tehlikeli değilsin, değil mi?" Sesi metalik ve uzaktan geliyormuş gibiydi. "Bizim de seni ziyaret edeceğimiz aklına gelmedi, öyle mi Vahşi?"

Perry'nin başını düşürdü. Perry kaburgalarına bir tekme yedi ama acı hissetmedi, yalnızca darbeyle kenara savruldu.

Bir şey omzunun üzerinden geçti.

"Bu ne?"

"Bir tür doğan."

"Gözlerini kısarak bakarsan bir hindiye andırıyor."

Kahkahalar.

"Şu işi bitirelim." Onu sırtüstü yatırdılar.

Bir İkametçi boğazına şeffaf bir kılıç dayadı. Siyah eldivenleri vardı, malzemesi giysisinin geri kalanından daha inceydi. “Ben onunla ilgilenirim. Sen diğerlerine bak.”

“Hayır!” Perry homurdandı. Şimdi parmaklarını hissedebiliyordu, sanki buzları çözülüyormuş gibi karıncalanıyordu ve ciğerlerindeki acıyı hissetti.

“Akıllıgöz nerede, Hindi?”

“Merceği mi? Size vereceğim! Onlara ihtiyacınız yok.” Sözleri gevelemişti ama İkametçi onu anlamış olmalıydı.

Şeffaf kılıcını çekti. Perry kollarını çekmeye çalıştı ama kasları hissizdi.

“Ne bekliyorsun, Vahşi?”

“Hareket edemiyorum!”

İkametçi ona güldü. “Bu senin sorunun, Hindi.”

Bir öfke dalgası Perry’yi uzuvlarının kontrolünü ele geçirmek için kamçıladi. Kendini ayağa kaldırıp sahile yöneldi. Sallanıyordu, bacakları titriyordu. İki İkametçi, Talon ve Wylan’a doğru koştu. Biri Talon’ı yakaladı, diğeriye Wylan’a kısa bir sopayla vurup başına denk getirerek onu yere yığdı.

“Perry amca!” diye bağırdı Talon.

“Yürü, Vahşi!” diye bağırdı siyah eldivenli İkametçi. “Akıllıgöz’ü ver.”

Perry çantasını bıraktığı yere doğru sendeledi, iki kez dizlerinin üstüne düştü. Hisleri geri gelmeye başlamıştı ama şimdi de kaburgalarındaki acı yoğunlaşmıştı; şiddeti onu tüketecek gibiydi. Şeffaf kılıçlı İkametçi’ye dönüp merceği kaldırdı. “Bırak onu! Mercek elimde!”

İki İkametçi, Talon'ı aralarına sıkıştırmıştı. Talon karşı koymayı bırakmıyordu.

“Dur!” diye bağırdı Perry yeğenine.

Talon kolunu kurtarıp İkametçilerden birinin kasığına bir yumruk attı. Adam iki büklüm oldu ama öteki hızla tepki vererek Talon'ın karnına tekme attı. Talon kuma düştü. Yavaşça kalkarken bıçağını tutuyordu. Perry'nin eski bıçağını. İkametçi çoktan hazırdu ve ona elinin tersiyle vurarak hem bıçağı hem de Talon'ı savurdu. Görüşü bulanıklaşan Perry yeğeninin vücudunun hareketsiz kalışını izledi, arkasındaki sahile dalgalar vuruyordu.

Bir esinti Talon'ın öfkesini Perry'ye taşıdı, aldığı darbeler kadar sarsıcıydı. Köstebeklerle bu şekilde, dehşetle titreyerek dövüşemezdi. Onu ayakta tutamayan bacaklarla.

“Yeter! Al şunu!” Perry merceği İkametçi'ye fırlattı.

Adam merceği eldivenli eliyle yakalayıp göğsündeki cebe attı.

“Çok geç,” dedi. Sonra Perry'ye doğru gelirken şeffaf kılıcını kaldırıp hazırlandı. Sahilin aşağısında İkametçilerden biri Talon'ı kaldırıp sahilden yukarı doğru taşımaya başladı. Hava aracına doğru. Perry gördüklerine inanamıyordu. Talon'ı götürüyorlardı.

“Hayır!” diye bağırdı Perry. “Onu size verdim! Öldünüz siz, Köstebekler!”

Siyah eldivenli İkametçi üstüne gelmeye devam etti. Perry'nin silahı yoktu ve Talon'ın duyguları onu panik ve öfke arasında kıstırmıştı. Geri çekilerek denize doğru gitmeye başladı. İkametçi peşinden geliyor, dalgalar bacaklarına çarparken şişkin giysisiyle sallanarak adım atıyordu. Bir dalga yanından geçip başlığına su sıçrattı. Perry köstebeklerin suyu bilmediğini fark etti. Bir sonraki dalga için hazırdu. Perry atılıp İkametçi'yi devirdi. Birlikte düştüler.

Tuzlu su burnuna dolup net düşünebilmesini sağladı. Yeniden kendine geldi.

Beraber sığ sulara yuvarlanırken adamın elindeki şeffaf kılıcı aldı. Dalga yeniden okyanusa döndüğünde kenetlenmiş bir şekilde, otuz santimlik suda boğuşuyorlardı. İkametçi uzanıp onu itti. Perry başını eğip dişlerini adamın eldivenli eline geçirdi. Köpek dişleri malzemeyi anında deldi. Tuz ve kan tadını alırken gevşediğini hissetti. Kemikten ileri gidemeyeceği noktaya kadar ısırmaya devam etti.

İkametçinin çığlığı başlığının içinden boğuk sesler halinde çıktı. Perry ayağa kalktı. İkametçi sudan çıkıp elini kendine çekerek iki büklüm oldu. Perry çizmesini İkametçi'nin başlığına geçirdi. Başlık çatlayıp Perry'nin tanıdığı o havayı dışarı çıkardı, zehirli ve inceydi. Bir tekme daha atınca adam ıslak kumlara çöktü.

Perry, İkametçi'nin giysisinden merceği çekip aldı. Sonra kumsaldan yukarı çıkıp yayı ile sadağını aldı.

"Talon!"

Yeğenini hiçbir yerde göremedi, yalnızca havada, aynı noktada süzülen hava aracını gördü. Aralık *pat* diye kapandı. Kumları havalandırarak gözden kayboldu.

Sersemlemiş bir şekilde eve koştu, kolunu yan tarafındaki yakıcı acıya yaslamıştı. Bir tepede durdu. Bu uzaklıktan kamp aşağıdaki vadide, taşlardan oluşan bir daireyi andırıyordu. Eter akıntıları ve koyu bulutlarla birleşen gökyüzü, öğleden sonrayı geceymiş gibi gösteriyordu. Perry başını yana eğdi, fırtına rüzgârlarında koku aradı. İkametçilerin izine rastlamadı.

Kinin keskin tadını aldı. Wylan ona doğru koşuyordu, bir elini İkametçilerin darbesiyle saçlarının hizasında oluşan şişliğe bastırıyordu. Wylan dönüşte iki kez kusmuştu. Kokusu hâlâ üstündeydi.

“Şimdi sen olmaz istemezsin,” dedi Wylan. Gözlerinde karanlık, vahşi bir bakış vardı. “O Köstebekleri duydum. Senin peşinden gelmişler. Vale seni parçalayacak.”

“Önce Talon’ı getirmem için bana ihtiyacı var,” dedi Perry.

Wylan öne eğilip tükürdü, sonra da güldü. “Peregrine, sen Vale’in ihtiyacı olan son kişisin.”

Perry herkesi açıklık alanda kutlama müziğiyle karışan neşeli seslerle konuşurken buldu. Etraftaki meşaleler topluluğa altınimsi bir parıltı katıyor, kampı saran soğuk ışıklardan ayırıyordu. Birkaç çift dans ediyordu. Çocuklar kalabalıkta dolanıyor, kadınların eteklerinin arkasına saklanıp gülüyorlardı. Tuhaf bir manzaraydı, sanki tepelerinde dönüp duran Eter’i görmüyorlarmış gibi. Her an üstlerine ateş yağabilecek olması umurlarında değildi.

Vale aş evinin yanındaki kasalardan birine oturmuş yanındaki Bear’le konuşuyordu. Elinde bir şişe vardı ve sakın görünüyordu. Kutlamayı izlemekten mutluydu.

“Perry!” diye seslendi Brooke, sonra da yanındakinin kolunu kavradı. Onun paniği kalabalığa yayıldı ve müzik kesildi. Şimdi Perry ahırdaki hayvanların korku dolu anırma ve meleme seslerini duyuyordu.

Vale, Perry’ye bakakaldı, yüzündeki tebessüm kayboldu. Kasadan kalkıp öne çıktı, gözleriyle Perry’nin arkasındaki kalabalığı taradı. “Talon nerede? Talon nerede, Perry?”

Perry sallandı. Vale’in yeşil gözlerindeki bronz renkli benekleri görebiliyordu. “İkametçiler onu aldı. Onları durduramadım.”

Vale şişesini bakmadan birine uzattı. “Neden bahsediyorsun sen, Peregrine?”

“İkametçiler Talon’ı aldı.” Bu kelimeleri söylediğine inanmıyordu. Gerçek olduklarına. Orada durmuş, Vale’e oğlunun götürüldüğünü söylediğine.

Vale’in koyu kaşları çatıldı. “Bu doğru olamaz. Onlara bir şey yapmadık.”

Perry etraflarındaki şaşkın yüzleri fark etti. Vale’e burada söylememeliydi. İnanmayışının verdiği zihin bulanıklığı kaybolunca bu haber onu yıkacaktı. Ancak Vale Kan Lordu olarak, Talon’ın babası olarak bunu kabilenin önünde yaşamamalıydı.

“Eve gidelim,” dedi Perry.

Vale duraksadı. Perry’nin peşinden gidecekmiş gibi görünürken Wylan konuştu. “Ona burada söyle. Bunu herkes duymalı.”

Vale yaklaştı. “Konuşmaya başla, Peregrine.”

Perry zorlukla yutkundu. “Ben... İkametçi kalesine girdim.” Bu şimdi ona saçma geliyordu. Âdeta şaka gibiydi. “Birkaç gece önce,” diye ekledi. “Buradan gittikten sonra.”

Perry’nin söylemesine gerek kalmadan Vale kavgalarından sonra gittiğini anlayacaktı. Canı sıkkın bir çocuk gibi gidip aptalca bir şey yaptığını... her zamanki gibi. Takip eden sessizlikte Perry’nin nefesi sanki koşmuş gibi hızlanmıştı. Onlarca duygunun kokusu aldı. Öfke. Şaşkınlık. Heyecan. Beliren ağırlıklar, renkler ve ısılar öyle güçlüydü ki midesi bulandı.

Vale’in yüzü şaşkınlıkla gerildi. “Yaptıkların yüzünden mi oğlumun peşinden geldiler?”

Perry başım iki yana salladı. “Benim için geldiler. Talon sadece yanımdaydı.”

Artık ağabeyine bakamıyordu. Bakışlarını yerdeki ayak izlerinden oluşan karmaşaya dikti. Bir an sonra başı kenara sallandı ve omzu toprağa çarptı. Vale'e baktı, bir ateş damarlarını kapladı. Ağabeyinin ayaklarının dibindeydi. Orada kalmalıydı. Bunu hak etmişti. Ancak yapamadı.

Ayağa sıçradı. Vale bıçağını çekti. Perry de kendi bıçağını çıkardı. İnsanlar çığlıklarla onlardan uzaklaştı.

Perry bunun yaşandığına inanamıyordu. Talon burada olmalıydı, kendisi değil. Kendisi çoktan gitmiş olmalıydı. "Onu geri getireceğim," dedi. "Talon'ı getireceğim. Yemin ederim."

Vale'in gözleri öfkeyle parladı. "Onu geri alamazsın! Anlamıyor musun? İkametçiler hepimizi yok edebilir!"

Perry gerildi. Bunu düşünmemiştir ama Vale haklıydı. İkametçiler daha yeni gördüğü hava araçlarından onlarcasına sahip olabilirdi. Dövüşmeye hazır yüzlerce adam. Bunu daha önce fark etmediği için kendini aptal gibi hissetti. Sonra da umursamadığı için.

"Söz konusu olan Talon," dedi. "Onu geri almamız lazım."

"Onu geri alamayız, Peregrine! Bunu sen yaptın! Babam haklıydı. Sen *lanetlisin*. Her şeyi mahvediyorsun!"

Perry'nin bacakları titredi. Vale ciddi olamazdı. Perry babasının azarlarına Vale sayesinde katlanabilmişti. Onca hezimetten sonra Vale ve Liv onu yaşananlardan sorumlu olmadığını söyleyerek kurtarmışlardı. Hayatının en büyük hatası olarak gördüğü şey yüzünden.

"Bilmiyordum... Böyle olmamalıydı." Söyleyeceği hiçbir şeyin faydası olmayacaktı. Yalnızca Talon'ı bulması gerekiyordu.

Vale sanki kusacakmış gibi elinin tersini ağzına götürdü.

"Özür dilerim, Vale... Ben..."

Vale aniden üstüne atıldı. Perry kenara çekildi. Aylardır ilk kez ne yapması gerektiğini biliyordu. Perry, Vale'i iterek geçip aralarında bir metre kadar mesafe bıraktı. Sonra da kalabalığın içine daldı.

İnsanlar şaşkınlıkla bağırdı. Onca kusuruna rağmen asla bir korkak olmakla suçlanmamıştı. Bu utanca katlanıp kaçtı, koşarken insanlara çarpıp deviriyordu.

Vale, Talon için savaşmasa da Perry savaşacaktı. O artık Talon'ın tek umuduydu.

ARIA

Aria uzaktaki tepelere doğru yürüdü, ta ki gece onu durmaya zorlayana kadar. Etrafına baktı. Şimdi ne olacaktı? Hangi toprak parçasına yaslanıp dinlenmeliydi? Güne olduğu yerde mi son verecekti?

Oturup yan tarafına döndü. Dirseğine yaslanıp sırtüstü yattı. Bir yastık ve battaniye istiyordu. Yatağını. Odasını. Diyarlara kaçabilmek için Akıllıgözünü. Yeniden kalkıp oturdu ve dizlerine sarıldı. En azından İyileştirici Giysi onu sıcak tutuyordu.

Eter önce olduğundan daha parlak görünüyordu. Ufukta parlayan mavi dalgalar halinde düğümlenmişti. Emin olana kadar göğü izledi. Dalgalar ona doğru geliyordu. Aria gözlerini kapayıp kulaklarına çarpan rüzgârı dinledi. Yükselip alçalan rüzgârda bir müzik vardı. Onu bulmaya odaklandı, hızla atan nabzını yavaşlatmaya.

Bir çatırtı duydu. Gerildi, gözleri çaresizce karanlığı taradı. Eter şimdi tepesinde ürkütücü girdaplarla dönüyor, çöle dalga

dalga mavi ışıklar yayıyordu. Kafası bulanmıştı ama sesi hayal etmediğini biliyordu.

“Nesin sen?” dedi yön değiştiren ışıktaki görebilmek için. Cevap gelmedi. “Seni duydum!” diye bağırdı Aria.

Uzakta mavi bir ışık belirdi. Eter gökten indi, aşağı doğru bir huni gibi dönüyordu. Toprağa çarpıp Aria'nın durduğu zemini titreten bir sarsıntı yarattı. Işık taşkın bir şekilde boş çölün her tarafında parladı. Ancak çöl boş değildi. Bir insan figürü ona doğru atıldı.

Aria yeniden ellerinin üstünde sürünerek ayaklarını altına almaya çalışıyordu. Huni şeklindeki Eter bulutu yeniden göğe çekildi. Karanlık yeniden çökerken koca bir ağırlık Aria'yı yere itti. Başı toprağa çarptı ve bir el çenesini kavradı.

“Ölmene izin vermeliydim. Senin yüzünden her şeyi kaybettim.”

Eter yeniden parladığında hayal meyal seçebildiği ürkütücü bir yüzü aydınlattı. Ancak o vahşi saçı tanıdı, karman çorman ve ara ara sarıydı, bir de o parlayan hayvani gözleri tanıdı tabii.

“Yürü. Koşmaya da çalışma. Anladın mı?”

Aria az daha anlamayacaktı. Adam kelimeleri ağır ağır, uzatarak söylüyordu. Vahşi, bir cevap beklemeden onu kaldırıp itti. Aria geriye sendeleyip zifiri karanlıkta adamı gözden kaybetti. Huni şekilli bir bulut daha inişe geçti. Işık parlayınca adamın bir metre kadar ötede olduğunu gördü.

“Yürü, Köstebek!” diye bağırdı adam, sonra da Aria'ya arkasını dönüp küfretti.

Aria'nın yüzüne sıcak bir esinti çarptı. Yabancı'yla tekrar çarpıştı; adam sırtına çarpıp kollarını etrafına doladı. Yabancı onu öne doğru iterken Aria içinde bir korku patlaması yaşadı. Onu geri itmeye çalıştı ama adam çömelerek onu da sımsıkı tuttu.

“Kıpırdama,” diye bağırdı kulağına. “Gözlerini kapa ve...”

Bulut daha da yaklaşmıştı. Işığı Aria'yı kör ediyordu ama toprağa çarptığında çıkardığı ses katlanılmaz korkunçlukta bir çığlık gibiydi. Aria avuçlarını kulaklarına dayayıp yüzünün derisi sıcakla yanarken çığlık attı. Bedenindeki tüm kaslar kasıldı, kendisinden çok daha kuvvetli bir güç tarafından yakalanmıştı.

Ses ve ışık azalınca yukarı baktı, duyularını yeniden kontrol etmeye çalışırken panikle gözlerini kırıştırdı. Baktığı her yerde gökten ışık patlamaları yağıyor, toprağa ısıtılı ateş parçalarından izler bırakıyordu. Aria, Hayal'de güvende geçirdiği hayatı boyunca Eter fırtınalarından korkmuştu. Şimdi onlardan birinin ortasındaydı.

Yabancı onu bıraktı. Bir o tarafa, bir başka tarafa döndü, hareketleri hesaplı ve keskindi. Aria sendeleyerek ondan uzaklaştı, zihni bulanık ve yavaş çalışıyordu. Kendi bacakları mı yoksa dünya mı titriyordu, emin değildi. Kulakları patlamış gibi hissediyordu. Eter vuruşlarının korkunç sesi şimdi kesilmişti. Burnunun altından damlayan sıcaklığa dokundu. Eldiveninin parmakları koyu sıvıyla parladı. Tuhaf bir şekilde hayal kırıklığı hissetti. Kan açık kırmızı renkte olmalıydı, değil mi? Birden yaralarını kontrol etmemek yerine uzaklaşması gerektiğini fark etti.

Sadece birkaç adım koşmuştu ki adam onu yakalayıp giysisinin sırtından tuttu. Aria çekildiğini hissederken dehşete düşerek gerildi. İyileştirici Giysi gevşedi ve soğuk hava sırtına vurdu. Yabancı'nın ne yaptığını daha yeni anlıyordu ki tüm giysi üstünden düştü. Aria geri zıplayıp üstünü ve ince iç çamaşırlarını eliyle kapadı. Bu gerçek olamazdı.

Yabancı yırtık giysisini dertop edip karanlığa fırlattı. “Eter'i çağırıyordu. Kıpırda, Köstebek! Hemen, yoksa pişeriz!”

Aria onu zar zor duyabiliyordu. Kulakları doğru düzgün çalışmıyordu ve etrafında haykıran fırtına, adamın sesini boğuyordu.

Yine de onun haklı olduğunu anladı. Eter bulutları gitgide yaklaşarak etraflarında toplanıyor gibi görünüyordu.

Adam Aria'nın bileğini kavradı. "Alçaktan git. Yaklaşırsa ellerini dizine koy ki akım başka bir yere gitsin. Duydun mu beni, İkametçi?"

Aria adamın bileğini kavrayışından başka bir şey düşünemiyordu. Sıcak bir hava dalgası geçti; ağırdı, sanki yüzünü okşayan parmaklar gibiydi. Hunilerden biri yakınlarına çarpacaktı. Aria adamın yaptığını yaptı. Dizlerinin üzerine çöktü. Yabancı'nın da aynısını yaptığını gördü, adam iki büklüm olmuştu. Ancak sonra Aria parlayan ışığa karşı gözlerini kapamak zorunda kaldı. Göz kapaklarının ardındaki parlaklık azaldığında doğrulup sessiz, parlayıp sönen ışıkların olduğu dünyaya döndü.

Yabancı onun duyamadığını fark edince başını iki yana salladı. Karanlığı işaret ettiğinde kız bu sefer karşı koymadı. Kızı buradan götürürse en azından teni yanmaz ve kulakları yeniden patlamazdı.

Aria ne kadar koştuklarından emin değildi. Eter bulutları bir daha o kadar yakına inmedi. Eter fırtınasından uzaklaşırken yağmur başladı; damlalar soğuk iğne batışlarıydı, Diyarlardaki sahte yağmurdan o kadar farklıydı ki. Önce Aria'mn tenini soğuttu, sonraysa soğuk kaslarını uyuşturup titremesine yol açtı.

Eter'in arkalarından gelme riski yüzünden Aria tekrar dikkatini Vahşi'ye çevirdi. Nasıl kaçabilirdi? Adam onun iki katıydı ve karanlıkta kendinden emin hareket ediyordu. Aria bitip tükenmişti, onun yanında ilerlemeye çalışırken bile zorlanıyordu ama bir şey yapmayı denemesi gerekiyordu. Vahşi'nin onu kendisiyle

gitmeye zorlamasının iyi bir sebebi olamazdı. Kaçmak için doğru anı bulması gerekiyordu.

Çöl aniden sona erdi, kuru çimlerle bezeli alçak tepelere vardılar. Eter bulutlarından uzaklaştıkça hava daha da kararmıştı. Aria artık nereye bastığını göremiyordu. Ayağının içine kadar batan bir şeye bastı. Acı çığlığını bastırdı; kaçma şansım kaçırmıştı.

Yabancı döndü, gözleri karanlıkta parlıyordu. “Ne oldu İka-metçi?”

Aria sesini belli belirsiz duydu ama cevap vermedi. Tek ayak üzerinde denge kurarken yağmur üstüne yağıyordu. Artık ağırlığını ayağına veremiyordu. Yabancı ikazda bile bulunmadan yanına gelip onu omzuna attı. Aria tırnaklarını adamın tenine batırdı. Adam dengesini kaybedince az daha ikisi de devriliyordu.

“Canımı bir daha acıtırsan seni daha kötü incitirim,” dedi adam dişlerinin arasından. Aria onun sesinin titreşimini kaburgalarının temas ettiği noktada hissetti.

Aria’yı belinden daha da sıkı kavrayıp yokuştan daha da hızlı çıkmaya başladı, nefesi Aria’nın yanında boğuk bir tıslamaydı. Tenlerinin değdiği yerde ısı toplandı ve Aria’nın midesi bulandı. Yokuşu çıkarken buna daha fazla dayanamayacağını düşünüyordu.

Eter’in ışığında düz, taş bir duvarda karanlık bir açıklık gördü. Yapabilse gülerdi. Tabii ki bir mağaraydı. Yağmur mağaranın ağzından sudan bir kâğıt gibi dökülüyordu. Yabancı içeriye girince onu yere bıraktı.

“Yeniden bir kayanın altında. Evde gibi hissediyor olmalısın.” Adam mağaranın içinde kayboldu.

Aria yalpalayarak dışarı çıkıp sicim gibi yağın yağmura döndü. Geldikleri yola doğru baktı, kayaları öyle parçalanmış bir tepeydi ki dişleri varmış gibi görünüyordu. Aşabileceği, ne aşacağı

ne de yukarı giden başka bir yol görmedi. Yine de aşağıya inmeye başladı; ellerini ve sağlam ayağını yağmurla kayganlaşan taşların üstünden geçebilmek için kullanıyordu. Aria, Yabancı dönmeden acele etmeye çabaladı. Ayağı kayıp iki geniş taş arasına sıkıştı. Aria çekip dönmeye çalıştı ama aralıktan çıkamıyordu ve enerjisi tükeniyordu. Kalan son gücü de sırtındaki soğuk taşa sızıp kayboldu.

Aria olduğu yerde kıvrıldığında aklında iki düşünce vardı. Öncelikle uykudan çok daha derin bir yere kaydıyordu. İkincisiyse yeterince uzaklaşmadığı.

PEREGRINE

Perry ateşi yakana kadar kız çoktan kendinden geçmişti. Anlaşılan bunu çok sık yapıyordu. Perry onun ayağını taşlardan kurtardı. Sonra da mağaraya taşıyıp bir battaniyeye sardı. Kızın elinden bir taş düştü. Perry bunu kızın kendisinden korunmak için aldığını tahmin etti. Mantıklı bir düşünceydi. Bir saliselğine işe yarayabilirdi.

Kızın kokusunu İkametçi kalesindeki geceden hatırlıyordu. Küf ve çürümek üzere olan et kokusunun acı bir karışımıydı. Vadide bu kokuyu aldığında şaşırılmıştı. Onu dosdoğru kıza götürmüştü. Burada, mağaranın kapalı alanında kızın kokusu Perry'nin boğazında ekşi bir tat bırakacak kadar ağırdı. Kızdan, ateşin sıcaklığından ayrılmadan uzaklaşabileceği kadar uzağa yatıp uyudu.

Güneş doğmadan önce, bir Eter fırtınasını daima takip eden sessizlikte uyandı. Kız yerinden kıpırdamamıştı. Soğuk bir sabahtı, hava hızla kış soğuşuna dönüyordu. Perry yavaş hareketlerle ateşi

yeniden yaktı. Çok derin nefes almak bile yan tarafına bıçak saplanıyormuş gibi canının acımasına yol açıyordu.

Vale bu bölgeyi yasakladığından beri Perry bu mağaraya gelmemişti ama vadiden geçen tüccarlar tarafından güzelce stok yapıldığını gördü. Giysiler ve fındıkla dolu kavanozlar buldu. Hâlâ yenilebilir durumda kurumuş meyveler. Hatta bir şifa merhemi bile vardı. Perry onu kızın ayağına sürdü. Kesiklerden sadece biri çok derin görünüyordu. Dikiş atılması gerekebilirdi. Ancak Perry iğne kullanma konusunda asla iyi olmamıştı ve kız o ya da bu şekilde ölecekti. Hem zaten kızın yürümesine gerek yoktu. Yalnızca konuşacak kadar kendinde olması yeterdi.

Perry kendi vücudunun yan tarafındaki kesiğe baktı. Sadece darbe aldığı noktada, kısa bir kesikti ama kaburgalarından birkaçının üstü çürümüştü. Ayrıca göğsünde, kız sayesinde beş tırmalama izi vardı. Ne var ki vücudu Talon'inkinin aksine iyileşip yeniden güçlenecekti.

Bir şeyler yedi, sonra da oturup alevleri izledi, yaşanan her şeyi düşünerek kendine işkence ediyordu. Talon'ı kaybetmişti. Bunun imkânsız olduğunu sanıyordu. Şimdiyse yine imkânsızın gerçekleşmesine ihtiyacı vardı. Talon'ı geri alması gerekiyordu.

Perry, Tide'ları bırakarak yapması gerekeni yapmıştı. Ancak nasıl kaçtığını düşününce yüzü ateşten de sıcak yanıyordu. Hayatını Tide'ların Kan Lordu olmayı hayal ederek geçirmişti. Kabile şimdi onun bir korkak olduğunu düşünecekti. Gitmesine sevineceklerdi.

Uyumak için uzandığında kız hâlâ hareket etmemişti. Kızın hiç uyanıp uyanmayacağını merak etti.

Perry sonraki sabah ava çıktı. Kaburgalarının acısı soğuk terler dökmesine sebep oluyordu ama öylece oturmak kendini daha kötü

hissetmesine yol açıyordu. Bir delikten bir çingiraklı yılan çıkarıp okla öldürdü. Besleyici etini pişirip yedi ama ardından midesi bulandı. Sanki yılan, midesinde canlanmış gibiydi.

Gece olurken kız ateşle kıvranmaya başladı. Perry onun İkametçi kokusunu bastırmak için biraz kuru meşe yaprağı yakıp gece boyunca uyanık kaldı. Kız kendine gelirse hazır olması gerekiyordu. Talon hakkında bir şey biliyor olabilirdi. Ayrıca merccek hakkında da bilgi alması gerekiyordu. Onun sayesinde Talon'ı kaçıran İkametçilerle iletişim kurmanın bir yolunu bulabileceğini umuyordu.

Kız, gözlerini bir sonraki öğleden sonra açıp ondan uzaklaştı, sırtını karşı duvara dayadı. Bacakları battaniyenin altında birbirine yapıştı.

Perry sırtıttı. "İki gündür baygınsın ve bu konuda şimdi mi endişeleniyorsun?" Başını iki yana salladı. "Sakin ol, İkametçi. Aklıma getirdiğin son şey bu."

Kız koyu granit duvarları inceledi, sonra da bir kenara toplanmış çelik kasalar dolusu malzemeleri. Gitgide sönen ateşe bakınca gözleri dumanları mağaranın ağzına kadar takip etti. "Evet," dedi Perry. "Dışarıya oradan çıkılıyor. Ama sen henüz gitmiyorsun."

Kız ona döndü, bakışları İşaretlerine takıldı. "Benden ne istiyorsun, Vahşi?"

"Siz bize böyle mi diyorsunuz?"

"Siz katilsiniz. Hastalıklı yamyamlarsınız." Kelimeleri küfür gibi söylüyordu. "Hikâyeleri duydum."

Perry kollarını kavuşturdu. Kız bir kayanın altında yaşıyordu. Ne bilirdi ki? "O halde yerinde isimlerimiz var, Köstebek."

Perry çantasından deri su kabını çıkarıp uzattı.

"O ne?" diye sordu kız.

“Su.”

“Bir hayvana benziyor.”

“Öyleydi.” İçindeki şişeyi koruyan kese, keçi derisindendi.

“Kirli görünüyor,” dedi kız.

Perry mantarı çıkarıp kana kana içti. “Tadı gayet iyi.” Salladığında su çalkalandı. “Susuzluğunu giderir.”

Kız kabı elinden kapıp yeniden köşesine çekildi. İşi bitince Perry elini kaldırdı.

“Sende kalsın.” Perry bir daha aynı kaptan hayatta içmezdi.

“Neden dışarıdaydın?” diye sordu.

“Neden sana söyleyeyim?”

“Hayatını kurtardım, saydığım kadarıyla iki kez.”

Kız öne doğru oturdu. “Yanıyorsun! Ben *senin* yüzünden buradayım. Seni kimin içeri soktuğunu sandılar, tahmin et?”

Bu Perry’yi şaşırttı. Soğuk kayaya yasladığı sırtı kıpırdandı. O gece kızı bıraktıktan sonra neler olduğunu merak etti. Önemli değildi. Elinden geleni yapmıştı. Artık tek düşünmesi gereken Talon’dı.

Perry kalçasındaki kılıftan bıçağını çıkardı. Bıçağın ucunu başparmağıyla kontrol etti, ateşin ışığında görebilmek için çevirdi. “Kaybedecek vaktim yok, Köstebek. Bence seni konuşturmak için fazla bir şey yapmama gerek yok.”

“Beni onunla korkutamazsın.”

Perry derin bir nefes aldı. Kızın yalanı ekşi ve keskindi, ağzında acı bir tat bırakıyordu. Kız korkmuyordu. Dehşete düşmüştü.

“Neden bana öyle bakıyorsun?” diye sordu kız.

“Kokun.”

VERONICA ROSSI

Kızın alt dudağı titredi. “Bir tavşandan su içiyorsun ama *benim* koktuğumu düşünüyorsun, öyle mi?”

Kız gülmeye başlayınca Perry sonrasında neyin geleceğini biliyordu. Havadaki değişim karanlık bir gelgitin çekimi gibiydi. Kız çok uzun süre gülmeyecekti.

Dışarı çıkıp düz bir kaya parçasına oturdu. Gri bir günbatımıydı, beraberinde soğuk bir gece getiriyordu. Perry oturup nefes aldı ve Talon’ı mağaradaki kız gibi evine dönmek için ağlarken hayal etmemeye çalıştı.

ARIA

Aria sakinleşmek için burasının bir Diyar olduğunu düşünmeye çalıştı. Yontma Taş Devri'ne ait bir Diyar. Ne de olsa bir mağaradaydı. Çiftlik 6'daki anılarını geri getirmemesi için bakmamaya çalıştığı bir ateş de vardı. Ancak aynı zamanda bir kenarda çelik kasalar da vardı. Üstündeki lacivert battaniye yündendi. Ateşin yanında dizili olan kavanozların metal vidalı kapakları vardı. Taş Devri yanılışmasını bozan çok sayıda şey...

Bu gerçektir.

Aria ayağa kalkıp ayaklarının tabanındaki acı yüzünden yüzünü buruşturdu. Battaniyeye sarınıp Vahşi'nin sesini duymaya çalıştı. Yalnızca baş ağrısının delici ritmi sessizliği bozuyordu. Bir hastalığa mı yakalanmıştı? Bu mağarada, bu mavi battaniyeye sarılı bir halde mi ölecekti? Birkaç kez ağır ağır nefes aldı. Böyle düşünmenin bir yararı yoktu.

Yabancınn deri çantasının yanında malzemeler vardı ama onun eşyalarına dokunmayacaktı. Çelik kasalara doğru topallayarak yürüdü.

Kırık plastik parçaları ve cam ile ilaç şişeleri birbirine karışmıştı. Şimdi hiçbir işine yaramazdı. Tüm son kullanma tarihleri üç yüz yıl öncesine, Birlik'in zamanına kadar uzanıyordu, Eter'in insanları Kozalarda yaşamaya zorladığı döneme. Steril bir sargı bezi buldu, zamanla sararmıştı ama işini görürdü.

Aria battaniyeyi yukarı çekince nefesi kesildi. Ayakları çoktan bandajlanmıştı. Vahşi, ayaklarıyla ilgilenmişti.

Ona dokunmuştu.

Aria kasanın kenarına tutunup denge sağlamaya çalıştı. Bu iyiye işaretti. Ayağını sardıysa ona zarar vermek istemiyor demektir, değil mi? Bu mantıklıydı ama adamı düşünmesiyle bile Aria'yı yeni bir korku dalgası kapladı.

Adam bir canavardı. Devasaydı. Kaslıydı ama Soren gibi değildi. Vahşi ona Şövalye Diyarlarını hatırlatıyordu; atla yapılan her hareketin, hayvanın derisinin altındaki ince kasların kıvrılıp kıpırdayışını gösterişini. Tıpkı hikâyelerdeki gibi dövmeleri vardı. İki kol kasında da desenli şeritler. Sırtını döndüğünde Aria teninde bir desen daha görmüştü; bir tür kartal kanatlarını bir omzundan diğerine açmıştı. Saçı hiç taranmamış gibiydi. Karmakarışık sarı iplerin hepsi hem uzunluk hem de renk açısından birbirinden farklıydı, bir sürü farklı yöne kıvrılmışlardı. Aria adam konuşurken gördüğü dişlerin biraz fazla sivri olduğuna yemin edebilirdi. Ne var ki hiçbir şeyi gözleri kadar korkunç değildi.

Aria tüm göz renklerine alıştı. Diyarlarda farklı hevesler vardı. Geçen ay revaçta olan renk mordu. Vahşi'nin gözleri açık yeşildi ama aynı zamanda yansıtıcıydı da, tıpkı geceleri yaşayan bir hayvanın ürkütücü gözleri gibi. Aria ürpererek gerçek olduklarını hatırladı.

Döndü, dudaklarını ısırarak etrafa bakındı. Bir mağara. Burada ne işi vardı? Bu nasıl olmuştu? Ateş sönmek üzereydi. Artık karşısında oturduğu duvarı göremiyordu. Karanlıkta bu mağarada durmak istemiyordu, sessizdi ve görececek bir şey yoktu.

Lacivert battaniyeyi bir toga gibi etrafına sardı, daha rahat hareket edebilmek için gazlı bezi kemer olarak kullandı ve dışarı çıktı.

Aria adamı kendisinin düştüğü dik taşın kenarındaki bir kayada otururken buldu. Sırtı ona dönüktü, Aria'nın geldiğini henüz duymamıştı. Aria mağaranın ağzında durdu, ondan üç metre kadar uzaktaydı. Daha fazla yaklaşmak istemediği için durup rüzgârla hareket eden battaniyeye sarıldı.

Adam uzun bir odun parçasını bir bıçakla yontuyordu. Aria bir ok yaptığını düşündü. Silahlarına biçim veren bir mağara adamıydı. Sırtındaki dövme, gösterişli başına bakılırsa bir doğandı. Gözler daha koyu tüylerle maskelenmiş gibi görünüyordu. Diyarlarda insanlar hareketli tasarımlar kullanırdı. Ne zaman isterlerse yeni bir tane seçebilirlerdi. Aria teninde bir resmi sonsuza dek taşımayı hayal bile edemiyordu.

Yabancı dönüp ona ters ters baktı. Aria da ona karşılık verdi, içinin korkuyla sarsıldığını saklıyordu. Adam onun orada olduğunu nereden anlamıştı? Bıçağını kemerindeki deri kılıfa soktu.

Aria ona doğru bir adım yaklaştı, topallamamaya ve aralarında mesafe bırakmaya özen gösterdi. Aria saçından bir tutamı kulağının arkasına itti. Adamın, bıçağı aynı rahatlıkta kullandığını fark etmişti.

Eter usulca, mavi ışıktan şeritler halinde akıyor, hızla ilerleyen gri bulutların üstünde dönüyordu. Aria bu sefer kanmadı. Ne kadar korkunç olabileceğini biliyordu. Aşağıda, fırtınada geçtikleri vadinin dengesiz ışıklarla benek benek aydınlandığını gördü.

"Alacakaranlık mı?"

“Günbatımı,” dedi adam.

“Aria ona baktı. Alacakaranlık ve günbatımı aynı şey değil miydi? Zaten uzun olan kelimeyi nasıl daha da uzatabilmişti? *Güünbattımmuu*. Sanki kelime gün boyu söylenebilirmiş gibi. “Beni neden buraya getirdin? Neden dışarıda bırakmadın?”

“Bilgiye ihtiyacım var. Halkın benden birini aldı.”

“Bu saçma. Bir Vahşi’ye niye ihtiyacımız olsun ki?”

“Sana olan ihtiyaçlarından fazla.”

Aria, Konsül Hess’in cansız gözlerini ve anlamsız tebessümünü hatırlayınca nefesi kesildi. Vahşi haklıydı. Onunla işleri bitmişti. Soren’in yerine kurban edilmiş ve ölüme terk edilmişti. Burada, bu canavarla...

“Yani Hayal’e mi girmek istiyorsun? O kişiyi kurtarmak için? O gece yaptığın bu muydu?”

“İçeri gireceğim. Daha önce de girdim.”

Aria güldü. “Sistemi devre dışı bırakmıştık. Hem o kubbe hasarlıydı ve şansın yaver gitmişti, Vahşi. Hayal’i koruyan duvarlar üç metre kalınlığında. Onları tekrar aşman mümkün değil. Hem planın ne ki? Gübre topları mı fırlatacaksın? Belki de bir sapan kullanırsın? Tek bir iyi atış iş görür herhalde.”

Yabancı dönüp ona doğru geldi. Aria hızla kenara çekildi, kalbi boğazına sıçradı ama Yabancı onun yanından geçip yeniden mağaranın içinde kayboldu. Birkaç dakika sonra geri geldi. Eliyle bir şey kaldırırken gözleri parlıyordu.

“Bu bir gübre topundan daha mı iyi, Köstebek?”

Aria Vahşi’nin elindeki kıvrımlı nesneye uzun süre bakakaldı. Daha önce Akıllıgözleri hiç insanların yüzüne takılı değilken görmemişti. Bir Vahşi’nin elindeyken aleti neredeyse tanıyamamıştı.

“O benimki mi?”

Yabancı bir kez başını salladı. “Ben aldım. Senden koparıldıktan sonra.”

Aria’nın vücuduna bir rahatlama hissi yayıldı. Neşe’deki annesine ulaşabilirdi! Soren’in kaydı hâlâ oradaysa onun ve babasının kendisine ne yaptıklarını da kanıtlayabilirdi. Başını kaldırdı. “O sana ait değil. Bana ver.”

Vahşi başını salladı. “Sen sorularımı cevaplayana dek olmaz.”

“Cevaplarsam verecek misin?”

“Vereceğimi söyledim.”

Aria’nın kalbi hızla attı. Akıllıgözüne ihtiyacı vardı. Annesi onu kurtarırdı. Birkaç saate başka bir hava aracıyla Neşe’ye gidiyor olabilirdi. Lumina’nın yardımıyla Konsül Hess ve Soren’i ifşa edebilirdi.

Bir Yabancı’ya Haya’le girmesi için yardım etmeyi düşündüğüne inanamıyordu. Bu vatana ihanet mi sayılırdı? Hess onu zaten bununla suçlamamış mıydı? Aria bunu asla yapmazdı. Yabancı o kayıp kişiyle ilgili ne sorarsa sorsun ona yanlış bilgi verecekti. Duymak istediklerini söylerse adam yanlış olduğunu asla bilemezdi.

“Pekâlâ,” dedi.

Yabancı aletin üstünü hemen örtüp kollarını kavuşturdu. Aria ona korkuyla baktı. Akıllıgöz’ü, Neandertal’in² koltuk altına gömülmüştü.

“Neden dışarıdaydın?” Yabancı’nın ağzı keyifle kıvrıldı. Bu Aria’nın daha önce cevaplamadığı soruydu. Ancak şimdi bir cevap vermek zorundaydı.

2 Günümüzden yaklaşık 200 bin ila 28 bin yıl önce yaşamış ilkel insan türü. (ç.n.)

Aria tiksintisini belli eden bir ses çıkardı. “Hayatta kalan iki kişiydik. Biri bir Konsül’ün oğluydu. Kozamızda nüfuzlu biridir Ben de diğer kişiydim.”

Yabancı sessizleşti. Aria’nın bakışı adamın göğsüne gitti, kendi tırnaklarının göğsünde bıraktığı izleri gördü. Hemen gözlerini kaçırdı, ona dokunduğu için iğrenmişti. Adamın giysilerle bir sorunu mu vardı? Dışarısı sıcak sayılmazdı. Bir esinti çarpıp geçerken ürperdi ve Vahşilerin üşümediğine karar verdi.

“İçeride hâlâ müttefiklerin var mı?” diye sordu Yabancı.

“Müttefik mi dedin sen?”

“Arkadaşlar,” dedi Yabancı sertçe. “Sana yardım edecek birileri, Köstebek.”

Aklına Paisley geldi. Acı bir dalga halinde gelip ayaklarını yerden kesmekle tehdit etti. Aria biraz nefes alıp vererek bu duyguyu bastırmaya çalıştı. “Annem. Yardım eder.”

Yabancı’nın gözleri kısıldı. Ona dikkatle bakıyordu. Aria telaşlanmamak için kendini tuttu ama elinde olmadan ekledi. “O bir bilim insanı.” Sanki bunun Yabancı için bir anlamı olacaktı da.

Yabancı Akıllıgöz’ü uzattı. “Ona bununla ulaşabilir misin?”

“Evet,” dedi Aria. “Öyle sanıyorum.” Hess aletin yerini tespit etmeye çalışıyorsa Göz yeniden etkinleştirilebilirdi.

“Kaçırılan biri hakkında bilgi alabilir mi?” diye sordu Yabancı.

Aria gözlerini kısıtı. Bunun nedenini anlamıyordu. Hastalıklı bir Vahşi’yi kim ne yapacaktı? Ancak karşı koymanın yararı olmazdı. “Evet, bulabilir. İşi yüzünden saygı duyulan biridir. Biraz gücü var. Bir şeyler öğrenebilir. Öğrenilebilecek bir şey varsa. Onu bana ver de sana yardım edeyim.”

Aria kendiyle gurur duyuyordu. Yalanı işe yaramıştı.

Yabancı yanına gelip iyice eğildi. "Yardım edeceksin, İkametçi. Yaşamanın tek yolu bu."

Aria geri sıçradı. "Edeceğimi söyledim!" Bu adamın sorunu neydi?

Yabancı, Akıllıgöz'ü eline doğru itti. Aria iki eliyle kavrayıp uzaklaştı. Sadece Göz'ü tutarken bile kendini evine daha yakın hissediyordu. Üstünde göremediği ne kadar hastalık olduğunu merak etti. Yabancı çok da kirli görünmüyordu ama öyle olmalıydı.

"Yap şunu."

Aria omzunun üstünden ona baktı. "Anneme ulaşınca kimi sorayım?"

Vahşi duraksadı. "Bir oğlan. Yedi yaşında. Adı Talon."

"Bir oğlan mı?" Adam Aria'nın halkının bir çocuğu aldığını mı düşünüyordu?

"Yeterince bekledim, Köstebek."

Aria, Göz'ü sol gözünün üstüne yerleştirdiğinde göz çukuru-
nun üstündeki yumuşaklığını hissetti. Biyoteknolojik alet anında
çalıştı. Alet tenine doğru çekildi, içindeki zar gevşeyip yumuşadı.
Yoğunluğu jelden sıvıya dönüştü, ta ki açıktaki gözü gibi rahat
kapayıp açabilene kadar.

Aria, Akıllıekran'ının belirmesini bekledi, kasları beklentiyle
gerilmişti. Şifrelerini denedi. Sitemi yeniden başlatmaya çalıştı.
Çiftlik 6'da yapmayı denediği gibi. Hiçbir şey çıkmadı. "Ötücü Kuş"
dosyası yok. Simgeler yok. Yalnızca şeffaf aletin içinden bakıyordu,
kasvetli dünyanın karanlığa gömülüşünü ve göğün Eter'le hareket
edişini görüyordu.

Yabancı tepesinde dikildi. "Ne oluyor?"

“Hiçbir şey,” dedi Aria boğazı keskin bir ağrıyla yanarken. “Tepki vermiyor. Sandım ki... yeniden bağlantı kurmuş olabilirler ama hiçbir şey görmüyorum. Belki de fırtınada kısa devre yapmıştır. Bilmiyorum.”

Yabancı bir şey mırıldanıp elini saçına götürdü. Aria çaresizce başka komutlar denerken Yabancı volta atıyordu. Başarısız olan her denemesiyle Aria ağlamaya biraz daha yaklaşıyordu. Yabancı durup ona döndü. Şimdi ne olacaktı? Aria’yı orada mı bırakacaktı? Ya da daha kötüsü?

“Onu geri ver, Köstebek.”

“Sana çalışmadığını söyledim!”

“Halledeceğim.”

Aria kahkahasını tutamadı. “Bunu nasıl düzelteceğini biliyor musun?”

Yabancı’nın bakışları kavurucuydu. “Düzeltebilecek birini tanıyorum.”

Aria hâlâ inanamıyordu. “Birini mi tanıyorsun –bir Yabancı’yı- bunu düzeltebilecek birini?”

“Her şeyi iki kez mi duyman gerekiyor, İkametçi? İki haftadan kısa sürede dönmüş olurum. Sana yetecek kadar yemek ve su var. Sadece olduğun yerde kal. Kimse bu tarafa gelmez. Ben toparlanana kadar o şeyi çıkarmış ol.” Yabancı tekrar mağaraya girdi.

Aria peşinden koştu, karanlığın içinde adamın saçlarındaki açık telleri takip edecek kadar yakın kaldı. Ateş közlere dönüşmüştü. Yabancı üstlerine bir odun parçası atıp küllerden birazını havaya kaldırdı.

“Burada bir hafta yalnız kalmam. Ya da iki hafta... ya da her neyse.”

Yabancı kasalardan birinin yanına gidip deri bir çantayı doldurmaya başladı. “Burada daha güvende olacaksın.”

“Hayır. Kalmıyorum! Yaşayamayabilir...” Sesi çatladı. “O kadar uzun zamanım olmayabilir. Bağışıklık sistemim burada yaşamaya uygun değil. İki hafta çok geç olabilir. Yardımımı istiyorsan gelmem gerek.”

Yabancı bir an için bunu düşündü. Çantasını yere koydu. “Senin için yavaşlamayacağım. Günlerce yürümen gerek.”

“Yavaşlaman gerekmeyecek,” dedi Aria, içi rahatlamıştı. En azından yalnız kalmayacak ve Akıllıgözünden ayrılmayacaktı.

Yabancı ona kuşku dolu bir bakış atıp başka bir kasayı açtı. Ateş tekrar yanıyor, mağaranın sert duvarlarını aydınlatıyordu. Yabancı arkasını dönünce Aria kolunun altında, kaburgalarına kadar yayılan mavi bir morluk fark etti. Yabancı hareket ederken Aria sırtındaki dövmenin de hareket edişini izledi. Kendisi de bir doğandı. Ses aralığı genişti ama operada ona *falcon*’ soprano deniyordu. Lumina takma adını ondan almıştı. Aria bu tesadüf karşısında ürperdi.

“Bunun bir tür anlamı var mı?” diye sordu.

Yabancı kasadan giysiler çıkarıp salladı, Birlik döneminden kalma ordu giysileriydi. Kamuflej kargo pantolon ve yakası düğmeli bir gömlek. Onları Aria’ya attı. “Giysiler.”

Aria kenara çekilip kaba saba eşya yığınınına baktı. “Önce kaynatabilir miyiz?”

Yine cevap alamadı. Aria gölgeye geçip üstünü giyindi, mümkün olduğu kadar hızlı hareket ediyordu. Üstünde kocaman duruyor-

lardı ama daha sıcak tutuyor ve hareket etmesini kolay kılıyorlardı. Kollarını kıvrıp el ve ayak bileklerinden yine sargı beziyle bağladı.

Aria yeniden ateşten yansıyan ışığa çıktı. Yabancı önceki yerinde oturuyordu. Üstünde koyu renkli, deri bir yelek vardı, Erkeklerin Gladyatör Diyarlarında giydikleri gibiydi. Aria'nınkine benzeyen başka bir lacivert battaniye de yanındaydı.

Yabancı, Aria'nın giysilere uyguladığı değişiklikleri hızla inceledi. "Şunlarda yiyecek var," dedi ateşin yanına dizdiği bir dizi kavanozu başıyla işaret ederek. "Birinde de su var."

"Gitmeyecek miyiz?"

"Karanlıkta nasıl hareket ettiğini gördüm. Şimdi uyuyup gündüz yolculuk edeceğiz."

Uzanıp söylenecek başka bir şey yokmuş gibi gözlerini kapadı.

Aria biraz su içti ama kuru meyvelerden birkaç parçadan fazla yiyemedi. İncirler çok taneliydi, boğazına yapışıyorlardı. Ayrıca midesindeki kasılma açlığa yer bırakmamıştı. Aria soğuk granite yaslandı. Ayak tabanları zonkluyordu. Asla uyuyamayacağından emindi.

Yabancı'nın böyle bir sorunu yok gibi görünüyordu. Adam uyuduğu için Aria şimdi ona daha dikkatle bakabiliyordu. Yabancı'nın her tarafı kusurlarla kaplıydı. Soluk mavi bir morluk tek yanağını kaplamıştı, kaburgalarının üstünde gördüklerine benziyordu. Çenesindeki kirli sakalın içinde ara ara ince, solgun yara izleri vardı. Burnu uzundu ve üst kısmından kıvrılmıştı, muhtemelen birden çok kez kırılmıştı.

Yabancı ona dikkatle baktı. Göz göze geldiklerinde Aria donup kaldı. O bir insandı. Aria bunu biliyordu. Ancak adamın parlak

gözlerinde ruhsuz bir yan vardı. Yabancı tek kelime etmeden, Aria'yı görmemek için arkasını döndü.

Aria nabzının düzelmesini bekledi. Sonra battaniyesini omuzlarına çekip uzandı. Gözlerini ateşten ve Vahşi'den ayırmadı, onu en çok korkutanın hangisi olduğundan emin değildi. Kısa bir süre sonra göz kapakları ağırlaştı ve ne kadar sık yanıldığını hatırladı. Uyuyacaktı.

Şimdi bile. Hem de burada.

PEREGRINE

Perry günün ilk ışıklarıyla uyandı, İkametçi'yle yaptığı anlaşmadan emin değildi. Kız ayağındaki kesiklerle bu zorlu yolculuğu nasıl yapacaktı ki? Ama kız muhtemelen haklıydı. Perry onun Marron'a gidip gelme süresince yaşayacağından kuşkuluydu. Tek bir şeyden emindi: Kızın yeni ayakkabılara ihtiyacı olacaktı.

Perry ilk kitabın kapağını sabırsızca çekerek yırttı. Kız irkilerek uyanıp doğruldu.

"O ne? Bir *kitap* mı?"

"Artık değil."

Kız gözündeki alete birkaç kez dokundu, parmakları titrek ve hızlı hareket ediyordu. Perry gözlerini kaçırды. Mercek iğrençti. Bir parazitti. Ona Talon'ı alan adamları hatırlatıyordu. Yaptığı işe dönüp diğer deri kapağı da kopardı. Sonra çantasını alıp kızın önünde çömeldi. Kızın ayağını kaldırıp bandajı kenara itti.

"İyileşiyorsun."

Kız kesik bir nefes aldı. "Bırak. Dokunma bana."

Korkusunun soğuk kokusu Perry'ye ulaşır görüş alanının kenarlarında mavi mavi parlardı. "Kıpırdama, Köstebek," dedi ayağını bırakarak "Bir anlaşmamız var. Bana yardım edersen seni incitmem."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu kız yırtık kitap kapaklarına bakarak. Soluk teni neredeyse bembeyazdı.

"Sana ayakkabı yapıyorum. Malzemelerin arasında yok. Çıplak ayakla yolculuk yapamazsın."

Kız ihtiyatlı bir tavırla ayağını uzattı. Perry ayağını kitap kapağına yerleştirdi. "Durabildiğin kadar hareketsiz dur." Talon'un bıçağını alıp bıçağın ucuyla kızın ayağının kalıbını çıkardı. Panigini tetiklememek için kızı dokunmamaya özen gösterdi.

"Bir kalemin falan yok mu?" diye sordu kız.

"Kalem mi? Yüz yıl kadar önce kaybettim."

"Yabancıların o kadar yaşadığını sanmıyordum."

Perry aşağı bakarak yüzünü sakladı. Bu bir şaka mıydı? İka-metçiler o kadar uzun süre yaşıyor muydu?

"Sen bir ayakkabıcı falan mısın?" diye sordu kız bir süre sonra. "Bir kunduracı?"

Öyle olsa yapacağı işin bu kadar olduğunu mu sanıyordu? "Hayır. Ben bir avcıyım."

"Ha. Bu çok şeyi açıklıyor."

Perry bunun avlandığı dışında neyi açıkladığını bilmiyordu.

"Yani sen... bir şeyleri mi öldürüyorsun? Hayvanları falan?"

Perry gözlerini kapadı. Sonra yüzünde kocaman bir sırıtişla arkasına yaslandı. "Hareket ediyorsa öldürürüm. Sonra içini çıkarırım, derisini yüzerim ve yerim."

Kız başını iki yana salladı, gözleri şaşkındı. "Ben sadece... senin gerçek olduğuna inanamıyorum."

Perry kaşlarını çattı. "Ya ne olacaktım, Köstebek?"

Sonrasında Aria bir süre sessiz kaldı. Perry ayağının kabılını çıkarmayı bitirdi. Deri kapağın fazla kısımlarını kesti. Bıçağın ucuyla delik açıp elinden geldiği kadar hızlı çalıştı. Bu kadar yakından, kızın İkametçi kokusu midesini bulandırıyordu.

“Adım Aria.” Kız bir şey demesini bekledi. “Sence müttefik olacaksak birbirimizin adını bilmemiz gerekmez mi?” Kız Perry’nin daha önce kullandığı kelimeyle alay edercesine koyu renkli kaşını kaldırdı.

“Müttefik olabiliriz, Köstebek ama arkadaş değiliz.” Deri ipi deliklerden geçirip kızın bileklerine bağladı. “Dene şunları.”

Kız ayağa kalkıp birkaç adım attı, ayaklarını görebilmek için pantolonunun paçalarını kaldırdı. “İyiler,” dedi şaşkınlıkla.

Perry artan deri parçalarını çantasına attı. Tam da düşündüğü gibi, kitap kapaklarından mükemmel taban oluyordu. Sert ama esnek. Şimdiye kadar bir kitabın başka bir işe yaradığını görmemişti. Birkaç gün idare ederlerdi. Sonra daha iyi bir şey bulması gerekecekti. Kız o kadar yaşarsa tabii...

Yaşamazsa da Perry merceği Marron’a tek başına götürmeye çoktan karar vermişti bile. Duyacak herhangi bir İkametçi’ye sinyal göndermeyi bir şekilde becerirdi. Yeğeni karşılığında kendini ve merceği teklif edecekti.

Kız ayağını kaldırıp tabanına baktı. “Ne kadar da uydu. Bunu bilerek mi seçtin, Yabancı? Yolculuğumuz için iyiye işaret ettiğinden emin değilim.”

Perry çantasını aldı, yayını ve sadağını da. Hangi kitabı seçtiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Okuyamıyordu. Mila ve Talon ona kaç kez öğretmeye çalışırsa çalışsın öğrenememişti. Kız bunu fark edip ona aptal Vahşi diyemeden önce mağaradan çıktı.

Sabahı Perry'nin hayatı boyunca bildiği tepeleri aşarak geçirdikler. Vale'in bölgesinin doğu ucuna yaklaşıyorlardı, Tide vadisinde uzanan dalgalı arazi. Baktığı her yerde anıları vardı: O ve Roar'un ilk yaylarını yaptıkları tepecik. Talon'un yüzlerce kez tırmandığı yarık gövdeli meşe ağacı. Brooke'la ilk zamanlarını geçirdikleri kuru derenin kıyıları.

Babası bir zamanlar bu topraklarda yürümüştü. Uzun zaman önce annesi de. Henüz terk etmeden bir yeri özlemeye başlamak garipti. Açıklıkta olmaktan sıkıldığında başını sokabileceği bir çatısının olmadığını fark etmek rahatsız ediciydi. Üstelik bir İkametçi'yle yürüyordu. Bu, günü daha da garipleştiriyordu. Kızın varlığı onun huzurunu kaçırıyor, rahatsız ediyordu. Perry onun Talon'ı kaçıran Köstebek olmadığını biliyordu ama yine de onlardan biriydi.

Kız ilk saatlerde her küçük sese zıplıyordu. Çok yavaş yürüyor ve onun boyutlarındaki birinin yapmaması gerektiği kadar çok ses çıkarıyordu. En kötüsü de sabahtan bu yana karamsar bir his yaymaya başlamıştı; bu Perry'ye, kederin peşinden geldiğini gösteriyordu. Bir şekilde anlaşma yaptığı bu kız acı çekmiş, kayıp vermiş ve şimdi yine acı çekiyordu. Perry ondan uzak durup havanın temiz olduğu yerde ilerlemeye özen gösterdi.

"Nereye gidiyoruz, Vahşi?" diye sordu kız gün ortasında. Perry'nin on adım gerisinden geliyordu. Önünden gitmek kızın kokusundan kaçınmak dışında bir avantaj daha sağlıyordu. Perry onun yüzündeki merceği görmek zorunda kalmıyordu. "Adını bilmediğim için sana böyle seslenmek zorundayım."

"Cevap vermem."

"Peki, Avcı? Nereye gidiyoruz?"

Perry çenesiyle işaret etti. "Şu tarafa."

"Çok yardımcı oldu."

Perry omzunun üzerinden kıza baktı. "Bir arkadaşımı göreceğiz. Adı Marron. *O tarafta* yaşıyor." Ok Tepesi'ni işaret etti. "Başka bir şey var mı?"

"Evet," dedi kız sinirle. "Kar nasıl bir şey?"

Perry az daha duracaktı. Kardan haberi olan bir insan onun saf, sessiz ve kemikten beyaz olduğunu nasıl bilmezdi? Soğuğunun teni ısırdığını? "Soğuk."

"Ya güller? Gerçekten o kadar güzel kokuyorlar mı?"

"Burada hiç gül görüyor musun?" Kıza doğru cevabı vermeyecek kadar akıllıydı. Anladığı kadarıyla hikâyelerdeki Bilicilerden haberi yoktu. Perry bu durumu değiştirmek istemiyordu. Kıza güvenmiyordu. Kızın, kendisine yardım etmek gibi bir niyeti olmadığını farkındaydı. Perry kendisine atmayı planladığı kazığı öğrenecekti.

"Bulutlar hiç çekiliyor mu?" diye sordu kız.

"Tamamen mi? Hayır. Hiç."

"Ya Eter? O hiç kayboluyor mu?"

"Asla, Köstebek. Eter asla kaybolmaz."

Kız yukarı baktı. "Aslalarla dolu bir göğün altında aslalarla dolu bir dünya."

Perry onun da buraya gayet iyi ayak uydurduğunu düşündü: Asla susmayan bir kız.

Kız gün boyu soru sormaya devam etti. Yusufçukların uçarken ses çıkarıp çıkarmadığını ve gökkuşaklarının efsane olup olmadığını sordu. Perry cevap vermeyi bırakınca kız sanki yaptığı doğal bir şeymiş gibi kendi kendine konuşmaya başladı. Tepelerin canlı renginin Eter'in mavi ışıklarıyla oluşturduğu karşıtlıktan bahsetti. Rüzgâr şiddetlenince sesin ona türbinleri hatırlattığını söyledi. Taşlara bakıp hangi minerallerden oluştuklarını merak ediyor, hatta birkaç

tanisini cebine atıyordu. Yalnızca güneş çıkınca derin bir sessizliğe bürünmüştü, Perry en çok o zaman ne düşündüğünü merak etti.

Perry bir insanın hem yas tutup hem de bu kadar konuşmayı nasıl başardığını anlayamıyordu. Kızı mümkün olduğu kadar duymazlıktan geldi. Bir gözü hep Eter'deydi, yukarıda soluk akıntılar halinde hareket ettiğini görünce rahatladı. Yakında Tide'ların bölgesinden çıkacaklardı, bu yüzden rüzgârın taşıdığı kokulara daha fazla dikkat etti. Eninde sonunda bir tür tehlikeyle karşılaşacaklarını biliyordu. Kabile sınırlarının dışında yolculuk etmek, beraberinde bunu getiriyordu. Sınır dışındaki bölgelerde tek başına hayatta kalmak yeterince zordu. Perry bunu bir Köstebek'le nasıl başaracağını merak etti.

Öğleden sonra geç saatlerde kamp yapmak için korunaklı bir vadi buldu. Ateşi yaktığında hava kararmaya başlamıştı bile. İkametçi devrilmiş bir ağaca oturmuş, ayak tabanlarını inceliyordu. O sabah derisinin sağlıklı olan kısımları da su toplamıştı.

Perry mağaradan aldığı merhemi bulup ona verdi. Kız, küçük kavanozu açtı, içine bakarken siyah saçları öne doğru savruldu. Perry kaşlarını çatı. Kız ne yapıyordu? Merceği bir tür büyüteç miydi?

"Onu yeme, İkametçi. Ayağına sür. Al." Bir avuç kuru meyveyi ve önceden söktüğü deve dikenini köklerini kıza verdi. Pişmemiş patateslere benziyorlardı ama en azından aç kalmazlardı. "Bunları yiyebilirsin."

Kız meyveleri aldı ama kökleri geri verdi. Perry ateşin yanına döndü, gücenemeyecek kadar şaşkındı. Kimse verilen yiyeceği geri çevirmezdi.

Kız ona katılmayınca, "Ateş bu ağaçları yakmaz," dedi. Kız bütün meyveleri yemeden önce tek tek inceledi. "O gece gibi yanmaz."

"Hoşuma gitmiyor, o kadar," dedi kız.

“Hava soğuyunca fikrin değişecek.”

Perry az miktardaki yemeğini yedi. Avlanmak için zamanı olmasını isterdi. Herhalde olsa bile başaramazdı. Kızın sürekli gevezeliği av hayvanlarını kaçırmıştı. Az daha Perry’yi de kaçıracaktı. Yarın yemek bulması gerekecekti. Mağaradan getirdiği neredeyse her şeyi yemişlerdi.

“Kaçırılan çocuk,” dedi kız. “Senin oğlun mu?”

“Benim kaç yaşında olduğumu sanıyorsun, İkametçi?”

“Fosil kayıtları konusunda çok iyi değilim ama elli ya da altmış bin yıl olabilir.”

“On sekiz. Ayrıca hayır. O benim oğlum değil.”

“Ben on yedi yaşındayım.” Kız boğazını temizledi. “On sekiz gibi görünmüyorsun,” dedi biraz sonra. “Yani hem görünüyorsun hem de görünmüyorsun.”

Perry, kızın, ona nedenini sormasını beklediğini fark etti. Umurunda değildi.

“Bu arada, ben iyiyim. Kurtulamadığım bir baş ağrım var ve ayaklarım deli gibi acıyor ama herhalde hayatta kalacağım. Emin olamasam da. Hikâyelerde hastalıkların sinsice ilerleyebildiği söyleniyor.”

Perry dişlerini sıkı, Talon’ı ve Mila’yı düşünüyordu. Kız hastalanabileceği için üzülmesi mi gerekiyordu? Hastalık ve rahatsızlıkların olmadığı bir dünya düşünemiyordu ki... Çantasından iki battaniye çıkardı. Uyku, sabahı ve sabah da Marron’a ulaşmasını yaklaştıracaktı.

“Neden bana bakmaktan kaçınıyorsun?” diye sordu kız. “Bir İkametçi olduğum için mi? Yabancılar çirkin mi görünüyörüz?”

“Önce hangi soruyu cevaplamamı istersin?”

“Önemli değil. Nasıl olsa cevap vermeyeceksin. Sorulara cevap vermiyorsun.”

“Sen de sormaktan vazgeçmiyorsun.”

“Ne demek istediğimi anlıyor musun? Cevap vermekten de bakmaktan da kaçınıyorsun. Kaçağın tekisin.”

Perry battaniyeyi kıza fırlattı. Kız buna hazırlıklı değildi. Battaniye yüzüne çarptı. “Sen değilsin.”

Kız battaniyeyi çekip alırken ona sert bir bakış attı. Ateşin oluşturduğu ışıktan çemberin dışında oturduğu halde Perry onu kusursuzca görebiliyordu.

Üstü karanlıkla örtülüken ağzının kenarının yukarı doğru kıvrılmasına izin verdi.

Perry saatler sonra şarkı sesine uyandı. Sessiz kelimeler bilmediği ancak tanıdık gelen bir dilde söyleniyordu. Daha önce hiç böyle bir ses duymamıştı; bu kadar temiz ve güzel. Kızı görene kadar rüya olduğunu sandı. Kız ateşe yaklaşmıştı. Perry’ye yaklaşmıştı. Bacaklarına sarılmış öne arkaya sallanıyordu. Perry havada göz yaşlarının tuzlu tadını hissetti, bir de korkunun soğuk keskinliğini.

“Aria,” dedi Perry. Kızın adım kullanarak kendini şaşırtmıştı. Ona yakıştığına karar verdi. Tuhaf bir tınısı vardı. Sanki adı bile bir soruydu. “Ne oldu?”

“Soren’i gördüm. O gece yangındaki oğlanı.”

Perry ayağa fırlayıp sisin içini taradı. Sisi hiçbir zaman sevmemişti. Onu bir duyusundan yoksun bırakıyordu ancak hâlâ diğerine, en güçlü duyusuna sahipti. Perry derin bir nefes aldı, hareketlerinin belli olmamasına özen gösterdi. Kızın korkusu odun dumanıyla birleşiyordu ancak havada başka bir İkametçi’nin kokusu yoktu.

“Rüyanda gördün. Burada bizden başkası yok.”

“Biz rüya görmeyiz,” dedi Aria.

Perry kaşlarını çattı ama bunun tuhaflığına şimdi kafa yormamaya karar verdi. “Burada ona dair bir iz yok.”

“Onu gördüm,” dedi Aria. “Gerçek gibiydi. Tıpkı onunla bir Diyar’da olmak gibiydi.” Battaniyeyi ıslak yanaklarına sürttü. “Ondan tekrar kaçamadım.”

Perry şimdi ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Kız kardeşi ya da Brooke olsaydı ona sarılırdı. Onu güvende tutacağını söylemeyi düşündü ama bu tamamen doğru sayılmazdı. Onu koruyacaktı. Fakat sadece Talon’ı geri alana kadar.

“Mercekten gelen bir mesaj olabilir mi?” diye sordu Perry.

“Hayır,” dedi Aria sertçe. “Hâlâ çalışmıyor. Ama tuhaf olan, o gece kaydettiklerimi görmem. Soren’i bana... saldırırken kaydetmiştim.” Boğazını temizledi. “Gördüğüm de buydu. Sanki zihnim kaydı tek başına oynatıyordu.”

Bunun adı rüyaydı ama Perry bu konuda tartışmayacaktı. “O yüzden mi İkametçiler merceği geri istiyor? Kayıt yüzünden mi?”

Aria duraksayıp başını salladı. “Evet. Hem Soren’i hem de babasını mahvedebilir.”

Perry elini saçına götürdü. Şimdi İkametçilerin merceği neden istediğini anlıyordu. Talon’ı, takas etmek için mi almışlardı? “Yani bir kozumuz var?”

“Akıllıgöz’ü tamir edebilirsek.”

Perry yavaşça nefes verdi, bir umut dalgası hissetti. İkametçilere Talon için kendini vermeye hazırdı. Belki de buna gerek kalmazdı. İkametçiler merceği yeterince istiyorlarsa Talon’ı almak için yeterli olabilirdi.

Kızın ruh hali sakinleşmeye başladı. Perry ateşe yeni bir odun parçası atıp uzak bir köşeye oturdu. Artık gözlerini kızın yüzündeki mercekten alamıyordu. “Madem bozuk, o şeyi neden takıyorsun?” diye sordu.

“O benim bir parçam. Diyarları onunla görüyoruz.”

Perry’nin Diyarların ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ne soracağını bile bilmiyordu.

“Diyarlar sanal yerlerdir,” dedi Aria. “Bilgisayar programlamasıyla yaratılırlar.”

Perry bir sopa alıp közları dürttü. Kendisi sormadan kız açıklamıştı. Hiç fikri olmadığını biliyormuş gibi. Bu Perry’nin canını biraz sıktı ama Aria konuşmaya devam ettiği için dinledi.

“Bunun kadar gerçek yerler. Akıllıgöz’üm çalışsaydı dünyanın her yerine gidebilirdim; ötesine de... tam buradan. Hiçbir yere kıpırdamadan. Geçmiş zamanlar için Diyarlar var. Geçen yıl ortaçağ Diyarları süperdi. Sen onlardan birinde çok mutlu olurdun. Ayrıca Fantazya ve Gelecek Diyarları da var. Hobiler ve aklına gelen her türlü ilgi alanı için Diyarlar var.”

“Yani... video izlemek gibi mi?” Marron’ın evinde onlardan görmüştü. Görüntüler anılar gibi bir ekranda oynuyordu.

“Hayır, o sadece bir görsel. Diyarlar çok boyutludur. Bir partiye gidersen etrafında dans eden insanları hissedebilirsin, kokularını alabilir ve müziği duyabilirsin. Ayrıca bir şeyleri değiştirebilirsin, mesela dans etmek için daha rahat ayakkabılar seçebilirsin. Ya da saç rengini değiştirebilirsin. Ya da vücut tipini. İstedğin her şeyi yapabilirsin.”

Perry kollarını kavuşturdu. Bir hayali tanımlıyormuş gibiydi. “O sahte yerlerden birine gidince ne oluyor? Uykuya mı dalıyorsun?”

“Hayır, sadece bölünüyorsun. Aynı anda iki şey yapıyorsun.”
Aria omuz silkti. “Aynı anda yürüyüp konuşmak gibi.”

Perry gülümseme dürtüsünü bastırdı. Aria’nın dünkü sözlerini hatırladı. “Sahte bir yere gitmenin ne anlamı var?” diye sordu.

“Diyarlar *gidebildiğimiz* tek yerler. Kozalar inşa edildiğinde yapıldılar. Onlar olmasa herhalde can sıkıntısından çıldırırdık. Ayrıca onlar sadece yapay, sahte değil. Tamamen gerçek gibi geliyorlar. Yani bazılarından artık emin değilim. Burada sandığımdan farklı olan bazı şeyler var.”

Aria elini ceplerinden birine soktu. Dün bir düzine kadar taş toplamıştı. Hiçbiri Perry’ye özel gibi görünmüyordu. Hepsi taş benzeyordu.

“Bunların her biri eşsiz,” dedi Aria. “Şekiller. Ağırlıkları ve yapıları. İnanılmaz. Diyarlarda rastgele formüller vardır. Onları her zaman fark edebiliyorum. Her on ikinci taş birinci taşın rengi ya da yoğunluğunun veya başka şekilde değiştirilmiş bir türü oluyor.

“Ancak mesele sadece taşlar değil. Çöldeyken, sonra da...”
Aria’nın kızın kendisininde bakışından Perry söyleyeceği şeyin bir parçası olduğunu anladı, “kendimi hiç böyle hissetmemiştim. Bizde böyle korku yoktur. Ama bu iki şey farklı olduğuna göre daha fazlası da olmalı, değil mi? Korku ve taşlar dışında gerçekte farklı olan başka şeyler?”

Perry dalgınlıkla başını salladı, korkusuz bir dünya hayal etti. Bu mümkün müydü? Korku olmasa huzur olabilir miydi? Ya da cesaret?

Aria, onun başını sallayışından anlatmaya devam etmesini istediğini algıladı, Perry’nin de buna bir itirazı yoktu. Aria’nın güzel bir sesi vardı. Bunu şarkı söyleyişini duyana kadar fark etmemişti.

Konuşmak yerine daha çok şarkı söylemesini tercih ederdi ama bunu istemeyecekti.

“Yani hepsi enerjiden ibaret, her şey gibi. Göz doğrudan beyne giden uyarılar gönderip onu kandırıyor. Ona, “Bunu görüyorsun ve şuna dokunuyorsun,” diyor. Ama belki de henüz şeyler mükemmelleştirilmemiştir. Belki de gerçeklere yakındır ama aynı değildir. Neyse, sorduğun bu değildi. Takıyorum çünkü o olmadan kendim değilim.”

Perry yanağını kaşıyınca yüzünü buruşturdu, oradaki çürüğü unutmuştu. “Bizim İşaretlerimiz de öyle. Onlarsız kendim olmazdım.”

Hemen bu sözleri söylediği için pişmanlık duydu. Güneşin tepenin kenarında uzun ışık demetleri halinde çizgi çizgi dağılarak sisi böldü. Talon evden uzakta bir yerde ölürken Perry burada oturup bir İkametçi'yle konuşuyor olmamalıydı.

“Dövmelerinin adınla bir ilgisi var mı?”

“Evet,” dedi Perry battaniyesini çantasına tıkarak.

“Adın Falcon mu? Ya da Hawk?”

“Hayır ve hayır.” Perry ayağa kalkıp kemerini bağladı. Yayını ve sadağını aldı. “Şimdi merceği alayım.”

Aria'nın kaşları çatılıp aradaki ince deriyi kırıstırdı. “Hayır.”

“Köstebek, o aletle görülürsen kimseyi bizden biri olduğuna inandırman mümkün olmaz.”

“Ama dün taktım.”

“Dün dündü. Artık bazı şeyler farklı olacak.”

“Önce sen dövmelerini çıkar, Vahşi.”

Perry donup kaldı, dişlerini gıcırdattı. Bir Vahşi diye çağılmanın komik yanı, öyle davranmak istemesini sağlamasıydı. “Artık

senin dünyanda değiliz, İkametçi. İnsanlar burada ölüyor ve yapay falan değil. Çok, çok gerçek.”

Aria ona meydan okuyarak çenesini kaldırdı. “O halde sen yap. Nasıl yapıldığını gördün.”

Perry hafızasından anlık bir görüntüde Soren’ın aleti Aria’nın yüzünden koparışını gördü. O bunu yapmak istemiyordu. Belindeki bıçağa uzandı. “Madem öyle olması gerekiyor.”

“Bekle! Ben yaparım.” Aria yüzünü öteki tarafa çevirdi. Saniyeler sonra yüzünü döndüğünde alet elindeydi. Cebine atarken yüzü öfkeyle kasılmıştı.

Perry ona doğru bir adım attı. Elindeki bıçağı herhangi bir çocuğun yapabileceği gibi çevirdi ama işe yaradı, Aria’nın gözleri bıçağa takıldı. “Ben alacağım dedim.”

“Dur! Benden uzak dur yeter. Al.” Aleti Perry’ye fırlattı.

Perry yakalayıp çantasına attı. Sonra uzaklaştı, bıçağı kılıfına sokmayı neredeyse beceremiyordu.

ARIA

Aria ikinci gün Yabancı'ya ayak uydurmakta zorlanıyordu. Attığı her adımda ayakları daha da kötüleşiyordu. *Bundan sonra farklı olacak*, demişti Yabancı. Ama öyle olmamıştı. Saatler, önceki gün olduğu kadar ilerlemişti. Sürekli yürüyorlardı. Sürekli acı çekiyordu. Baş ağrıları gelip gidiyordu.

Yabancı'yla konuşmayı denemeyi bırakmıştı. Sessizlikte yorgun argın ilerliyorlardı, bir tek toprağın üstünde gıcırdayan kitap kapağının sesi duyuluyordu. Derinin üstünde *Odyssey*'i okuduğunda az daha gülecekti. Yolculukları için iyiye alamet değildi. Ancak henüz Sirenler ya da Tepegözler görmemişti, bir tek arada sırada ağaç kümeleri ile çalılık tepeler. Burada korkulacak çok şey olacağını sanmıştı ama etraftaki en korkunç şey yol arkadaşıydı.

Gün ortasında düz taşlarla kazı yaparak bir saat geçirdiler. Yabancı bir şekilde toprağın altında su bulmuştu. Su kaplarını doldurup sessizce yemek yediler. İşleri bitince bir süre oturdular, Eter tepelerinde sakince dönüyordu. Yabancı başını kaldırıp göğü

inceledi. Gün boyunca bunu sık sık yapmıştı. Eter'i inceleyişinde çok dikkatli bir yan vardı. Sanki bir anlam görür gibiydi.

Aria topladığı taşları önüne dizdi. Toplam on beş taneydi. Tırnaklarının arasında toprak olduğunu fark etti. Tırnakları *uzamış* mıydı? Mümkün değildi. Tırnakların uzamaması gerekiyordu. Tırnakların uzaması gerileme işaretiydi. Anlamsızdı, bu yüzden elenmişti.

Yabancı deri çantasından düz bir taş çıkarıp bıçağını bilemeye başladı. Aria onu göz ucuyla izliyordu. Yabancı'nın elleri geniş ve iri kemikliyd. Bıçağı düz yüzeye dengeli, kendinden emin hareketlerle sürtüyordu. Metal sessiz bir ritimle tıslıyordu. Aria'nın bakışları yukarı kaydı. Gün ışığı çenesindeki parlak, ince tüylere takılmıştı. Yüzdeki tüyler de genetik mühendislerinin sona erdirdiği bir başka özellikti. Yabancı'nın elleri durdu. Yukarı baktı, yeşil gözleri bir an için parladı. Sonra eşyalarını kaldırdı ve yeniden yürümeye başladılar.

Tüm sessizlikte Aria kendi düşünceleriyle baş başaydı. Bunlar iyi düşünceler değildi. Akıllıgöz'ü bulduğunda yaşadığı heyecan sönmüştü. Dün dışarıyı izleyerek dikkatini dağıtmaya çalışmıştı ama bu artık işe yaramıyordu. Paisley'yi ve Caleb'i özliyordu. Annesini düşünüp "Ötücü Kuş" mesajını merak etti. Ayağının iltihap kapacağından endişelendi. Ne zaman başı ağrısa bunun onu öldürecek bir hastalığın belirtisi olduğunu düşünüyordu.

Aria yeniden kendisi gibi hissetmek istiyordu; Diyarlarda en iyi müziği takip eden ve arkadaşlarını anlamsız konulardaki bilgilerle sıkan kız. Buradaysa ayakkabı yerine deri kitap kapakları giyen bir kızdı. Hayatta kalmak için tek umudu olan dilsiz bir Vahşi'yle tepeleri yürüyerek aşmak zorunda kalan bir kız.

İçinde kilitli tuttuğu tüm korku ve çaresizliğe eşlik edecek bir melodi uydurdu. Onun sırrı olan kederli, dehşet verici bir melodiydi,

yalnızca düşünceleriyle baş başa kaldığında söylerdi. Aria ondan nefret ediyordu. Ona bu kadar ihtiyaç duymaktan daha da fazla nefret ediyordu. Lumina'yı bulduğu zaman bu zavallı parçasını dışarıda, ait olduğu yerde bırakacağına yemin etti. O hüzünlü melodiyi bir daha asla mırıldanmayacaktı.

Aria o gece Yabancı ateşi yakmadan önce mavi yün battaniyesine sarınarak bir kenara yığıldı. Başını Yabancı'nın deri çantasına yasladı, bir yastığa pislikten korktuğundan daha çok ihtiyacı vardı.

Hiç bu kadar acı çekmemişti. Hiç bu kadar yorulmamıştı. Sebebin bu olduğunu umdu, yorgun olduğunu, Ölüm Dükkânı'na teslim olmadığını.

Yolculuklarının üçüncü gününde Yabancı mağaradan getirdiği yiyeceklerden son kalanları da bölüştürdü. Her zamanki gibi Aria'ya bakmaktan kaçınarak yedi. Aria başını iki yana salladı. Yabancı kabaydı, soğuktu; parlayan yeşil gözleri ve kurt gibi dişleriyle ürkütücü biçimde hayvaniydi ama mucize eseri bir anlaşma yapmışlardı. Aria yolunun onunla çakışmasından çok daha kötü bir şansa sahip olabilirdi.

Aria kuru bir inciri çiğnerken rahatsız olduğu şeylerin hesabını tuttu: Baş ağrısı, kas sızıları, karnına saplanan kramplar. Artık ayaklarının tabanlarına da bakamıyordu.

"Sonra avlanmam gerekecek," dedi Yabancı ateşi bir sopayla dürterek. Sabah daha soğuktu. İstikrarlı bir şekilde daha yüksek yerlere tırmanıyorlardı. Yabancı deri bir yeğin altına uzun kollu bir gömlek giymişti. Yıpranmış, beyaz renkliydi, sökük iplikler ve yamalı deliklerle kaplıydı. Bir gemi kazazedesinin giyeceği türden bir şeye benziyordu ama Aria ona tamamen giyinikken bakmayı daha kolay buluyordu.

“İyi,” dedikten sonra kaşlarını çatı. Az hececilik. Bu bir Yabancı hastalığıydı ve Aria da yakalanmıştı.

“Bugün dağa doğru gideceğiz,” dedi Yabancı, bakışları ayağına takılarak. “Ağabeyimin bölgesinden hayli uzağa.”

Aria battaniyeye daha da sıkı sarındı. Ağabeyi mi vardı? Bunu hayal etmenin neden zor olduğunu bilmiyordu. Belki de başka Yabancıların izine rastlamadığı içindi. Ayrıca buradaki toprakların bölgelere ayrıldığından da haberi yoktu.

“Bölge mi? O bir dükkalan mı?”

Perry’nin ağzının kenarı bir sırıtişla kıvrıldı. “Öyle bir şey.”

Ah, bu harikaydı. Kendine bir Vahşi prensi bulmuştu. *Gülme,* dedi kendine. *Gülme, Aria.* Yabancı kendi standartlarına göre bas-bayağı gevezelik ediyordu ve Aria’nın da konuşmaya ihtiyacı vardı. Ya da dinlemeye. Bir günü daha sadece zihninde bir hayalet gibi tekrarlanan o melodiyle geçiremezdi. “Bölgeler var,” dedi Yabancı, “bir de dağılanların gezdiği açık topraklar.”

“Dağılanlar ne?”

Yabancı gözlerini kıstı, sözünün kesilmesinden rahatsız olmuştu. “Kabile koruması olmadan yaşayanlar. Küçük gruplar halinde ya da yalnız gezenler. Yemek ve barınak arayan ve de... sadece hayatta kalmaya çalışanlar.” Yabancı duraksadı, geniş omuzları kıpırdandı. “Daha büyük kabileler bölgeleri sahiplenir. Benim ağabeyim bir Kan Lordu. Benim kabilem Tide’lara hükmediyor.”

Kan Lordu. Ne korkunç bir unvan. “Onunla yakın mısınız?”

Yabancı, ellerindeki sopaya baktı. “Bir zamanlar yakındık. Şimdiyse beni öldürmek istiyor.”

Aria donup kaldı. “Sen ciddi misin?”

“Bana bunu daha önce de sormuştun. Siz İkametçiler sadece şaka mı yaparsınız?”

“Sadece değil,” dedi Aria. “Ama yaparız.”

Aria alay etmesini bekledi. İçecek bulanık su bulmak, bir saat boyunca kazmak demekse artık onun hayatının ne kadar zor olduğuna dair net bir fikri vardı. Burada gülecek çok şey varmış gibi görünmüyordu. Ancak Yabancı bir şey demedi. Sopasını ateşe atıp öne eğildi, kollarını dizlerine dayadı. Aria onun alevlerde ne gördüğünü merak etti. Aradığı çocuğu mu görüyordu?

Aria, Vahşilerden bir çocuğun neden kaçırıldığını anlayamıyordu. Kozalar nüfusu dikkatle denetlerdi. Her şey kontrol edilmek zorundaydı. Neden kıymetli kaynaklarını Vahşi bir çocuk için harcıyorlardı ki?

Yabancı, yayını ve sadağını alıp omzuna attı. “O tepeyi geçtikten sonra konuşmak yok. Tek kelime bile, anladın mı?”

“Neden? Orada ne var?”

Her zaman parlak olan gözleri şafağın loş ışığında yeşil ışıkları andırıyordu. “Senin hikâyelerin, Köstebek. Hepsi.”

Yola çıktıkları anda Aria bugünün farklı olacağını biliyordu.

O sabaha kadar Yabancı umursamaz, cüssesine rağmen çevikti. Ancak şimdi ağır ağır ilerliyordu, temkinli ve dikkatliydi. Akıllıgöz’ü koparıldığından beri gelip giden baş ağrısı bu sefer kalıcıydı, kulaklarında tiz bir ıslık gibi ötüyordu. Sandaletleri taşlı yamaçlardan kayıyor, su toplamış yerlerini kesiyordu. Yabancı ona bakmayı sürdürüyor ama Aria onunla göz göze gelmiyordu. Onun hızına ayak uyduracağını söylemişti ve öyle de yapacaktı. Başka ne şansı vardı ki?

Gün ortasında ayaklarından kan ve irinden oluşan iğrenç bir karışım akmaya başlamıştı. Aria dudağının iç kısmını ısırarak yürüyemiyordu bile. En sonunda dudağı da kanamaya başladı.

Ormana girdiklerinde yolun dikliği gitgide azalıp ayaklarına ve kaslarına rahat bir nefes aldırdı. Ağaçların altında geçirdiği son zamanı, Soren'in onu ve Paisley'yi kovalayışını hatırlıyordu ki aniden boş bir alana çıktılar.

Gri, neredeyse gümüş renkli ve tamamen çıplak olan geniş toprakları izlerken Yabancı'nın yanında durdu. Aria tek bir dal ya da ot bile görmüyordu. Yalnızca birkaç dağınık közün altın renkli parıltısı ve tek tük yükselen dumanlardan izler... Aria bunun bir Eter darbesinin bıraktığı yara izi olduğunu biliyordu.

Yabancı, parmağını dudaklarına götürüp ona sessiz olmasını işaret etti. Kemerine uzanıp yavaşça bıçağını çıkardı ve Aria'ya ona yakın kalmasını işaret etti. *Ne oldu*, diye sormak istedi Aria. *Ne görüyorsun?* Ağaçların arasında dolanırken konuşmamak için kendini tuttu.

Bir ağacın budanmış kısmında çömelmiş oturan, çıplak ayaklı ve yırtık pırtık, parçalanmış giysiler giyen kişiyi gördüğünde üç metre uzaktaydı. Erkek mi kadın mı olduğunu bilmiyordu. Teni anlaşılacak kadar solgun ve kirliydi. Baykuş gibi gözleri sarı-beyaz saçlarının arasından baktı. Aria önce o şeyin gülümsediğini sandı ama sonra dudakları olmadığını fark etti, yani birbirine geçmiş kahverengi dişlerini kapamasının bir yolu yoktu. Gözlerindeki panik dolu ifade olmasa bunu bir ceset sanabilirdi.

Aria gözlerini ondan ayıramıyordu. Ağaçtaki yaratık başını kaldırdı, gün ışığı çenesinden damlayan salyada parlıyordu. Gözlerini Yabancı'dan ayırmadan garip, çaresiz bir inilti çıkardı. Bu, insani olmayan bir sestir ama Aria anladı; bu bir merhamet çağrısıydı.

Yabancı, Aria'nın koluna dokundu. Aria zıpladı ama sonra sadece yoluna devam etmesi için yönlendirdiğini anladı. Sonraki bir saat boyunca kalbini sakinleştiremedi. O şişkin gözleri hâlâ üzerinde hissediyor ve o dehşet verici feryadın yankısını duyuyordu. Sorular aklında dönüp duruyordu. Bir insanın nasıl o hale düşebileceğini anlamak istiyordu. Tek başına ve korkarak nasıl yaşayabilirdi? Ama sesini çıkarmadı, konuşursa kendilerini tehlikeye atacağını biliyordu.

Bir şekilde bu boş dünyada Yabancı'yla yalnız olduklarını düşünmeye başlamıştı. Değillerdi. Şimdi dışarıda başka nelerin olduğunu merak ediyordu.

Öğleden sonra geç saatlerde başka bir mağara buldular. Nemliydi ve erimiş mumu andıran oluşumlarla kaplıydı. Leş gibi kükürt kokuyordu. Yerler plastik ve kemik kalıntılarıyla doluydu.

Yabancı deri çantasını yere bıraktı. "Ben avlanacağım," dedi sessizce. "Hava kararmadan dönerim."

"Ben burada yalnız kalmam. O şey neydi?"

"Sana dağılanları anlatmıştım."

"İyi, ben burada kalmıyorum. O dağılmış şey dışarıdayken beni burada bırakamazsın."

"O şey endişelerimizin en küçüğü. Zaten çok geride kaldı."

"Sessiz olurum."

"Yeterince değil. Bak, bir şey yememiz lazım ve sen etrafta zıplayıp dururken avlanamam."

"Geride bazı meyveler gördüm. Bir çalının yanından geçtik."

"Burada kal," dedi Yabancı, sesi sertleşmişti. "Ayaklarını dinlendir. Çantasının içinden çıkardığı bıçağı ona uzattı, sapını ona doğrultmuştu. Küçük bir bıçaktı, bilerken gördüğü bu değildi.

Boynuzdan sapına tüy desenleri kazınmıştı. Böyle uğursuz bir aleti süslemesi Aria'ya saçma geldi. "Bunu ne yapacağımı bilmiyorum."

"Sallayıp bağır, Köstebek. Çıkarabildiğin kadar yüksek sesle. Tek yapman gereken bu."

Mağara dışarıdan önce kararmıştı. Aria mağaranın ağzına çıkıp baş ağrısı kulaklarında çınlarken tuhaf sessizliği dinledi. Mağara bir yamacın üstündeydi. Aria etraftaki ağaçları inceledi, tepeden aşağıya bakıp budanmış ağaçlara tünemiş insanları ararken gözleri ağrıdı. Kimseyi görmedi. Ağaçlardan bazıları yapraksızdı. Neden bazılarının ölüp de diğerlerinin yaşadığını merak etti. Toprak yüzünden miydi? Yoksa Eter sadece belirli ağaçlar mı yakmayı seçiyordu? Bunda mantık bulamadı. Bir düzen yoktu. Burada hiçbir şey mantıklı değildi.

Aria biriyle konuşmak için çıldırıyordu. Kim olursa. Şu anda yalnız olmamaya ihtiyacı vardı, özellikle de o ağaçtaki adamı düşünürken. Mağaranın derinliklerinde bir hışırtı duyduğunda Yabancı'nın deri çantasının yanına gidip Akıllıgöz'ünü buldu. Çalışmıyordu ama belki takmak, ilk gün olduğu gibi onu rahatlatırdı. Bu, Yabancı'nın da sinirini bozardı. Bu da bir şeydi.

Mağaranın ağzına geri dönüp aleti taktı. Alet tenine sınıksı kenetlendi, göz yuvasını rahatsız edici bir biçimde kavradı. Nefesini tutup Akıllıekran'ını görmek için dua etti. Annesinden gelen mesajı. Ne olursa. Ama tabii ki Göz kendi kendini iyileştirmemişti.

Gözden *Pais* diye seslendiğini hayal etti. Paisley ölüydü. Aria buna hâlâ inanamıyordu. Gözyaşları birden dökülmeye başladı. *Zaten rol yaptığıma göre hâlâ hayattaymışsın ve tüm bunlar bir şakaymış gibi davranacağım. Bu bir Eşek Şakası Diyarı. Ama gerçekten berbat ve silinmesi gereken bir yer. Bir mağaradayım, Paisley. Dışarıda. Eminim*

nefret ederdin. Ben de nefret ediyorum. Gözyaşlarını koluna sildi. Bu geldiğim ikinci mağara. Burası çürük yumurta gibi kokuyor. Ayrıca sesler var. Tuhaf sürüklenme sesleri, sanki bir şey sürükleniyormuş gibi. Ama ilk mağara o kadar kötü değildi. Daha küçük ve sıcaktı. Tercih ettiğim bir mağara olduğuna inanabiliyor musun? Paisley... Şu anda pek iyi halde değilim.

Ağlayınca baş ağrısı gözlerinin arkasına vurmuştu ve biliyordu, sadece biliyordu ki ağaçtaki o şey de mağarada sallana sallana kendisine doğru geliyordu. O kocaman gözleriyle bakışını, çarpık dişli yamuk ağzım ve de parıldayan salyalarını gözünün önüne getirdi.

Aria bıçağı kapıp dışarı fırladı.

Sessizlik. Koklayıp etrafına bakındı. Ağaç insanları yoktu. Sadece orman vardı. Arkasındaki mağara korkunç görünüyordu. Oraya geri gitmeyecekti.

Yamaçtan aşağı inmeye başladı, elindeki bıçağın son derece farkındaydı. Meyvelerin olduğu çalığı sorunsuz buldu. Gülümseyerek pantolonunun ceplerine mümkün olduğu kadar çok doldurup, sonra da gömleğini bir kâse gibi kullandı.

Yabancı'mn, topladıklarını görünce ne diyeceğini merak etti. Kuşkusuz tek kelime olurdu. Ama Aria'nın geride kalmaktan fazlasını yapabileceğini görecekti. Aria yamaçtan yukarı koşmaya başladı, elinden gelen şeyleri kontrol altına almaya karar verdi. Bir işe yaramamaktan bıkmıştı.

Tahminince gideli yarım saatten fazla olmamıştı ama hava hızla kararıyordu. Önce dumanın kokusunu aldı, sonra da koyulaşan mavi gökte solgun renkli, kolon gibi bir şekil gördü. Yabancı dönmüştü. Az daha ona seslenecekti, meyveler yüzünden böbürlenmek istiyordu. Ama sürpriz yapmaya karar verdi.

Aria mağaradan bir iki metre uzaklıkta aniden durdu. Mağaranın geniş ağzından çıkan duman yukarı doğru akan bir şelale gibiydi. İçeriden birden çok erkeğin sesi geldi. Aria hiçbirini tanıımıyordu. Elinden geldiği kadar sessizce geriledi, kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Kulakları çınlarken ne kadar ses çıkardığını bilmiyordu; bunu mağaradan üç kişi çıkınca anladı.

Yetersiz ışıktaki bir adamın, en uzun kişinin siyah bir pelerin taktığını gördü, üstüne kapüşon çektiği maskesinin kargalarınkine benzeyen bir gagası vardı. Tepesinden ip parçaları ve tüyler sallanan soluk renkli bir sopa tutuyordu. İki adam ona doğru gelirken mağaranın yanında duruyordu.

“Rat... o bir İkametçi mi?” dedi biri.

“Aynen öyle,” dedi diğeri. Zayıf ve keldi, geniş sivri bir burnu vardı ki adının kaynağı konusunda bir şüpheye yer bırakmıyordu. “Evden hayli uzaktasın, değil mi kız?”

Aria bir şingirti duydu. Bakışları Rat’ın beline gitti. Kemerinden ziller sarkıyor, loş ışıktaki parlıyordu. Attığı her adımda titriyorlardı.

“Orada dur.” Aria bıçağını hatırladı. Kaldırmak istedi ama çoktan önünde tuttuğunu fark etti. Daha da yukarı kaldırdı. “Daha fazla yaklaşma.”

Rat sırtıp sipsivri olana dek törpülenmiş gibi görünen dişlerini gösterdi. “Yavaş. Canını yakmayacağız. Değil mi, Trip?”

“Yok, canını yakmayız,” dedi Trip. Gözlerinin etrafında karma-karışık dövmeler vardı, nakış gibiydi. Bir Maskeli Balo Diyarı’nda göreceği türden. “Bir Köstebek göreceğimi hiç sanmazdım.”

“En azından yaşayanını,” dedi Rat. “Buralarda ne yapıyorsun, kız?”

Aria’nın bakışları karga adama gitti, o da öne çıkmaya başlamıştı, tam bir sessizlikle ilerliyordu. Rat ve Trip’ten korksa da

karga adam onu daha fazla korkutuyordu. Rat ve Trip o yaklaşıncaya hareketsiz kaldılar.

Karga adam iki metreden uzundu. Aria'yı görmek için aşağı bakması gerekiyordu. Maskesi dehşet vericiydi, gagası açık ve sivriliydi, bir çerçeve üstüne geçirilip gerilmiş bir deriden yapılmıştı. Pürüzsüz kısımları ten rengiydi ama kırışıklıkları kirli, mürekkep gibi bir renkle kirlenmişti. Maskedeki deliklerden adamın gözlerini görebiliyordu. Mavi ve cam gibi saydamdı.

"Adın ne?" diye sordu.

"Aria." Aria cevap vermişti çünkü vermemesi mümkün değildi.

"Nereye gidiyorsun, Aria?"

"Eve."

"Tabii." Karga adam başını yana eğdi. "Üzgünüm. Bu seni korkutmuş olmalı." Maskeyi çıkarıp büküğü deri bir ipten sarkmasını sağladı ve sırtına düşürdü. Beklediğinden daha gençti. Kendisinden sadece birkaç yaş büyüktü, koyu renk saçları ve açık mavi gözleri vardı. Aria yüzünü görebildiği için artık kendini ne kadar sakın hissettiğini fark etti.

Çocuk gülümsedi. "Bunun yararı oldu, değil mi? Halkım tören gecelerinde takar. Karanlığın ruhlarını kovmak için maske kullanırsınız. Arkadaşlarım henüz kabul edilmediler, yoksa onlar da takıyor olurdu. Benim adım Harris. Seninle tanıştığıma sevindim, Aria."

Sesi güzel bir baritondur. Trip ve Rat'e imalı bir bakış attı.

"Evet. Tanıştığımıza sevindik," dediler başlarını eğip yeniden zillerin şingirdamasına sebep olarak.

"Ziller de törenin bir parçası," dedi Harris, Aria'nın bakışlarını takip ederek.

“Antik medeniyetler de zil kullanırmış,” dedi Aria, aptalca şeyleri bildiği ve gergin olduğunda çenesini tutamadığı için kendinden nefret ederek.

“Tibetlilerin kullandığını duymuştum.”

“Evet. Kullanırlardı.” Aria onun bunu bildiğine inanamadı. Çukur kazıp ateş yakmaktan fazlasını bilen bir Vahşi. İçinde bir umut ışığı canlandı. “Zillerin boşluğun bilgeliğini temsil ettiğine inanıyorlardı.”

“Boş zihinli birkaç insan tanıdığım var ancak onlara bilgi demezdim.” Harris gülümsedi, gözleri Trip’e gitti. “Bizim için ziller aydınlığın ve iyiliğin sesleridir. Sen yalnız mısın, Aria?”

“Hayır. Bir Yabancı’yla beraberim.”

Hava şimdi daha karanlıktı ama Eter’in yumuşak ışığında kaşlarının çatıldığını gördü.

“Yani sizden biriyle,” dedi Aria, kendilerine Yabancı demeyeceklerini fark ederek.

“Ha... bu iyi. Burası tehlikeli bir yer. Eminim yol arkadaşın sana söylemiştir.”

“Evet. Söyledi.”

Trip güldü. “Bize sinsice yaklaştığını duyunca az daha altıma kaçırıyordum.”

Rat iri burnunu kaldırıp havayı kokladı. Trip’i omzundan itti. “Az daha mı?”

Harris özür dilercesine gülümsedi. “Paylaşmaya yetecek kadar yiyeceğimiz ve yanan bir ateşimiz var. Sen ve yol arkadaşın bu akşam bize katılmaz mısınız? Şu ikisine katlanabileceğinizi düşünüyorsan tabii.”

“Sanmam. Ama teşekkür ederim.” Bıçağın sapını öyle sıkı kavramıştı ki parmak boğumları acıyordu. Bıçağı indirdi. Maskeyle

korkutucu görünse de Harris şimdi arkadaşça görünüyordu. Kendi Yabancısından çok daha arkadaşçaydı; adamın adını bile bilmiyordu. Üstelik Harris *konuşuyordu* da.

“Eh,” dedi Aria yeniden düşünüp. “Ona da bir sorayım.”

“Hayır diyorum.”

Hepsi aniden tepedeki sese döndü. Bu onun Yabancı’sıydı. Günbatımının soluk ışığında zar zor seçiliyordu.

Aria tam ona seslenecekti ki ıslak bir tokadı andıran bir ses duydu, ardından da zillerin şingirtısını. Rat tökezleyip geriye düştü. Yani Aria öyle sanıyordu, ta ki boğazına saplanmış bir sopa... hayır, bir ok görene dek.

Düşünmedi. Arkasını dönüp koştu. Trip kolunu yakalayıp kıştırdıktan sonra bıçağı parmaklarını bükerek aldı. Sonra da bıçağı boğazına dayayıp kolunu arkasına büktü. Omuzlarındaki ani acı yüzünden Aria’nın nefesi kesildi. İğrenç kokusu midesinin kalkmasına sebep oldu.

“Yayını indir yoksa kızı öldürürüm!” Trip’in sesi Aria’nın kulağında yankılandı.

Aria onu şimdi görüyordu. Yabancı yaklaşmıştı. Mağaranın yanında durdu, bacakları ve kolları yayıyla aynı hizadaydı, günlerdir taşıdığı ama Aria’nın bir şekilde unuttuğu silah. Beyaz gömleğini çıkarmıştı ve teni bulanık ormanda kamufle oluyordu.

“Söylediğini yap!” diye bağırdı Aria. Yabancı ne yapıyordu? Hava çok karanlıktı. Trip yerine Aria’yı vuracaktı.

Sol tarafında bir hareketlilik gördü. Harris tepeden yukarı, Yabancı’ya doğru koşmaya başladı. Elinde şimdi sopa değil, Eter’in ışığını yansıtan uzun bir bıçak vardı. Kararlı adımlarla yaklaştı.

Yabancı, bir heykel gibi hareketsiz kaldı; Harris'i ya görmüyor ya da umursamıyordu.

Trip'in panik dolu nefesi Aria'nın yanağına sıcak, kötü bir kokuyla çarptı. "Yayını indir!" diye bağırdı.

Aria bu sefer de bir şey görmedi ama Yabancı'nın bir ok daha attığını biliyordu. Aria bir patırtı duyup geriye sıçradı. Trip'e takılıp düştü. Hızı onu yamaçtan aşağı çekti. Yere çarpınca dizi keskin bir şeye çarptı. Bacağından aşağıya vuran acıya rağmen ayağa fırladı.

Trip yan dönmüştü, vücudu seğiriyordu, bir ok göğsünün sol kısmına saplanmıştı. Aria tepeye döndü, dehşet kulaklarında bir haykırış gibiydi. Diyarlarda insanların boğuşup eskrim yaptığını görmüştü. Gerçek bir kavganın neye benzeyeceğine dair bir fikri vardı. Darbeleri savuşturmak ve yönünü değiştirmek. Ayak hâkimiyeti ve korunma. Daha fazla yanılmazdı.

Harris ve Yabancı ani hareketlerle birbirlerinin yanından geçti, birinin teni çıplak, diğerininki siyah giysiyle kaplıydı. Tek görebildiği bir bıçağın parlayışı ya da dönen karga maskesiydi. Bunu görmek istemiyordu. Ama hareket etmeyi de beceremiyordu.

Her şey sadece birkaç saniye sürdü ama çok daha uzun gibi gelmişti. Bedenleri yavaşlayıp birbirinden ayrıldı. Pelerinli olan, Harris, siyah bir yığın gibi yere düştü. Çıplak Yabancı da tepesinde dikiliyordu.

Sonra Aria bir şeyin tepeden aşağı yuvarlandığını gördü, sanki ona doğru yuvarlanmış gibiydi. Bir tümseğe çarpınca açık renkli maske çözüldü ve Aria şimdi açık mavi gözleri, beyaz dişleri ve siyah saçları gördü, toprakta yuvarlanırken ardında kırmızı bir iz bırakıyordu.

PEREGRINE

“Hayır, hayır, hayır.” Aria başını sallıyordu, gözleri dehşetten kocaman açılmıştı. “Ne oldu şimdi?”

Perry yamaçtan aşağı Aria’ya doğru koşarken çakıl taşlarının üstünde savruldu. “Yaralandın mı?”

Aria geriye zıpladı. “Benden uzak dur! Dokunma bana.” Elini karnına götürdü. “Ne oldu? Ne yaptın sen?”

Tüm kokular Perry’ye serin gece havasında temiz ve güçlü bir şekilde geldi. Kan ve duman. Aria’nın korkusu, buz gibi. Bir şey daha. Keskin, acı bir şey. Perry içine çekti, etrafı taradı ve kaynağı gördü. Aria’nın gömleğinin önünde koyu renkli lekeler vardı.

“O ne?” diye sordu.

Aria sanki birini görmeyi bekliyormuş gibi hızla yan tarafa baktı. Perry, Aria’nın gömleğini kavradı. Aria onun çenesine bir yumruk savurup sıyırdı.

"Hareket etme!" Aria'nın bileğini yakalayıp gömleğini kaldırdı, kokuyu içine çekti. İnanamadı. "Bu yüzden mi gittin? O meyveler için?"

Sonra yine merceği taktığını gördü. O adamlar merceği alabilirlerdi. O zaman Talon'ı nasıl geri alırdı? Aria onun elinden kurtuldu.

"Onları katlettin," dedi titreyen dudaklarla. "Bak ne yaptın."

Perry yumruğunu ağzına dayayıp uzaklaştı, kendine Aria'nın yanında duracak kadar güvenemiyordu. Perry onu bıraktıktan kısa süre sonra Croven'ların kokusunu almıştı. Perry onların mağaraya sığınmaya gittiklerini biliyordu. Başka bir yoldan gidip onlardan önce ulaşmak için koşmuştu ama mağara boştu. Aria'nın izini sürüp takip ettiğinde çok geç kalmıştı. Aria onu mağaraya geri getirmişti.

Perry ona çıkıştı. "Aptal İkametçi. Sana burada kalmanı söyledim! Sense *zehirli* meyveleri toplamak için gittin."

Aria başını iki yana salladı, afallamış bakışlarını Croven'in ölü bedeninden ona çevirdi. "Nasıl yapabildin? Yiyeceklerini bizimle paylaşmak istediler... sense onları *öldürdün*."

Perry'nin coşkusu sönmeye ve vücudu titremeye başlamıştı. Aria, o adamlardan ne kokusu aldığını bilmiyordu. Aria'nın etine duydukları arzu öyle güçlüydü ki kokusu neredeyse Perry'nin burun deliklerini çizmişti. "Aptal. Onların yemeği *sen* olacaktın."

"Hayır... hayır... Bir şey yapmadılar. Sen onlara ok atmaya başladın... Bunu *sen* yaptın. Sen hikâyelerdekinden de kötüsün, Vahşi. Sen bir *canavarsın*."

Perry duyduklarına inanamıyordu. "Bu, hayatını üçüncü kez kurtarışım ve sen bana böyle mi diyorsun?" Ariadan uzaklaşması gerekiyordu. Parmağını karanlığa kaldırarak doğuyu işaret etti. "Ok

Tepesi o bayırın arkasında. Üç saat boyunca o tarafa doğru yürü. Burada tek başına ne yapacaksın bakalım, Köstebek.”

Perry dönüp hızla koşmaya başladı, hemen ormana daldı. Öfkesini topraktan çıkardı ama birkaç kilometre sonra durdu. Aria'yı bırakmak istiyordu ama bırakamıyordu. Akıllıgöz ondaydı. Ayrıca o, sahte dünyalarda yaşayan bir Köstebek'ti. Burada hayatta kalmaktan ne anlardı ki?

Geri dönüp onu buldu, aralarında kızın onu göremeyeceği kadar mesafe bıraktı. Aria'nın elinde Talon'ın bıçağı vardı. Perry kendine lanet etti. Onu nasıl unutabilmişti? Kızın ormanda şaşırtıcı bir sessizlik ve özenle ilerleyişini izledi. Bir süre sonra düz bir yol izleyebildiğini de fark etti. Onun paniklediğini görmek istemişti ama kız paniklememişti, bu Perry'yi daha da sinirlendirdi.

Blackfin kampına ulaştığında hava hâlâ karanlıktı. Perry etrafındaki şoke edici manzara karşısında nefesini tuttu. Yıllar önce gördüğü bu kamp yeri şimdi bambaşka bir yer gibiydi. Artık paramparçaydı. Terk edilmişti. Tüm kokuları kaybolmuştu. Ok Tepesi'nin dibinde ıskartaya çıkmış bir enkazdı.

Eter fırtınaları, yangınlar evlerden biri dışında hepsi yerle bir etmişti ama Perry'nin de sadece birine ihtiyacı vardı. Kapı yoktu ve çatının da yalnızca bir kısmı duruyordu. Aria kendisini nerede bulacağını bilsin diye çantasını eşikte bıraktı. Sonra içeri girdi ve yıpranmış samandan yatağa oturdu. Tepesindeki kırık çatının kirişleri kaburgalar gibi çıkmıştı.

Perry kolunu gözlerine götürdü.

Aria'yı çok mu erken bırakmıştı?

Kız yolunu mu kaybetmişti?

Neredeydi?

Nihayet hafif ayak sesleri duydu. Tam kapıya baktığı anda Aria'nın başını kendi deri çantasına yasladığını gördü. Sonra o da gözlerini kapayıp uyudu.

Perry ertesi sabah sessizce dışarı çıktı. Aria'nın küçük, kamufleli bedeni duvara yaslanıp kıvrılmış ve bulutlu göğün bulanık ışığıyla aydınlanmıştı. Siyah saçı yüzüne dökülmüştü ama Perry aleti çıkardığını görebiliyordu. Topladığı taşlardan biriymiş gibi elinde sımsıkı tutuyordu. Sonra çıplak ayaklarını gördü. Kirliydi. Kanla ıslanmıştı. Derisinin yüzüldüğü ya da tamamen koptuğu yerlerde eti görünüyordu. Perry onu bıraktıktan sonra kitap kapakları parçalanmış olmalıydı.

Perry ne yapmıştı böyle?

Aria uyandı, eve yaslanarak oturmadan önce kirpiklerinin arasından ona baktı. Perry ağırlığını öteki ayağına verdi, ne diyeceğini bilemedi. Uzun uzadıya düşünmedi çünkü Aria'nın ruh halinin kokusu geldi, Perry aniden panikledi.

"Aria, sorun ne?"

Aria ayağa kalktı, hareketli ağır ve bitkindi. "Ölüyorum. Kanıyorum."

Perry'nin bakışları bedeninden aşağıya indi.

"Ayaklarım değil."

"O meyvelerden mi yedin?"

"Hayır." Aria elini uzattı. "Bunu alsan da olur artık. Belki de aradığın çocuğu bulmana yardımcı olur."

Perry gözlerini kapayıp kokuyu içine çekti. Aria'nın kokusu değişmişti. İkametçi kokusu hemen hemen kaybolmuştu. Teni havaya yeni bir koku yayıyordu, hafif ama şüphe götürmezdi. Perry

onu tanıdığından bu yana ilk kez Aria'nın teni tanıdığı bir şey gibi kokuyordu; kadınsı ve tatlı.

Burnuna menekşe kokusu geliyordu.

Perry bir adım geri gitti, ne olduğunu anladığı anda sessizce küfretti. "Ölmüyorsun... Gerçekten bilmiyor musun?"

"Artık hiçbir şey bilmiyorum."

Perry yere bakıp bir nefes daha aldı. Aklında kuşku kalmamıştı.

"Aria... bu senin ilk kanın."

ARIA

Aria, Hayal'den atıldığından beri bir Eter fırtınasında hayatta kalmıştı, bir yamyam boğazına bıçak dayamıştı, öldürülen adamlar görmüştü.

Bu en kötüsüydü.

Aria artık kendini tanıyamıyordu. Sanki bir Diyar'da yapay bir vücut almıştı da içinden çıkamıyordu.

Zihni kıpır kıpırdı. Bedeni kanıyordu. Bir hayvan gibi. İkametçiler regl olmazdı. Üremek yalnızca genetik tasarıyla gerçekleştirilirdi, sonra da sırayla özel bir hormon ve aşılama. Doğurganlık sadece ihtiyaç duyulduğunda kullanılırdı. *Rastgele* hamile kalabileceğini düşünmek ne korkunçtu.

Belki de dışarının havası onu değiştiriyordu. Belki de bozuluyordu. Arızalanıyordu. Bunu annesine nasıl açıklayacaktı? Ya düzeltilemezse ve bu yine olursa... hem de ne, her ay mı?

Ölüme hazırdı. Ölüm dışarıda beklenen bir şeydi. Ölüm Dükkânı'na atılmanın normal bir sonucuydu. Ancak nereden bakarsa

baksın regl olmak basbayağı barbarcaydı. Aria kirli yatağa yatarken o yatak onun gibi hissediyordu: Kirli. Gözlerini kapayıp korkunç dış dünyayı unutmayı umdu. En sevdiği Sahil Diyarı'nda beyaz kumlarda uzandığını hayal etti; gevsemeye başlarken dalgaların usulca sahile çarpışını dinlediğini.

Aria Akıllıgöz'ünü tekrar başlatmaya çalıştı.

Kusursuzca çalışıyordu.

Tüm simgeler geri gelmiş, tam da olmaları gereken yerdeydi. Aria'yı kendini boğarken gösteren simge ekranın ortasına çıktı ve bir hatırlatma yanıp söndü:

ŞARKI SÖYLEME PAZARI SABAH SAAT 11'DE.

Aria onu seçip anında bölündü. Opera Binası'nın kan kırmızı perdeleri önünde belirdi. Aria uzanıp kalın kadifeye dokundu. Daha önce hiç böyle hareket ettiğini görmemişti, dalga dalga. Öne doğru bir adım attı, ağır kumaşın ortadaki dikişini aradı. Perdenin hareketini ve etrafını sarışını hissetti. Daireler çizerek döndü ama bir çıkış bulamadı. Panikle kollarını uzattı ama kumaş, dokunuşuyla beton kadar sertleşti.

Lumina! Aria bağırdı ama sesi çıkmadı. *Anne*, diye denedi tekrar. Sesi nereye gitmişti? Perdeyi yakalayıp var gücüyle çekti. Perde sarsılarak koptu ve Aria'nın etrafında bir hortum gibi dönmeye başladı, saçlarını gözlerine savuruyor ve her saniyeyle daha da yaklaşıyordu. Onun tarafından yutulmayacaktı. Aria üçe kadar saydı ve dönen kütenin içine daldı.

Anında sahne ortasında belirdi. Lumina ön sırada, her zamanki yerinde oturuyordu. Neden bu kadar uzak görünüyordu, sanki bir kilometre uzakta gibi? Bu ne tür bir Diyardı böyle?

Anne? Aria hâlâ sesini duyamıyordu.

“Geleceğini biliyordum,” dedi Lumina ama tebessümü hızla kaybordu. “Aria, bu da bir şaka mı?”

Şaka mı? Aria aşağı baktı. Kamuflaj desenli ordu giysilerini giyyordu. Burada, resmî opera salonunda. *Hayır, anne!*

Olanları Lumina’ya anlatmak istiyordu. Soren’i ve Konsül Hess’i ve de Vahşi’yle dışarı atıldığını. Ama sözleri bir türlü söylemedi. Sinirden gözlerine dolan yaşlar görüşünü bulanıklaştırdı. Annesinin görmesini istemediği için aşağı baktı ve Lumina’nın ellerinde küçük bir kitap gördü. Bir librettoydı; bir operanın metniydi. Nereden ve ne zaman aldığını bilmiyordu. Soluk renkli parşömenin üstünde mürekkeple çizilmiş çiçekler birbirlerine dolanıp harfleri oluşturmuştu.

ARLA.

Korkuya kapıldı. Bu onun hikâyesi miydi? Kitabı açınca içindeki resmi anında tanıdı. Bir adet çift sarmal, sayfada dönüyordu. DNA.

“Bu bir yetenek, Aria.” Lumina gülümsedi. “Şarkı söylemeyecek misin Ötücü Kuş? Bu sefer Yamyam Şekeri olmasın, lütfen. Gerçi kesinlikle eğleneliydi.”

Aria çığlık atmak istiyordu. Annesine üzgün olduğunu ve ona çok kızgın olduğunu söylemek istiyordu, bir de o neredeydi? O *neredeydi?* Aria tekrar tekrar denedi ama sesini çıkaramadı. Kendi nefesinin sesini bile duyamıyordu.

“Anlıyorum,” dedi Lumina. Ayağa kalkıp özel dikilmiş elbisesini düzelitti. “Fikrini değiştirdiğini düşünmüştüm. Hazır olduğunda burada olacağım,” dedi ve ortadan kaybordu.

Aria yaldızlı salonda gözlerini kırıştırdı. “Anne?” Sesi onu şaşırttı. “Anne!” diye bağırdı ama çok geçti. Uzun bir süre sahnede durup salonun enginliğini, boşluğunu hissetti. Her an patlayabilirdi. Ne zaman çığlık atmaya başladığını bilmiyordu. Sonraysa

nasıl duracağını... Çıkardığı ses gitgide yükseliyordu, sanki asla bitmeyecekmiş gibi. Önce büyük avize sallanmaya başladı, sonra da yaldızlı sütunlar ve loca koltukları. Ardından aynı anda duvarlar ve koltuklar parçalanıp her tarafa altın, alçı ve koyu kırmızı kadife parçaları saçıldı.

Aria fırlayarak dimdik oturdu, nefes nefeseydi, altındaki pasaklı yatağa tutunuyordu. Akıllıgözü avcundaydı, kâbusunun döktüğü terden nemlenmişti.

Yabancı bir an sonra içeri girdi. Aria'ya bir et parçası uzatırken şüpheyle baktı ve gitti. Aria eti yedi, daha demin yaşadığı şey hakkında mantık yürütemeyecek kadar uyumuştur. Rüya görmüştü. Şimdiyse hem bedeni hem de zihni ona yabancı gibi geliyordu.

Yabancı'nın dışarıdaki enkazın içinde hareket edişini duyabiliyordu. Arkasına yaslanıp taşların toprağa vururken çıkardığı sesi dinledi, ya da diğer taşlara çarparken çıkardıkları tıkırtıları. Yabancı, lacivert battaniyeyi bir bohça gibi taşıyarak döndüğünde saatler geçmişti.

Yabancı battaniyeyi tek kelime etmeden yere koyup açtı, içinde bir yığın tuhaf şey vardı. Bir yüzük battaniyenin üstünde yuvarlanıp durdu. Yabancı onu alıp çantasına atarken Aria kalın, altın yüzüğün ortasındaki mavi taşı fark etti. Topuklarının üstüne oturup boğazını temizledi.

"Senin için birkaç şey buldum... Bir palto. Kurt kürkünden yapılmış. Dağdan yukarı ilerlerken hava daha da soğuyacağı için seni daha sıcak tutar." Yabancı ona göz ucuyla bakıp gözlerini yeniden eşya yığına çevirdi. "Bu çizmeler iyi durumda. Biraz büyükler ama iş görürler. Giysiler temiz. Kaynatıldılar." Dudaklarında bir tebessüm belirip kayboldu, gerçi gözleri aşağıya bakmaya devam

etti. “Şey için... onlarla ne yapmak istersen. Başka şeyler de var. Bulabildiğim her şeyi getirdim.”

Aria rastgele toplanmış çeşitli eşyalara bakarken duyguları boğazına tutkal gibi yapıştı. Eski püskü deri ceketin üstünde içinden parmaklarını geçirebileceği delikler de olsa kalın, gümüş renkli kürkle kaplıydı. Dokunmuş yünün aralarına geçirilmiş birkaç tüyüyle siyah bir örgü başlık vardı. Bir zamanlar at yuları olarak kullanılmış gibi görünen tokalı bir deri parçası kemer olarak sardığı bezden daha çok işine yarardı. Yabancı bunları bulmak için saatler harcamıştı, su ve deve diken kökleri için yaptığı gibi toprağı kazıyarak bulmuştu. Dışarıda çoğu şeyin olması gerektiği gibi...

“İşaretlerimle... dövmelemlerimle ilgili söylediklerin,” dedi Yabancı. “Haklıydın.” Başını kaldırıp Aria’nın gözlerine baktı. “Adım Peregrine. Doğan türü gibi. İnsanlar bana Perry der.”

Bir adı vardı. Peregrine. Perry. Değerlendirilmeye alınması gereken yeni bir bilgi... Ona yakışıyor muydu? Bir anlamı var mıydı? Ancak Aria ona bakmadığını fark etti. Regl olduğunu bir Vahşi’den öğrenmesi gerekmişti. Aria dudağının iç kısmını ısırınca kan tadı aldı. Gözleri bulanıklaştı. Daha önce kan hakkında hiç bu kadar düşünmemişti. Şimdiyse bu düşünceyi zihninden uzaklaştıramıyordu.

“Bunu neden yaptın?” diye sordu. “Benim için bunca şeyi neden buldun?” Acıdığı için olmalıydı. Bunların hepsini toplayıp adını söylemesinin sebebi acıması olmalıydı.

“İhtiyacın vardı.” Başının arkasını sıvazladı. Sonra oturdu, uzun kollarını dizlerine dayayıp parmaklarını birbirine kenetledi. “Bu sabah ölmek üzere olduğunu sanıyordun. Ama yine de merceğı bana getirdin. Onu özgür iradenle bana verecektin.”

Aria bir taş aldı. Onları dizme alışkanlığı edinmişti. Renklerine göre. Boyutlarına göre. Şekillerine göre. İlk başta hayran kaldığı rastgelelikten anlamlar çıkarıyordu. Şimdiyse elindeki iri taş parçasına baktı ve böyle çirkin, karışık bir şeyi cebine atmaya neden zahmet ettiğini merak etti.

Akıllıgöz'ü asilce davranmak için mi getirdiğini bilmiyordu aslında. Belki de. Ama belki de Perry'nin yamyamlar konusunda haklı olduğunu bildiği için yapmıştı. Ona hayatını borçluydu. Hem de üç kez.

"Sağ ol." Sesi çok minnettarmış gibi çıkmamıştı ama öyle olmasını isterdi. Bu şeylere ihtiyacı olduğunu biliyordu, onun yardımına da. Ama bir şeye ihtiyaç duymak istemiyordu.

Perry başını sallayıp teşekkürünü kabul etti.

Sessiz kaldılar. Eter'in ışığı eve sızdı, gölgeleri kovaladı. Aria her ne kadar yorgun olsa da duyuları yüzüne çarpan soğuk havayla doldu. Elindeki taşın ağırlığı ve Perry'nin beraberinde getirdiği tozlu koku da ona eşlik ediyordu. Aria kendi nefesinin sesini duydu ve Perry'nin dikkatinin sessiz gücünü hissetti. Tamamıyla bulunduğu yerde olduğunu hissetti. Onun yanında. Kendiyle.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti.

"Benim halkım ilk kanım kutlar," dedi Perry bir süre sonra, sesi yumuşak ve derindi. "Kabiledeki kadınlar bir ziyafet hazırlar. Kıza... kadına hediye getirirler. O gece onunla kalırlar, tüm kadınlar aynı evde. Sonra da... sonra ne olduğunu bilmiyorum. Kız kardeşim hikâye anlattıklarım söyledi ama ben o hikâyeleri bilmiyorum. Herhalde anlamını açıklıyorlardır... geçirdiğin bu değişimin yanı."

Aria'nın yanakları alev alevdi. Değişmek istemiyordu. Eve hiçbir değişikliğe uğramadan dönmek istiyordu. "Ne anlamı olabilir ki? Nereden bakarsan bak berbat bir şeye benziyor."

“Artık çocuk doğurabilirsin.”

“Bu bütünüyle ilkel! Benim geldiğim yerde çocuklar özeldir. Özenle yaratılırlar, her biri. Rastgele bir deneme yapılmaz. Her kişi öyle çok kafa yorularak yapılır ki... Hiçbir fikrin yok.”

Çok geç de olsa Perry’nin bir çocuğu kurtarmaya çalıştığını hatırladı. Ona ayakkabı yapmıştı. Üç kişiyi öldürmüştü. Hayatını kurtarmıştı. Yabancı her şeyi o çocuk için yapmıştı. Besbelli burada da çocuklar çok değerliydi ama Aria sözlerini geri alamadı.

Neden umursadığından emin değildi. Yabancı bir katildi. Yaralıydı. Her tarafı şiddet işaretleriyle kaplıydı. Bir katile duyarsız davranmışsa ne olmuştu ki?

“Daha önce de öldürdün, değil mi?” Bu sorunun cevabını zaten biliyordu. Yine de Perry’nin hayır demesini istiyordu; o üç adama yaptıklarını her hatırladığında hissettiği mide bulantısını giderecek bir şey söylemesini.

Perry cevap vermedi. Hiç cevap vermiyordu ve Aria artık bundan bıkmıştı. Onun sessiz, hep izleyen gözlerinden bıkmıştı. “Kaç kişiyi öldürdün? On mu? Yirmi? Bir tür hesap tutuyor musun?” Aria zehrin bir kısmını kusabilmek için sesini yükseltmişti. Perry ayağa kalkıp eşiğe gitti ama Aria durmadı. *Duramadı.*

“Eğer bir hesap tutuyorsan Soren’i ekleme. Onu sen öldürmedin, gerçi denediğini biliyorum. Çenesini parçalamışsın. Parçalamışsın! Ama belki Bane ve Echo ve Paisley sayıyı yükseltmiştir.”

Perry dişlerinin arasından konuştu. “O gece orada olmasam ne yaşanacağı konusunda bir fikrin var mı? Ya da dün?”

Vardı. Buydu işte. Bastırdığı korku. O adamlardan, arkadaşça görünüp insan eti yiyenlerden korkusu. Tek başına koşarak geçirdiği korkunç saatlerden, Ok Tepesi’ni görmeye çalışırken, karanlıkta doğru yöne gittiğini umarkenki korkusu. Durduk yere patlıyordu

ama öfkesinin asıl kaynağını biliyordu. Artık kendi sağduyusuna güvenmiyordu. Buraya dair ne biliyordu ki? *Meyveler* bile onu öldürebilirdi.

“Ne olmuş?” diye bağırdı zorlukla ayağa kalkarak. “Hayatımı kurtardıysan ne olmuş? *Gittin!* Bunun seni gerçekten iyi biri yaptığını mı sanıyorsun? Üç kişiyi öldürürken birini kurtarmanın? Bana bu şeyleri getirmenin? Başma gelen onur duyulacak bir şeymiş gibi konuşmanın? Onur duyulacak bir şey değil! Bu olmamalıydı. Ben bir hayvan değilim! O adamlara ne yaptığını unutmadım. Unutmayacağım.”

Perry acı acı güldü. “Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa ben de unutmayacağım.”

“Bir vicdanın mı var? Çok dokunaklı. Benim hatam. Seni tamamen yanlış anlamışım.”

Perry aralarındaki mesafeyi bir anda aştı. Aria kendini yukarı bakarken buldu, dosdoğru o öfkeli yeşil gözlere bakıyordu. “Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.”

Aria, Perry’nin elinin belindeki bıçakta olduğunu biliyordu. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki yankılanışını kulaklarında duyabiliyordu. “Çoktan yapardın. Sen kadınları incitmezsin.”

“O konuda yanılıyorsun, Köstebek. Daha önce bir kadın öldürdüm. Konuşmaya devam et. İkinci sen olabilirsin.”

Aria’nın dudaklarından boğuk bir hıçkırık çıktı. Perry doğru söylüyordu.

Sırtını Aria’ya dönüp bir an için orada durdu. “Croven’lar mısilleme yapacaktır,” dedi. “Geliyorsan şimdi gideceğiz. Karanlıkta.”

O gittikten sonra Aria birkaç dakika boyunca nefes nefese durdu, demin olanları hazmetti. Kendi söylediklerini ve Perry’nin

itiraf ettiklerini. Yamyamların misilleme için ne yaptığı ya da Yabancı'nın bir kadının hayatını alması konusunda ne düşüneceğini bilmiyordu.

Aria lacivert battaniyeye baktı. Nefesi yavaşlayıp bağırma ve ağlama dürtüsü azalırken gözlerini ondan ayırmadı.

Çizmeler. Artık en azından çizmeleri vardı.

PEREGRINE

Gece yolculuk yapmalarına rağmen hızları iyiydi. Öyle de olmalıydı. Katledilen üç Croven, kabile üyelerini intikam aramasına yol açardı. Croven'lar mutlaka Perry'nin kokusunun izini sürecektir bir Bilici'ye sahipti. Siyah pelerin ve maskelerle peşine düşmeleri an meselesiydi.

Perry, Croven'lara karşı en büyük suçu işlemiştir, onlar insan eti yiyerek ölümlerin ruhlarını kendi bedenlerine aldıklarına inanıyordu. O üç adamı leş yiyen hayvanlara bırakarak yalnızca insanların değil, ölümsüz ruhların da katili olarak görülecekti. Croven'lar onu bulana dek intikam arayışına son vermeyecekti. Cesetleri yakmalı ya da gömmeliydi, ikisi de ona zaman kazandırır. Aria'ya baktı, on adım ötesinde yürüyordu. Belki de bazı şeyleri daha farklı yapmalıydı.

Aria onunla bir anlığına göz göze geldikten sonra bakışlarını kaçırdı. Kendisine hayvan demiştir. Canavar. Aria'nın ruh halinden kendisine karşı hâlâ aynı şekilde hissettiğini anlıyordu. Perry o söylediklerini duyunca aklını yitirmişti. Aria'nın onun yaptığı

şeye verdiği tepkinin kokusunu alınca. Onun yüzünden yapmak zorunda kaldıklarına. Perry'nin kimseden ne olduğunu duymaya ihtiyacı yoktu. Biliyordu. Doğduğu günden beri biliyordu.

Dağa tırmanırken hava gitgide serinledi. Çam ormanı sıklaştıkça Perry Duyu'sunun gücünün azaldığını anladı. Çam kokusu burnunu tahrip ediyor, daha hafif kokuları bastırıp algısını kapatıyordu. Zamanla alışacağını biliyordu ama yeteneğini en güçlü haliyle kullanamamak onu endişelendiriyordu. Artık sınır dışındaki bölgelerde ilerliyorlardı. Croven'lar ve bu ormanda saklanan diğer dağlıklardan korunmak için iki Duyu'suna da ihtiyacı vardı.

Perry sabahı değişime uyum sağlayarak ve av izi sürerek geçirdi. Dün yakaladığı zayıf bir tavşanı ve topraktan çıkardığı kökleri Aria'yla paylaşmıştı ama midesi hâlâ gurulduyordu. En son ne zaman doldurduğunu hatırlayamıyordu.

Birden Talon'ı düşünmeye başladı. Yeğeni şimdi ne yapıyordu? Bacakları onu rahatsız ediyor muydu? Olanlar yüzünden Perry'den nefret mi ediyordu? Daha zor soruları düşünmekten kaçındığının farkındaydı. Düşünmesi bile çok acı veren şeylerden. Talon'ın belki de hayatta kalmadığı gibi. Bunları düşünmek onun işini tümünden bitirirdi. Eğer öyleyse hiçbir şeyin önemi kalmazdı.

Gün ortasında kısa bir süre dinlendiler. Aria bir ağaca yaslandı. Bitkin görünüyordu, gözlerinin altındaki deri mordu. Yorgunken bile yüzü bakılmak için yaratılmış gibiydi. İncecik. Narin. Güzel. Perry başını iki yana salladı, kendi düşünceleri onu şaşırtmıştı.

Öğleden sonra geç saatlerde bir dağ geçidinin arasından tembel, dolambaçlı bir yol çizen dereden içmek için durdular. Perry yü-

zünü ve ellerini yıkayıp buz gibi sudan kana kana içti. Aria kıyıda yığıldığı noktada kaldı.

“Ayakların mı acıyor?”

Aria ona baktı. “Açım.”

Perry başım salladı. O da açtı. “Bize bir şey bulurum.”

“Senin yiyeceğini istemiyorum. Senden başka bir şey istemiyorum.”

Sözleri sertti ama ruh hali uyuşuk ve kasvetliydi, derin bir çaresizlik barındırıyordu. Perry bir an için onu izledi. Anladı. En azından bu onunla ilgili değildi. Kendisi de midesi her boşaldığında yemek istemek zorunda kalmaktan hoşlanmazdı.

Yürümeye devam ederek dereyi dağa kadar takip ettiler. Buralar düzgün topraklardı. Eriyen karla yeşil kalıyordu. Çiftçilik için çok tepelikti ama avlar evdekinden daha iyi olurdu. Hayvan kokusu aradı, kurt kokusu hariç herhangi bir şey bulmayı umuyordu. Geceye birkaç saat kaldığı için yakında dinlenip bir şeyler yemeleri gerektiğini de biliyordu. Çam kokusuyla sınırlanan burnundan bıkmak üzereydi ki ağzını sulandıran tatlı bir koku aldı.

“Biraz dinlen.” Biraz koşturdu. “Hemen dönerim.”

Aria hemen oturup omuz silkti. Perry bekledi, bir şey söylemesini umuyordu. İstiyordu ama Aria ağzını bile açmadı.

Perry birkaç dakika sonra gelip çakıllı kıyıda Aria’nın önüne çömeldi. Çam ağaçları tepelerinde yükselirken hava çoktan karar-maya başlamıştı, gerçi geceye hâlâ bir saat vardı. Arkasındaki dere usulca uğuldadı. Aria onun elindeki yapraklı dalı görünce gözlerini kıstı, üzerinde koyu renkli meyveler vardı.

“Ne yapıyorsun?”

“Kendi yiyeceğini bulmayı öğretiyorum,” dedi dala bakarak, Aria’nın ona bir an sonra gülmeye başlayacağını ya da ona bir Vahşi diyeceğini düşünüyordu. “Yakında nerede yetiştiklerini bildiğin için ve yaprakların şekillerinden neyi yemenin güvenli olduğunu anlayacaksın. O zamana kadar ilk adımı, küçük bir kısmını parçalayıp koklamak.”

Aria’ya baktı. Aria doğruldu, daha dikkatli bakıyordu. Rahatlayan Perry bir meyve koparıp ona uzattı. “Kokusu fındık gibi ve acıysa yeme.”

Aria içini açıp koklamak için başını eğdi. “İkisi gibi de kokmuyor.”

“Güzel. Bu doğru.” Dikenli çalılıkta şans eseri bulduğu böğürtlen tatlı ve sulu kokuyordu. Perry kokusunu mükemmel bir şekilde alabiliyordu. Bu kadar yakındayken Aria’nın da kokusunu aldı. Menekşeler. Asla doyamadığı bir koku. Ayrıca Aria’nın ruh halini de koklayabiliyordu, temiz ve güçlüydü. Bugün ilk kez öfke ve tiksintiyle dolu değildi. Aria’dan gelen hava aydınlık ve uyanıktı, nane gibi.

“Sonra da rengine bak. Eğer böğürtlen beyazsa ya da içinde beyaz varsa atmak daha güvenli.”

Aria böğürtleni inceledi. Perry zihninin çalıştığını görür gibiydi, bilgiyi hafızasına kaydediyordu. “Bu koyu kırmızı görünüyor.”

“Ever, şimdilik iyi görünüyor. Sonra tenine sürmelisin. Narin ten en iyisidir.” Aria’nın elini tutacaktı ki dokunulmaktan nefret ettiğini hatırladı. “Kolunun iç kısmına. Tam buraya.” Yerini kendi kolunda gösterdi.

Aria böğürtleni bileğinin iç kısmına sürdü. Teninde meyve suyundan akıcı bir iz bıraktı. Perry kalp atışındaki hız yüzünden kaşlarını çattı, sonra da kaşlarını düzeltti.

“Yani bir süre beklemelisin. Teninde kızarıklık oluşmazsa bir parçasını dudağına koyabilirsin.”

Aria'nın böğürtleni alt dudağına değdirişini izledi. Bunu yaptıktan sonra da ağzına bakmayı sürdürdü. Gözlerini kaçırmaması gerektiğini biliyordu ama yapamıyordu. “Tamam. Güzel. Eğer yanma hissi yoksa diline koyabilirsin.”

Perry sözlerini tamamlayamadan ayağa fırladı, az daha kendi ayağına takılıp düşüyordu. Elini saçına götürdü, içinde kıpır kıpır bir his vardı, sanki gülmesi ya da koşması gerekiyormuş gibi. Bir taş alıp dereye attı, Aria'nın böğürtleni tadışının görüntüsünü zihninden atmaya çalışıyordu. Bir de onun kokusunu istediği gibi içine çekip durma dürtüsüne karşı koymaya. “Bu kadar mı?” diye sordu Aria.

“Ne? Hayır.” Tek düşünebildiği Aria'nın Eter fırtınasının olduğu geceki görüntüsüydü. Çıplak teninin kıvrımları, vücudu kendi vücuduna yaslıyken. “Küçük bir parça yutup birkaç saat beklersin ve nasıl hazmettiğine bakarsın. Artık nasıl böğürtlen bulacağını biliyorsun. Şimdi kaçmamız lazım.”

Kollarını kavuşturup orada durdu, hâlâ ne yapması gerektiğinden emin değildi. Aria'ya tuhaf tuhaf baktığını biliyordu. Kendini de tuhaf hissediyordu. *Fazlasıyla* tuhaf. Daha önce onu bir kız gibi değil, bir Köstebek gibi görmüştü. Şimdiyse bu yanını görmeden edemiyordu.

Aria ona aynı şekilde baktı –kaşları aşağıda, ağzı kenara doğru eğilmiş, karışık, gergin bir bakış– onunla alay ediyordu.

Perry güldü. Gülme hissiyle omuzları sarsıldı. En son kimle şakalaşmıştı? Cevap kolay geldi. Talon'laydı.

“Yani bu iyi mi?” diye sordu Aria böğürtleni kaldırıp.

“Evet. İyi.”

Aria ağzına atıp yuttu. Sonra gülümseyip dalı ona uzattı.

“Sen ye,” dedi Perry ve yayının telini germekle uğraşmaya başladı.

Aria bitirdiğinde bakıp gülümsedi. “Onları bulup sana yenip yenmediklerini sorsam daha kolay olacak galiba. Sürüp tadına bakma sürecinden daha hızlı.”

“Tabii,” dedi Perry kendini aptal gibi hissederek. “O da olur.”

ARIA

Derenin yanında sırayla uyumaya karar verdiler. Önce Aria uyuyacaktı ama uzandığında gözlerini kapayamadı. Rüyalar huzursuz edici şeylerdi ve bir tanesine daha hazır değildi. Bu yüzden oturdu, kalın montuna ve üstündeki mavi battaniyeye rağmen titriyordu. Eter ince şeritler halinde hareket ediyordu, bulutlar kadar yavaş ve hafıftı. Kuvvetli rüzgârlar çam iğnelerinin arasında hışırdıyor, etrafındaki dalları sallandırıyor. Buralarda ağaçlarda yaşayan insanlar ve karga gibi giyinen yamyamlar vardı.

Dün ikisini de görmüştü.

“Marron ne kadar uzakta?” diye sordu.

“Üç gün kadar,” dedi Peregrine. Tüy oymalı küçük bıçağı elinde tutmuş, dalgın bir şekilde çeviriyordu. Bir kere döndürüyordu. Sapından yakalıyordu. Tekrar döndürüyordu. Ve yine yakalıyordu.

Peregrine mi, Perry mi? Ona nasıl sesleneceğini bilmiyordu. Perry ona kitap kapaklarından ayakkabı yapıp nasıl böğürtlen bulacağını gösteriyordu. Peregrine’inse dövmele ve parlayan yeşil

gözleri vardı. Bir bıçağı kendini kesmekten korkmadan çeviriyordu ve insanların boyunlarına ok atıyordu. Aria onun bir adamın kafasını kestiğini görmüştü. Öte yandan, o adam Aria'nın peşindeki bir yamyamdı. Aria iç geçirdi, nefesi serin havada ufak bir sis yarattı. Artık onun hakkında ne düşündüğünden emin değildi.

“Zamanında varır mıyız?” diye sordu.

Perry'nin dudakları bu soruyu bekler gibi yukarı kıvrıldı. “Croven'lar yakında değil, anlayabildiğim kadarıyla.”

Bu tam olarak Aria'nın istediği cevap değildi ama duymak yine de iyi gelmişti. “O kim... Marron?”

“Bir arkadaş. Bir tüccar. Bir hükümdar. Her şeyden biraz.” Gözleri Aria'nın titreyen omuzlarına düştü. “Ateş yakamayız.”

“Biri dumanı görür diye mi?”

Perry başını salladı. “Ya da kokusunu alır.”

Aria onun sürekli hareket halindeki ellerine baktı. “Pek yerinde durmuyorsun, değil mi?”

Perry bıçağını çizmesindeki deri kayışa geçirdi. “Yerimde durmak beni yoruyor.”

Bunun bir mantığı yoktu ama Aria sorup da kırılğan bir ateşkes gibi gelen bu durumlarını bozma riskini almayacaktı.

Perry kollarını kavuşturup yeniden açtı. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

Aria sırtında bir ürperti hissetti. Bu çok tuhaftı; Yabancı'nın ona bunu sorması. Olması gerekenden çok daha samimiydi. Çünkü Aria onun bunu gerçekten bilmek istediğini biliyordu. Yabancı boş sorular sorup kelimelerini harcamazdı.

“Eve gitmek istiyorum.”

Bu yetersiz bir cevaptı ve Aria öyle olduğunun farkındaydı ama nasıl açıklayabilirdi ki? Bedeni değişiyordu ve mesele sadece regl olması değildi. Duyuları derenin akışıyla ve havadaki çam kokusuyla dolmuştu. Tüm algısı değişime uğruyordu. Sanki bedenindeki tüm hücreler uykudan sonra gerinip esniyordu. Ayakları ağrıyordu. Hâlâ baş ağrısı ve karnının altında hafif bir acı vardı. Ancak tüm sıkıntılarına rağmen kendini hayatı kayıp giden bir kız gibi hissetmiyordu.

Perry ayağa kalktı. *Perry*, diye düşündü Aria. *Peregrine değil*. Görünüşe göre, bilinçaltı onun hakkında kararını vermişti. Aria battaniyeyi üstünden attı, kasları acıyordu ve yeniden hareket etmek istemiyordu. Madem uyumayacaklar, yürüyebilirler, diye düşündü Aria. Sonra Perry'nin karanlığa nasıl baktığını gördü.

"Ne oldu?" diye sordu Aria ayağa fırlayarak. "Croven'lar mı?"

Perry başını iki yana salladı, hâlâ ormana bakıyordu. Ellerini ağzının etrafına koydu. "Roar!"

Yüksek sesi az daha Aria'nın kalbini durduracaktı.

"Roar seni adi piç kurusu! Orada olduğunu biliyorum! Kokunu buradan alabiliyorum."

Bir an sonra havada bir ıslık sesi duyuldu, dağ geçidinde yankılandı.

Perry, Aria'ya baktı, yüzünde çarpıcı bir tebessüm vardı. "Şansımız döndü."

Perry tepeyi büyük, uzun adımlarla aşıyordu. Aria ona yetişmek için koştu, kalbi ayaklarından da hızlı koşturuyordu. Tepede azalan ışıktaki mavi görünen, kaya parçalarından oluşan çıkıntılara rastladılar, denizden çıkan balinalar gibiydiler. Orada koyu bir silüet

vardı, kollarını sanki bekler gibi göğsünde kavuşturmuştu. Perry ona doğru koştu. Aria onların içten bir şekilde kenetlenip sarılışını izledi. Sonra da birbirlerine şakayla vurmaya başladılar.

Aria biraz daha yaklaşıp bu yeni Yabancı'yı süzdü. Soğuk ışığın altında her yönüyle zarif görünüyordu. Zayıf bedeni ve keskin hatları, düzgün kesimli koyu saçları vardı. Üstüne tam oturan kıyafetler giyyordu. Baştan aşağı siyahtı, Aria ne aşınmış kenarlar ne de delikler görüyordu. Bu Diyarlarda karşılaşabileceği biriydi. Bakımlı ve gerçek olamayacak kadar yakışıklı.

“Bu kim?” diye sorttu Aria'yı görünce.

“Ben Aria,” diye cevapladı. “Sen kimsin?”

“Merhaba, Aria. Ben Roar. Şarkı söyler misin?”

Şaşırtıcı bir soruydu ama Aria refleks olarak cevap verdi. “Evet, söylerim.”

“Harika.” Yakından Roar'un gözlerindeki parıltıyı gördü. Bir prensin görünümüne ancak bir korsanın gözlerine sahipti. Roar gülümsedi, etkileyici bir görüntüydü. Aria güldü. Kesinlikle daha çok bir korsandı. Roar da onun gülüşüne gülünce Aria hemen ondan hoşlandığına karar verdi.

Roar, Perry'ye baktı. “Ben mi aptallaştım, Per, yoksa o bir İkametçi mi?”

“Uzun hikâye.”

“Harika.” Roar avuçlarını birbirine sürttü. “Birkaç şişe Parıltı alırsınız. Uzun hikâyeler soğuk gecelere birebirdir.”

“Parıltı'yı burada nereden buldunuz?” diye sordu Perry.

“Bir iki gün önce bir şişe aşardım, açlıktan kurtulmamıza yetecek kadar ekmek ve peynirle beraber. Haydi kutlayalım. Siz buradayken Liv'i bulmamız uzun sürmez.”

Perry'nin tebessümü soldu. "Liv'i bulmak mı? Horn'larla birlikte değil mi?"

Roar küfretti. "Perry, bildiğini sanıyordum. O kaçtı! Vale'e haber gönderdim. Onu bulmaya geldiğini sanmıştım."

"Hayır." Perry gözlerini kapayıp başını kaldırdı, boynundaki kaslar öfkeden kasılmıştı. "Hiç haber almadık. Onunla kaldın, değil mi?"

"Tabii ki kaldım ama Liv'i biliyorsun. Ne isterse onu yapar."

"Yapamaz," dedi Perry. "Liv ne isterse yapamaz. Tide'lar kış nasıl atlatacak?"

"Bilmiyorum. Yaptığı şeyin beni rahatsız etmesi için başka sebepler var."

Aria'nın aklında onlarca farklı soru belirdi. Liv kimdi? Neyden kaçıyordu? Perry'nin sakladığı mavi taşlı altın yüzüğü hatırladı. Yüzük onun için miydi? Aria merak ediyordu ama burnunu sokamayacağı kadar kişisel bir durum gibiydi.

Roar ve Perry rüzgâra karşı siper olarak yapraklı dallardan bir bölme yapmaya koyuldu. Liv'le ne yaşandıysa ikisini de sessizliğe gömmüştü. Sessizliklerine rağmen hızlı çalıştılar, sanki bu tür bir şeyi yüzlerce kez yapmış gibi. Aria dalları birbirlerine dolama yöntemlerini örnek alıp ilk siperi için kayda değer bir iş çıkardığını düşündü.

Bir ateş yakamazlardı ama Roar etrafına toplanabilecekleri bir mum verdi. Aria, Roar'un getirdiği ekmek ve peyniri mideye indirmeye başlamıştı ki bir dal çıtırtısı duydu. Sessizlikte yakından gelmiş gibiydi. Aria döndüğünde sadece çam dallarından oluşan siperi gördüğü halde geri çekilen ayak sesleri duydu.

“O neydi?” Tam da rahatlamaya başlamıştı ki şimdi kalbi yeniden hızlanmıştı.

Perry sert ekmekten bir parça ısırıldı. “Arkadaşının adı var mı, Roar?”

Aria yüzünü astı. Yamyamlarla yaşadıklarından sonra etrafta gizlice dolanan yabancıyı nasıl görmezden gelebiliyordu?

Roar hemen cevap vermedi. Hâlâ hareketlerini dinliyormuş gibi uzağa baktı. Sonra siyah bir şişe açıp uzun uzun içti ve yeniden çantasına yasladı. “O bir çocuk, ayrıca bir arkadaşın çok haşere. Adı Cinder. Onu bir hafta önce ormanın tam ortasında uyurken buldum. Kurtların onu görmesini ya da kokusunu almasını umursamıyordum bile. Kendi haline bırakmalıydım ama genç... on üç yaşlarında falan... ayrıca kötü durumda. Biraz yiyecek verdim, o zamandan beri peşimde.”

Aria yeniden sipere baktı. Perry’nin onu geride bıraktığı gece dışarıda yalnız kalmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmişti. O saatler yalnızca korkuyla doluydu. Bir oğlan çocuğunun o şekilde yaşadığını hayal bile edemiyordu.

“Hangi kabileden?” diye sordu Perry.

Roar cevaplamadan önce içeceğinden bir yudum daha aldı. “Bilmem. Bir kuzeyliye benziyor.” Aria’ya doğru baktı. Aria kuzeyden gibi mi görünüyordu? “Ama söylettiremedim. Neredense, inan bana, oraya geri göndermeyi çok isterim. Birazdan yüzünü gösterir. Açlığa dayanamayınca hep ortaya çıkıyor. Ama arkadaşlığından fazla bir şey beklemeyin.”

Roar siyah şişeyi Aria’ya geri verdi. “Adı Parıltı. Hoşuna gidecek, güven bana,” dedi göz kırparak.

“Çok güvenilir görünmüyorsun.”

“Görünüş yanıltıcı olabilir. Köküne kadar güvenilirim.”

Perry sırtıttı. “Onu hayatı boyunca tanıdım. Köküne kadar başka bir şeydir.”

Aria donup kaldı. Perry’nin tebessümünü Roar’u duyduğu zaman hayal meyal görmüştü ama şimdi tamamen, doğrudan kendisine yönelmişti. Çarpıktı ve göz ardı edilemeyecek köpek dişleriyle daha da etkileyiciydi ancak tebessümünü böylesine yatıştırıcı kılan da bu çarpıcı yanıydı. Bir aslanın gülümsediğini görmek gibiydi.

Aria birden ona baktığını fark etti. Şişeden bir yudum içti. Parıltı boğazından lav gibi akıp göğsüne sıcaklık yayınca Aria giysisinin koluna püskürttü. Tadı baharatlı bal gibiydi; yoğun, tatlı ve keskin.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Roar.

“Kamp ateşi içmek gibi ama iyi.” Perry’ye bakamıyordu. Biraz daha içti, bu sefer öksürmeden içmeyi umuyordu. Bir ateş dalgası daha içine yayılıp yanaklarını ısıttı ve midesine sımsıcak yerleşti.

“Hepsini sen mi içeceksin?” diye sordu Perry.

“Ah. Affedersin.” Aria şişeyi ona uzatırken yüzü ısındı.

“Talon nasıl?” diye sordu Roar. “Ya Mila? O ve Vale, Talon’a bir erkek kardeş yapabildiler mi?” Sesi neşeli gibi görünen sözlerin ardında temkinli bir tını taşıyordu.

Perry iç çekip şişeyi yere koydu. Elini saçma götürdü. “Sen gittikten sonra Mila daha da kötüleşti. Birkaç hafta önce de öldü.” Aria’ya baktı. “Mila, abim Vale’in karısı... karısıydı. Oğullarının adı Talon. Yedi yaşında.”

Aria öğrendiklerini birbirine ekleyince kanı kulaklarına hücum etti. Bu kendi halkının kaçırdığı çocuktı. Perry yeğenini kurtarmaya çalışıyordu.

“Bilmiyordum,” dedi Roar. “Vale ve Talon cehennem azabı çekiyor olmalı.”

“Vale çekiyor.” Perry boğazını temizledi. “Talon gitti. Onu kaybettim, Roar.” Dizlerini kendine çekip başını eğerek parmaklarını ensesinde kenetledi.

Aria, yumuşak mum ışığında bile Roar’un yüzünün renginin attığını gördü. “Ne oldu?” diye sordu sessizce.

Perry’nin geniş omuzları sanki devasa bir şey taşıyormuş, içinde saklıyormuş gibi bir araya geldi. Yukarı baktığında gözleri cam gibi ve kırmızıydı. Boğuk bir sesle onlara Aria’nın bir parçası olduğu ama hiç duymadığı hikâyeyi anlattı. Perry’nin onun dünyasına hasta bir çocuğa yardım etmek için ilaç aramaya gelişini anlatan bir hikâye; Aria’nın halkı tarafından kaçırılan bir çocuğa. Perry, Roar’a yaptıkları anlaşmayı anlattı. Marron, Aria’nın Akıllıgöz’ünü tamir edince annesine ulaşacaklardı. Perry, Talon’ı geri alacak, Lumina da Aria’yı Neşe’ye götürecekti.

Perry anlatmayı bitirince sessizce oturdular. Bir esinti geçince Aria sadece yaprakların hışırtısını duydu. Sonra Roar konuştu.

“Ben varım. Onları bulacağız, Perry. Talon’ı da Liv’i de.”

Aria yüzünü gölgelere döndü. Paisley’nin yanında olmasını isterdi. Arkadaşının varlığını özliyordu.

Roar usulca sövdü. “Kendinizi hazırlayın. Cinder döndü.”

Biraz sonra yapraklı siper hışırdadı ve sonra da ayrıldı. Aralıkta bir oğlan duruyordu, gözleri karanlık ve yabaniydi. Şok edici bir biçimde zayıftı. Kirli, bol kıyafetler giymiş bir iskeletten farksızdı. Ten rengi açıktı. Aria en az kendininki kadar açık olduğunu fark etti.

Cinder bir patırtıyla yanına çöktü ve keçeleşmiş koyu sarı saç tutamlarının arasından ona yan yan baktı. Gömleği öyle boldu ki Aria köprücük kemiklerinin sopa gibi çıktığını görebiliyordu.

Çocuğun bakışları Aria'nın yüzünde gezindi. Gözleri yorgunluktan yarı yarıya kapalıydı. "Burada ne yapıyorsun, İkametçi?" diye sordu kuşkuyla.

Çok yakınında oturuyordu. Aria geri çekildi. "Eve gidiyorum. Anneme."

"O nerede?"

"Neşe'de. Kozalarımızdan birinde."

"Orayı neden terk ettin?"

"Terk etmedim. Atıldım."

"Atıldığın halde geri mi dönmek istiyorsun? Bu üşütükçe bir şey, İkametçi."

Aria, Cinder'in yüz ifadesinden "üşütükçe"nin *çılğınca* gibi bir anlamına geldiğini çıkardı. "Sanırım öyle... bu açıdan bakarsan."

Roar yere bir ekmek parçası attı. "Al şunu ve kaybol, Cinder."

"Sorun değil," dedi Aria. Cinder nezaketten yoksun olabilirdi ama soğuk bir geceydi ve nereye gidecekti ki? Dışarıda tek başına ne yapacaktı? "Kalabilir. Benim için sorun yok."

Cinder ekmeği alıp bir parça kopardı. "Kalmamı istiyor, Roar."

Aria ekmeği çiğnerken yukarı aşağı hareket eden çenesini görebiliyordu. "Adım Aria."

"Bana adını bile söyledi," dedi Cinder. "Beni sevdi."

"Uzun sürmez," diye mırıldandı Roar.

Cinder, Aria'ya baktı, ekmeği ağzı açık çiğniyordu. Aria bakışlarını kaçırdı. Çocuk bilerek kaba davranıyordu.

"Haklısın," dedi. "Sanırım çoktan fikrini değiştirdi bile."

“Kapa çeneni, Cinder.”

“Nasıl yiyeceğim o zaman?”

Roar doğruldu. “Yeter bu kadar.”

Cinder’ın tebessümü meydan okumayla doluydu. “Ne yapacaksın? Beni beslemeyi mi bırakacaksın? Bunu geri mi istiyorsun?” Yarısı yenmiş ekmeği uzattı. “Al, Roar. Artık istemiyorum.”

Perry uzanıp ekmeği elinden aldı.

Cinder afallamış bir ifadeyle ona döndü. “Bunu yapmanı beklemiyordum.”

“İstemiyordun.” Perry ekmeği ağzına götürdü. Birkaç santim kala durdu. “İstiyor muydun? Yoksa yalan mı söylüyordun?” Gözleri karanlıkta parladı. “Onlara üzgün olduğumu söylersen geri veririm.”

Cinder güldü. “Üzgün değilim.”

Perry’nin ağzının kenarı bir tebessümle kıvrıldı. “Hâlâ yalan söylüyorsun.”

Cinder aniden paniklemişti. Gözleri Aria’ya, sonra Roar’a ve tekrar Perry’ye kaydı. Güçlkle ayağa kalktı.

“Benden uzak dur, Bilici!” Ekmeği Perry’nin elinden alıp siperin arasındaki boşluktan fırlayıp gitti.

Cinder’ın kaçışının sesleri kaybolurken Aria boynunda bir ürperti hissetti. “Ne oldu şimdi? Neden sana ‘Bilici’ dedi?”

Roar’ın kaşları şaşkınlıkla kalktı. “Perry... o bilmiyor mu?”

Perry başını iki yana salladı.

“Neyi bilmiyorum?”

Perry bakışlarını Aria’nın gözlerinden kaçırarak gece göğüne baktı ve derin bir nefes aldı. “Bazılarımız İşaretli’dir,” dedi usulca. “Kollarımdaki şeritler öyle. İşaretler. Baskın bir Duyu’muz oldu-

ğunu gösteriyor. Roar bir İşitici. Her şeyi daha net ve çok daha uzaklardan duyabilir. Bazen kilometrelerce öteden.”

Roar ona özür dilercesine bakıp omuz silkti.

“Ya sen?”

“Benim iki duyum var. Bir Görücü’yüm. Gece görüşü yetisine sahibim. Karanlıkta görebiliyorum.”

Karanlıkta görebiliyordu. Aria onun parlak gözlerinden anlamalıydı. Geceleri asla tökezlememesinden. “Ya diğeri?”

Perry ona baktı, gözleri parlak yeşildi. “Güçlü bir koku alma duyum var.”

“Güçlü koku alma duyum var demek...” Aria bunun ne anlama geldiğini algılamaya çalıştı. “Ne kadar güçlü?”

“Çok. Ruh hallerinin kokusunu alabilirim.”

“Ruh halleri mi?”

“Duygular... dürtüler.”

“İnsanların duygularının kokusunu mu alıyorsun?” Aria kendi sesinin yükseldiğini duydu.

“Evet.”

“Ne sıklıkta?” diye sordu. Titremeye başlamıştı.

“Her zaman, Aria. Bundan kaçamıyorum. Nefes almayı bırakamıyorum.”

Aria’nın tüm bedeni buz kesti. Anında. Sanki okyanusa dalmış gibiydi. Cinder’in gittiği yola fırlayıp karanlık ormana daldı. Perry hemen arkasından geldi, adını çağırıp durmasını söyledi. Aria döndü.

“Bunca zamandır bunu mu yapıyordun? Nasıl hissettiğimi biliyor muydun? Seni eğlendirdim mi? Sefaletim hoşuna gitti mi? O yüzden mi bunu sakladın?”

Perry ellerini saçına götürdü. “Bana kaç kez Vahşi dediğini biliyor musun? Sana bir kurttan daha iyi koku alabildiğimi söylemek istediğimi mi sanıyorsun?”

Aria elini sertçe kaldırıp ağzını kapadı. Perry kurtlardan daha iyi koku alabiliyordu.

Son günlerde hissettiği bütün korkunç duyguları hatırladı. Zihninde dönüp duran o acınası, hüznünlü melodiyle geçen günleri. Regl olduğu için duyduğu utancı. Dehşete düşüşünü, kendi bedenini bir yabancıymış gibi hissedişini.

Şimdi de nasıl hissettiğini kokluyor muydu?

Perry başını yana eğdi. “Aria, utanma.”

Kokluyordu. Biliyordu.

Aria geri çekildi ama Perry’nin eli bileğini yakaladı. “Gitme. Güvenli değil. Orada neler var biliyorsun.”

“Bırak beni.”

“Perry,” dedi yumuşak bir ses. “Ben onunla kalırım.”

Perry, Aria’ya baktı. Sıkıntısı yüzünden okunuyordu. Sonra kolunu bırakıp ondan uzaklaştı, yürürken bastığı dallar çatırdıyordu.

“İstersen ağla,” dedi Roar, Perry gidince. Kollarını kavuşturdu. Aria karanlıkta sadece siyah Parıltı şişesinin parıltısını görebiliyordu. “Hatta bu amaç için omzumu bile sunabilirim.”

“Hayır, ağlamak istemiyorum. Onun canını yakmak istiyorum.”

Roar usulca güldü. “Senden hoşlandığımı biliyordum.”

“Bana söylemeliydi.”

“Muhtemelen... ama söyledikleri doğru. Ruh hallerini okumak elinde değil. Hem bu yaptığınız anlaşmayı değiştirir miydi?”

Aria başını iki yana salladı. Değiştirmezdi. Çok zaman geçmeden onunla yine kilometrelerce yol aşacaktı.

Bir ağaca yaslandı, oturup bir çam iğnesi olarak küçük parçalara ayırdı. Şimdi düşününce gün gibi ortadaydı. Basit genetik kuralları... Yabancıların nüfusu küçüktü. Herhangi bir değişimin bu kadar sınırlı bir havuzda yayılması olasıydı. Bir kovaya dökülen bir damla mürekkep bir göle dökülenden daha etkiliydi. Ayrıca dönüşümleri hızlandıran Eter'in yanı sıra Birlik, genetik sıçramalar için son derece müsait bir çevre oluşturmuştu.

"Buna inanamıyorum," dedi Aria. "Siz bir alt türsünüz. Başka bir şey var mı? Sapma oluşturan başka özellikleriniz var mı? Mesela... mesela dişleriniz gibi?"

Roar yanına oturup aynı geniş ağaç gövdesine yaslandı. Aria onun Perry kadar uzun olmadığını fark etti. Eter ışığı profiline pürüzsüz görüntüsüne yansıyor, tamamen düzgün hatlar ve kusursuz orantılardan ibaretti. Perry gibi kirli sakalı da yoktu.

"Hayır," dedi Roar. "Bizim dişlerimiz aynı. Farklı olan sizinkiler."

Aria dudaklarını refleks olarak birbirine kenetledi. Daha önce aklına gelmemişti ama Roar haklıydı. Birlik'ten önce dişler hep benzersizdi. Roar gülümseyip konuşmaya devam etti.

"Duyular arasında bazı farklar var. Biliciler uzun olur. Onlar en nadir rastlanan İşaretlilerdir. Görücüler en sık rastlanılanlar. Görücüler hem iyi görür *hem de* iyi görünür ama sen merak etmeden söyleyeyim; hayır, ben bir Görücü değilim. Sadece şanslıyım."

Aria elinde olmadan gülümsedi. Onun yanında kendini ne kadar rahat hissettiğine şaşırılmıştı. "Ya senin türün?"

"İşiticiler mi?" Aria'ya şakacı bir tebessümle baktı. "Bizim muzip olduğumuzu söylerler."

“O kadarını ben de tahmin edebilirdim.” Aria onun koluna baktı, koyu renkli gömleğinin altındaki dövmeyle hayal etti. “Ne kadar iyi duyabiliyorsun?”

“Tanıdığım herkesten iyi.”

“Duyguları duyabilir misin?”

“Hayır. Ama dokunduğum zaman bir insanın düşüncelerini duyabilirim. Bu sadece bana özgü ama tüm İşiticilere değil. Ayrıca endişelenme, sana dokunmayacağım. İstemezsen tabii.”

Aria gülümsedi. “İstersem, haber veririm.” Bu inanılmazdı. Duyguların kokusunu alabilen ve düşünceleri duyabilen insanlar vardı. Sırada ne vardı? Aria ellerini kavuşturup içlerine sıcak hava üfledi. “Onunla nasıl arkadaş olabiliyorsun... her şeyi bildiğini bile bile?”

Roar güldü. “Lütfen bunu onun yanında söyleme. Zaten kendinden yeteri kadar emin.” Şişeyi kaldırıp içti. “Perry ve ben beraber büyüdük, kız kardeşiyle birlikte. Birini o kadar iyi tanımak bir Bilici olmaya benziyor.”

Aria bunun doğru olması gerektiğini düşündü. O da Paisley'nin bazı hallerine duyarlıydı. Caleb'in de. “Ama bu... dengesiz geliyor. O hiç konuşmadan diğer herkesin hissettiklerini bilebiliyor mu yani?”

“O sessizdir çünkü duyguların kokusunu alıyor. Perry sözlerle güvenmez. Daha önce bana insanların ne kadar sık yalan söylediğini anlattı. Neden gerçeği tek bir nefeste alabilecekken yalan sözleri dinlemekle uğraşsın ki?”

“Çünkü insanlar duygularından ibaret değiller. İnsanların düşünceleri ve bir şeyleri yapma sebepleri var.”

“Evet, eh. Nasıl hissettiklerini bilmeden insanların mantığını anlamak zordur. Hem yanıyorsun. Perry anlatır. Onu izle. Çok şey söylediğini göreceksin.”

Aria bunu biliyordu. Günlerdir onun hareketlerini anlamlandıırıyordu. Onlarca farklı yürüyüşünü görmüştü. Mutlak sessizlikle. Güçlkle bastırıldığı şiddetle. Rahat, hayvansı bir zarafetle.

“Ya kız kardeşi?” diye sordu.

“Olivia,” dedi Roar, sonra daha yumuşak bir tonda ekledi: “Liv.”

“O da bir *Bilici* mi?” Aria bu kelimedenden bile hoşlanmamıştı. Kulağa *bileyici* gibi geliyordu.

“Perry kadar, hatta belki daha da iyi. Hangisinin burnunun daha güçlü olduğuna hiç karar veremedik.”

“Ona ne oldu, Roar?”

“Başkasıyla nişanlandı. Benim dışımda biriyle.”

“Yaa.” Roar, Perry’nin kız kardeşine âşıktı. Aria alt dudağını emip Parıltı’nın tatlılığını hissetti. İleri gidip çok fazla soru sormak istemiyordu ama merak ediyordu. Üstelik Roar da rahatsız olmuyor gibiydi. “Neden seninle değil?”

“O güçlü bir *Bilici*. Çok değerli...” Roar elindeki şişeye sanki doğru açıklamayı arıyormuş gibi bakıyordu. “Kan bizim para birimimizdir. İşaretliler olarak en yetenekli avcı ve dövüşçüler bizden çıkar. Baskın planlarını duyar ve Eter’deki değişimleri sezeriz. Kan Lordları; Perry, Liv ve benim gibi insanları etraflarında dolaştırırlar. Çiftleşmeye gelince, kendi türlerinin en güçlüsünü seçerler. Seçmezlerse Duyularını yitirme riskine girerler. Bazıları daha da kötü risklere girdiklerini söyler.”

Aria, Roar'ın çiftleşmekten o kadar da rahat bir şekilde bahsetmesine şaşırmişti. "Bir çocuk farklı anne babadan iki Duyu alamaz mı? Perry'ye olan bu mu?"

"Evet. Ama nadiren olur. Perry... o çok nadir." Duraksadıktan sonra ekledi: "En iyi annesi ile babasından bahsetme."

Aria ellerini paltosunun kollarının içine çekip, parmaklarını kürke bastırdı. Perry'nin ebeveynlerine ne olmuştu?

"Yani bir Bilici olduğu için Liv'in başka bir Bilici'yle mi evlenmesi gerek?" diye sordu o sorunun yerine.

"Evet. Beklenen budur." Roar ağacın gövdesine yaslanarak kıpırdandı. "Yedi ay önce Vale onu Sable'la sözledi, Horn'ların Kan Lordu'yla. Onlar kuzeydeki geniş bir kabiledir. Buz gibi insanlardır, Sable da en soğukları. Vale, Liv'in karşılığında Tide'lar için yiyecek alacaktı. Yarısını asla alamayabilirler."

"Çünkü Liv gitmedi."

"Doğru. Liv kaçtı. Horn bölgesine geçiş yapacağımız günden önceki gece kayboldu. Bu bizim beraber yapmamızı istediğim bir şeydi. Oraya giderken yol boyunca düşündüğüm şey buydu. Ben daha teklif edemedim gitti." Roar duraksayıp boğazını temizledi. "O zamandan beri onu arıyorum. Onu bulmama ramak kaldı. Birkaç hafta önce, iki tüccarın tüm erkeklerden daha iyi av izi sürebilen bir kızıdan bahsettiğini duydum. Onunla Issız Ağaç'ta karşılaşmışlar. O olduğuna eminim. Liv kolay unutulacak biri değildir."

"Neden?"

"Uzundur; benden çok kısa sayılmaz. Saçı da Perry'ninkine benzer ama daha uzundur. O bile dikkat çekmeye yeter fakat onun farklı bir özelliği daha var... İnsan onu sadece ilgi çekici olduğu için bile izler."

“Birbirlerine hayli benziyorlar.” Aria bunu sesli söylediğine inanmıyordu. Parıltı’nın etkisi olmalıydı, dili çözülmüştü.

Beyaz dişler karanlıkta belirdi. “Öyledirler, neyse ki her açıdan değil.”

“İssız Ağaç’a gittin mi?”

“Gittim. Ben varana kadar çoktan gitmişti.”

Aria yavaşça nefes verdi. Roar için üzülse de ihtiyacı olan buydu. Kendi zihninden ve bedeninden bir kaçış. Akıllıgöz’ü tamir edip Lumina’ya ulaşmayı unuttuğu birkaç dakika. İçinden Roar’un eline uzanmak geldi. Eğer Diyarlarda olsalardı uzanırdı... Ancak bunun yerine parmaklarının kollarını kaplayan kürke bastırdı.

“Ne yapacaksın, Roar?” diye sordu.

“Aramaya devam etmek dışında ne yapabilirim?”

PEREGRINE

Roar'un yanlarında oluşu her şeyi değiştirdi. Sabah boyunca yürüdüler ve Perry, Croven'ların izine rastlamasa da tehlikeden kurtulmadıklarını biliyordu. Henüz karşılarına çıkılmaması onu kaygılandırıyordu ama Roar'un yardımıyla Marron'a daha çabuk ulaşabilirlerdi. Perry'nin çamların körelttiği burnuyla kaçırđı tehlikeleri, Roar kulaklarıyla yakalardı.

Aria, Duyularından bahsettiğinden beri Perry'yle konuşmuyordu. Bütün gün geriden gelmiş, Roar'la birlikte yürümüştü. Perry söylediklerini duymak için yırtınmıştı. Hatta İşitici olmayı dilediğini fark etmişti. Bu bir ilkti. Perry, Aria'nın Roar'un söylediği bir şeye güldüğünü duyunca, yeterince işittiğine karar verip duyma menzilinden çıktı. Birkaç saat boyunca Roar onunla Perry'nin günlerdir konuştuğundan fazla konuşmuştu.

Cinder mesafesini koruyordu ama Perry orada olduğunu biliyordu. Çocuk öyle halsizdi ki gürültü, ağır adımlarla yürüyordu. Arkalarındaki ormanda ayaklarını sürüyerek ilerleyişini duymak

için İşitici olmak gerekmiyordu. Çocuğun kokusundaki bir şey dün gece Perry'nin burnunun direğini sızlatmış, batmıştı, tıpkı Eter hareketlendiğinde olduğu gibi ancak Perry yukarı bakınca göğün döndüğünü görmemişti. Yalnızca hâlâ yukarıda duran incecik şeritler vardı. Perry, Parıltı'nın zihnini bulandırıldığını düşündü ya da çamların Duyusunu etkilediğini.

Gerçi oğlanın duygularını koklamakla ilgili bir sıkıntı yaşamamıştı. Cinder'in öfkeli tavrı Roar ve Aria'yı ürkütebilirdi ama Perry gerçeği biliyordu. Çocuk buz gibi korku sisiyle kaplıydı. Roar on üç yaşında olduğunu tahmin etmişti ama Perry onun bir yaş daha küçük olduğunu düşünüyordu. Neden tek başınaydı? Sebep ne olursa olsun, Perry bunun iyi olmadığını emindi.

Gün ortasında bir yaban domuzunun izine rastladı, hayvanın kokusu tıkanan burnuyla hissedebileceği kadar güçlüydü. Perry tepeden aşağıya yöneldi, sonra da Roar'a hayvanı beklediği yere yönlendirmek için en uygun yolu söyledi.

Hayatları boyunca bu şekilde avlanmışlardı. Roar, Perry'nin yönlendirmelerini o kadar uzaktan net bir şekilde duyabiliyordu ama Roar'un onunla iletişim kurması biraz daha zordu. Doğal seslerin taklidini yapmak İşiticiler için kolaydı, bu yüzden yıllarını kuş sesleri çıkararak geçirmişlerdi, bu aralarında bir tür lisana dönüşmüştü.

Perry, Roar'un ıslığını duydu, onu uyarıyordu. *Hazır ol. Geliyor.*

Perry doğrudan domuzun boynuna bir atış yaptı, hayvan düştükten sonra bir tane de kalbine. Eğilip oklarını alırken bunun yeteneklerinden en safı olduğunu fark etti. Basit bir şey yapıp başarılı olmanın heyecanını özlemişti. Ancak duyduğu tatmin kalıcı olmadı. Roar koşarak geldiğinde Perry bir sorun olduğunu anladı.

Roar genellikle birlikte avlandıklarında gerçek bir horoza dönüşür, böbürlenmeye başlar ve tüm işi kendisinin yaptığını id-

dia ederdi. Şimdiyse domuza bakıp gözlerini kapadı. Başını hızlı, keskin bir hareketle eğdi. Perry ne söyleyeceğini o daha ağzını açmadan anlamıştı.

“Croven’lar, Perry. Bir sidik fıçısı dolusu.”

“Ne kadar uzaktalar?”

“Emin değilim. Rüzgârda yedi kilometre kadar.”

“Karada daha uzak olabilir, çoğu tepe.”

Roar başını salladı. “En iyi ihtimalle yarım günlük mesafe.”

Perry domuzu dilim dilim kesip ateşte çevirdi. Eter canlanmış, huzursuz nehirler gibi akıyordu. Perry’nin burnunun derinliklerini yakıyordu. Bir fırtına durumu zorlaştırırdı. Aria ve Roar’la yedi. Üçü de neredeyse eti çiğneme zahmetine bile girmiyordu. Croven’lara yakalanmamak için midelerinin yemekle dolmasından alacakları güce ihtiyaçları vardı. Marron’m kampı hâlâ iki gün uzaklıktaydı ve oraya varmadan duramayacaklarını biliyordu.

Yola çıkmadan önce ateşi hazırlayıp bir yığın yaş odun attı. Duman, kokularını bir süre saklamaya yeterdi. Sonra kenara ayırdığı bir dilim eti çubuğa taktı ve Aria ile Roar’a onlara yetişeceğini söyledi.

Cinder’ı bir ağacın köküne yaslanıp kıvrılmış bir halde buldu. Huzursuz uykusunda, ışık çocuğun kirli yüzünde benek benek hareket ediyordu. Daha da küçük görünüyordu; yüzündeki o alaycı ifade olmadan daha kırılgan. Yakıcı koku artınca Perry burnunu çimdikledi. “Cinder.”

Cinder doğruldu, şaşkındı, gözlerini kırpıştırıp ovuşturdu. Nihayet Perry’ye odaklandığında yüzü panikle kaplandı.

“Beni yalnız bırak, Bilici.”

“Sakin,” dedi Perry. “Sorun yok.” Çubuğu uzattı. Cinder ete baktı, yutkunurken âdemelması hareket etti. Almadığında Perry çubuğu toprağa sıkıştırdı. Birkaç adım geriledi. “Senindir.”

Cinder çubuğu kapıp dişlerini ete geçirdi, hiddetle koparmaya başladı. Çocuğun yüzündeki çaresizliği gören Perry’nin midesi kasıldı. Bu Aria ve Roar’un yanında aceleyle yediği yemekten bambaşkaydı. Bu gerçek açlıktı. Hayat için verilen her mücadele kadar haşındı. Perry, Cinder’ın dün gece ekmeği kaba bir tavırla çiğnediğini hatırladı. Çocuğun yalnızca ihtiyacının gerçek derinliğini sakladığını fark etti.

Cinder’a söylemesi gerekenleri söyleyip gitmeliydi. Perry onun da Croven’larla yaşadığı belaya bulaşmasını istemiyordu. Doğuya, Marron’ın olduğu yöne baktı. Roar ve Aria çok ilerlemezdi. Birkaç dakika harcayabilirdi. Perry yayını omzundan çıkarıp oturdu.

Cinder’ın siyah gözleri yukarı baktı ama yemeğine saldırmayı sürdürdü. Perry sadağından birkaç ok aldı. Beklerken okun tüylerini de kontrol etti. Roar’un neden Cinder’a yardım ettiğini merak ediyordu. Ama şimdi, oğlanı böyle görünce anlamıştı. Tide’ların sonu da Sable’m ikinci gönderisi olmazsa böyle mi olacaktı?

“O kız niye seninle?”

Perry bakışlarını şaşkınlıkla kaldırdı. Cinder hâlâ çiğniyordu ama çubuk temizdi. Bir parça bile et kalmamıştı. Koyu kaşları çatılmıştı.

Perry omuzlarını kaldırıp kendini beğenmiş bir tavırla gülmüşü. “Belli değil mi?” Oğlanın siyah gözleri kocaman açıldı. “Şaka yapıyorum, Cinder. Öyle bir şey yok. Sadece birbirimize bazı sorunlarda yardım ediyoruz.”

Cinder kirli koluyla yüzünü sildi. “Ama o güzel.”

Perry sırttı. “Öyle mi? Fark etmemiştim.”

“Tabii etmemişsindir.” Cinder sanki önemli bir konuda aynı fikirdelermiş gibi gülümsedi. Saçını yüzünden çekti ama yeniden gözlerinin önüne düştü. Düğümlerden oluşan bir karmaşaydı. Perry kendi saçı gibi olduğunu fark etti.

“Ne tür sorunlar?” diye sordu Cinder.

Perry uzun bir nefes verdi. Bu hikâyeyi tekrar anlatacak zamanı da enerjisi de yoktu. Ama şimdi önemi olan kısmı anlatabilirdi. Öne doğru eğilip kollarını dizlerine dayadı. “Hiç Croven’ları duydun mu?”

“Et yiyiciler mi? Evet, duydum.”

“Birkaç gece önce onlarla başım belaya girdi. Avlanmak için Aria’yı bırakmıştım. Geri döndüğümde onu bulmuşlardı. Üçü de. Onu köşeye sıkıştırmışlardı.” Perry elini okun başından aşağı kaydırdı. Parmağını keskin noktasına bastırdı. Bu hikâyenin anlatılması da kolay değildi. Ama Cinder’in ifadesi açıktı. Küçümseme ifadesi kaybolmuştu. Şimdi sadece bir çocuktü, heyecanlı bir hikâyeye kapılmıştı. Bu yüzden Perry devam etti.

“Kana susamışlardı. Ona duydukları açlığı neredeyse tatabiliyordum. Belki de İkametçi olduğu için... farklı... bilmiyorum. Ama çekip gitmeyeceklerdi. İkisini yayımla hallettim. Üçüncüyü bıçağımla.”

Cinder dudaklarını yaladı, siyah gözleri mest olmuştu. “Yani şimdi peşindeler mi? Sen sadece ona yardım ediyordun.”

“Croven’lar olaya öyle bakmayacaktır.”

“Ama onları öldürmek zorundaydın.” Cinder başını iki yana salladı. “İnsanlar hiç anlamıyor.”

Perry sersemlemiş gibi görüldüğünü biliyordu. Cinder'ın bunu söyleyişinde bir şey vardı, sanki bildiği türden bir yükmiş gibi. "Cinder... sen anlıyor musun?"

Oğlanın bakışları temkinli bir edaya büründü. "Yalan söylediğinde anlayabiliyor musun?"

Perry omuzlarını kıpırdattı, kalbi çok hızlı atıyordu. "Anlayabiliyorum."

"O halde cevabım, belki."

Perry buna inanamıyordu. Bu çocuk... bu zavallı çocuk birini mi öldürmüştü? "Sana ne oldu? Annen ve baban nerede?"

Cinder'ın dudakları sahte bir tebessümle kıvrıldı; ruh halinde soğuk, ani bir esinti. "Bir Eter fırtınasında öldüler. İki yıl önce oldu. Puf, ortadan kayboldular. Üzücüydü."

Onun yalan söylediğini anlamak için Perry'nin Duyu'suna ihtiyacı yoktu. "Buraya gelmek zorunda mı bırakıldın?" Kan Lordları sınır dışındaki bölgelere katil ve hırsızları sürerdi.

Cinder güldü, çok daha yaşlı birine ait bir sest. "Ben burayı seviyorum." Tebessümü kayboldu. "Bu benim evim."

Perry başını salladı. Okları yeniden sadağına koydu, yayını alıp ayağa kalktı. Harekete geçmesi gerekiyordu. "Peşimizden gelmeye devam edemezsin, Cinder. Yeterince güçlü değilsin ve bu çok tehlikeli. Hâlâ zaman varken uzaklaş."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"Croven'ların çocuklara ne yaptığından haberin var mı?"

"Umurumda değil."

"Olmalı. Güneye git. İki gün uzaklıkta bir yerleşim yeri var. Uyuman gerekirse bir ağaca çık."

“Ben Croven’lardan korkmuyorum, Bilici. Bana zarar veremezler. Kimse veremez.”

Perry az kalsın söylediklerine gülecekti. Bu imkânsız bir iddiaydı. Ancak Cinder’in ruh hali sakin, keskin ve berraktı. Perry tekrar soluk aldı, yalanıyla havanın ekşimesini bekliyordu.

Ancak ekşimedi.

Aria ve Roar’a yetişirken Perry’nin zihni son sürat işliyordu. Biraz geride durdu, Cinder’in söylediklerini düşünürken ~~kendiyle kalmaya~~ ihtiyacı vardı. *Bana zarar veremezler. Kimse veremez.* Bunları söylerken kendinden emindi. Ama Cinder ~~nasıl~~ böyle bir şeye inanabilirdi?

Perry oğlanın duygularını yanlış mı okuduğunu merak etti. Burnunu yanıtlan çamlar mıydı yoksa Cinder’in tuhaf Eter kokusu muydu? Yoksa Cinder zihinsel olarak yaralı mıydı? Tek başına hayatta kalabilmek için kendini dokunulmaz olduğuna mı inandırmıştı? Öğleden sonraki saatler sessiz ve hızlı bir şekilde geçti ve Perry hâlâ anlamakta zorluk çekiyordu.

Günbatımında sık bir çam korusundan engebeli bir havzaya çıktılar. Bir dizi sivri tepe kuzey tarafındaki ufku çevreliyordu. Roar, Aria’nın yanından ayrılıp Croven’larla aralarındaki mesafeyi anlamak için geride kaldı.

Perry, Aria’nın yanında yürümeye başladı. Konuşmadan önce yirmi adım saydı. “Dinlenmek ister misin?” Perry onun durumunu merak etmişti. Kendi ayakları bile acıyordu ki onlar ne yaralıydı ne de su toplamıştı.

Aria gri gözlerini ona çevirdi. “Neden sorma zahmetine giriyorsun ki?”

Perry durdu. "Aria, benim Duyu'm böyle çalışmıyor. Anlayamam ki..."

"Burada konuşmamamız gerektiğini sanıyordum," dedi Aria adımlarını yavaşlatmadan.

Perry onun gidişini izlerken kaşları çatıldı. Nasıl olmuştu da şimdi kendisi konuşmak isterken Aria reddediyordu?

Roar kısa bir süre sonra geldi. "İyi haberlerim yok. Croven'lar daha küçük gruplara ayrılmış. Doğrudan etrafımızı sarıyorlar. Yakında önden gitme avantajımızı da kaybedeceğiz."

Perry sırtındaki sadağını ayarlayıp en yakın arkadaşına baktı. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Aria ve ben Marron'a gitmek zorundayız ama senin bir zorunluluğun yok."

"Tabii, Per. Ben gideyim o zaman."

Perry de bu cevabı bekliyordu. O da Roar'ı başı beladayken yalnız bırakmazdı. Ne var ki bir diğer mesele de Cinder'dı. "Çocuk gitti mi?"

"Hâlâ peşimizde," dedi Roar. "Sana onun yapışkan olduğunu söylemiştim. Deminki konuşman işe yaramadı. Herhalde artık hiç gitmez."

"Bizi duydun mu?"

"Kelimesi kelimesine."

Perry başını salladı. Arkadaşının kulaklarının gücünü unutmuştu. "Kulak kabartmaktan hiç yorulmuyor musun?"

"Hiç."

"Sence ne yaptı, Roar?"

"Umursamıyorum ve sen de umursamamalısın. Haydi. Aria'ya yetişelim. Şu tarafta."

"Ne tarafa gittiğini biliyorum."

Roar, Perry'nin omzunu sıvazladı. "Sadece fark ettiğinden emin olmak istedim."

Gecenin geç saatlerinde kilometreler birbirine karışırken Perry'nin düşünceleri rüyalarındaki canlılığa erişti. Cinder'ı kumsalda hayal etti, İkametçiler tarafından bir hava aracının içine çekiliyordu. Sonra Talon'ın etrafı siyah pelerinli, karga maskeli adamlar tarafından sarılmıştı. Şafakta Croven'lar, üstlerine bir ağ gibi kapanmak üzereydi ve Perry ne gerekirse yapmaya karar verdi. Cinder'ın hayatını elinde tutmayacaktı.

"Geri geleceğim," dedi. Tepeden aşağıya inip Roar ve Aria'nın devam etmesine izin verdi. Cinder görüş mesafesinde değildi ama Perry uzakta olmadığını biliyordu. Çocuğu bulmak için burnundaki yakıcı hisse güvendi.

Cinder'ı bulduğunda, Perry bir an durup onu ağaçların arasından izledi. İzlendiğini bilmediğinde kayıp, hüzünlü bir duruşu vardı. Onu böyle görmek, alaycı tavrını görmekten daha zordu.

"Gitmen için son şans," dedi Perry.

Cinder geri zıplayıp küfretti. "Bana sinsice yaklaşma, Bilici."

"Gitme vaktin geldi dedim." Önlerindeki arazi geniş bir platoya uzanıyordu. Cinder ağaçların yardımı olmadan tek başına kaçamazdı. Şimdi gitmezse onlarla kapana kısılacaktı.

"Bu senin bölgen değil," dedi kemik gibi kollarını açarak. "Ben de sana bağlılık yemini etmedim."

"Defol buradan, Cinder."

"Sana önce de söyledim. Nereye istersem giderim."

Perry yayını çıkardı, bir ok takıp Cinder'ın boğazına nişan aldı. Ne yapmayı planladığını bilmiyordu, yalnızca bu sıska çocuğun

kendisi yüzünden ölmesini isteyemeyeceğini biliyordu. “Çok geç olmadan git.”

“Hayır!” diye bağırdı Cinder. “Bana ihtiyacın var!”

“Hemen git.” Perry yayı tamamen çekti.

Cinder alçak, kükreme gibi bir ses çıkardı. Burnundaki karnıcalanma hissi keskinleşip bıçaklanıyormuş gibi acımaya başlayınca Perry kesik bir nefes aldı.

Cinder’ın gözlerinde mavi bir alev yandı. Bir an için Perry, Eter’in çocuğun siyah gözlerine yansıdığını düşündü ama alve gitgide daha da parlamaya başladı. Işıldayan mavi çizgiler Cinder’ın sarkan yakasından çıkıp boynundan yukarı kıvrıldı. Kemikli çenesi ve yüzüne yayıldı. Perry gördüklerine inanamıyordu. Cinder’ın damarları, içlerinde Eter akıyormuş gibi aydınlanmıştı.

Perry kollarına ve yüzüne acıdan kıymıklar saplanmış gibi hissetti. “Şunu yapmayı kes!”

Roar ve Aria onlara doğru koştu. Roar’un elinde bıçağı vardı. Cinder’ı görünce donup kaldılar. Perry’nin kalbi çılgın gibi atıyordu. Cinder’ın boş ve parlak gözleri içini delip geçiyor gibiydi.

Perry kasları acıyla seğirmeye başlarken dişlerini gıcırdattı. “Cinder, dur!”

Çocuk avuçlarını kaldırıp Eter’le ağ gibi kaplanmış ellerini gösterdi. Havadaki elektrik artıp Perry’nin tenine acı verici bir dalga daha gönderdi.

Cinder neydi?

Perry’nin yayı kavrayan elinin boğumları ısındı. Santimler ötedeki çelik ok ucu turuncu turuncu parlamaya başladı. Refleksi kontrolü ele geçirdi. Hedefi değiştirip oku gevşetti.

Bir ışık patlaması Perry'yi kör ederek neye çarptığını görmesini engelledi. Toprağa düştüğünü ya da kolunu tutarak kıvrılıp kaldığını fark etmedi. Zaman kavramını kaybetti. Yalnızca korkunç bir şey yaşandığını biliyordu. Kendi pişen etinin kokusu onu acının her şeyi kapsadığı dünyaya geri getirdi. Kulaklarını dehşet verici hayvani çığlıklar doldurdu. Ondan geliyorlardı.

“Geri durun!” diye bağırdı Cinder. Kısık gözlerinin arasından bakan Perry, Roar ve Aria’nın tepenin başında, hareketsiz ve afallamış bir durumda olduklarını gördü. Yanık kokuları Perry’nin burnuna doldu: Yanık saç, yün ve deri.

Cinder yanında dizlerinin üstüne düştü. “Ne oldu?” diye sordu. “Bana ne yaptırdın?” Cinder’ın gözlerinin mavisi soluyordu. Damarları yeniden derisinin içinde kayboldu.

Perry cevap veremedi. Hâlâ bir eli olup olmadığını bilmiyordu. Bakmaya cesaret edemedi.

Cinder titriyordu. Tüm bedeni sarsılıyordu. “Ne yaptım ben? Sen oku attın... Beni vuracaktın.”

Perry zorlukla başını salladı. “Sadece gitmen gerekiyordu.”

Cinder ızdırap çeker gibi görünüyordu. Ayağa kalktı, dengesizce, çılgın gibi sallanıyordu. “Gidecek bir yerim yok ki,” dedi, sözleri boğazından boğulur gibi çıkmıştı. Eğilerek sanki yumruk yemiş gibi karnını tutup iki büklüm oldu ve sendeleyerek ormana daldı.

Roar ve Aria koşarak geldiler. Roar, Perry’nin eline bir bakınca rengi attı.

Perry onunla göz göze geldi. “Ona yardım et. Geri getir.”

“Yardım mı edeyim? Onun boğazını keseceğim.”

“Sadece onu buraya getir, Roar!”

O gittiğinde Perry sırtüstü uzanıp ağaçların arasından baktı. Eter yukarıda dönüyordu. Gözlerini kapadı. Nefes almaya odaklandı.

“Perry, bakabilir miyim?”

Aria yanına çömeldi. “İzin ver bakayım,” dedi usulca eline uzanarak.

Perry doğrulup oturdu, boğazından bir inilti çıktı. Sonra ilk kez sol eline baktı. Normal boyutunun iki katı olmuştu. Parmak boğumlarının üstündeki deri, kararmış ete benziyordu. Büyük, kırmızı kabarcıklar elinin düz kısımlarını kaplamış, bileğine kadar iniyordu. Perry’nin midesi kasıldı. Gözlerinin önünde yıldızlar belirdi. Ağzındaki ekşi tadı yutkundu. Ya kusacaktı ya da bayılacaktı. Belki ikisi birden.

“Başını indirip nefes al. Hemen dönerim.”

Aria dönünce ona Parıltı şişesini verdi. Perry içti. İçindekini bitirene kadar durmadı. Şişeyi kenara bıraktı. Aria yanan elini kucak alıp kolunu sıvamıştı. Uzun bir sargı bezi tutuyordu. Perry onu bir zamanlar kemer olarak kullandığını fark etti. Aria bezin üstüne su döktü.

“Sarmalıyım, Perry. İltihaplanmasın.”

Perry’nin sırtından soğuk terler boşandı. Aria’nın gözlerine sadece bir an için baktı; korkusunu fark etmesinden korkuyordu. Başını sallayıp tekrar öne düşürdü.

Aria’nın parmak boğumlarına ilk dokunuşu tüy gibi hafifti ama Perry ürperdi ve omuzları titredi. Aria’nın eli hareketsiz kaldı.

“Devam et,” dedi Perry, fikrini değiştirip kendi kolunu koparmadan. Daha az acıyabilirdi. Başını eğik tuttu. Gözyaşlarının deri pantolonuna düşüp oluşturduğu siyah noktaları izledi. Aria’dan şarkı söylemesini istedi. Sesini ve onu nasıl uzaklara götürdüğünü

hatırladı. Ancak bu isteğini dile getiremedi. Ama sonra Parıltı etkisini gösterdi, acısının bir kısmını uyuşturarak onu kurtardı. Perry yanaklarının ıslaklığını eliyle silip doğruldu, dengesiz bir biçimde sallandı.

Aria uzun bez parçasını onun bileğine dolayıp teker teker parmaklarının arasından geçirdi. Şimdi sakindi. Odaklanmıştı. Perry, Parıltı'nın zihin uyuşturan sisinin derinliklerinde batarken onu izledi.

Aria ona dokunuyordu. Perry onun da bunun farkında olup olmadığını merak etti.

"Hiç onun gibi birini görmüş müydün?" diye sordu.

Cinder. Kanında Eter olan bir çocuk. "Hayır. Hiç görmedim," diye geveledi Perry. Bunun nasıl mümkün olduğunu merak ediyordu ama gördüklerini inkâr edemezdi. Kanıtı, kendi içinde ızdırıp verici dalgalar yayarken yapamazdı. Kaç kez bakıp gökle bağlantısı olduğunu hissetmişti? Sanki sadece uzaktaki bir güç değilmiş gibi? Sanki kendi ruh hali de Eter'le bozulup rahatlamış gibi? Duyusuna güvenmesi gerekirdi. Cinder burnunda aynı yakıcı hissi canlandırmıştı. Çocuğun bir şey sakladığını da biliyordu.

"Yardım etmeye çalışıyordum... Ne kadar yetişmeye çalışırsam o kadar geride kalıyorum." Ağzından dökülen bu sözler, rastgele ama gerçektir.

Aria'nın bakışları elinden kalktı. "Ne dedin?"

Yüzü sol ve sağ taraflardan bulanıktı. Nihayet Perry ona odaklanabildi.

"Hiç. Hiç. Aptalca şeyler sadece..."

Roar geri geldiğinde Cinder'ı omzuna bir av gibi atmıştı; bacakları bir tarafta, kolları öteki taraftaydı.

“Öldü mü?” Soru Perry’den tek bir seste çıkmıştı, tüm kelimeler birlikte kaymıştı.

“Maalesef hayır,” dedi Roar nefes nefese.

Roar onu yere bırakınca Cinder kıvrılıp yattı. Öncekinden de kötü titriyordu. Yüzünü toprağa çevirdi. Perry kafatasında geniş alanların saçsız kaldığını gördü. Daha önce böyle değildi. Giysileri kararmıştı. Neredeyse tamamen üstünden dökülmüştü.

“Onu bırakmak zorundayız, Perry. Çok zayıf.”

“Yapamayız.”

“Ona baksana, Peregrine. Başını bile kaldıramıyor.”

“Croven’lar buradan gelecek.” Perry gözlerinin önünde yıldızlar belirince dişlerini sıktı. *Daha az konuş,* dedi kendine. *Daha az hareket. Sadece nefes al.*

Aria, Cinder’ı bir battaniyeye sardı. Perry’ye yaklaştı. “Eter yüzünden mi?”

Perry yukarı baktı. Eter solgun görünüyordu. O gün erken saatlerdeki gibi incecik kalmıştı. Sonra burnundaki acının azaldığını fark etti. Tamamen geçmiş sayılırdı. Cinder, Eter gelgitleriyle bağlantılı olmalıydı.

“Sadece gidin,” dedi Cinder kulak tırmalayan bir sesle.

“Onu dinle, Perry. Bu, Marron’a gidene kadar yük taşımamız demek ve peşimizde de yirmi Croven var. Gerçekten de hayatlarımızı bu ifrit için tehlikeye mi atacaksın?”

Perry’nin tartışacak gücü yoktu. Ayağa kalktı, dikkatini dengesini kuramadığını saklamaya verdi. “Ben onu taşıyım.”

“Sen mi taşırsın?” Roar başını sallayıp alaycı bir tavırla güldü. “O Talon değil, Perry!”

Perry onu yumruklamak istedi. Roar'un yanına gitmeye çalıştı ama bacakları onu yana götürdü. Aria ayağa fırlayıp ona doğru atıldı ama Perry dengesini sağladı. Bir an için Aria'nın gözlerine baktı. Endişesini gördü. Aria, Roar'a döndü.

"O haklı Roar. Cinder'ı böyle bırakamayız. Ayrıca tartışarak yalnızca zaman harcıyoruz."

Roar bir Aria'ya bir de Perry'ye baktı. "Bunu yaptığımı inanmıyorum." Cinder'ın yanına gidip çocuğu sertçe omuzlarına aldı, dağa doğru dönüp yola koyulurken amansızca sövüyordu.

Artık yan yana dolaşan bir sürü gibi ilerliyorlardı. Aria, Perry'nin sağında yürüyordu, ayaklarındaki şişlik ve yaralar çizmeleriyle saklanmıştı. Roar sol tarafa doğru yorgun argın ilerliyor, nefes nefese, Marron'ın kampına giden tırmanışı omuzlarında fazladan bir elli kiloyla yapıyordu. Perry kolunu göğsüne yakın tutuyordu ama bunun yararı olmuyordu. Her adımda kalp atışlarını elindeki zonklamada hissediyordu. Susuzluktan kıvranıyordu. İlk bir saat içinde bütün su kaplarını boşlatmıştı ama susuzluğu dinmemişti.

Parıltı'nın etkisi geçince onu yere düşürmekle tehdit eden acı dalgalarıyla savaşmaya başladı. Ama bir şey daha fark etti; çam kokusunun örtüsü kaybolmuştu. Kokular artık tanıdık ve belirgin geliyordu, tek başlarına ve keskin. Burnu nihayet uyum sağlamıştı.

Croven'ların pis kokuları rüzgârda ona kadar geliyordu. İki düzineden fazla farklı insan kokusunu saydı. Daha güçlü, daha yakından gelen kokularsa Aria ve Roar'a aitti.

Perry onlardan yalnızca korku kokusu alıyordu.

ARIA

Aria yanan gözlerle ormana baktı, karga maskesi ve siyah pelerin arıyordu. Roar soluklanabilsin diye çok yavaş hareket edip fazla sık duraksıyorlardı. Dinlendiklerinde Aria, Perry'nin rengi atmış yüzündeki rahatlama ifadesini kaçırmadı. Nasılsa kendi ayaklarının durumuna rağmen artık aralarında en hızlı kendisi oluvermişti.

Bakışları Perry'nin sargılı eline gitti. Gitgide alçalan gün ışığında parlayan beyaz bez, kan lekeleriyle kaplıydı. Daha önce hiç böyle bir yara görmemişti. Perry'nin çektiği acıyı hayal bile edemiyordu. Olanlara inanamıyordu.

Cinder kimdi? Bir insan nasıl böyle bir güce sahip olabilirdi? Aria biyoelektriği kullanan hayvanlar olduğunu biliyordu: Kedi balıkları ve yılan balıkları. Ama bir çocuk mu? Sanki bir Diyar'da gibiydi. Öte yandan Bilicilerin, İşiticilerin ve Görücülerin varlığını daha yeni öğrenmemiş miydi? Cinder'ın yeteneği de başka bir dö-

nüşüm olamaz mıydı? Eter'i içinde taşımak muazzam bir genetik sıçrama gibi görünüyordu. Fakat bu mümkündü.

Aria kendini ayaklarını kaldırıp indirme temposuna kaptırmıştı ki Roar aniden durup hiçbir yumuşaklık çabası olmadan Cinder'i toprağa düşürdü.

"Onu artık taşıyamam."

Gece olmuştu, dolunay gökyüzünde ıslıl ıslıl ve çarpıcı bir biçimde parlıyordu. Eter zayıflamış, soluk bir ışığa dönüşmüştü. Düz bir araziye çıktılar. Dağ yukarı doğru gidiyor ve tekrar sık, ağaçlık bir ormana dönüşüyordu.

Cinder bir tepeliğin üstünde yatıyordu, gözleri kapalıydı. Artık titremiyordu. Perry, Aria'nın yanında sallanıyordu.

"Geldik sayılır," dedi başıyla ağaçlık bayırdan yukarıyı işaret ederek. "Şurası."

Roar başını iki yana salladı. "Bacaklarım."

Perry başıyla onayladı. "Ben onu götürürüm."

Cinder'in gözleri çizgiler halinde açılıp Perry'yi aradı. "Hayır." Sesi incecikti, bir inilti halinde çıkmıştı. Yan yatıp sırtını onlara döndü.

Perry bir an için ona baktı. Sonra Cinder'in bileğini tutup çocuğun kolunu omzuna doğru çekti. Perry'nin yaralı kolu Cinder'in beline dolanıp onu yukarı kaldırdı. Beraber yürümeye başladılar, Perry kendini Cinder'in boyuna yaklaştırmak için öne eğildi.

Cinder, Aria'nın yanından geçerken yukarı baktı, siyah gözleri yaşlarla parlıyordu. Aria onların utançtan kaynaklandığını fark etti. Cinder şimdi onu kaldıran eli yakmıştı.

Aria döndü. "O ne?" Geceye yeni bir ses eklenmişti. Uzaktan gelen bir uğultu.

“Ziller,” dedi Roar ormana bakarak.

Aria, Harris’in sözlerini hatırladı. “Karanlık ruhları kovmak için,” dedi.

“Beni çıldırtmak için.” Roar çantasından bir şey çıkardı. Başına geçirdiği siyah bir şapka. Ağır kanatları inip kulaklarını kapadı. “Beni şaşırtıyorlar.”

Perry döndü. Başını hafifçe kaldırdı, gözleri etrafı tararken doğal, vahşi bir hareketle burnundan nefes aldı. Bu oydu. Bilici. Görücü. Roar’la göz göze geldi, aralarında sessiz bir iletişim gerçekleşti.

“Koşmamız gerek,” dedi Roar.

Aria’nın içi dehşetle doldu. Perry’nin yanından sallanan Cinder’a baktı. “Onunla nasıl koşacaksın?”

Daha Aria sorusunu sormayı bitirmeden Perry harekete geçmişti bile. Aria ceplerine uzanıp topladığı taşları çıkardı ve yere dağdı.

Koşmaya başladıktan dakikalar sonra kasları seğirmeye başladı. Midesi bulandı, neden böyle olduğunu anlamıyordu çünkü bir gündür bir şey yememişti. Yola devam etti. Çizmeleri bütün küçük taşlara takılıyordu. Her adımı ayak tabanlarına batıyordu. Önlerinde ağaçlar, yamaçta gölgede kalan şekiller halinde belirmişti. Ağaçlar onları saklardı. Koştı, koştı ama daha yakın görünmüyorlardı.

“Onlar da koşuyor,” dedi Perry havayı içine çekip. Bir saat mi? Bir dakika mı? Yüzünün rengi atmıştı. Aria bunu karanlıkta bile görebiliyordu.

Şafak geldiğinde fark etmedi, gri ve sisliydi. Ağaçların başladığı yamaca geldiklerinde de. Aniden kendini çamların altında buldu, sanki bir Diyar’a bölünmüş gibi.

“Kıpırda, Cinder. Koş,” dedi Perry.

Cinder ayaklarını sürüyordu. Artık kendi ağırlığını bile taşıyamıyordu.

Aria dudağını ısırды, gözleriyle ormanı tarayarak can havliyle Croven'ları arıyordu. Şimdi zillerin sesi yükselmişti, Roar'un söylediği gibi kafa karıştırıcıydı. "Onu ben tutayım, Perry."

Perry yavaşladı. Saçı terden yapış yapış ve koyu görünüyordu. Sırlıklam gömleği bedenine yapışmıştı. Başını sallayıp Aria'nın Cinder'ı tutmasına izin verdi. Cinder buz gibiydi. Gözleri devrilmişti. Roar diğer yanında belirdi. Beraber atıldılar, yamaç gitgide dikleşip zil sesleri daha yüksek çıkarken Cinder'ı iterek taşıdılar.

Roar durdu. "Dümdüz yukarı. Bensiz halledebilir misin?"

"Evet." Aria döndüğünde kalbi duracaktı. "Perry nerede?"

"Croven'ları yavaşlatıyor."

Gitmiş miydi? Geri mi gitmişti?

Roar bıçağını çıkardı. "Yürümeye devam et. Marron'a ulaş. Bize yardım getir."

Yamaçtan aşağıya koşmaya başladı, siyah giysileri gölgelere karışıyordu. Aria, Cinder'ın batan kaburgalarını daha da sıkı kavrayıp devam etti, her adımı duyduğu dehşetle ağırlaşıyordu. Aklından çıkaramıyordu... Ya onları bir daha göremezse? Ya bu Perry'yi son görüşüyse? Buna izin veremezdi.

"Yardım et bana, Cinder."

"Edemem." Sözler bir fısıltıdan da yumuşaktı.

Taş duvarı gördüğünde çok yakındı. Çalıkların ortasında yükseliyordu, öyle beklenmedikti ki. Yükseklerle uzanıyordu, Aria'nın uzunluğunun onlarca katıydı. Aria, Cinder'la beraber zıplayıp boş taki elini sert yüzeye yasladı. Gerçek olduğundan emin olmak için hissetmesi gerekiyordu. Duvarı omzu sürtünecek kadar yakından

takip etti, ta ki ağır bir tahta kapıya gelene kadar. Yandaki sıvanın içine bir ekran yerleştirilmişti. Dışarıda kendi dünyasından bir araç görünce Aria'nın nefesi kesildi.

Eliyle tozlu ekranı sildi. "Yardıma ihtiyacım var! Marron'a ihtiyacım var!" Nefesi kesik hıçkırıklarla çıkıyordu. Başını kaldırıp yukarıdaki kuleye baktı.

"Yardım edin!"

Biri aşağıya baktı, aydınlık sabahta karanlık bir şekildi. Aria uzaktan bağırışlar duydu. Birkaç dakika sonra ekran açıldı. Bir adam belirdi; yüzü tombul ve beyaz, gözleri de maviydi. Nemli, tereyağı sarısı saçları iyice taranmış gibi görünüyordu.

Adamın yüzünde inanamıyormuş gibi bir tebessüm belirdi.

"Bir İkametçi mi?"

Kapı Aria'nın diz kapaklarını takırdatan bir gümbürtüyle açıldı.

Aria geniş, çimenlik avluya sendeleyerek girdi, omuzları Cinder'ı ayakta tutmak için harcadığı çaba yüzünden feryat ediyor gibiydi. Taşlı sokaklar taş kulübe ve bahçeleri birbirine bağlıyordu. Uzakta, hâlâ duvarın içinde keçi ve koyun kümesleri gördü. Çok sayıda bacadan duman yükseliyordu. Birkaç kişi ona bakıyordu, bakışları şaşkın değil, daha çok meraklıydı. Duvarın iç kısmı bir Ortaçağ Diyarı'ndaki kaleyi andırıyordu ama ortadaki devasa yapı bir şatodan çok gri bir kuyuya benziyordu.

Duvarlarında sarmaşık yetişmişti ancak beton yapıyı yumuşatmaya yaramamıştı. Sadece bir giriş vardı, ağır çelik kapılar, o izlerken rahatlıkla kayarak açılıyordu. Ekranda gördüğü yuvarlak yüzlü adam ortaya çıktı. Aria'ya doğru koştururken kısa, şişman ama zarifti. Genç bir adam da ona yakın bir mesafeden eşlik

ediyordu. Aria orada öyle uzun durmuştu ki arkasındaki kapı kapanmaya başladı.

“Hayır!” dedi. “İki kişi daha geliyor! Peregrine ve Roar. Bana Marron’ı bulmam söylendi.”

“Marron benim.” Mavi gözlerini kapıya çevirdi. “Perry dışarıda mı?” O sırada Croven’ların bağırışları duvarın ardından duyuldu. Marron yanındaki sırık gibi genç adama hızlıca emirler verip insanlara duvarın üstünde yer almalarını ve diğerlerine de Perry ve Roar’a yardım etmeleri için yamaçtan aşağı inmelerini söyledi.

İki adam önce çıkıp Cinder’ı yanından aldılar. Cinder’ın başı, çocuk yerden kaldırılırken geriye düştü.

“Onu sağlık birimine götürün,” dedi Marron. Tekrar Aria’ya baktığında yüz ifadesi yumuşadı. Ellerini yumuşak çenesinin altında birbirine yasladı, gözlerinde bir tebessüm aydınlandı. “Kutlu, kutlu bir gün. Şu haline bak.”

Marron ona güzelce kolunu dolayıp kare yapıya doğru götürdü. Aria itiraz etmedi. Güçlkle yürüyebiliyordu. Marron’ın yumuşak tarafına yaslanmayı kabul etti. Burnuna parfüm kokuları geldi. Sandal ağacı. Limon. Temiz koku. En son Diyarlara gittiğinden beri parfüm kokusu almamıştı.

Marron onu içeri götürürken Aria, Croven’la ilgili durumu hızlıca açıkladı. Açık bırakılmış, hava geçirmeyen bir bölmenin yanından geçtiler, belli ki artık amacını yerine getirmiyordu. Geniş, beton bir koridordan geçerek büyük bir odaya girdiler.

“Yardım etmeleri için en iyi adamlarımı gönderdim. Onları burada bekleyebiliriz,” dedi Marron.

Aria o zaman Marron’ın Victoria devrine ait giysiler giydiğini fark etti. Mavi kadifeden bir yeleğin üstüne siyah bir frak. Hatta beyaz ipekten kabarık bir kravatı ve taytı bile vardı.

Aria neredeydi? Nasıl bir yere düşmüştü? Arkasını dönüp anlamak için odayı inceledi. Üç boyutlu ekranlar, insanların Birlik'ten önce kullandıkları gibiydi, odanın iki tarafına yerleştirilmişlerdi. Yeşil ve verimli orman görüntüleri gösteriyorlardı. Gizli hoparlörlerden kuş sesleri geliyorlardı. Diğer duvarlar güzel desenli kumaşlarla kaplanmıştı. Birkaç metrede bir vitrinlerin içinde tuhaf koleksiyonlar vardı. Hint başörtüsü. Arkasında kırk beş yazan kırmızı, eski moda bir forma. Kâğıttan yapılmış bir dergi, kapağında sarı bir çerçevenin içindeki dinozor çizimi. Spot lambaları her şeyi antik müzelerdeki gibi sergiliyordu, böylece Aria'nın gözleri bir renk patlamasından diğerine gidiyordu.

Odanın merkezinde birkaç şık koltuk, kıvrımlı bacakları olan bir sehpanın etrafına çekilmişti. Aria'nın beyni aniden onu tanıdı. Buna benzeyen bir sehpayı Barok Diyarı'nda görmüştü. XIV. Louis dönemine ait bir parçaydı. Aria, Marron'a baktı. O nasıl bir Yabancı'ydı böyle?

"Burası benim evim. Delfi adını verdim... Perry ve Roar buraya Kutu diyor," dedi hemen sevgi dolu bir tebessümle. "Öğrenmek istediğim çok şey var ama tabii ki beklemem gerek. Lütfen otur. Pek yorgun görünüyorsun, ayakta durman da onları buraya daha hızlı getirmeyecektir maalesef."

Aria kanepeye yöneldi, aniden kendinden rahatsız oldu. Kendisi kirliydi ve Marron'ın evi zengin ve de kusursuz görünüyordu ancak ayaklarını dinlendirme ihtiyacı baskın geldi. Oturduğunda dudaklarından rahat bir nefes çıktı. Yumuşak kanepa ağırlığını aldı, sırtını ve bacaklarını etrafında erir gibi kavradı. Elini çikolata renkli kumaşa gezdirdi. İnanılmazdı. İpek bir kanepa. Burada, Dışarı'da.

Marron karşısına oturup tombul parmağındaki yüzüğü çevirdi. 4. Nesil gibi görünüyordu ama gözlerinde çocuksu bir merak vardı.

“Perry yaralı,” dedi Aria. Eli yandı.”

Marron birkaç emir daha verdi. Aria odada başka insanlar olduğunu hepsi hızla gidene kadar fark etmedi. “Burada bir tesisim var. İçeri geldiği anda onunla ilgileneceğiz. Slate halledilmesini sağlayacaktır.”

Aria, Slate’in dışarıdaki uzun adam olduğuna karar verdi. “Teşekkürler,” dedi. Gözleri kendiliğinden kapanıyordu. “Bilmiyordum. Onu bırakmazdım. Ama ben fark etmeden gitmiş.” Aria bilinçsizce konuştu.

“Hayatım...” dedi Marron ona endişeyle bakarak. “Dinlenmen gerek. Onlar gelir gelmez sana haber versem olur mu?”

Aria başını iki yana salladı, bitkinlik dalgasına karşı koyuyordu. “Onlar gelene kadar bir yere gitmem.” Ellerini kucığına koyduğunda bunun annesinin hareketi olduğunu fark etti.

Perry şimdi, her an gelebilirdi.

Her an.

PEREGRINE

Her yerde ziller çalıyordu. Perry hangi sesin yakında olduğunu anlayamıyordu. Gözleri ormanı taradı. "Neredesiniz?"

Gözleri harekete kilitlendi. Tepenin aşağısından iki Croven ona doğru geliyor, pelerinleri toprağa sürünüyordu. Maske takmamışlardı. Perry kendisini gördükleri anı anladı. Yüzlerinde korku belirdi ve bir ağacın arkasına daldılar.

Perry yayını omzundan aldı ama yanmış elinin parmaklarını kıpırdatamıyordu. Yayını nasıl kullanacaktı ki? Croven'lar ağacın arkasından bakıp tehlike var mı diye kontrol ettiler. Emin olunca, bıçaklarını kavrayıp hızlı adımlarla ileri doğru gelmeye başladılar.

Perry bir şey yapmak zorundaydı. Aria ve Roar, Cinder'la çok yavaş ilerliyordu. O Croven'ları oyalamazsa Marron'a asla ulaşamazlardı.

Perry olduğu yere oturup yayını ayağına taktı. Sağlam eliyle uğraşıp oku yaya yerleştirdi. Sonra bacaklarıyla iterek yayı geri çekti ve bıraktı. Beceriksiz bir atıştı –küçük bir çocukken babasının

yayını gizlice alıp kaçırdığı zamanlardan bu yana ok atmak için ayaklarını kullanmamıştı— fakat ok uçup Croven’ların yeniden saklanması sağladı.

“Perry, yayın!”

Roar koşup sadağı Perry’nin sırtından aldı. Perry’nin yayını alıp, bir ok takıp atış yaptı. Perry ayağa kalkıp bıçağını çekti, sonra da durumun tersliğini fark etti —Roar yay, kendisi ise bıçak tutuyordu— ama en azından hareket halindeydiler. Marron’a doğru giderken Croven’ları uzak tutuyorlardı. Perry, Roar’un gözleri görevi görerek Croven’lardan biri ne zaman ani bir saldırıya kalkışsa haber veriyordu. Onları buluyordu. Roar da ok atıyordu.

Perry arkada hareket sezince döndü. Bir düzine adam yamaçtan aşağı onlara doğru koşuyordu. Perry bıçağı daha sıkı kavradı. Çok sayıda ve çok yakındılar. Sonra Croven olmadıklarını fark etti.

“Marron’ın adamları, Roar!”

Roar kocaman açılmış gözlerle hızla döndü. Oklar yanlarından geçip Croven’lara uçtu. Perry ve Roar koşmaya başladılar, bacakları sanki yamacı parçalıyordu. Marron’ın avlusuna açılan kapıyı geçene kadar da durmadılar.

Perry’nin etrafını insanlar sarıp onları takip etmesini söylediler. Perry söylediklerini yaptı. Konuşamıyordu bile. Kutu’ya girip Marron’ın koridorlarından geçerken bacaklarını hareket ettirmeye devam etmek dışında bir şey düşünemiyordu.

Kalın çelik bir kapıdan, parlak fayanslarla döşenmiş geniş, boş bir salona götürüldü. Mide bulandırıcı kokular aniden burnuna doldu. Alkol. Plastik. İdrar. Kan. Hastalık. Sağlık tesisinin kokuları geçen yıl ona Mila’yı hatırlatıyordu. Şimdiyse Talon’ı düşünüyordu ve bacakları neredeyse onu daha fazla taşıyamayacak hale gelmişti.

Buraya varmıştı. Marron Akıllıgöz'ü tamir edecekti ve kendisi de Talon'ı bulacaktı.

Doktor önlüğü giyen bir adam ona eliyle ilgili bir şey sorup Perry'nin odaklanamadığı bir şeyler geveledi. Perry, Roar'a bakıp cevabı bildiğini umuyordu ki tam o sırada koridorda bağırtilar duyuldu.

"Cinder," dedi Roar ama Perry çoktan koşmaya başlamıştı, kapının yanında toplanan insanları itti. Gözleriyle odayı taradı.

Kumaş perdelerle portatif karyolalı, daha küçük bölümlere ayrılmıştı. Cinder odanın uzaktaki sol köşesine çökmüşü, siyah gözlerinde vahşî bir ifade vardı. Tehlikeli kokusu Perry'nin burnuna bir patlamayla doldu, ardından da korkusunun buz gibi yakışî geldi.

"Yaklaşmayın bana! Uzak durun!"

"Baygındı," dedi doktorlardan biri. "Ona serum takmaya çalışıyordum.

Cinder onlara küfür yağdırıyordu.

"Sakin," dedi Perry. "Sakin ol, Cinder."

"Ona sakinleştirici vermeliyiz," dedi biri.

Cinder, Perry'nin omzunun üzerinden arkadakilere bakıp bağırdı: "Gidin yoksa sizi yakarım!"

Perry'nin burnundaki acı artarken ışıklar titreşip söndü. Perry gözlerini kırıştırıp uyum sağlamalarını umdu ama zifiri karanlıkta göremiyordu. "Çıkın dışarı," dedi Perry kollarını açıp. Cinder'ın onları da yakmasına göz yumamazdı.

"Roar, çıkar onları."

Roar'la birlikte karanlıkta el yordamıyla herkesi dışarı çıkardı. Sonra Perry kapıyı kapayıp soluklanırken sırtını yasladı. Bir şey

göremiyordu. Uzun saniyeler boyunca tek duyduğu, koridordaki boğuk seslerdi. Sonra Cinder konuştu.

“Kim var orada?”

“Benim. Perry.” Perry kaşlarını çatı. Daha önce Cinder’a adını söylemiş miydi?

Sıcak bir ışık kapının altından sızdı. Koridorda mum ışığı yakılmıştı. Odanın hatlarının belirmesine yetecek kadar.

“Canının acımasını mı seviyorsun?” diye sordu Cinder. “Diğer elini de mi yakmamı istersin?”

Perry’nin artık savaştacak gücü kalmamıştı. Cinder’ın da kaldığını sanmıyordu. Çocuk köşeye çökmüştü, güçlkle oturuyordu. Perry, Cinder’a en yakın yatağa yürüdü. Otururken yatak gıcırdadı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Cinder bir süre sonra.

“Oturuyorum.”

“Gitmelisin, Bilici.”

Perry cevap vermedi. Gidebileceğinden emin değildi. İçindeki son güç kırıntısı da tükenmişti, kaslarının seğirmesine sebep oluyordu. Gömleğini kaplayan ter soğuyordu.

“Neredeyim?” diye sordu Cinder.

“Bir arkadaşın evinde. Adı Marron.”

“Sen neden buradasın, Bilici? Bana yardım edebileceğini mi sanıyorsun? Mesele bu mu?” Bir cevap bekledi. Perry cevap vermeyince Cinder zeminde kaydı.

Loş ışıktaki Perry, Cinder’ın başını ellerine yasladığını gördü. Ruh hali çöküşteydi, gitgide soğuk ve karanlığa bürünüyordu, sonunda öyle mutlak bir siyahlık ve soğuğa dönüştü ki Perry’nin kalbi hızla atmaya başladı. Bunun tanıdık bir yanı vardı; böyle bir duygunun.

“Beni bırakıp gitmeliydin. Ne olduğumu görmedin mi?” Çocuğun sesi çatladı, sonra Perry usul hıçkırık sesleri duydu.

Perry boğazındaki baskıyı yutkunarak geçirmeye çalıştı. Odadaki kokulara tuz karışırken yatakta hareketsiz ve sessiz kaldı. *Yavaş yavaş*, dedi kendine. Bu çocuğun içinde bir yırtık vardı. Ruhuna işlemiş bir yara. Perry bunun ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. “Sen... parmaklarını oynatabiliyor musun?”

Perry eline baktı. “Pek değil. Ama şışı inince daha kolay olacaktır herhalde.”

Cinder sızlandı. “Seni öldürebilirdim.”

“Öldürmedin.”

“Ama öldürebilirdim! İçimde böyle bir şey, dışarı çıkınca insanlar incinip ölüyor ve ben *bunu* yaptım. Böyle olmak istemiyorum.” Cinder yüzünü yeniden gömerken sert, acı hıçkırıklara boğuldu. “Git. Lütfen git.”

Perry onu bu şekilde bırakmak istemiyordu ama tek bir şeyden emindi. Cinder utançla doluydu. Şimdi burada kalırsa Cinder bir daha asla gözlerine bakamazdı. Perry bakmasını istiyordu. Bu çocukla tekrar konuşmalıydı. Perry yataktan kalkıp ağırlığını bitkin bacaklarına yükledi.

Şu an gidiyor olsa da geri gelecekti.

ARIA

“Aria?”

Aria kendini hiç olmadığı kadar derin bir uykudan uyanmaya zorladı. Bulanıklık geçene kadar gözlerini kırptırdı.

Perry yatağın ucuna oturdu. “Ben geldim. Marron... sana söylememi söyledi.”

Aria onun sağ salım geldiğini biliyordu. Slate haberi verdiğinde Marron’ın yanındaydı. Ama onu görünce yeniden duyduğu rahatlamayla sarsıldı. “Çok uzun sürdü. Croven’lar seni yakaladı sandım.”

Perry’nin gözleri keyifle parladı. “Bu kadar iyi uyumana şaşmamalı.”

Aria gülümsedi. Slate genç kızı yatak odasına getirdiğinde Perry’nin eliyle ilgilenilene kadar sadece ellerini yıkayıp oturmayı planlamıştı. Ancak yatağı görünce uyanık kalma gibi bir şansı kalmamıştı.

“İyi misin?” diye sordu. Perry’nin çenesinin yanında kurumuş çamur vardı. Dudakları kuru ve çatlaktı ama Aria yeni yaralar göremedi. “Elin nasıl?”

Perry kolunu kaldırdı. Parmaklarından dirseğine kadar beyaz bir alçıya alınmıştı. “İçi yumuşak ve serin. Ağrı kesici de verdiler.” Gülümsedi. “Parıltı’dan daha çok işe yarıyor.”

“Cinder’a ne oldu?”

Perry alçısına bakarken tebessümü soldu. “Sağlık bölümünde.”

“Ona yardım edebilecekler miymiş?”

“Bilmiyorum. Hakkında bir şey anlatmadım ama Cinder kimseyi yanına yaklaştırmaz. Sonra onu görmeye gideceğim.” Perry iç geçirip bitkin bir edayla gözlerini ovuşturdu. “Onu dışarıda bırakamazdım.”

“Biliyorum,” dedi Aria. O da bırakamazdı. Ama aynı zamanda Cinder’ı başkalarının yanına getirmenin tehlikesini de inkâr edemezdi. Sadece bir çocuk da olsa Aria onun Perry’nin eline ne yaptığını görmüştü.

Perry başını yana eğdi. “Marron’a Akıllıgöz’ü verdim. Tamir etmeye çalışıyor. Gelişme olunca haber verecek.”

“Başardık, müttefik,” dedi Aria.

“Başardık.” Perry gülümsedi. Bu Aria’nın yalnızca birkaç kez gördüğü o aslan sırtıydı. Tatlı ve çekici, biraz da utangaç. Aria’nın tanımadığı bambaşka bir yanını ortaya çıkarıyordu. Kalbi hızlanan Aria aşağı bakınca aynı yatakta olduklarını fark etti. *Yalnız.*

Perry de aynı şeyi sanki daha yeni fark etmiş gibi gerilip kapıya baktı. Aria gitmesini istemiyordu. Perry nihayet aralarında öfkeli bir çekişme olmadan konuşuyordu. Parıltı’nın ya da Roar’un kolay sohbetinin yardımı olmadan. Aria aklına gelen ilk şeyi söyledi.

“Roar nerede?”

Perry’nin gözleri hafifçe açıldı. “Aşağıda, onu getirebilirim...”

“Hayır... Sadece geldi mi diye merak ettim.”

Çok geçti. Perry çoktan kapıya ulaşmıştı. “Tek bir sıyrığı bile yok.” Bir an duraksadı. “Ben bir yer bulup sızayım,” dedi ve gitti.

Aria birkaç dakika boyunca onun durduğu noktaya baktı. Neden duraksamıştı? Ne söylemek istemişti?

Yeniden sıcak örtülerin arasına gömüldü. Üstünde hâlâ kirli giysileri vardı ama ayağındaki yumuşak sargıların hafif baskısını hissediyordu. Slate neden topalladığını sorunca ona verdiği cevabı hayal meyal hatırlıyordu.

Başucundaki bir lamba yumuşak, krem renkli duvarları aydınlatıyordu. Bir *odadaydı*, etrafında dört sağlam duvar vardı. Çok sessizdi. Rüzgârın hışırtısını ya da Croven zillerini veya kendi koşan ayaklarının sesini duymuyordu. Yukarı bakınca hareketsiz duran bir tavan gördü. Tamamen hareketsiz. En son Lumina’nın yanında geçirdiği günden beri kendini bu kadar güvende hissetmemişti.

Yatak yere yakın ve inceydi ama ağır, lüks bir ipek kumaşla kaplıydı. Bir Matisse tablosu duvarda asılıydı, sadece basit bir ağaç çizimiydi ama çizgilerin dışı vurumu çok güçlüydü. Aria gözlerini kıstı. Bu *gerçek* bir Matisse tablosu muydu? Doğu’ya özgü bir halı zemine sonbahar renklerini yayıyordu. Marron bu şeyleri nasıl toplamıştı?

Uyku gelip onu yeniden çekiştirdi. Dalıp giderken rüyasında tekrar Lumina’yı görmeyi diledi. Öncekinden daha güzel bir rüyada. Bunda annesinin en sevdiği aryayı söyleyecekti. Sonra Lumina yerinden kalkacak, sahneye gelecek ve Aria’ya sımsıkı sarılacaktı.

Tekrar beraber olacaklardı.

Yeniden uyandığında ayağındaki sargıyı çıkarıp odaya bitişik olan banyoya gitti ve bir saat boyunca yıkandı. Sıcak suyun yorgun kaslarının üstüne çağlayarak akışı öyle güzel bir histi ki az kalsın

ağlayacaktı. Ayakları rezil durumdaydı. Bereli. Şişmiş. Kabuk bağlamış. Onları da yıkayıp havluya sardı.

Yatak odasına dönüp yatağın yapıldığını görünce şaşırdı. Yorganın üstünde küçük bir katlanmış giysi yığını duruyordu, yanlarında da yumuşak ipek terlikler. Yığının üstünde bir gül vardı. Aria onu yavaşça alıp kokusunu içine çekti. Güzeldi. Diyarlardaki gül kokularından daha hafifti. Ancak Diyarlardaki güller onun kalbini hızlandırmamıştı. Perry kokularını merak ettiğini mi hatırlamıştı? Bu muydu cevabı?

Giysiler bembeyazdı; Hayal'den ayrıldığından beri görmediği bir beyaz. Son haftadır giydiği pantolondan çok daha dardı. Onları giyince bacaklarının ve baldırlarındaki şekil değişikliğini fark etti. Yetersiz beslenmesine rağmen güçlenmişti.

Kapının vurulduğunu duydu. "Girin."

Genç bir kadın içeri girdi, üstünde doktor önlüğü vardı. Göz alıcı bir kadındı; esmer ve uzun bacaklıydı, çıkık elmacık kemikleri ve badem gibi gözleri vardı. Alnından geriye doğru inen örgüsü, yatağın yanında eğildiğinde önüne sarkan bir iple bağlanmıştı. Çelik bir kutuyu yanına koyup kalın tokalarını açtı.

"Ben Rose," dedi. "Buradaki doktorlardan biriyim. Ayağına tekrar bakmaya geldim."

Tekrar bakmaya. Aria uyurken Rose çoktan ayağına bakmıştı. Rose havluları açarken Aria yatağa oturdu. Çelik kutunun içindeki sağlık malzemeleri modern ve Koza'da kullanılanlara benziyordu.

"Biz sağlık hizmeti sağlıyoruz," dedi Rose, Aria'nın bakışlarını görünce. "Marron'ın Delfi'yi kalkındırmasını sağlayan yollardan biri bu. İnsanlar burada tedavi görmek için haftalarca seyahat ediyor. Ayakların daha iyi durumda. Derin güzelce kapanıyor. Sadece bir an için canın acıyacak."

“Burası ne böyle?” diye sordu Aria.

“Eskiden pek çok şeydi. Birlik’ten önce bir madendi, sonra da nükleer sığınak. Şimdi güvenle yaşanabilecek birkaç yerden biri.” Rose’un bakışları bir anlığına yukarı kaydı. “Çoğunlukla dışarıdan bela çekmemeye çalışırız.”

Aria bir cevap veremedi. Yaralı halde ve peşlerinde yamyamlarla çıkagelmışlerdi. Rose haklıydı. Pek incelikli bir giriş yapmamışlardı.

Rose ayaklarının tabanlarına bir jel sürerken Aria sessizce izledi. Soğuk, gergin bir his duydu, ardından da bir haftadır peşini bırakmayan acıdan kurtuluş. Rose, Aria’nın bileğine nabız ölçere benzeyen bir cihaz bastırdı. Alet öttükten sonra arkasındaki küçük ekranı okuyup kaşlarını çatı. “Ne zamandır dışarıdasın?”

“Sekiz... yani *on* gün,” diye cevap verdi Aria, ateş yüzünden baygın olduğu iki günü de eklemişti.

Rose şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Susuz ve gıdasız kalmışsın. Daha önce bir İkametçi’yle ilgilenmedim ama anladığım kadarıyla bunların dışında sağlığın iyi.”

Aria omuz silkti. “Kendimi şey gibi hissetmiyorum...”

Ölüyormuş gibi.

Cümlesini bitirmedi. Kimse sağlığı konusunda o kadar şaşkın değildi. *Odysey*lerinin başlarında başını Perry’nin çantasına yasladığını hatırladı. Öyle yorgundu ki ve kemiklerine kadar her yeri ağrıyordu. Hâlâ kendini öyle hissediyordu, sanki kasları ve ayaklarının iyileşmeye ihtiyacı var gibiydi ama sanki artık *iyileşebilirlerdi*. Artık kramp ve baş ağrısı yoktu ve de kendini hastalığın pençesine düşmüş gibi de hissetmiyordu.

Sağlığı daha ne kadar dayanırdı? Akıllıgöz’ü tamir etmek ve Lumina’ya ulaşmak ne kadar zaman alırdı?

Rose aleti kutuya geri koydu.

“Peregrine’e baktın mı?” diye sordu Aria. “Buraya birlikte geldiğim kişiye?” Perry’nin parmak boğumlarındaki sert kemiklerin üstünü kaplayan su kabarcıklarını kolaylıkla hayal edebiliyordu.

“Baktım. Ondan çabuk iyileşeceksin.” Elini açık kapağın üstünde tuttu, kapamaya hazırlanıyordu. “O daha önce de buraya geldi.”

Aria yem atıldığını anlamıştı. “Öyle mi?”

“Bir yıl önce. Yakınlaştık,” dedi Rose yanlış anlamaya hiç yer bırakmadan. “En azından ben öyle sandım. Biliciler böyle yapar. Ne söyleyeceklerini ve karşılardakini nasıl etkilediklerini çok iyi bilirler. İstenen şeyi verirler ama kendilerini vermezler.” Kolunu sıvayıp kolunun işaretli tenini gösterdi. “Onlardan biri değilsen.”

“Bu çok... *dürüstçeydi*,” dedi Aria. Elinde olmadan Perry’yi Rose’la hayal etti. Güzeldi. Aria’dan ve Perry’den birkaç yıl büyüktü. Aria yüzünün kızardığını hissetti ama bir sonraki soruyu sormadan edemedi. “Onu hâlâ seviyor musun?”

Rose güldü. “Buna cevap vermesem daha iyi. Artık evliyim ve çocuğum var.”

Aria, Rose’un düz kamına baktı. Hep böyle samimi miydi? “Bunları bana neden söylediğini bilmiyorum.”

“Marron sana yardım etmemi söyledi, ben de bunu yapıyorum. Neye bulaştığımı biliyordum. Asla yürümeyeceğini de. Bence senin de bilmen gerek.”

“Uyarın için sağ ol ama ben gidiyorum. Ayrıca Perry ve ben sadece arkadaşız. O bile meçhul.”

“Senin uyuduğunu öğrenene kadar önce seninle ilgilenmemi istedi. O kesiklerle hiç sızlanmadan bir hafta boyunca yürüdüğünü söyledi. Bu konuda hiç şüphe yok.” Rose kutuyu gürültülü bir patırtıyla kapadı, dudaklarında hafif bir tebessüm vardı.

“Dikkatli ol, Aria. Ayaklarına yüklenmemeye çalış.”

ARIA

Aria koridora çıktığında Rose'un sözleri hâlâ zihninde yankılanıyordu. Düz turkuaz duvarlarda kilimler asılıydı, rengi antik bir savaş sahnesini resimleyen canlı ipliklerle uyumluydu. Bir köşedeki ışıklı oyukta gerçek boyutlarda bir kadın ve erkeği ya hırçın bir çekişme ya da tutkulu bir kucaklaşma halinde gösteren mermer bir heykel duruyordu. Anlaşılması zordu. Koridorun öteki ucuna doğru yaldızlı yapraklarla süslü korkulukları olan bir merdiven aşağı doğru iniyordu. Aria gülümsedi. Delfi'deki her şey farklı bir zamandan ve yerden geliyordu. Marron'ın evi aynı anda onlarca Diyar gibiydi.

Perry'nin sesi merdivenlerden yukarı geliyordu. Bir an için Aria gözlerini kapayıp, onun derin sesiyle ağır ağır konuşmasını dinledi. Diğer Yabancılarla kıyaslandığında bile kolaylıkla ayırt edilebilen, acelesiz bir konuşma şekli vardı. Evinden, Akıntı Vadisi'nden bahsediyordu. Eter fırtınaları ve diğer kabilelerin baskınlarına dair endişelerinden. Zar zor konuşan birine göre ilgi çekici bir

konuşmacıydı. Kısa ve öz ama kendinden emin. Birkaç dakika sonra utanmadan kulak kabarttığı için başını salladı.

Merdivenler onu yeniden koltukların olduğu odaya götürdü. Roar birinde oturmuş, Perry de bir diğerine yayılmıştı. Marron, Roar'un yanına tünemişti. Cinder'ı görmedi ama bu onu şaşırtmadı. Perry onu görünce konuşmayı bırakıp doğruldu. Aria, kendisi varken konuşmak istememesinin anlamını düşünmemeye çalıştı.

O da Aria gibi yeni giysiler giymişti. Kum rengi bir gömlek. Kahverengiden çok siyaha yakın ve tekrar tekrar yamalanmamış bir deri pantolon. Saçı arkadan toplanmıştı ve ışıkların altında parlıyordu. Sağlam elinin parmaklarıyla alçısına vuruyordu. Ayrıca Ariadan gözlerini kaçınıyordu.

Marron yanına gelip ellerini avcuna aldı; dokunuşu öyle şefkat doluydu ki Aria ellerini çekemedi. Aria onun giydiği şeye ancak ropdöşambır diyebilirdi; şarap rengi kadifedendi, kemeri de siyah satenden bir kuşaktı.

"Ah," dedi yanakları tebessümüyle şişerek. "Kıyafetleri almışsın. Kötü bir seçim olmamış gördüğüm kadarıyla. Senin için hazırlanan başka giysilerim de var, tatlım. Ama şimdilik bu idare eder. Nasılsın, hayatım?"

"İyiym. Bunlar için teşekkür ederim. Gül için de," diye ekledi, onun da giysiler gibi Marron'dan geldiğini anlayarak.

Marron eğilip Aria'nın ellerini sıktı. "Büyük bir güzellik için küçük bir hediye."

Aria gerginlikle güldü. Hayal'deyken sıradışı biri değildi. Onu diğer insanlardan farklı kılan tek şey sesiydi. Elinde olmayan bir şey için övülmek tuhaf gelmişti ama aynı zaman da iyi bir histi.

“Yemeğe geçelim mi?” diye sordu Marron. “Konuşacak çok şey var, en azından o arada midelerimizi de doldurabiliriz. Eminim hepiniz son derece açsınızdır.”

Peşinden en az Delfi’nin diğer bölümleri kadar zevkle dekore edilmiş yemek odasına gittiler. Duvarlar koyu kırmızı ve altın kumaşlarla ve zeminden tavana kadar yağlı boya portrelerle kaplıydı. Mum ışığı kristal ve gümüşlerden yansıyıp odayı parıldayan bir ışıltıyla dolduruyordu. Buradaki zenginlik ona hüznü bir acı verdi; Opera Binası’nı hatırlatmıştı.

“Bu hazineler için ömrüm boyunca ticaret yaptım,” dedi Marron yanında. “Ama yemeklerin de değeri bilinmeli, değil mi?”

Roar onun için bir sandalye çekerken Perry dikdörtgen masanın ucuna geçti. Daha oturmadan insanlar bardaklarına su ve şarap koymaya başladı. Hepsi güzel giyimli ve titizlik derecesinde bakımlıydı. Aria, Marron’ın kampında neler yaptığını görmeye başlamıştı: Güvenlik karşılığında iş. Ancak ona hizmet eden insanlar sıkıntılı görünmüyordu. Marron’ın duvarları içinde gördüğü herkes sağlıklı ve memnundu. Ayrıca Rose gibi sadıklardı.

Marron kadehini kaldırdı; yumuşak, mücevherli parmakları bir tavus kuşunun tüyleri gibi yelpazeliyordu. Aria bu sırada parıldayan bir maviliğe odaklandı. Marron, Perry’nin sakladığı mavi taşlı yüzüğü takıyordu. Aria kendi kendine gülümsedi. Artık güller ve yüzüklerle ilgili varsayımlarda bulunmayacaktı.

“Eski dostların dönüşüne ve de beklenmedik ama kesinlikle hoş karşılanan yeni bir dosta.”

Çorba getirildiğinde kokusu iştahını açmıştı. Diğerleri yemeye başladı ama Aria kaşığına bıraktı. Zorlu dış dünyadan, kaçıştan ibaret olan hayatlarından bu şaşıla zıyafete gelmek baş döndürücüydü. Daha hızlı ayak uydurması gerekirdi, hayatı boyunca Diyarlara

bölünmüştü. Fakat anın tadını çıkardı, tuhaflığına rağmen önündeki her şey için minnet duydu.

Güvendeydiler. Isınıyorlardı. Yemekleri vardı.

Kaşığı yeniden alıp elindeki ağırlığı keyifle karşıladı. İlk yudumunu aldığı anda tatlar dilinde minik havai fişekler gibi patladı. Yoğun bir şey yemeyeli öyle uzun zaman olmuştu ki... Krema ve mantar karışımından yapılan çorba çok lezzetliydi.

Aria, Perry'ye baktı. Perry masanın başında Marron'ın karşısında oturuyordu. Aria onun buraya yakışmamasını beklerdi. O ormana aitti; Aria bundan kesinlikle emindi. Fakat Perry rahat görünüyordu. Tertemiz tıraş olmuş, çenesinin ve burnunun hatları daha keskin, yukarıdaki şarından gibi mum ışığında aydınlanan yeşil gözleri daha parlak görünüyordu.

Hizmetkârlardan birine işaret etti. "Yılın bu zamanında kuzu mantarını nereden buluyorsunuz?"

"Burada yetiştiriyoruz," dedi genç adam.

"Çok lezzetliler."

Aria'nın bakışları çorbaya gitti. Perry içinde kuzu mantarları olduğunu anlamıştı. O da mantar tadı almıştı ama Perry hangi mantar olduğunu bilmişti. Koku ve tat alma birbirine yakın duyulardı. Lumina'nın bunu söylediğini hatırladı. Görme, işitme ve dokunma duyularından sonra Diyarlara eklenen son duyulardı. Koku sanal olarak tekrarlanması en zor duyuydu.

Yeniden Perry'ye baktı, dudaklarının kaşığı kavrayışını izledi. Koku alma duyusu o kadar güçlüyse tat alma duyusu da güçlü müydü? Bir sebepten bu düşünce yüzünün kızarmasına sebep oldu. Aria suyundan birkaç yudum alıp yüzünü kristalin arkasına sakladı.

“Marron, Akıllıgöz üzerinde çalışıyor,” dedi Perry. Akıllıgöz demişti. Alet değil. Mercek değil.

“Perry onu bana verdiği andan beri. Büyük ölçüde hasar almış, gördüğümüz kadarıyla. Güç vermeye çalışıyoruz, yer tespit sinyalinin tetiklemeden becerilmesi zor bir iş ama halledeceğiz. Yakında ne kadar süreceğini öğrenirim.”

“İki dosya olması gerek,” dedi Aria. “Bir kayıt ve annemden bir mesaj.”

“Bulunabilecek durumdaysa buluruz.”

Aria ilk kez umutlandı. Lumina'ya ulaşacağına dair gerçek bir umut... Perry'nin Talon'ı bulacağına... Perry onunla göz göze gelip gülümsedi. O da hissediyordu.

“Size nasıl teşekkür edebileceğimi bilmiyorum,” dedi Aria, Marron'a.

“Maalesef sadece iyi haberlerim yok. Gücü yeniden sağlamak işin kolay yanı. Göz'ü annenle iletişim kurmak için Diyarlara bağlamak çok daha zor olacaktır.” Marron ona özür dilercesine baktı. “Daha önce Diyarlar için güvenlik protokollerini aşmaya çalışmışım. Hiç başarılı olamadım ama daha önce bir Akıllıgöz ve İkametçilerle denememişim.”

Aria bu yüzden endişelenmişti. Hess çoktan Diyarlara girişini engellemişti ama “Ötücü Kuş” dosyasının, Lumina'ya ulaşmalarına yardımcı olmasını umuyordu.

Çorbaları bitirip bol şarap soslu bifteğe geçerken Marron, Koza'yla ilgili sorular sordu. Aria besinlerin üretiminden, hava ve suyun geri dönüşümüne kadar çoğu şeyin kendiliğinden işlediğini anlattı.

“İnsanlar çalışmıyor mu?” diye sordu Roar.

“Yalnızca azınlık gerçekten çalışıyor.” Aria, Perry’ye baktı, yüzünde tiksinti ifadesi arıyordu ama Perry’nin dikkati yemeğindedeydi. Onun için böyle bir yemek nadir rastlanılan bir şeydi, sadece yolculuklarında özlenen bir şey değil.

Onlara insanların sanal mal varlıkları edindikleri sahte ekonomiden bahsetti ama karaborsa ve bilgisayar korsanları da vardı. “Hiçbiri gerçekte olanları değiştirmiyor. Konsüller hariç herkes aynı yaşam alanlarına, giysilere ve beslenme tarzına sahip.”

Roar masaya yaslanıp ona baştan çıkarıcı bir ifadeyle gülümsedi, siyah saçları gözlerine döküldü. “Her şey Diyarlarda yaşanır derken *her şeyden* mi bahsediyorsun?”

Aria gerginlikle güldü. “Evet. Özellikle de o. Diyarlar’da risk yoktur.”

Roar’un tebessümü daha da büyüdü. “Sadece düşününce oluyor mu? Gerçek gibi mi geliyor?”

“Neden bu konudan bahsediyoruz?”

“Benim bir Akıllıgöze ihtiyacım var,” dedi Roar.

Perry gözlerini devirdi. “Aynı olması mümkün değil.”

Marron boğazını temizledi. Yüzü biraz kızarmıştı. Aria kendi yüzünün de kızardığından emindi. Gerçekte ve Diyarlarda aynı olup olmadığını bilmiyordu ama bunu onlara söylemek gibi bir niyeti de yoktu.

“Croven’lara ne oldu?” diye sordu konuyu değiştirmek için telaşla. Herhalde şimdiye kadar gitmiş olmalıydılar.

Masadakilere bakındı. Kimse cevap vermedi. En sonunda Marron ağzını bir mendille güzelce silip konuştu. “Anladığımız kadarıyla hâlâ düzlükte toplanmış durumdalar. Bir Kan Lordu’nu katletmek ciddi bir suçtur, Aria. Kalabildikleri kadar kalacaklardır.”

“Biz bir Kan Lordu’nu mu katlettik?” diye sordu, *katletme* kelimesini kullandığına bile inanamayarak.

Perry’nin yeşil gözleri yukarı baktı. “Sayılarım açıklamanın tek yolu bu. Hem bunu ben yaptım, Aria. Sen değil.”

Aria yüzünden olmuştu. Çünkü lanet mağaradan çıkıp böğürtlen aramaya gitmişti. “Yani bekliyorlar mı?”

Perry sandalyesine yaslandı, çenesi kasılmıştı. “Evet. Seni temin ederim, burada güvendedeyiz,” dedi Marron. “Duvarın en alçak noktası bile on beş metre ve gece gündüz yerlerinde bekleyen okçularımız var. Croven’ların yaklaşmasını engelleyeceklerdir. Yakında hava da değişecek. Soğuk ve Eter fırtınalarında Croven’lar sığınak aramaya gidecektir. Bunun onlar mantıksız bir şey yapmadan önce gerçekleşeceğini umalım.”

“Kaç kişiler?”

“Kırka yakın,” dedi Perry.

“Kırk mı?” Aria inanmadı. Perry’nin peşinde kırk *yamyam* mı vardı? Günlerdir Neşe’deki annesine ulaşmanın hayalini kurmuştu. Lumina’nın onun için bir hava aracı gönderdiğini hayal etmişti. Soren’in görüntüleri sayesinde suçsuzluğunu kanıtlayıp Neşe’de yeni bir hayata başlayacaktı. Ama ya Perry? O Marron’ın yanından ayrılabilir miydi? Ya da daima Croven’lardan kaçmak zorunda mı kalacaktı?

Marron başıyla şarabını işaret etti. “Bu zor zamanlarda Croven’lar kaçıp giderler.”

Roar başını salladı. “Birkaç ay önce Blackfin’leri yok ettiler. Buranın batısındaki bir kabileydi. Birçok kişi gibi birkaç yıl acı çekmişlerdi. Sonra Eter fırtınaları gelip doğrudan onların kampını vurdu.”

“Biz oradaydık,” dedi Perry, Aria’ya bakıp. “Kırık çatılı yerdı.”

Aria orayı yerle bir edecek güçteki fırtınayı hayal edince boğazı sıkıştı ve yutkundu. Günlerce Blackfin giysileri giymişti.

“Acımasız bir darbe aldılar,” dedi Perry.

“Öyle oldu,” diye onayladı Roar. “Nüfuslarının yarısını fırtına yüzünden bir günde kaybettiler. Onların Kan Lordu olan Lodan, Vale’e haber gönderip Tide’lara kabilelerinden kalanların bağlılığını teklif etti. Bu bir Kan Lordu için en büyük utançtır, Aria.” Duraksadı, koyu gözleri Perry’ye gitti. “Vale teklifi reddetti. Daha fazla aç boğazı besleyemeyeceğini söyledi.”

Perry şaşkına dönmüştü. “Vale bana söylemedi.”

“Tabii söylemez, Perry. Kararını destekler miydin?”

“Hayır.”

“Duyduğum kadarıyla,” diye devam etti Roar, “Lodan, Hom’lara doğru yol alıyormuş.”

“Sable’a mı?” diye sordu Marron.

Roar başını salladı. “İnsanların bahsettiği bir yer var,” dedi Aria’ya. “Eter’siz bir yer. Durgun Mavi diyorlar. Bazıları gerçek olmadığını söyler. Açık bir gök hayalinden ibaret olduğunu. Ancak zaman zaman insanlar onun hakkında fısıldaşır.”

Roar, Perry’ye baktı. “Dışarıda hiç duymadığım kadar gürültü var. İnsanlar, Sable’ın orayı keşfettiğini söylüyor. Lodan buna ikna olmuştu.”

Perry öne doğru oturdu. Sandalyesinden fırlamak üzereymiş gibi görünüyordu. “Bunun doğruluğunu öğrenmeliyiz.”

Roar elini bıçağına koydu. “Ben Sable’a gidersem Durgun Mavi hakkında soru sormak için gitmem.”

“Sen Sable’a gidersen daha önce yapman gerektiği gibi kız kardeşimi teslim etmek için gidersin.” Perry’nin sesi soğuk bir tona bürünmüştü. Aria’nın gözleri Roar ve Perry arasında gidip geldi.

“Finlere ne oldu?” diye sordu Marron. Sakin bir tavırla etini kusursuz bir kare şeklinde kesti, sanki odadaki ani gerginlikten haberi yokmuş gibi.

Roar konuşmadan önce içkisinden uzun uzun içti. “Fin’ler açıkta kalıp hastalığa yakalandıklarında zaten zayıf düşmüşlerdi. Sonra Croven’lar gelip en güçlü çocukları sürülerine aldı. Geri kalanını da... eh, Croven’ların her zaman yaptığı şeyi yaptılar.”

Aria bakışlarını indirdi. Tabagındaki sos fazla kırmızı görünmeye başlamıştı.

“Korkunç,” dedi Marron tabağını iterek. “Kâbus gibi.” Aria’ya gülümsedi. “Sen yakında bunların hepsini geride bırakacaksın, hayatım. Perry annenin bir bilim insanı olduğunu söyledi. Ne tür araştırmalar yapıyor?”

“Genetikle ilgili. Fazla bir şey bilmiyorum. Tüm Koza ve kubbeleri yöneten kurul için çalışıyor. Merkezî Yönetim Kurulu. Üst düzey bir araştırma. Bahsetme izni yok.”

Aria bunun kulağa nasıl geldiğini biliyordu; sanki kendi annesi ona güvenip de bilgi veremiyormuş gibi. “Kendini bütünüyle işine adayan biridir. Birkaç ay önce başka bir Koza’da çalışmaya gitti.”

“Annen Hayal’de değil mi?” diye sordu Marron.

“Hayır. Araştırma yapmak için Neşe’ye gitti.”

Marron şarap kadehini öyle hızlı koydu ki kristalin kenarlarından dökülüp krem rengi masa örtüsünü ıslattı.

“Ne oldu?” diye sordu Aria.

Marron sandalyesinin kollarına tutunurken yüzükleri kırmızı ve mavi parıltılarla ışıldıyordu. “Geçen hafta gelen tüccarların dilinde bir söylenti vardı. Sadece bir söylenti, Aria. Roar’un Durgun Mavi hakkında söylediklerini duydun. İnsanlar konuşur.”

Aria odanın döndüğünü hissetti. “Ne söylentisi?”

“Çok üzülererek söylüyorum... Neşe bir Eter fırtınasına maruz kaldı. Yok olduğunu söylediler.”

PEREGRINE

Perry, Aria'nın kapısının ardında durmuş, ciğerleri körük gibi hava pompalıyordu. Marron'un evinde sevicecek çok şey vardı. Yemek. Yataklar. Yemek. Ama tüm kapılar ve duvarlar yüzünden ruh hallerini sınırlı algılayabiliyordu. Geçen hafta boyunca rahat bir nefes almak istediği onca zamanı hatırladı; Aria'nın ya da Roar'un acısını solumadan bir saat. Fakat şimdi yine buradaydı; neredeyse Aria'nın kapısının altından havayı koklayacaktı.

Hiçbir şey gelmiyordu. Perry kulağını ahşaba yasladı. İşe yaramadı. Sessizce küfrederek aşağıya koştu. İlk kattaki bir odaya girdi, kazara boya sıçratılarak yapılmış gibi görünen kocaman bir resim ve asansörün ağır çelik kapısı dışında boştu. Perry asansörün düğmelerine yumruklarcasına bastı. Kapı kayarak açılana kadar volta attı. İçeride düğme yoktu. Çelik kutu yalnızca bir yere iniyordu. Marron oraya Merkez diyordu.

On saniye içinde terlemeye başladı. Aşağıya inmeye devam ediyordu, daha derine, daha derine, dağı tırmanmak için attığı her

adımı geri aldığı hayal ediyordu. Asansör yavaşlayıp durduğu halde midesi bir iki saniye daha hareket etmeye devam etti. İlk ziyaretinden hatırladığı bir histi. Unutması zordu. Nihayet kapı açıldı.

Toprak solumuş gibi nemli ve yoğun bir koku geldi. Birkaç kez hapsirip geniş bir koridorda, sondaki ışık kaynağına doğru hızlı adımlarla ilerledi. Kasalar duvarlar boyunca yukarılara kadar üst üste konmuştu. Tepedekiler bile tuhaf şeylerle doluydu. Tozlu vazolar ve sandalyeler. Bir manken kolu. Kiraz çiçeği resimleriyle süslenmiş ince bir kâğıt paravan. Telleri olmayan bir arp. Kapı tokmakları, menteşeler ve anahtarlarla dolu ahşap bir kutu.

Perry son geldiğinde bütün bu kasaları incelemişti. Marron'un evindeki her şey gibi Merkez'de saklanan ıvır zıvır ona Birlik'ten önceki dünya hakkında bir şeyler öğretmişti; Vale'in kendisinden yıllar önce kitap sayfalarında keşfettiği dünyayı.

Perry dağınıklığı koridorun sonuna kadar takip edip geniş bir odaya girerken Roar ve Marron'a başıyla selam verdi. Bir duvarı bilgisayarlar kaplamıştı. Çoğu antikti ama Marron'da Aria'nın Akıllıgöz'ü kadar iyi durumda birkaç parça İkametçi aleti vardı. Bunun dışında aşağıdaki oturma odasında olduğu gibi duvarı kaplayan bir ekran vardı. Üstünde gördüğü görüntü Marron'un kalesine ulaşmak için tırmandıkları yamacın öncesindeki platoya aitti. Renkleri tuhaftı ve görüntü bulanıktı ama çadırların etrafında dolanan pelerinli tipleri tanıdı.

"Gizli kamera yerleştirdim," dedi Marron ahşap bir masadan. Ekrandaki görüntüleri ince bir kumandayla kontrol ediyordu. Aria'nın Akıllıgöz'ü de masasında, granit parçası gibi görünen kalın, siyah bir tahtanın üstündeydi. "Eter varken fazla sağlam kalmaz ama o zamana kadar ne yaptıklarını görmemizi sağlar."

“Kalmaya hazırlanıyorlar, yaptıkları bu,” dedi Roar. Tekli koltuğa oturdu, ayaklarını da küçük bir sehpaye dayadı. “Son saydığımızdan bu yana on tane daha eklenmiş bence. Nihayet peşine bir kabileyi taktın, Per.”

“Sağ ol, Roar. Ama benim istediğim bu türden bir kabile değildi.” Perry iç geçirdi. Croven’lar gidecek miydi? Buradan nasıl çıkacaktı?

Marron düşüncelerini tahmin etti. “Perry, dağın derinliklerine giden eski tüneller var. Çoğu geçilemez durumda ama yıkılmamış bir tane bulabilirim. Sabah keşfe çıkmalarını söylerim.”

Perry, Marron’ın güven vermek istediğini biliyordu ama bu, yarattığı tüm sorunlar için kendini daha da kötü hissetmesine yol açıyordu. Hem tüneller mi? Bu şekilde gitmenin düşüncesi bile korkunçtu. Bu odada olmak bile onu terletmeye yetiyordu. Ne var ki Croven vazgeçip gitmediği sürece aklına Delfi’den çıkmanın başka bir yolu gelmiyordu.

“Akıllıgöz’den ne haber?”

Marron’ın parmakları kumandanın üstünde kaydı. Ekrandaki görüntü değişip bir dizi numaraya dönüştü. “Tahminime göre şifresini çözdürüp çalıştırmam sekiz saat, on iki dakika ve yirmi dokuz saniye alacaktır.”

Perry başını salladı. Yarın akşamın erken saatlerinde ellerinde olacaktı.

“Perry, bunu çalıştırabilsem bile, ikinizin her türlü olasılığa hazır olmanız gerek. Diyarlar, Kozalardan da iyi denetlenir. Duvarlar ve enerji kalkanları ona kıyasla bir hiç. Talon’la iletişim kurmanı sağlayabilecek hiçbir şey olmayabilir. Ya da Aria’nın annesiyle bağlantı kurmasını sağlayabilecek.”

“Denemek zorundayız.”

“Deneyeceğiz. Elimizden geleni yapacağız.”

Perry çenesiyle Roar’u işaret etti. “Sana ihtiyacım var.” Roar soru sormadan onu takip etti. Perry ondan ne istediğini asansörde anlattı.

“Çoktan Aria’nın yanına gittiğini sanıyordum,” dedi Roar.

Perry metal kapılara baktı. “Gitmedim... gittim ama onu görmedim.”

Roar güldü. “Hem de benim gitmemi mi istiyorsun?”

“Evet. Senin, Roar.” Aria’nın onunla daha kolay konuştuğunu da mı açıklamak zorunda kalacaktı?

Roar asansöre yaslanıp kollarını kavuşturdu. “Liv’le konuşmaya çalışırken çatıdan düştüğüm zamanı hatırlıyor musun?”

Daracık asansör kabiniinde Roar’un duygularındaki değişimi yakalamaktan kaçamadı. Özlem kokusu. Perry daima Roar ve Liv’in birbirlerini zamanla unutacaklarını ummuştum ama birbirlerinden asla kopamamışlardı.

“Onunla kışların arasındaki delikten konuşuyordum, hatırladın mı Perry? Çatı katındaydı ve daha yeni yağmur yağmıştı. Dengemi kaybedip pat diye kaydım.”

“Babamdan, pantolonun ayak bileklerine düşmüş bir halde kaçışını hatırlıyorum.”

“Doğru. Düşerken bir kiremide takıp yırtmıştım. Liv’in o kadar güldüğünü hiç görmemiştim sanırım. Neredeyse onu öyle görebilmek için koşmayı bırakacaktım. Duymak da bayağı iyiydi ama. Dünyanın en güzel sesi, Liv’in gülüşü.” Roar’un tebessümü bir an sonra kayboldu. “Baban hızlı adamdı.”

“Hızlı olmaktan çok, güçlüydü.”

Roar bir şey demedi. Perry'nin büyürken neler yaşadığını biliyordu.

"Hikâyenin bir amacı var mıydı?" Asansör kapıları açılır açılmaz Perry dışarı çıktı. "Geliyor musun?"

"Kendi çatından düş, Perry," dedi Roar kapı tekrar kapanırken.

Asansör yeniden Merkez'e inerken Roar'un kahkahasını da beraberinde götürüyordu.

Perry, Aria'nın odasına girdiğinde genç kız yatağın ucunda oturuyordu. Kollarını aşağıda, karnının üstünde kavuşturmuştu. Yalnızca başucundaki küçük lamba yanıyordu. Işık gölgede kusursuz bir üçgen şekli yaratıp Aria'nın kavuşturduğu kollarına yansiyordu. Oda onun kokusunu barındırıyordu. Erken bahar menekşeleri. İlk çiçekler. Ruh halinin karanlığı olmasa Perry o kokuda kaybolabilirdi.

Perry içeri girip kapıyı arkasından kapadı. Bu oda Roar'la paylaştığından daha küçüktü. Yatak dışında oturacak bir yer göremiyordu. İçinden oturmak da gelmiyordu ya... Ama kapının yanında da durmak istemedi.

Aria ona baktı, gözleri ağlamaktan şişmişti. "Seni yine Marron mu gönderdi?"

"Marron mı? Hayır... o göndermedi." Gelmemeliydi. Neden kalacakmış gibi kapıyı da kapamıştı ki? Şimdi gitmek garip kaçardı.

Aria yüzündeki yaşları sildi. "Hayal'deki o gece var ya? Ben Çiftlik 6'da, annemin iyi olup olmadığını öğrenmeye çalışıyordum. Neşe'yle bağlantımız kopmuştu ve çok endişeliydim. Ondan gelen mesajı görünce iyi olduğunu sandım."

Perry, Aria'nın yanındaki boşluğa baktı. Yalnızca dört adım uzaktaydı. Bir kilometre gibi gelen dört adım. O adımları sanki

kendini bir uçurumdan atacakmış gibi attı. Oturduğunda yatak sallandı. Sorunu neydi?

Boğazını temizledi. “Bunlar sadece söylentiydi, Aria. İşitciler sürekli bir şeyler yayar.”

“Doğru olabilir.”

“Ama yanlış da olabilir. Belki sadece bir kısmı yok olmuştur. O geceki kubbe gibi mesela? Benim girdiğim yer çökmüştü.”

Aria duvardaki resme döndü, düşüncelerinde kaybolmuştu. “Haklısın. Kozalar bölüm bölüm çökecek şekilde inşa edilir. Hasarı kontrol altında tutma yöntemlerimiz var.”

Aria saçını kulağının arkasına itti. “Sadece bilmek istiyorum. O ölmüş gibi hissetmiyorum... ama ya öldüyse? Ya şimdi yasını tutmam gerekiyorsa? Ya yas tutarsam ama ölmediyse? Yanlış tahminde bulunmaktan öyle korkuyorum ki... Bir şey yapamamaktan da nefret ediyorum.”

Perry dizlerinin üstüne eğilip alçısının kenarını çekiştirdi.

“Sen de Talon için böyle hissediyorsun, değil mi?”

Perry başını salladı. “Evet,” dedi “Aynen.” Her şeyi boşuna yapıyor olabileceği korkusundan kaçıyordu. Talon’ın ölmesinden. Kendine bunu düşünme fırsatı tanımamıştı. Ya Talon onun yüzünden öldüyse? Talon neredeydi? Perry, Aria’nın anladığını biliyordu. Bu İkametçi kız kayıp birini sevmenin nasıl bir işkence olduğunu biliyordu. Belki de sonsuza dek giden birini.

“Marron dosyaları ve bağlantıyı yarın çalıştırabileceğini söylüyor.”

“Yarın,” dedi Aria.

Bu kelime odanın sessizliğinde havada asılı kaldı. Perry yavaşça nefes aldı, günlerdir söylemek istediği şeyi söylemek için cesaretini

toplamaya çalıştı. Akıllıgöz'ü tamir ettiklerinde her şey değişebilirdi. Bu ona söylemek için son fırsatı olabilirdi.

"Aria... herkes şimdi kendini kayıp ve kötü hissediyor. Bir insanın nasıl davrandığı onu farklı kılan şeydir. Bu son günlerde de ayaklarının o haline rağmen devam ettin. Yolunu bilmemene rağmen... Bana rağmen."

"Bu bir iltifat mı yoksa özür mü, anlayamadım."

Perry ona dikkatle baktı. "İkisi de. Sana daha nazik davranabilirdim."

"En azından daha fazla konuşabilirdin."

Perry gülümsedi. "Bundan emin değilim."

Aria güldü, sonra bakışları ciddileşti. "Ben de daha nazik davranabilirdim."

Yeniden yatak başına doğru kayıp sırtını yasladı. Koyu saçları dümdüz omuzlarına dökülüyor, küçük çenesini çevreliyordu. Pembe dudakları yumuşak bir tebessümle kıvrıldı.

"Seni iki koşulda affederim."

Perry sağlam kolundan destek alarak arkaya yaslanıp ona kaçamak bir bakış attı. Aria'nın bedeni dar kıyafetler için yaratılmıştı, kamuflaj giysileri için değil. Baktığı için kendini suçlu hissetti ama elinde değildi. "Ya? Neymiş?"

"Öncelikle, bana şu anki ruh halini söyle."

Perry şaşkınlıkla kesilen nefesini bir öksürükle örtbas etti. "Ruh *halim* mi?" Bunun iyi bir fikir olmadığı kesindi. Hayır demenin nazik bir yöntemini aradı. "Deneyebilirim," dedi bir an sonra ve elini saçına götürüp yapmayı kabul ettiği şey yüzünden şoka girdi.

"Pekâlâ..." Alçısının kenarıyla oynadı. "Kokular, benim algıladığım hallerinde kokudan ibaret değil. Bazen ağırlıkları ve

ısıları var. Renkleri de. Diğerleri için böyle olduğunu sanmıyorum. Baba tarafından soyum çok güçlü. Muhtemelen en güçlü Bilici soyu.” Kendini durdurdu, böbürlenir gibi konuşmak istemiyordu. Uyluklarının sımsıkı kasıldığını fark etti. “Yani benim ruh halim şu anda herhalde soğuktur. Bir de ağır. Keder böyledir. Karanlık ve yoğun, taş gibi. Islak bir taştan gelen koku gibi.”

Aria’ya baktı. Gülmek istiyormuş gibi görünmüyordu, bu yüzden Perry devam etti. “Daha fazlası da olur. Çoğu zaman, pek çok zaman... bir duygunun birkaç kokusu vardır. Gergin duyguların keskin kokuları olur. Defne yaprakları gibi mesela? Öyle hafif ve ürpertici? Gergin ruh hallerini görmezden gelmek zordur.”

“Neden gerginsin?”

Perry gülümseyerek alçısına baktı. “Bu soru beni geriyor.” Kendini Aria’ya bakmaya zorladı. Ona bakmak da işe yaramayınca bakışlarını lambaya odakladı. “Bunu yapamam, Aria.”

“Şimdi nasıl bir hismiş, biraz anlamışsındır. Yanında kendimi nasıl çıplak gibi hissettiğimi.”

Perry güldü. “Bu sinsiceydi. Şimdi neden gerildiğimi bilmek ister misin? İkinci bir şartın var diye.”

“Bir şart değil. Daha çok bir rica.”

Perry’nin vücudunun her noktası kaskatı kesilmiş, Aria’nın söyleyeceklerini bekliyordu.

Aria örtüsünü üstüne çekip sarındı. “Kalır mısın? Bu gece burada kalırsan daha iyi uyurmuşum gibi geliyor. Hem onları beraber özleyebiliriz.”

Perry’nin dürtüsü kabul etmektir. Aria yatak başma yaslanmış otururken çok güzeldi, teni etrafındaki örtülerden daha pürüzsüz, daha yumuşak görünüyordu. Ama Perry duraksadı.

Uyumak bir Bilici'nin başka biriyle yapabileceği en tehlikeli şeydi. Ruh halleri uykuda yaratılan uyumla birbirine karışırdı. Birbirine dolanır, kendi bağlarını kurardı. Biliciler bu şekilde birbiriyle bağlantı kuruyordu, Talon'la arasında da bu olmuştu.

Perry bunu neden daha şimdi düşündüğünü bilmiyordu ama endişelenmesine gerek yoktu. Biliciler kendi Duyuları dışında kimseye kolay kolay bağlanmazdı. Hem Aria bir İkametçi'ydi. Bir Bilici'den en uzak şeydi. Zaten bir haftadan uzun bir zamandır ondan yarım metre ötede uyuyordu. Bir gün daha ne fark yarattı ki?

Perry'nin gözleri önce yumuşak halıya, sonra da Aria'ya gitti. "Burada olacağım."

ARIA

Marron, Aria'nın Akıllıgözünü güvenle açabilecekleri an için geri sayım başlatmıştı. Sabah Aria'yı Merkez'e götürünce sayacı göstermişti.

Yedi saat, kırk üç dakika ve on iki saniye.

Bu bir tahmindir ama Aria, Marron'ı sayıları ciddiye alacak kadar tanımıştı. Oda Delfi'nin geri kalanına göre yedekmiş gibi duruyordu ve soğuktu. Bilgisayar aletleri koleksiyonu. Bir masa ve kanepeler. Kutsal bir havası vardı. Buraya Marron dışında kimse gelmiyor gibiydi. Aria küçük bir sehpanın üstündeki güllerle dolu vazoyu fark etti.

"Diğerini beğenmiştin, bu yüzden..." dedi Marron ışıltılı saçları bir tebessümle, sonra da masasında, sessizce Akıllıgöz üzerinde çalışmaya koyuldu.

Aria kanepeye oturdu, midesi gerginlikten kıpır kıpırdı. Gözlerini ekrandaki sayılardan alamıyordu. Çiftlik 6'da yaptığı kayıt hâlâ Göz'de miydi? Ya "Ötücü Kuş" dosyası? Lumina ve Talon'u

bulabilecek miydi? Marron ona dışarıda yürümeyi teklif ettiğinde yalnızca bir saat geçmişti. Hemen kabul etti. Ayakları hâlâ acıyordu ama burada tek başına çıldırırdı. Zaman hiç bu kadar ağır ilerlememişti.

Delfi'nin koridorlarında ilerlerken gözleri Perry'yi aradı. Gece boyunca onun nefesinin sabit ritmini dinleyerek uyanık kalmıştı. Fakat sabah uyandığında Perry orada değildi.

Aria, Marron'la dışarı çıkar çıkmaz avluda bir değişim fark etti. İçeri Cinder'la paldır küldür girdiğinde gördüğü telaşa kıyasla ortalıkta yalnızca birkaç kişi dolanıyordu.

“Herkes nerede?” Aria göğe baktı. Daha önce yukarıdaki damarları andıran akıntılardan çok daha kötüsünü görmüştü.

Marron'ın ifadesi ciddileşti. Taşlı bir patikada ilerlerken Aria'nın kolunu kendi koluna doladı. “Sabahın erken saatlerinde Croven'lar duvardan birkaç ok attı. Gün ışığından önce atılmış dikkatsiz atışlardı. Korku yaratmaktan başka amacı yok aslında. Bu konuda başarılı oldular. Şimdiye kadar rahatlarlar sanıyordum ama anlaşılan...”

Marron, Delfi'ye bakarken sessizleşti. Rose ve Slate ona doğru koşuyordu, Rose'un koyu örgüsü önünde sallanıyordu. Daha durmadan konuşmaya başladı.

“Çocuk, Cinder, gitmiş.”

“Doğu kapısından çıktı,” dedi Slate hemen. Öfkeli görünüyordu. “Kuleden fark edildiğinde çoktan çıkmıştı.”

Marron'ın Aria'nınkini tutan kolu kasıldı. “Bu koşullarda tahammül edilemez. Bu *olamaz*. Görevde kim vardı?” Slate'le giderken hâlâ söyleniyordu.

Aria buna inanamıyordu. Her şeyden sonra, onu buraya taşıdıktan sonra Cinder gitmiş miydi? "Perry biliyor mu?" diye sordu Rose'a.

"Hayır, sanmam." Rose onaylamayan bir ifadeyle dudaklarını büzüştürdü. Sonra gözlerini devirdi. "Önce çatıyı denemelisin. Genellikle orada olur."

"Sağ ol," dedi Aria, sonra da Delfi'ye koştu.

Rose arkasından şakacı bir tavrıla seslendi. "Ayakların iyileşiyor gibi görünüyor!"

Aria, Delfi'nin en üstüne asansörle çıkıp sadece ahşap bir tırabzanın çevrelediği geniş beton zeminden oluşan çatıya vardı. Perry tırabzana yaslanmış, Eter'e bakarken yaralı kolunu dizine koymuştu. Aria'yı görünce gülümseyip hızlı adımlarla yaklaştı.

Yanına gelince tebessümü kayboldu. "Ne oldu?"

"Cinder yok. Gitti. Üzgünüm, Perry."

Perry'nin yüzü gerildi, sonra bakışlarını kaçırıp omuz silkti. "Sorun değil. Onu tanımıyordum bile." Bir an sessiz kaldı. "Gittiğinden emin misin? Onu aradılar mı?"

"Evet. Bekçiler gittiğini görmüş."

Çatının kenarına yürüdüler. Perry kollarını tırabzana dayadı, ağaçlara bakarken dalıp gitti. Aria duvarın uzunluğunu inceledi, Delfi'nin etrafından genişçe kıvrılıyordu. Daha dün koşarak içeri girdiği kapıyı gördü ve de çevrede eşit aralıklarla yerleştirilmiş kuleleri. Yirmi metre kadar aşağıda kümesler ve bahçeler, avluda düzgün geometrik şekiller oluşturuyordu. Daha demin oradaydı. "Burada olduğumu sana kim söyledi?" diye sordu Perry. Yüzündeki hayal kırıklığı kaybolmuştu.

“Rose.” Aria gülümsedi. “Bana pek çok şey söyledi.”

Perry yüzünü ekşitti. “Öyle mi? Ne dedi? Yok, söyleme. Bilmek istemiyorum.”

“Gerçekten de istemezsin.”

“Ah... bu acımasızca. Şimdi yaptığın, yere düşmüşken bana tekme atmak.”

Aria güldü ve tekrar sessizliğe büründüler. Aralarındaki sessizlik güzel bir histi.

“Aria,” dedi Perry bir süre sonra. “Seninle Akıllıgöz’ün yapılmasını beklemek istiyorum ama Merkez’de kalamam. Uzun süre kalamam. Yerin o kadar dibinde olmak beni kıpır kıpır yapıyor.”

“Kıpır kıpır mı yapıyor?” Ölümcül bir yaratığa göre bazen Aria’ya son derece çocuksu gelen kelimeler kullanıyordu.

“Titrek gibi? Yani yerimde duramıyorum?”

Aria gülümsedi. “Ben burada seninle bekleyebilir miyim?”

“Evet,” dedi Perry sırtarak. “Ben de öyle olmasını umuyordum.” Bacaklarını ahşap tırabzanın altından sokup kenardan sallandırdı. Aria yanında bağdaş kurup oturdu.

“Burası Delfi’de en sevdiğim yer. Rüzgârı okumak için en iyi nokta burası.”

Aria gözlerini kapayıp esintiyi hissetti, Perry’nin anlatmak istediğini anlamaya çalıştı. Soğuk rüzgârda duman ve çam kokusu alıyordu. Kollarının derisi gerildi.

“Ayakların nasıl?”

“Hâlâ biraz acıyor ama çok daha iyi,” dedi Aria bu basit sorudan duygulanarak. Söz konusu Perry olduğunda bu, laf olsun diye söylenmiş bir şey değildi. O daima diğer insanlara göz kulak oluyordu. “Talon senin gibi bir amcası olduğu için şanslı,” dedi.

Perry başını salladı. "Hayır. Götürülmesi benim suçumdu. Ben sadece bunu düzeltmeye çalışıyorum. Başka şansım yok."

"Neden?"

"Biz bağlıyız. Aramızda ruh hallerimiz aracılığıyla hissettiğimiz bir bağ var. O ne hissederse ben de onu hissediyorum. Kokusunu almakla kalmıyorum. Onun için de durum aynı."

Aria biriyle böyle bir bağ kurmayı hayal bile edemiyordu. Roar ve Rose'un Bilicilerin kendi türleriyle kaldıkları hakkında söylediklerini hatırladı.

Perry öne eğilip kollarını tırabzanın üstünde kavuşturdu. "Ondan uzaktayken bir parçam eksik gibi."

"Onu bulacağız, Perry."

Perry çenesini tırabzana yasladı. "Sağ ol," dedi gözlerini aşağıdaki avludan ayırmadan.

Aria'nın bakışları onun koluna gitti. Perry alçısı yüzünden kollarını dirseklerinin üstüne kadar sıvamıştı. Belirgin bir damar, şişkin ön kol kasını süslüyordu. İşaretlerinden biri açılı kesiklerden oluşan bir şeritti. Diğeriyse dalgalar gibi akıcı çizgilerden yapılmıştı. Aria içinde onlara dokunma dürtüsü hissetti. Perry'nin profilini inceledi, burnunun ucundaki küçük kalkıklığı izledi, dudağının kenarındaki ince yara izini buldu. Belki de dokunmak istediği sadece kolu değildi.

Perry'nin başı aniden ona döndüğünde Aria *anladığını* fark etti. Yanakları alev aldı. Şimdi utancının da kokusunu alacaktı.

Aria kenara kayıp bacaklarını onun gibi çatının kenarından sarkıtıp aşağıda olan bitenlerle ilgileniyormuş gibi görünmeye çalıştı.

Avluda daha fazla hayat göstergesi vardı. İnsanlar farklı noktalarda hareket halindeydi. Bir adam ustaca balta darbeleriyle

yakacak odun kesiyordu. Bir köpek yukarıda, ulaşamadığı yerde bir şey tutan genç bir kıza havladı. Aria gördüklerine odaklansa da Perry'nin dikkatinin hâlâ üstünde olduğunu hissediyordu.

"Talon'ı bulduktan sonra ne yapacaksın?" diye sordu taktik değiştirerek.

Perry tekrar gevşeyerek tırabzana yaslandı. "Eve getireceğim, sonra da kendi kabilemi kuracağım."

"Nasıl?"

"Adamları kazanma meselesi. İstekli birini bulursun ya da seni takip etmeye zorlarsın. Sonra birini daha ve öyle gider. Bir toprak kapacak kadar büyük bir grup oluşturana kadar. Gerekirse savaşılr da."

"Nasıl zorlarsın?"

"Bir meydan okumayla. Kazanan ya kaybedenin hayatını alır ve bu şekilde sadakat elde eder ya da... tahmin edebileceğin gibi."

"Anlıyorum," dedi Aria. Sadakat. Müttefikler. Ölmek üzereyken edilen yeminler. Bunlar onun hayatında sıradan kavramlardı.

"Belki kuzeye giderim," diye devam etti Perry. "Kız kardeşimi bulup onu Horn'lara götürebiliyorum muyum, bir bakarım. Belki o huzursuzluğu çok geç olmadan düzeltebilirim. Durgun Mavi hakkında da ne öğrenebileceğimi görmek istiyorum."

Aria bunun Perry ve Roar'u nasıl etkileyeceğini merak etti. Birbirini seven iki insanı ayırmak ona adil gelmiyordu.

"Ya sen?" diye sordu Perry. "Annemi bulunca o sanal yerlere mi döneceksin? Diyarlara?"

Aria, Perry'nin Diyarlar demesini seviyordu. Yavaş ve derinden bir sesle. *Annemi bulunca* deyişini daha çok sevmişti. Sanki imkânı varmış gibi. Kaçınılmazmış gibi.

“Galiba şarkı söylemeye devam edeceğim. Bu annemin daima beni zorladığı bir şeydi. Hiç... hiç şarkı söylemek istemezdim. Şimdi içimde bu dürtü var. Şarkılar hikâyelerdir.” Gülümsedi. “Belki artık benim de anlatacak hikâyelerim vardır.”

“Bir süredir onu düşünüyorum.”

“Sesimi mi düşünüyorsun?”

“Evet.” Hem utangaç hem de öylesineymiş gibi görünmeyi beceren bir şekilde omuz silkti. “O ilk geceden beri.”

Aria gülünç derecede gurur dolu bir tebessümü dizginlemek zorunda kaldı. “O Tosca’dandı. Antik bir İtalyan operası.” Şarkı erkek bir tenor içindi. Aria seslendirdiğinde kendi ses aralığına girecek kadar tiz söylüyordu ama yine de o kayıp, yası özelliğini koruyordu. “Bir adamla ilgili; ölüme mahkûm edilmiş bir sanatçı ve sevdiği kadın hakkında söylüyor. Onu bir daha göreceğini düşünmüyor. Bu annemin en sevdiği arya.” Aria gülümsedi. “Benim dışımda.”

Perry bacaklarını toplayıp tırbzana yaslandı, yüzünde beklenti dolu bir tebessüm vardı.

Aria güldü. “Cidden mi? Burada mı?”

“Cidden.”

“Pekâlâ... Ayağa kalkmam lazım. Ayakta durursam daha iyi.”

“O halde ayakta dur.”

Perry onunla birlikte ayağa kalkıp kalçasını tırbzana yasladı. Tebessümü dikkat dağıtıcıydı, bu yüzden Aria bir süre Eter’e baktı; içindeki heyecan dalgalanırken soğuk havayı ciğerlerine çekti. Bunu özlemişti.

Sözler içinden akarcasına döküldü, doğrudan kalbiden çıkıyorlardı. Dram ve vahşi coşkuyla dolu sözler onu daha önce hep utandırırды çünkü kim kendini böyle ham duygulara kaptırırdı ki?

Şimdi o kaptırıyordu işte.

Sözlerin çatıdan havalanıp ağaçlara uçmasına izin verdi... Kendini aryada kaybedip onu uzaklara taşımasına da. Ancak şarkı söylerken bile aşağıdaki adamın odun kesmeyi bıraktığını ve köpeğin havlamayı kestiğini biliyordu. Ağaçlar bile şarkı söyleyişini duymak için hışırdamayı bırakmıştı. Bittiğinde gözlerinden yaşlar süzüldü. Annesinin de onu duyabilmiş olmasını istedi. Daha önce hiç bu kadar iyi söylememişti.

Aria bitirdiğinde Perry gözlerini kapadı. "Kokun gibi tatlı bir sesin var," dedi, sözleri derin ve sessizdi. "Menekşeler kadar tatlı."

Aria'nın kalbi göğsünde durmuş gibi oldu. Perry onun menekşeler gibi koktuğunu mu düşünüyordu? "Perry... sözleri öğrenmek ister misin?"

Perry'nin gözleri hemen açıldı. "Evet."

Aria sözleri düşünmek için bir an durdu, sonra da ona gözlerini kaçırmadan, her şeyi anlatmak için cesaretini toplamaya çalıştı.

"Yıldızlar nasıl da parlıyordu. Toprak ne de tatlı kokuyordu. Meyve bahçesinin kapısı gıcırdadı ve bir adım atıldı kumda. Giren oydu, bir çiçek gibi kokarak düştü kollarıma. Ah, tatlı öpücükler, uzun dokunuşlar. Yavaşça, titreyerek baktım güzelliğine. Gerçek aşk hayalim şimdi sonsuza dek kayboldu. Son saatim geldi ve ben öleceğim; umutsuzca, oysa hiç bu kadar sevmemiştim hayatı."

Bir güç ellerini bir araya getirmiş gibi birbirlerine uzandılar. Aria kenetlenen parmaklarına baktı, Perry'nin dokunuşunu tüm sıcaklığıyla hissetti. Sıcaklık ve nasırlar. Yumuşaklık ve sertlik beraber. Perry'nin ve dünyasının taşıdığı dehşet ve güzelliği özümsemişti. Son günlerin her anını. Hepsi sanki aldığı ilk nefesmiş gibi içine doldu. Hayatı hiç bu kadar sevmemişti.

ARIA

Perry'le Merkez'e döndüğünde geri sayım cihazında kırk yedi dakika kalmıştı. Roar, Marron'la kontrol masasındaydı. Onların sessizce konuştuğunu ve Perry'nin kanepenin arkasında volta attığını hayal meyal fark etti. Dikkatini ekrandaki sayıların dışında bir şeye veremiyordu.

Anne, diye yakardı içinden. Orada ol. Lütfen orada ol. Sana ihtiyacım var.

Perry ve benim sana ihtiyacımız var.

Sayaç sıfıra ulaştığında bir tantana bizi bekliyordu. Bir alarm ya da bir tür ses. Hiçbir şey olmadı. Çıt bile çıkmadı.

“Burada iki dosya var,” dedi Marron. “İkisi de doğrudan Akıllıgöze kaydedilmiş.”

Marron dosyaları duvardaki ekrana yansıttı. Birinde tarih ve zaman göstergesi vardı. Görüntüde yirmi üç dakikanın kaydedildiğini gösteriyordu. Diğer OTÜCÜ KUŞ olarak adlandırılmıştı.

Aria, Perry'nin kanepede yanına oturduğunu ya da elini tuttuğunu fark etmedi. Nasıl fark etmediğini bilmiyordu. Şimdi fark edince sanki kanepeden kayıp düşmesini engelleyen tek şey oymuş gibi hissetti.

Lumina'yla iletişime geçmeye çalışmadan önce dosyalara bakmaya karar verdiler. Aria önce kaydı görmek istedi. İkisinin de ihtiyacı olan bu dosyaydı; Talon için takas edecekleri. Aria'nın adını temize çıkaracak kanıt. Sonra kendini yangına ve Soren'a hazırladı. Paisley'nin ölürken çıkardığı seslere. Bunun da kayıtlarda olmasını istediğine inanamıyordu.

Ekranada yanmakta olan bir orman belirdi. Paisley'nin panikleyen sesi odaya doldu. Aria'nın gözleriyle gördüğü görüntüler ekranada oynuyordu. Ayaklarını göremeyişi. Paisley'nin onun elini tutan eli. Yangın, duman ve ağaçların ürpertici görüntüleri. Soren'in Paisley'nin bacağına yakaladığı ana geldiğinde yanında oturan Perry konuştu. "Hepsini izlemek zorunda değilsin."

Aria ona gözlerini kırpıştırarak baktı, transtan çıkmış gibiydi. Hâlâ altı dakika vardı ama kaydın nasıl bittiğini biliyordu. "Bu kadar yeterli."

Ekran karardı ve sessizleşti. Kayıt ellerindeydi. Aria bir zafer kazanmış gibi hissetmeliydi ama daha çok ağlamaklıydı. Paisley'nin sesinin yankısını hâlâ duyabiliyordu.

"Diğer dosyayı görmem lazım," dedi.

Marron, "ÖTÜCÜ KUŞ" dosyasını seçti. Lumina'nın yüzü duvardaki ekranın büyük kısmını kapladı. Omuzları odanın bir ucundan ötekine kadar uzanıyordu. Marron görüntüyü yarıya indirdi ama hâlâ insan boyutlarından büyüktü.

Kendi sesinin, "Bu annem," dediğini duydu.

Lumina kameraya gülümsedi. Hızlı, gergin bir tebessüm. Koyu saçı her zamanki gibi arkadan toplanmıştı. Arkasında etiketli kutularla dolu raflar vardı. Bir tür depodaydı.

“Bir kamerayla konuşup senmişsin gibi davranmak tuhaf. Ama sen olduğunu biliyorum, Aria. Bunu izleyip dinleyeceğini biliyorum.”

Sesi yüksekti, odanın her yerini kapladı. Lumina uzanıp doktor önlüğünün yakasını düzeltti.

“Burada bir sorunumuz var. Neşe bir Eter fırtınasında ciddi ölçüde hasar aldı. Konsüller Koza'nın yüzde kırkının etkilendiğini tahmin ediyor ama jeneratörler çalışmıyor ve bu oran geçen her saatle artıyor gibi. MYK yardım sözü verdi. Onları bekliyoruz. Biz umudumuzu kesmedik. Sen de kesmemelisin, Aria. Sana olduğu zaman haber vermek istedim ama MYK diğer Kozalarla bağlantımızı kesti. Panik yaratmak istemiyorlar. Ama ben sana bu mesajı iletmenin bir yolunu umarım bulmuşumdur. Endişelendiğinden eminim.”

Aria'nın kalbi atmayı bırakmıştı. Lumina arkasına yaslandı. Elleri ekranın dışında kalmıştı ama Aria kucığında durduklarından emindi.

“Sana bir şey daha söylemem gerek, Aria. Uzun zamandır öğrenmek istediğin bir şey. İşim.” Kameraya anlık bir tebessümle baktı. “Bunu duyduğuna sevinmişsindir. Konuya Diyarlarla başlamalıyım. MYK onları Birlik zamanında Kozaların içinde yaşamaya mahkûm olduğumuzda bize mekân illüzyonu sağlamak için yarattı. Yalnızca geride bıraktığımız dünyanın kopyaları olmaları gerekiyordu fakat bildiğin gibi olasılıklar çok çekici geldi. Biz de kendimize uçma gücü kazandırdık. Tek bir düşünceyle karlı bir dağdan bir sahile yolculuk etme yeteneğini. Hem gerekmediği sürece neden acı çekecektik ki? İncinme olasılığı yoksa neden gerçek korkunun

ağırlığını hissedecektik ki? İyi farz ettiklerimizi artırıp kötülerini çıkardık. Senin bildiğin Diyarlar böyle işte. *Gerçeklikten daha iyi*, aynen söylendiği gibi.”

Lumina bir süre kameraya baktı. Sonra uzanıp kameranın göremediği bir noktada bir şeye bastı. Sol omzunun üstündeki köşede renkli bir insan beyni taraması belirdi.

“Ortadaki mavi renkli bölge beynin en yaşlı bölümüdür, Aria. Adı limbik sistem. En temel eylemlerimizi kontrol ediyor. Çiftleşme dürtümüzü. Stresi ve korkuyu algılama şeklimiz ve verdiğimiz tepkileri. Hızlı karar verebilme yeteneğimizi. Biz buna içgüdüsel tepki diyoruz ama aslında bu refleksler buradan geliyor. Kısacası bu bizim hayvani zihnimiz. Diyarlarda nesiller boyu beynimizin bu kısmının yararı büyük ölçüde azaldı. Uzun süre kullanılmayan bir şeye ne olur sence?”

Aria hıçkırdı çünkü annesi böyleydi işte. Ona öğretme tarzı hep böyle olmuştu; soru sorarak. Kendi cevaplarını bulmasını sağlayarak.

“Kaybolur,” dedi Aria.

Lumina onu duymuş gibi başını salladı. “Bozuktur. İçgüdülerimiz güvenmek zorunda kaldığımızda, bu, felaketle sonuçlanabilir. Zevk ve acı birbirine karışır. Korku, heyecan vermeye başlayabilir. Stresten kaçınmak yerine arayıp ondan zevk alır hale geliriz. Hayat verme arzusu, can alma arzusuna dönüşür. Sonuç mantığın ve bilişselliğin çöküşüdür. Kısaca psikotik krizle son bulur.”

Lumina duraksadı. “Hayatımı bu rahatsızlığı incelemeye adadım; Dejeneratif Limbik Sendromu. Yirmi yıl önce bu konuda çalışmaya başladığımda DLS vakaları az rastlanan, hafif durumlardı. Kimse gerçek bir tehdit oluşturacaklarını düşünmemişti. Ancak son üç yılda Eter fırtınaları korkutucu ölçüde arttı. Kozalarımıza zarar

verip Diyarlarla bağlantımızı kesiyorlar. Jeneratörler çalışmıyor. Yedekler çalışmıyor... Kontrol altına alamadığımız zor durumlarda kalıyoruz. Kozalar bütünüyle DLS yaşıyor. Herhalde bu sendromu yaşayan, tutsak kalmış altı bin kişinin yarattığı kargaşayı hayal edebilirsin, Aria. Şu anda etrafımda da görüyorum.”

Bir an kameradan başka bir tarafa bakıp yüzünü sakladı.

“Şimdi söyleyeceklerim için benden nefret edeceksin ama seni bir daha görüp göremeyeceğimi bilmiyorum. Bu bilgiyi senden daha fazla saklayamam. İşim genetik çözümler bulmak için Yabancılar hakkında araştırma yapmamı gerektirdi. Onlar stres ve korku karşısında bizim verdiğimiz tehlikeli tepkileri vermiyor. Aslında gördüğüm, tam tersi bir tepki. MYK onları tesisimize getirmemizi sağlıyor. Babanla da böyle tanıştım. Şimdi Yabancı çocuklarla çalışıyorum. Olanlardan sonra benim için daha kolay.”

Aria’nın kalbi sıkıştı, sıkıştı, ezildi, acısı dayanılmazdı.

Bunu gerçekten yaşıyor olamazdı.

O bir Yabancı olamazdı.

Bu doğru olamazdı.

Lumina uzanıp söylediklerine inanamıyor gibi parmaklarını dudaklarına götürdü. Sonra yeniden ellerini indirdi. Tekrar konuştuğunda sesi aceleci ve duygu yüklüydü.

“Ben asla seni hiçbir şekilde aşağı görmedim. En çok Yabancı olan yarını seviyorum. O senin azmin. Araştırmam ve Diyarlar hakkındaki merakın. İçindeki ateşin bu yanından kaynaklandığını biliyorum. Yüzlerce sorun olduğundan eminim. Seninle paylaşmayışım senin güvenliğin içindi.” Duraksayıp kameraya gözleri yaşlı bir tebessümle baktı. “Hem zaten cevapları kendin bulman her zaman daha iyi değil mi?”

Lumina öne eğilip kaydı kapamaya hazırlandı. Yüzündeki acılı ifade ekranı kapladı. Duraksayıp arkaya yaslandı, küçük omuzları gergin bir şekilde sallanıyor, minyon bedeni sarsılıyordu; sanki kendini durduramıyormuş gibiydi. Onu bu şekilde gören Aria'nın gözleri yaşlarla doldu.

“Bana bir iyilik yapar mısın, Ötücü Kuş? Benim için o arayı söyler misin? Öyle güzel söylüyorsun ki. Nerede olursam olayım duyacağımı biliyorum. Hoşça kal, Aria. Seni seviyorum.”

Ekran karardı.

Aria uzuvlarını hissedemiyordu.

Kalbi yoktu.

Düşünceleri yoktu.

Perry önünde öfke ve acıyla parlayan gözlerle belirdi. Ne olmuştu şimdi? Lumina demin ne demişti? Yabancı çocuklar üzerinde mi çalışıyordu?

Talon gibi mi?

Perry küçük sehpayı kaldırıp güllerle dolu vazoyu baş aşağı etti. Boğuk bir haykırıyla masayı duvardaki ekrana fırlattı. Vazo, Aria'nın ayağının dibinde, boş bir takırtıyla kırılan ilk şeydi. Sonrasında ekran berbat bir cam patlamasıyla parçalandı.

Perry gittikten uzun bir süre sonra bile kırık parçaları hâlâ yere yağıyordu.

Aria annesinin mesajım üst kattaki oturma odasında üç kez daha izledi. Marron onunla kalmış, dizini sıvazlayıp usulca teselli verici sesler çıkarıyordu.

Aria elinde buruşan mendiline baktı. Kalbi sanki parçalanıyormuş gibi acıyordu. Acısı da gitgide daha kötüleşiyordu.

“Çiftlik 6’da oldu,” dedi Marron’a. “Bu şey. DLS.” Aria, Soren’in yangına bakarken büyüyen, donuk gözlerini hatırladı. Bane ve Echo’nun ne kadar dikkatle baktığını. Paisley’nin bile ağaçların üstüne düşebileceğinden korktuğunu. “Tek fark, o gece bilerek kapamış olmamız.”

Aria gözlerini kapayıp Çiftlik 6’daki kaosu büyük çapta hayal etmemeye çalıştı. Annesinin olduğu yerde tüm Koza’yı kaplayan bir isyan. Binlerce Soren’in yangın çıkarıp Akıllıgözleri koparması. Lumina’nın Eter ve DLS’nin arasında kalmışken ne kadar şansı olabiliirdi ki?

Marron’ın gözleri şefkatle dolmuştu. Bugün yorulmuş gibi görünüyordu; saçları dağınık, gömleği Aria’ya sarılıp ağlamasına izin verdiğinden beri kırıışık ve ıslaktı. “Annen bu durumdan haberdardı. Sana bu mesajı gönderdi. Böyle bir şey için hazırlanmış olmalı.”

“Haklısın. Hazırlanmıştır. O daima hazırlıklıdır.”

“Aria, Akıllıgöz’ü şimdi deneyebiliriz. Hazırsan seni Diyarlara götürmeyi deneyebiliriz. Ona ulaşabiliriz.”

Aria hemen Marron’a bakıp başını salladı, gözleri tekrar doldu. Annesini görmek istiyordu. Yaşadığını bilmek istiyordu ama ne diyecekti? Lumina ondan öyle çok şey saklamıştı ki... Aria’nın kendini tanımasına bile engel olmuştu.

O kısmen bir Yabancı’ydı.

Kısmen.

Böyle hissediyordu. Sanki yarısı yok olmuştu.

Marron ona Akıllıgöz’ü getirdi. Aria tuttuğunda elleri titriyordu. “Ya hiçbir şey çıkmazsa? Ya ona ulaşamazsam?”

“Burada istediğin kadar kalabilirsin.”

Marron öyle hızlı, öyle istekli konuşmuştu ki. Aria onun yuvarlak, kibar yüzüne baktı. “Teşekkür ederim.” Aklına gelen sonraki soruyu sormadı.

Ya Talon’ı alan annemse?

Bilmesi gerekiyordu. Aria, Akıllıgözü sol gözünün üstüne geçirdi. Alet, derisine rahatsız edici şekilde yapıştı. Akıllıgözündeki iki dosyayı gördü. Soren’in kaydı. Annesinin mesajı.

Marron her şeyi kucağındaki kumandadan takip ederken Aria, Diyarları görmek için zihinsel komutlarını vermeye başladı.

Akıllıgözünün ekranında DİYARLARA HOŞ GELDİNİZ! yazısı belirdi, ardından da GERÇEKLİKTE DAHA İYİ!

Biraz sonra başka bir mesaj belirdi.

GİRİŞ REDDEDİLDİ

Aria hemen Göz’ü çıkardı, o sözleri görmek istemiyordu. “Marron, başarısız olduk. Ben eve gidemeyeceğim. Perry, Talon’ı geri alamayacak.”

Marron elini sıktı. “Henüz yolun sonuna gelmedik. Senin için işe yaramadı ama aklımda başka bir şey var.”

PEREGRINE

Perry çatıya çıktığında Croven'lar bağıyordu. Perry sağlam eliyle tırabzana tutunup çam ormanına bakarak zillerinin uzak yankılarını dinledi. Bacakları koşma ihtiyacıyla kasıldı; kaçma ihtiyacıyla. Şimdi bile, gökle arasında bir şey yokken kendini kapana kısıtılmış hissediyordu.

Bu doğru olamazdı. Talon'un kaçırılması yüzünden kendini suçlamıştı. Akıllıgöz'ü almıştı ve İkametçiler peşinden gelmişti. Şimdi merak ediyordu... İkametçilerin Talon'ı bir deney için kaçırması mümkün müydü? Aria'nın annesinin ellerinde acı mı çekiyordu? Masum çocukları çalan bir kadının elinde.

Sadağından bir ok alıp Croven'lara fırlattı, uzakta olmalarını umursamıyordu. Onları görememesini. Küfrederek peşisıra oklar attı, duvarın ve ağaç tepelerinin üstünden yükselmelerine izin verdi. Sonra asansör kutusuna yığılır gibi yaslanarak zonklayan başını ellerinin arasına aldı.

Gecenin kalanında Eter'e bakıp Talon'ı, Cinder'ı, Roar'u ve Liv'i düşündü. Her şeyin aramak ve *kaybetmekle* ilgili olduğunu. Hiçbir şeyin olması gerektiği gibi çözülmediğini. Şafakta, gün ışığı Eter'le buluşmaya geldiğinde tek düşünebildiği, Aria'nın dünyası tepetaklak olurkenki yüzüydü. Kendisi gibi olduğunu öğrenmek Aria'yı yıkmıştı. Perry kokusunu almıştı. Ruh hali Perry'ye çarpmıştı, ateş ve buz gibi, burnuna dolmuştu. Doğrudan midesine inmişti.

Roar çatıya geldiğinde en fazla bir saat uyumuş olmalıydı. Bir İşitici'nin kedi dengesiyle tırazana tünedi, arkasındaki devasa uçurum tehlikesi karşısında en ufak korku bile göstermiyordu. Kollarını kavuşturdu, gözlerinde soğuk bir ifade vardı.

"Annesinin ne iş yaptığını bilmiyordu, Perry. Onu gördün. En az senin kadar afalladı."

Perry doğrulup yorgun gözlerini ovuşturdu. Betonda uyumaktan kasları gerilmişti ve ağrıyordu. "Ne istiyorsun, Roar?" diye sordu.

"Bir mesaj iletiyorum. Aria, Talon'ı görmek istersen aşağıya inmeni söyledi."

O ve Roar içeri girdiğinde Aria ve Marron oturma odasındaydı.

Aria onu görünce kanepeden kalktı. Gözlerinin altında mor gölgeler vardı. Perry elinde olmadan derin bir nefes alıp odada Aria'nın ruh halini aradı. Buldu. Aria'nın hissettiği acıyı. Derin, ham bir şeydi. Bir Yabancı olduğu için öfke ve utanç duyuyordu. Bir Vahşi olduğu için, Perry gibi.

"Bu artık çalışıyor," dedi Akıllıgözünü uzatıp. "Denedim ama Diyarlara giremedim. İmzam işe yaramadı. Beni engellemişler."

Perry'nin dizleri az daha çözülüyordu. Bu kadardı. Talon'ı bulma şansı bitmişti. O halde neden onu aşağıya çağırmışlardı?

Şaşkınlıkla Roar'a dönünce onun gülümsememek için kendini tuttuğunu gördü.

"Ben giremem," dedi Aria, "ama belki sen girebilirsin, Perry."

"Ben mi?"

"Ever. Sadece beni engellediler. Göz hâlâ çalışıyor. Ben giremiyorum. Ama sen girebilirsin."

Marron başını salladı. "Alet imzayı iki şekilde okuyabiliyor. DNA ve beyin yapısını tanıyarak. Aria'nın imzası anında reddedildi. Ama seninle bir tür parazit, tanımlama sürecinde biraz gürültü yapmayı deneyebilirim... Gece boyunca bazı testler yaptık. Sen izinsiz kullanıcı olarak tanımlanana kadar biraz zaman kazanabiliriz. İşe yarayabilir."

Perry işin mantığını anlamamıştı. Tek duyduğu son kısımdı; işe yarayabileceği.

"Annemin dosyasında araştırmasının güvenlik kodları vardı," dedi Aria. "Talon oradaysa onu bulabiliriz."

Perry yutkundu. "Talon'ı bulabilir miyim?"

"Deneyebiliriz."

"Ne zaman?"

Marron kaşlarını kaldırdı. "Şimdi."

Perry asansöre yöneldi, aniden bacaklarına hiç ağırlık yüklenmemiş gibiydi ancak Marron elini kaldırdı. "Bekle, Peregrine. Burada yapsak daha iyi."

Perry donup kaldı. Alt kata yaptıklarını unutmuştu. Utanarak kendini Marron'ın gözlerine bakmaya zorladı. "Tamir edemem. Ama ödemenin bir yöntemini bulacağım."

Marron uzun bir süre cevap vermedi. Sonra başını salladı. "Gerek yok, Peregrine. Bir gün bana iyilik borcun olmasına sevineceğim."

Perry başını sallayarak anlaşılmayı kabul ettikten sonra arka duvardaki vitrinlerden birine yöneldi. Kendini toparlamaya çalışırken gri bir sahile demir atmış bir tekne resmini inceliyormuş gibi yaptı. Son zamanlarda biraz fazla söz vermeye başlamıştı. *Talon'ı bulacağım. Aria'yı eve götüreceğim.* Marron'ın kapısına bir kabile yamyam getirmek ve sonra da değerli bir aleti kırmaktan başka ne yapmıştı peki? Marron ona nasıl güvenebilirdi?

Arkasında Aria ve Marron, anladığından bile emin olmadığı bir şeye girmesinin oluşturacağı sorunlardan bahsediyordu. Perry terlemeye başlamıştı. Teri omurgasından aşağı kayıp kaburgalarının üstünden süzülüyordu.

"İyi misin, Perry?" diye sordu Roar.

"Elim acıyor," dedi Perry kolunu kaldırıp. Tamamen yalan sayılmazdı. Hepsi ona, sonra da kirli alçıya unutmuşçasına baktılar. Perry onları suçlayamazdı. Bu kadar çok acımasaydı herhalde kendisi de unutturdu.

Birkaç dakika sonra Rose gelip Aria'yı kenara çekerek onunla sessizce konuştu. Sonra da Aria'ya metal bir kutu verip gitti.

Aria kanepelerden birinde Perry'nin yanına oturdu. Perry onun, sağ elindeki alçıyı parmakları hafifçe titreyerek kesişimini izledi. Ruh halini içine çekti. Aria da en az onun kadar Diyarlarda bulacaklarından korkuyordu. Perry Roar'un haklı olduğunu biliyordu. Aria'nın bir şeyden haberi yoktu. Ne kendiyle ilgili gerçekten ne de annesinin işinden.

Perry odasında söylediklerini hatırladı.

Onları beraber özleyebiliriz.

Aria haklıydı. Onunlayken daha kolaydı. Perry sağ elini onunkinin üstüne koydu.

“Sen iyi misin?” diye fısıldadı. Bilmek istediği bu değildi. Aria tabii ki iyi değildi. Perry’nin bilmek istediği hâlâ *beraber* olmalarının onun için önemli olup olmadığıydı. Çünkü kafası karışık, üzgün ve öfkeli de olsa kendisi için hâlâ önemliydi. Aria ona bakıp başını salladı ve Perry onunla aynı şeyi düşündüğünü anladı. Ne olursa olsun beraber savaşıacaklardı.

Perry’nin eli artık normal bir ele daha çok benziyordu. Şişkinlik inmiş, su kabarcıkları düzleşmişti. Onu en çok endişelendiren kırışık ve koyu renkli görünen bölümlerdi ama parmaklarını hareket ettirebiliyordu ve tek umduğu da buydu. Aria’nın, yanık tenine sürdüğü jelin sert kokusunu alınca hapşırды ve sonra parmak boğumlarına derinlemesine inen soğuk yanma hissiyle daha da terledi. Tuhaf bir şeydi, ipek bir kanepede oturup olduğu yerde terlemesi. Hoşuna giden bir şey değildi.

Aria elini yeniden yumuşak bir bandajla sararken Marron geldi. Tam Akıllıgöz’ü Perry’ye takacaktı ki Aria’ya uzattı. “Belki sen takabilirsin.”

Önce Rose. Şimdi Marron. Perry artık bunun herkes tarafından bilindiğini inkâr edemezdi. Aria ona giden en güvenli yoldu. Hangi hareketinin bu mesajı bu kadar güçlü şekilde verdiğini merak etti. Bir ömür boyu başkalarının duygularının kokladıktan sonra kendi duygularını saklamakta nasıl bu kadar başarısız olduğunu da.

Aria aleti aldı. “Önce biyoteknolojik kısmı halledeceğiz... sadece aleti takacağız. Basınç hissedeceksin, sanki tenini emiyormuş gibi. Ama sonra bırakacak ve içindeki zar yumuşayacak. Böylelikle yeniden göz kırpa bileceksin.”

Perry gergin bir tavırla başını salladı. “Tamam. Basınç. O kadar da kötü olamaz.”

Olabilir miydi?

Perry, Aria şeffaf parçayı sol gözüne takarken nefesini tuttu, gözlerini kırpmamaya çalışırken parmakları kanepenin yumuşak kolunu kavramıştı.

“Gözlerini kapayabilirsin. Daha kolay olabilir,” dedi Aria. Perry dediğini yaptı ve kendisine bayılmak üzere olduğunu işaret eden, parıldayan yıldızlar gördü.

“Peregrine.” Aria elini onun koluna koydu. “Her şey yolunda.”

Perry onun serin dokunuşuna odaklandı. Narin, açık renkli parmaklarını düşündü. Basıncı hissettiğinde dişlerinin arasından bir nefes aldı. Önce dayanılır gibiydi, sonra uçup gideceğinden korktuğu noktaya kadar gitgide güçlendi. Acının kıyısında aniden kaybolan basınç Perry’yi soluk soluğa bıraktı.

Perry gözlerini açıp birkaç kez kırptırdı. Bu, tek ayakkabıyla yürümek gibiydi. Bir yanda his ve hareket. Diğerinde ağır bir koruma hissi. Mercekten rahatlıkla görebiliyordu ama bazı değişiklikler fark etti. Renkler çok parlaktı. Her şeyin derinliği yanlıs gibiydi. Başını sallayıp yüzüne eklenen ağırlıkla dişlerini sıktı. “Şimdi ne olacak?”

“Bir dakika, bir dakika.” Marron kumandayla oynarken Roar omzunun üstünden onu izliyordu.

“Önce ormanlı bir Diyar’a gidelim,” dedi Aria. “Orada başkası olmaz ve sana uyum sağlaman için birkaç saniye verir. MYK’nin Araştırma Diyarlarındayken dikkat çekmene izin veremeyiz, üstelik hızlı davranmamız lazım. Sen bölünmeye alışırken Marron, Neşe bağlantısının tekrar kurulup kurulmadığını kontrol edecek. Senin için tüm yönlendirmeyi o yapacak. Gördüğün her şeyi biz de duvardaki ekranda göreceğiz.”

Perry’nin aklında on farklı soru belirdi. Aria ona gülümseyip, “Yakışıklı görünüyorsun,” dediğinde hepsini unuttu.

“Ne?” Şimdi böyle bir konu hakkında düşünemezdi ki.

“Hazır mısın, Peregrine?” dedi Marron.

“Evet,” diye cevap verdi, gerçi bedeni “hayır” diyordu.

Sıcak bir yanma hissi omurgasından yukarı yükselip kafatasından geçerek burnunun gerisinde bir patlamayla son buldu. Sağ gözünden oturma odasını görüyordu. Aria ona endişeyle bakıyordu. Roar onun omzunun üstünden eğilmiş, kanepenin arkasını tutuyordu. Marron, “Yavaş ol, Peregrine,” deyip duruyordu. Sol gözünde ağaçlık, yemyeşil bir orman belirdi. Çam kokusu burun deliklerini derinden yaktı. Görüntüler bulanıklaşıp gözlerinin önünde belirip kayboldu. Perry bir o tarafa, bir bu tarafa baktı ama hiçbir şeyi netleştiremiyordu. Baş dönmesi şiddetli ve aniydi.

Aria elini sıktı. “Sakin ol, Perry.”

“Neler oluyor? Neyi yanlış yapıyorum?”

“Hiçbir şeyi. Sadece rahatlamaya çalış.”

Gözlerinin önündeki görüntüler titredi. Ağaçlar. Aria’nın elini tutan eli. Sallanan çam dalları. Roar’un, önünde durmak için kanepenin üstünden atlayışı. Hiçbir şey sabit değildi. Her şey hareket halindeydi.

“Şu şeyi çıkarın. Çıkarın!”

Akıllıgöz’ü çekiştirirken sağlam elini kullanmayı unuttu. Çıkarıyordu. Yanmış elinin arkası acıyla kaplandı ancak bu, kafatasının derinlerine saplanan bıçaklara kıyasla bir hiçti. Ağzına sıcak tükürük doldu. Ayağa fırlayıp banyoya koştu. Ya da öyle yaptığını sandı çünkü duvarlara çarpmamaya çalışırken ağaçlardan da sakınmaya çalışıyordu, pek de başarılı sayılmazdı. Sert bir şeye tosladı. Roar onu geriye düşerken yakaladı. Birlikte banyoya daldılar, Roar onu dik tutuyordu çünkü Perry artık kendi dengesine güvenmiyordu.

Ellerinin altındaki soğuğu hissetti. Porselen. Artık ağaç yoktu.

“Ben hallederim.”

Artık tuvalette yalnızdı ve uzun bir süre de öyle kaldı.

Bittiğinde gömleğini çıkarıp başına sardı. Terden ağır ve nemliydi. Hâlâ başı dönüyor ve midesi bulanıyordu, sanki en ağır şekilde deniz tuttuktan sonra kendine geliyor gibiydi. Diyarlarda ne kadar kalabilmişti? Üç saniye mi? Dört mü? Talon’ı nasıl bulacaktı?

Aria yanına oturdu. Perry ortaya çıkacak cesareti kendinde bulamıyordu. Önünde bir bardak su belirdi.

“Ben de sizin dünyanıza ilk geldiğimde böyle hissetmişim.”

“Sağ ol,” dedi Perry ve suyu bitirdi.

“İyi misin?”

Değildi. Perry, Aria’nın elini alıp yüzünü avcuna yaslayarak yanağını dinlendirdi. Aria’nın menekşe kokusunu içine çekerek ondan güç aldı. Kaslarındaki titremeyi dindirmesine izin verdi. Aria’nın başparmağı çenesinde ileri geri gidip kirli sakalında hafif bir sürtünme sesi yarattı. Bunun tehlikeli bir yam vardı; Aria’nın kokusunun onun üzerindeki gücünün. Ama bunu düşünemezdi. Şimdi ihtiyacı olan buydu.

“Diyarları sevdin mi?” diye sordu Roar.

Perry gömleğinin altından baktı. Roar banyonun kapısında durmuştu, koridordaki Marron’ı da görebiliyordu.

“Pek değil. Tekrar denesiniz?” dedi Perry, gerçi bunu becerebileceğinden emin değildi.

Oturma odasına döndüğünde ışıklar kısılmıştı. Biri de vantilatör getirmişti. Çabaları onu utandırır da gerginliğini yatıştırmaya yardımcı olduklarını fark etti. Perry hissettiklerini anlatmaya çalıştı.

“Burayı unutmaya çalışmalısın,” dedi Aria. “Bu fiziksel mekânı. Dikkatini Akıllıgöz’e çevirirsen normal hissetmeye başlarsın.”

Aria ve Marron ona tembihte bulunurken Perry duydukları mantıklıymış gibi başını salladı. Rahatla. Bunu dene. Ya da belki şunu.

Sonra Roar konuştu: “Perry, bir okun üstünden bakıyormuşsun gibi düşün.”

Bunu yapabiliirdi. Ok atmanın ne duruşuyla, ne yayıyla ne de kollarıyla ilgisi vardı. Bu şeylerin hiçbirini on yıldır düşünmemişti. Yalnızca hedefini düşünürdü.

Yeniden ormanı getirdiler. Görüntüler önceki gibi dikkati uğruna birbiriyle savaştı ama Perry yanından hızla geçen bir ağacın kabuğuna nişan aldığı hayal etti. Ağaçlar etrafında netleşti, ani, şok edici bir durgunluk kazandı. Bir şekilde diğerleri durumu anlamış olmalıydı çünkü Marron’ın, “*Evet,*” dediğini duydu.

Ağaçlara odaklandıkça daha da sabitleştiklerini hissetti. Perry’nin bedeni hafif bir esintiyle serinledi ama kaynağı vantilatör değildi. Bu esinti çam kokusu taşıyordu. Çam kozalağı, gerçi tek gördüğü alaçamdı. Taze bitki özü kokusu alıyordu, sadece ağaçların nefesini değil. Havada ne insan ne de hayvan kokusu vardı.

“Aynı ama farklı, değil mi?”

Perry dönüp Aria’yı ormanda aradı. “Sesin sanki kafamın içindeymiş gibi geliyor.”

“Dışarıda, yanımdayım. Yürümeye çalış, Perry. Birkaç saniye daha dur.”

Perry yürümek için düşünmenin yettiğini keşfetti. Kendi bedenindeymiş gibi değildi. Hâlâ başı dönüyordu ve emin değildi ama hareket halindeydi, art arda adım atıyordu. Şimdi ormandaydı.

Kendini evindeymiş gibi hissetmesi gerekirdi ama bedeni Marron'ın evine geldiğinden beri yaşadığı duyguya tutunmaya devam etti. Her fırsatta içini içine sığdırmayan duyguydu bu.

Sonra bir şey hatırlayıp hemen çömeldi. Sağlam eliyle kuru çam iğnelerini itip bir avuç toprak aldı. Koyu renkliydi, gevşekti ve iyi durumdaydı. Çam ormanlarında genellikle gördüğü sert topraktan değildi. Perry elini salladı, toprağın parmaklarından süzülüp dökülmesine izin verdi, ta ki avucunda birkaç taş kalana kadar.

“Görüyor musun?” diye sordu Aria.

Görüyordu. “Bizim taşlarımız daha güzel.”

ARIA

Aria duvardaki ekranda, Perry'nin gözlerinden, ayağa kalkıp gerçekmiş gibi avuçlarındaki toprağı silkeleyişini izledi.

Aria, Marron'la göz göze geldi. Marron başını iki yana sallayıp Neşe'yle bağlantı kuramadığını belli etti. Aria, Lumina'yı bugün bulamayacaktı. Buna hazırdı. Aria hayal kırıklığının darbesini bastırdı. Talon'ı bulmaları gerekiyordu.

"Seni Araştırma Diyarlarına götüreceğiz, Perry. Başka bir Diyar'a atlamak biraz tuhaftır... Sakin kalmaya çalış."

Bir simgenin üstünde kırmızı harflerle DLS 16 belirdi, ormanın önünde beklemede duruyordu. O ve Marron geceyi annesinin dosyalarına girip her şeyi düzenleyerek geçirmişti. Perry'nin okuyamadığını biliyordu, bu yüzden Marron, Perry'nin yerini kumandayla kontrol ediyordu. Perry başını çevirince simge de hareketini takip etti.

"Haydi, gidiyoruz Peregrine," dedi Marron.

Ekrandaki görüntü düzenli bir ofise dönüştüğünde Perry, Aria'nın yanında küfretti. Düzenli orantıları ve kare minderleri olan küçük kırmızı bir kanepenin masanın karşısındaydı. Alçak bir sehpanın üstünde büyük bir eğrelti otu duruyordu. Ofisin bir yanındaki cam kapı, şimşir çitli ve ortasında çeşme olan bir avluya açılıyordu. Öteki yanında, duvarda, aralarında eşit mesafe bırakılmış dört kapı vardı: Laboratuvar, Konferans, Araştırma, Denekler.

Aria'nın başı döndü. Daha önce annesinin ofisini hiç görmemişti. Bakışları masanın arkasındaki boş sandalyeye takıldı. Lumina o sandalyede kaç saat geçirmişti?

"Perry, dördüncü kapıdan geç," dedi ona. "Sağdaki. Denekler yazan."

Perry kapıdan geçip iki tarafında daha fazla kapının dizili olduğu uzun bir koridorun sonuna geldi. En yakındaki kapıya koştu.

"Amber." Aria küçük ekrandaki ismi okudu. Perry bir sonrakine geçti. "Brin." Sonrakine. "Clara."

Perry hareket etmedi. Üstünde CLARA yazan kapının önünde durdu. Aria ne olduğunu anlayamıyordu. Perry'nin gözlerinden bakıyordu. Yüzünü Diyarlarda göremiyordu. Yanındayken sakın görünüyordu ama Aria öyle olmadığını biliyordu. "Ne oluyor?" diye sordu.

Yanında duran Roar küfretti. "O bizden biri. Geçen yıl Tide'ların arasından kaybolan bir kız."

Marron, Aria'ya aceleci bir tavırla baktı. "Aria, yola devam etmesi gerek. Az zamanımız var."

Perry şimdi koşuyordu, Jasper'ı geçti. Rain'i geçti. Talon'a geldi. Kapıdan içeri daldı. Odanın duvarları yükseklerde süzülen doğanlar, dönüp duran mavi gökler ve denizdeki balıkçı teknelerin hareketli

resimleriyle kaplıydı. Ortada rahat görünen, içi doldurulmuş iki koltuk vardı. İkisi de boştu.

“O nerede?” diye sordu Perry çaresizce. “Aria, neyi yanlış yaptım?”

“Emin değilim.” Kapıyı açmanın çocukları o Diyar’a çağıracağını sanıyordu ama emin değildi. Bunların hepsi onun için yeniydi.

Haklıydı. Talon tam o anda bölünerek koltuklardan birinde belirdi. Gözleri açıldı ve odanın öteki tarafına, Perry’den uzağa fırladı.

“Kimsin sen?” dedi. Böyle küçük bir çocuk için otoriter bir sesi vardı. Ateş ve cüret dolu bir ses. Uzun, ince bir çocuktü. Yeşil gözleri Perry’ninkilerden daha derindi ve aynı şekilde birbirine dolanmış koyu kahverengi saç tutamları vardı. Göz alıcı bir çocuktü.

“Talon, benim.”

Talon onu şüpheyle süzdü. “Nereden bileceğim?”

“Talon... Aria, neden beni tanımıyor?”

Aria bir cevap aradı. Burası Diyarlardı. Asla bir şeye güven olmazdı. Başka bir şeye dönüşmek çok kolaydı; başka birine. Talon bunu çoktan öğrenmişti. “Ona bir şey söyle,” dedi ama çok geçti.

Perry çıldırmıştı, küfrediyordu. Kapıya döndü. “Onu buradan nasıl çıkaracağım?”

“Çıkaramazsın. Sen onunla sadece Diyarlarda berabersin. O başka bir yerde. Nerede olduğunu sor. Bilmek istediğin başka şeyleri sor. Çabuk ol, Perry.”

Perry diz çöktü, gözleri yanık eline gitti. “Beni tanımalıydı,” dedi sessizce.

Talon yaklaştı, temkinliydi. “Eline ne oldu?”

Perry şişmiş parmaklarını salladı. “Bir anlaşmazlık diyelim.”

“Kötü görünüyor... Kazandın mı?”

“Gerçekten Talon olsaydın bana bunu sormazdın.”

Aria, Perry'nin yeğenine gülümsediğini biliyordu. Çarpık tebessümünü hayal edebiliyordu, utangaçlık ve haşinlik karışımı.

Çocuğun gözlerinde tanıma ifadesi belirdi ama hareket etmedi.

"Talon, sen gibi görünüyorsun ama duygularını okuyamıyorum."

"Burada duygu yok," dedi Talon tamamen kendinden emin bir tavırla. "Tüm kokular yanlış."

"Sekiz tane var. Azalmışlar ama güçlüler... Farecik, benim."

Çocuğun yüzündeki şüphe kayboldu ve kendini Perry'nin kucağına attı.

Aria, Perry'nin ekrandaki elini izledi, Talon'un başının arkasını okşuyordu. "Senin için öyle endişelendim ki, Tal." Aria'nın yanında, kanepede kıpırdayıp başını ellerinin arasına aldı. Aynı anda iki yerde birden olmaya alışıyor. Aria elini omzuna koydu.

Talon, Perry'nin kollarından kıvrılarak çıktı. "Gelmeni istemiştim."

"Elimden geldiği kadar çabuk geldim."

"Biliyorum," dedi Talon. Gedik dişli bir sırıtışla. Perry'nin saçına uzanıp altın renkli tutamı ince, minik parmaklarıyla okşadı. Aria hayatı boyunca daha şefkatli bir hareket görmemişti.

Perry, Talon'ı omuzlarından tuttu. "Neredesin?"

"İkametçi Kozası'nda."

"Hangisinde, Talon?"

"Hayal. Buradaki çocuklar öyle diyor."

Perry, Talon'un kollarını sıvazladı, çenesini tutup küçük boynuna dokundu. "Onlar senin canı..." Perry'nin sesi boğuklaştı, "canımı yakmıyorlar, değil mi?"

"Canımı yakmak mı? Günde üç kez meyve veriyorlar. Burada koşabiliyorum. Hızlıyım. Hatta uçabiliyorum bile, Perry amca.

Burada tek yaptığımız Diyarlara gitmek. Avlanma Diyarları bile var ama çoğunda hareket etmek çok kolay. Tek yaptığın...”

“Talon, seni buradan çıkaracağım. Bir yolunu bulacağım.”

“Ben çıkmak istemiyorum.”

Perry’nin omzu Aria’nın elinin altında gerildi.

“Buraya ait değilsin,” dedi Perry.

“Ama burada kendimi iyi hissediyorum. Doktor her gün ilaç almam gerektiğini söylüyor. Gözlerim sulanıyor ama bacaklarım artık ağrımıyor bile.”

Aria, Roar ve Marron’la endişeli bir şekilde bakıştı.

“Kalmak mı istiyorsun?” dedi Perry.

“Evet, sen de artık burada olduğuna göre.”

“Ben hâlâ dışarıdayım. Buraya yalnızca bir kereliğine geldim.”

“Ya...” Talon alt dudaklarını hayal kırıklığıyla sarkıttı. “Kabile için iyi olsa gerek.”

“Ben Tide’larla değilim.”

Talon somurttu. “O zaman Kan Lordu kim?”

“Baban, Talon.”

“Hayır, değil. O burada, benimle.”

Perry’nin kanepede, Aria’nın yanında oturan bedeni irkildi. Yakınlarındaki Roar da tısladı.

“Vale orada mı?” diye sordu Perry. “Yakalandı mı?”

“Bilmiyor muydun? Beni kurtarmaya çalışınca onu yakaladılar. Birkaç kez görüştük. Beraber avlanmaya gittik. Clara da burada.”

“Babanı yakaladılar mı?” diye sordu Perry yine.

Marron aniden doğruldu. “Onu buldular. Kapamamız lazım.”

Perry, Talon'ı hızla kendine çekti. "Seni seviyorum, Talon. Seni seviyorum."

Eter göğünde uçan doğan resmi yavaşça kayboldu.

Ekran karardı.

Bir an kimse kıpırdamadı. Sonra Perry küfrederek geriye sıçradığında kanepe sarsıldı. "Çıkarın şunu!"

"Sen yapmalısın, Perry. Sabit durman lazım..."

Gitmişti, birkaç adımda odanın öteki ucuna fırlamıştı. Duvardaki ekranın önünde durup dizlerinin üzerine çöktü. Aria hiç düşünmedi. Ona gitti, kollarını etrafına doladı. Perry onu kendi kollarına çekti, yüzünü Aria'nın boynuna bastırıp boğuk bir ses çıkardı. Bedeni Aria'ninkini acı dolu, gergin bir yumak gibi sarmıştı, gözyaşlarıysa Aria'nın tenine dökülen soğuk tüyler gibiydi.

PEREGRINE

Aria onu üst kata çıkarıp kendi odasına götürdü. Perry belki de orada olmaması gerektiğine dair anlık bir düşünceye kapıldı ama ayakları hiç yavaşlamadı. İçeri girip yatağa çöktü. Aria lambayı açıp ışığı loş bıraktı. Sonra yanına oturup parmaklarını onunkilerle kenetledi.

Perry yaralı elinin parmaklarını gevşetti. Aniden hissettiği acı iç rahatlatıcıydı.

Hâlâ oradaydı.

Hâlâ hissedebiliyordu.

“Talon zarar görmüş gibi görünmüyordu,” dedi bir süre sonra. “İyi görünüyordu.”

“Evet.” Aria dudağını ısırды, dalgınlıkla kaşlarını çatmıştı. “Onları incitmeyeceklerini biliyordum. Annemin asla böyle bir şey yapmayacağım biliyordum. Biz acımasız değiliz.”

“Masum çocukları kaçırmak acımasızca değil mi? Talon onların elinde, Aria! *Abim* de. Onlar oraya ait değil. Onlar Köstebek değil.”

Söylediği şeyin aptalca olduğunu hemen fark etti. Aria evinden kovulmuştu. Herkesten, annesinden bile ayrılmıştı. Nereye aitti? Perry üstünden akıp giden soğuk bir dalga hissetti. İrkildi, Aria'nın duygularının kokusunu mu almıştı yoksa bu kendi pişmanlığı ve hüznü müydü, emin değildi. "Aria, bunu söylememeliydim."

Aria başını salladı ama bir şey demedi. Sadece kenetlenmiş ellerine baktı. Perry bir nefes aldı. Aria'nın tatlı menekşe kokusu her yerdeydi. Perry'nin bakışları Aria'nın boynunun pürüzsüz tenine takıldı. Orada nefes almak istiyordu, kulağının hemen altında.

"Sana çok benziyor, Perry. Hareket edişi. Davranışları. Sana bayılıyor."

"Sağ ol." Perry, Talon'ı düşünürken boğazı daralmaya başladı. Aria'nın elini bırakıp yatağa sırtüstü uzandı. Kolunu yüzüne dayadı. Onunla daha demin duvardaki ekranın önünde sarmaş dolaşlardı. Kolundaki bandaj hâlâ gözyaşlarıyla sırlı sıklamdı. Ancak şimdi farklı geliyordu. Aria'nın kendisini böyle görmesini istemiyordu.

Aria yanına uzanarak onu şaşırttı, başını onunla aynı yastığa koydu. Perry'nin kalbi hızlanmaya başladı. Aria'ya baktı. "Daha sana nasıl hissettiğini bile sormadım."

Aria hüznüyle gülümsedi. "Bu komik bir soru."

"Yani ne düşündüğünü."

Aria düşünceli bir şekilde tavana bakarken gözleri kısıldı. "Artık pek çok şey mantıklı. Buraya bırakıldığımda öleceğimi sanıyordum. Her şey yanlışmış gibiydi. Acı çekmek. Kayıp ve yalnız olmak."

Perry gözlerini kapayıp öyle hissetmenin nasıl bir şey olduğunu düşündü. Oradaydı. Aria'nın korkusunu ve kederini duymuştu. O zaman anlamıştı. Şimdi de hissediyordu.

“Artık çoğunlukla hissettiğim şey... *rahatlamak*. Neden yaşadığımı biliyorum. Neden bedenimin değişmeye başladığını biliyorum. Artık... sanki tekrar yaşayacak günlerim varmış gibi. Sanki nefes alıp bunun *yaşamak* anlamına geldiğini anlayabiliyorum. Ancak daha anlamam gereken öyle çok şey var ki. Annemin bana yalan söyleyebileceğini hiç sanmazdım. Bunu nasıl yaptığını anlayamıyorum.” Başını çevirip Perry’ye baktı. “Sevdiğin birini nasıl böyle incitebilirsin ki?”

“İnsan en çok sevdiklerine karşı acımasız olabiliyor.” Perry, Aria’nın gözlerindeki parıltıyı gördü. Sormasını istemediği bir soru. Şimdi olmazdı, böyle savunmasızken olmazdı. Asla. Ancak sonra Aria’nın merakı kayboldu ve Perry tuttuğu nefesini bıraktı.

“Nefret etmiyor musun yani?” diye sordu bir süre sonra Aria’ya. “Kısmen... Vahşi olmaktan?”

“Beni hayatta tutan şeyden nasıl nefret edebilirim?”

Perry bu sözlerin kendisine yöneltildiğinden emindi. Düşünmeden Aria’nın eline uzandı. Alıp kendi göğsüne yasladı, durması gereken yerin burası olduğunu hissetti. Aria’nın gözleri ellerinden Perry’nin İşaretlerine gitti. Perry’nin kalbi kaburgalarına çarparcasına attı. Aria hissetmiş olmalıydı.

“Tide’ların Kan Lordu olacak mısınız?” diye sordu Aria.

“Olacağım.” Perry kendi sözüne şaşırdı. Öyle uzun zamandır Kan Lordu olmak istiyordu ki... Bu şekilde gerçekleşeceğini asla hayal edemezdi. Ancak tüm varlığıyla biliyordu ki eve dönüp Tide’lara liderlik etme hakkını kazanmalıydı. Kışı, iç çatışma ve Kan Lordu olmak için süren rekabetlerle aç geçiremezlerdi. Ona ihtiyaçları olacaktı. Sonra yaylanın orada kamp yapan Croven’ları hatırladı. Onu bekliyorlardı. Kış gelmeden Marron’ın evinden nasıl çıkacaktı?

Perry tenine yaslanmış küçük ele baktı. O nereye gitmesi gerektiğini biliyordu ama ya Aria? "Aria, sen ne yapacaksın?" Nedense bu soruyu sorarken Aria'ya hayal kırıklığı yaşıtıyormuş gibi hissetti.

"Neşe'ye gideceğim. Annemin hayatta olup olmadığını öğrenmeliyim. Marron'la dün gece konuştum. Croven'lar gittiğinde adamlarından bazılarını almama izin verecek. Bir şey yapmadan hiç gelmeyebilecek haberleri bekleyemem."

"Aria, seni ben götürürüm. Eve gitmem lazım ama önce seni Neşe'ye götürebilirim."

Perry gerildi. Ne demişti şimdi? Ne teklif etmişti?

"Hayır, Perry. Sağ ol ama olmaz."

"Bir anlaşmamız vardı. Müttefikiz, unuttun mu?" diyen sesini duydu.

"Anlaşmamız buraya gelip Akıllıgöz'ü tamir etmektir."

"Talon'ı ve anneni bulmaktır. Daha bunu yapmadık."

"Neşe güneyde, Perry."

"Uzak değil. Bir hafta daha. Önemli değil. Sana bu sefer daha iyi ayakkabılar yaparım. Taşlarım da senin için taşıyım. Hatta sorularının hepsini cevaplarım."

Perry ne yaptığını bilmiyordu. Kabilesinin ona ihtiyacı varken bir hafta yolundan uzaklaşmakta ne gibi bir mantık vardı? Bunun bir manası yoktu ve bunu fark edince kanı buz kesti.

"Şimdi bir soruya cevap verir misin?" diye sordu Aria.

"Evet." Birden yerinde duramadığını fark etti. Gitmesi gerekiyordu. Düşünmesi gerekiyordu.

"Beni Neşe'ye götürmeyi teklif etmenin asıl sebebi ne?"

"İstiyorum," dedi Perry. Konuşurken bile gerçeği söylediğinden emin değildi. Bir istek gibi gelmemiştir. Daha çok bir ihtiyaç gibiydi.

Aria gülümseyip ona döndü, gözleri Perry'nin dudaklarına takıldı. Oda menekşe kokusuyla tatlı bir havaya büründü, Perry'yi de içine çekti, her şeye dönüştü ve Perry de bunu hissetti. İçindeki o kıpırtıyı. Daha önce yalnızca bir kez hissettiği o bağlantının mührüydü bu. Aniden neden vermemesi gerektiği bir sözü verdiğini anladı.

Perry, Aria'nın eline aceleyle bir öpücük kondurdu. "Biraz zamana ihtiyacım var," dedi ve odadan fırladı. Kapıyı ardından kapayıp duvara yaslandı ve dilinin ucundaki küfrü tuttu.

Olmuştu işte.

Aria'ya bağlanmıştı.

PEREGRINE

“**B**ir düzinenin üstesinden gelebiliriz,” dedi Roar, “ama ya ellisinin?”

Perry oturma odasındaki vitrinlerin önünde volta atıyor, duvardaki ekranda Croven’ların kampını izliyordu. Sabah aydınlığında görüntü son gördüğünden çok daha netti. Siyah pelerinli silüetler yayladaki çadır kümesinin etrafında dolanıyordu. Kırmızı çadırlar. Uygun bir renk. Perry yayını çekip ekrandan onlara ok atmak istiyordu.

“Dışarıda elliden çok Croven var, Roar,” dedi. Kamera sadece bazılarını gösteriyordu. Sabahın erken saatlerinde Roar’la birlikte duvarın üstüne çıkmıştı, kuleden kuleye geçmiş, Duyularının tüm gücünü kullanmışlardı. Saatlerini alsa da kalenin etrafını saran bir düzine daha Croven tespit etmişlerdi. Köşe başlarına, kaçmaya kalkışırsa diye sinyal verecek gözcüler dikilmişti.

Roar kollarını kavuşturdu. “Altmış Croven’miş demek.”

Marron parmağındaki yüzüklerden birini çevirdi. “Eski madden tünelleri umut verici görünüyor ama güvenli kazı yapmak haftalarımızı alır.”

“Kışa kadar sürer,” dedi Perry. O zamana kadar fırtınalar gökte sürekli hareket halinde olacağından yolculuk yapmak çok tehlikeliydi.

“O kadar bekleyemem,” dedi Aria.

O ana kadar sessizdi, bacaklarını kanepede altına almış halde oturuyordu. Perry onun karşısında bir aptal gibi görünüyor olmalıydı, bir veda sözü bile etmeden kapıya fırlamıştı. Aria’nın geçen gece olanlardan haberi yoktu. Perry burnunu çimdikledi, Talon’a bağlanmanın onu nasıl zayıf kıldığını hatırladı. Özgürce seçim yapamamayı. Kendi ihtiyaçlarının sonradan aklına gelmesini. Şimdi bu şekilde büyülenmeyi kaldıramazdı. Verdiği sözü tutacaktı. Aria’yı Neşe’ye götürecekti, sonra da yapması *gerekeni* yapıp Tide’lara gidecekti. Yakında yolları ayrılacaktı. O zamana dek ondan uzak duracaktı, o kadar. Bir de onun etrafındayken nefes almamaya çalışacaktı.

“Sana adamlarımdan bazılarını verebilirim,” dedi Marron.

Perry ona baktı. “Hayır. İnsanların benim için ölmesine göz yumamam.” Marron kendisi yüzünden yeterince sorun yaşamıştı. “Onlarla karşı karşıya gelmeyeceğiz.” Ekrandaki görüntüde yayla Croven’ların etrafında uzanıp gidiyordu, geniş ve açıktı. Perry orada olmak istiyordu. Dışarıda. Eter’in altında özgürce hareket etmek. Birden çözümün farkına vardı.

“Bir fırtına sırasında gidebiliriz.”

“Peregrine,” dedi Marron. “Bir *Eter fırtınasında* mı yola çıkacaksınız?”

“Croven’lar artık açıklıkta. Sığınacak bir yer bulmaları lazım. Savunmasız yakalanırlar. Ben de bizi Eter’in en kötü etkilerinden koruyabilirim.”

Roar duvardan hevesli bir tebessümle kalktı. “Gözcüleri halledip doğuya gidebiliriz. Croven’lar bizi takip etmez.”

Aria’nın gözleri kısıldı. “Neden doğuya peşimizden gelmesinler ki?”

“Kurtlar,” dedi Roar.

“En iyi seçeneğimiz Eter fırtınasında yola çıkıp kurtlara doğru gitmek mi?”

Roar sırtıttı. “Ya o ya da altmış Croven.”

“Pekâlâ,” dedi Aria çenesini kaldırıp. “Croven’lar olmasın da.”

Öğleden sonra Perry çatıda Roar’la yürüyordu. Sabahı yol planı çizip çantalarını hazırlayarak geçirmişlerdi. Şimdi bir fırtınanın çıkmasını beklemekten başka şansları yoktu. Eter yukarıda istikrarlı akıntılarla hareket ediyordu. Bugün bir fırtına göremeyeceklerdi ama belki yarın çıkardı. Ne kadar erken gelirse o kadar iyiydi.

Nasıl bekleyecekti? Beklemek, durmak demektir. *Düşünmek* demektir. Talon ve Vale’ı İkametçi Kozası’nın içinde sıkışıp kalmışken olanları düşünmek istemiyordu. Talon nasıl orada kalmak istiyordu? Vale nasıl yakalanmıştı? Liv, Tide’ların ödeyeceği bedeli *bildiği* halde neden sınır dışındaki bölgelerde geziyordu?

Roar onu omuzlarından sertçe kavrayıp yere devirdi. Perry ne olduğunu anlamadan betona çarptı.

“Bire sıfır,” dedi Roar.

“Seni uyuz piç kurusu.” Roar’u üstünden itti ve oyunları başladı.

Normalde güreşirken o daha avantajlı olurdu ama eli yüzünden fazla zorlamadı ve bu da durumlarını biraz daha eşit kıldı.

“Talon senden iyi güreşiyor, Ro,” dedi bir puan kazandıktan sonra arkadaşının kalkmasına yardım ederken. Perry’nin ruh hali biraz düzelmeye başlamıştı. Uzun süre boşta kalmıştı.

“Liv de bayağı iyi.”

“O benim *kız kardeşim*.” Perry, Roar’un üstüne atıldı ama Aria asansörden iner inmez geri çekildi. Aria etraftayken Roar’un düşüncelerini dinlemesine asla izin vermeyecekti. Onun dar siyah giysiler giydiğini ve saçını topladığını fark etmekten kendini alamadı. Roar bir ona, bir Aria’ya baktığında yüzünde bilmiş bir tebessüm belirdi. Perry başının belada olduğunu anladı.

“Bir şeyi mi bölüyorum?” diye sordu Aria şaşkınlıkla.

“Hayır. Bitirmiştik.” Perry yayını alıp uzaklaştı. Önceden hedef olarak kullanmak için çatıdan ahşap sandık çekmişti. Hedef alınca elinde sızlayan bir acı hissetti.

“Mükemmel zamanlama, Aria,” dedi Roar arkasında. “Şunu izle. Bak, Perry yay kullanmadaki yeteneğiyle tanınır.”

Perry atış yaptı. Ok çama bir çatırtıyla girdi.

Roar ıslık çaldı. “Etkileyici, değil mi? Ne harika nişancı ama.”

Perry döndü, gülmek ve Roar’u öldürmek istemek arasında bir duyguya kapılmıştı.

“Deneyebilir miyim?” diye sordu Aria. “Dışarı çıkınca kendimi nasıl savunacağımı bilmeliyim.”

“Bilmelisin,” diye onayladı Perry. Duvarın ötesine çıktıklarında şimdi öğreneceği her şeyin onlara faydası olacaktı.

Perry ona yayı nasıl tutacağını ve ayaklarının nasıl durması gerektiğini gösterdi; Aria’nın kokusundan kaçınabileceği yerde,

rüzgâra karşı duruyordu. Sıra ok takmaya gelince ona yapması gerekenleri söylemesi yetmemişti. Bir oku kusursuzca germek güç ve sükûnet gerektirirdi. Uyum ve deneyim. Perry için bu nefes almaktan çok zor değildi ama Aria'ya öğretmeninin tek yolunun ona hareketi doğrudan göstermek olduğunu hemen fark etti.

Aria'nın arkasına geçip kendini hazırladı. Nefes aldığı anda Aria'nın ruh halinin aniden içine doluşunu hissetti, onun gerginliği kendininkine katılıyordu. Sonra menekşe kokusu gelip dikkatini tamamen Aria'ya çekti; bu kadar yakından, hemen önündeyken nasıl görüldüğüne. Yayı nasıl tutacağını göstermek için uğraştı. Aria'nın eli normalde Perry'nin elini koyduğu yerdeydi ve Perry yay kirişinin gerilip ona çarpmasını istemiyordu.

Roar da yardımcı olmuyordu. "Ona biraz daha yaklaşman lazım, Peregrine," diye seslendi. "Duruşu da büsbütün yanlış. Kalçasını çevir."

"Böyle mi?" diye sordu Aria.

"Hayır," dedi Roar. "Perry, sen yapsana."

Daha hazırlanırken Perry terlemeye başlamıştı bile. Birlikte ilk atış yapma denemelerinde ok birkaç metre öteye, betona çarptı. İkincisinde kasanın hemen önüne düştü ama yay kirişi Aria'nın kolunu çizip teninde kırmızı bir kabartı oluşturdu. Üçüncüde Perry artık yayı titretenin kim olduğundan emin bile değildi.

Roar zıplayarak ayağa kalktı. "Senin silahın değil o, Melezcik," dedi yanlarına gelerek. "Perry'nin omuzlarına baksana, Aria. Bak ne kadar uzun." Perry hemen fırlarcasına Aria'dan uzaklaştı, sonra da bir o tarafa bir bu tarafa sallandı, Aria onu süzdüğü için rahat değildi. "Öyle bir yayın kırk kilo kadar çekme ağırlığı olur. Minik devler için yapılmıştı, Perry gibi. Hem adam bir de Görücü. En iyi

okçuların hepsi öyledir. Bu onun silahı, Aria. Onun için yapılmış. Olduğu kişiye göre.”

“Senin için kökleşmiş bir alışkanlık değil mi?” diye sordu Aria, Perry’ye.

“Doğuştan geliyor. Ama sen de öğrenebilirsin. Senin için bir yay yapabilirim. Sana uygun boyutlarda,” dedi ama Aria’nın hayal kırıklığına uğradığını görebiliyor ve koklayabiliyordu.

Roar bıçağını kılıfından çıkardı. “Sana bunu öğretebilirim.”

Perry’nin kalbi buz kesti. “Roar...”

Roar onun ne düşündüğünü biliyordu.

“Bıçaklar çok tehlikelidir,” dedi Aria’ya. “Nasıl kullanılacağını bilmiyorsan yarar sağlamaktan çok zarar verirsin. Ama ben sana birkaç şey öğreteceğim. Kolay hareket ediyorsun ve dengen de iyi. Bir durum olursa ne yapman gerektiğini bilirsin.”

Aria, Perry’ye yayını uzattı. “Pekâlâ,” dedi. “Öğret bana.”

Perry onları izlerken yapacak bir şey bulmak zorunda kaldı. Avludaki bir ağaçtan dal kesti. Sonra Roar, Aria’ya bıçak tutmanın farklı yollarını öğretirken kasaya yaslanıp antrenman bıçağı yapmaya başladı. Roar bıçak konusunda tutkuluydu. Aria’ya tutuş şeklinin avantajları hakkında çok fazla bilgi veriyordu ama Aria mest olmuş şekilde dinleyip her şeyi özömsüyordu. Bir saat süren konuşmadan sonra onun için en iyisinin çekiç tutuşu olacağına karar verdiler, ki Perry bunu başından beri biliyordu.

Sonrasında duruş ve ayak hareketlerinin üstünden geçtiler. Aria hızlı öğreniyordu ve dengesi tıpkı Roar’un söylediği gibi iyiydi. Perry onların yan yana hareketlerini izledi, bakışları Aria

ve Eter arasında gidip geliyordu. Ayak hareketlerinin akışından göğün hareketlerine.

Roar oyma antrenman bıçaklarını istediğinde öğleden sonraydı. Roar, Aria'ya darbe için en iyi yerleri, açılar, kaçınılması gereken kemikleri öğretirken kalbin de diğer hedefler kadar değerli olduğunu söyleyip kirpiklerini titretti.

Perry hareket etmeye başladıklarında ayağa kalktı, tahta bıçakları hazırды. Kendine onun Roar olduğunu hatırlattı. Bıçakların ucunu başparmakları kadar kör yaptığını. Ancak kalbi basit bir alıştırma izleyen biri için fazla hızlı atıyordu.

Bir süre birbirlerinin etrafında dolandılar, sonra da Aria ilk hamleyi yaptı. Roar fırlayarak yanından geçip bir darbeyle bıçağı Aria'nın sırtına sertçe dayadı. Aria geri sıçrayıp dönerken bıçağı elinden düştü.

Perry öne atılıp Roar'a doğru koştu. Birkaç adım ötede kendine hâkim oldu ama Roar ona gözlerini dikti, bakışları şüphe doluydu.

Aria soluk soluğaydı, ruh hali parlak kırmızıydı, katıksız öfke. Perry'nin şaşkınlık ve öfkeyle gerilen kasları titredi.

"İlk kural: Bıçaklar keser," dedi Roar, ses tonu soğukkanlıydı. "Bunun olabileceğini bil. Olduğunda donup kalma. İkinci kural: Silahını *asla* düşürme."

"Peki," dedi Aria dersi kabul ederek. Bıçağı eline aldı.

"Sen kalıyor musun, Bilici?" diye sordu Roar, Perry'ye kaşını kaldırarak. Perry'nin Aria'ya bağlandığını anlamıştı.

"Neden gitsin ki?" diye sordu Aria. "Kalacaksın, değil mi Perry?"

"Evet, kalıyorum."

Perry çatının öteki tarafına geçip asansör kabininin üstüne, Delfideki en yüksek noktaya tırmandı ve Aria'nın eğitimini ser-

semlemiş bir halde, sessizce izledi. Bir İkametçi'ye bağlanmayı nasıl becermişti?

Aria hızlı öğreniyordu, bıçakla cüretkâr ve kendine güvenliydi, sanki bunca zaman yalnızca bunu ortaya çıkararak bir fırsat, bir yöntem beklemiş gibi. Perry bir aptal gibi davranmıştı, Aria'nın buna ihtiyacı varken o böğürtlen bulmayı öğretmişti. Aria'nın kendini korumayı öğrenmesi gerekirdi.

Karanlık onları durmaya zorladı. Uzaktan Croven'ların zilleri duyuluyordu. Perry göğe son bir kez baktı, bir değişim göremeyince hayal kırıklığına uğradı. Aşağı indi, Aria ve Roar ona doğru gelirken rüzgâra karşı, hayli geride durmaya özen gösterdi.

Roar asansörün önünde kollarını kavuşturdu. "Aferin, Melezcik. Ama bana ödeme yapmadan gidemezsin."

"Ödeme mi? Neyle?"

"Bir şarkıyla."

Aria güldü, neşeli, mutlu bir sestti. "Peki."

Roar tahta bıçağı elinden aldı. Aria gözlerini kapadı, birkaç kez yavaş yavaş nefes alıp verirken yüzünü Eter'e döndü. Sonra onlara sesini sundu.

Bu şarkı öncekinden daha yumuşak, daha sessizdi. Perry bu sözleri de anlayamıyordu ama duygusu ona göre mükemmeldi. Çamlarla çevrili bir çatıda geçen serin bir gece için mükemmel bir şarkı.

Roar, Aria'yı izlerken gözünü bile kırpmadı. Bitirdiğinde Roar başını salladı. "Aria... bu... ne desem... Perry, öyle böyle değil."

Perry kendini gülümsemeye zorladı. "Çok yetenekli," dedi ama sesinin Roar'a nasıl geldiğini merak etti, o sayısız farklı ses dinlemişti.

Asansörün dar ortamına girdiklerinde, Aria'nın kokusu burnuna doldu, menekşe, ter ve güç karışımıydı. Hepsini içinde bir kuvvet dalgalanması gibi hissetti. Tekrar nefes alıp ayakları yerdeyken yükseklerde süzüldü. Perry kendini, elini Aria'nın beline koymaktan alamadı. Kendine bunu sadece bir kez yapacağını söyledi. Sonra uzak duracaktı.

Aria başını kaldırıp Perry'ye baktı. Yüzü kızarmıştı. Koyu saçları terli boynuna yapışmıştı. Roar yanlarındaydı ve iyi ki de öyleydi. Perry, Aria'ya karşı hiç bu kadar kontrolünü kaybetmemişti, avcunun altında hissettiği sıcak kasları karşısında.

“Bugün iyidim.”

Aria gülümsedi, gözlerinde bir ateş vardı. “Biliyorum,” dedi. “Ayrıca teşekkür ederim.”

ARIA

Bekledikleri süre boyunca Aria iki gününü Roar'la antrenman yaparak geçirdi. Uzakta Eter düğümleri tehdit saçıyordu ama Delfi'nin üstündeki akımları sabitti. Ona *"asllarla dolu gök"* demek için bir neden daha, diye düşündü Aria. Asla istenileni yapmıyordu.

Geçen her saatle Lumina'yı canlı bulma umudu azalıyordu ama vazgeçmeyecekti. Yalnız olduğuna inanamazdı. Asla umut etmeyi bırakmayacaktı ve bu da endişelenmeyi asla bırakmaması demekti. Bu ızdıraptan kurtulmanın tek yolu Neşe'ye gidip gerçeği öğrenmekti. Bıçak kullanmayı öğrenmek artık tek rahatlama yöntemi olmuştu. Roar'la betonun üstünde hareket halindeyken endişelenmeye, acıya ya da sorulara yer kalmıyordu. Bu yüzden onunla sabahtan akşama kadar çalışıp ödemesini şarkıyla yaparak sonlandırıyorlardı. Aria, Croven'ların dışarıda olduğunu biliyordu ama en azından artık kimse günbatımında zillerinin sesini duymuyordu.

Opera duyuyorlardı.

Üçüncü sabahta asansörden yeni bir göğün altına çıktı; yukarısı mavi ışık girdaplarıyla kaplıydı. Küçük hortumlar tepesinde sakince dönüyordu ama ufukta gitgide daha da parlak ve hızlı hareket ediyorlardı. Gözlerinin önünde, Van Gogh'un *Yıldızlı Gece*'si gibiydi.

Aria bunun gidecekleri gün olduğunu hissetti.

Tahta bıçağı aldı. Dün Roar'a iki kez vurmuştu. Çok değildi, özellikle de Roar'un ona yüzlerce kez vurduklarıyla kıyaslandığında. Ancak bir kavga sırasında tek bir iyi darbe yeterliydi. Roar ona bunu öğretmişti.

Aria'nın usta bir bıçak dövüşçüsü olmak gibi kuruntuları yoktu. Burası Diyarlar değildi, tek bir düşünce sonuç getirmiyordu. Ama aynı zamanda biliyordu ki kendi şansını artırmıştı. Hayatta, en azından yeni hayatında şans en büyük umuduydu. Taşları gibiydi. Kusurlu, şaşırtıcı ve hatta uzun vadede kesinliklerden daha da iyi. Şansın getirdikleri Aria'ya göre hayatın kendisiydi.

Ufukta Eter kitlesi hortumu andıran mavi ışıklar bırakmaya başladı. Aria izlerken büyülenmişti; içinde bir şey yükseldi, dönerek uzuvlarını ısıtıyor, ona aslalarla dolu gök kadar şiddetli bir güç bahşediyordu.

Erken geldiği için tek başına bazı hareketleri tekrarlamaya karar verdi. Rüzgârlar çatıyı kamçılıyor, ses onu teskin ediyordu. Perry'yi nihayet gördüğünde ne kadardır orada olduğunu bilmiyordu. Perry, kalçasını ahşap trabzana dayamıştı, kollarını kavuşturmuş ağaçların tepelerine bakıyordu. Aria onu gördüğüne şaşırdı. Perry, Roar'la yaptığı antrenmanlara gelmişti ama mesafesini korumuştur. Üstelik Delfi'nin içinde onu neredeyse görmemiş sayılırdı. Perry'nin onu Neşe'ye götürme fikrinden vazgeçtiğini düşünmeye başlamıştı.

"Vakti geldi mi?" diye sordu.

“Hayır.” Perry çenesiyle işaret etti. “Ama ümit verici görünüyor. Bu gece olabilir bence.” Diğer antrenman bıçağını aldı. “Roar hâlâ uyuyor ama o gelene kadar ben seninle çalışırım.”

“Ya,” dedi Aria çünkü, sen mi diye soruvermesinden daha iyiydi ki az daha öyle yapacaktı. “Pekâlâ.” Aria yavaşça nefes aldı, midesi aniden gergin kıpırtılarla dolmuştu.

Karşı karşıya geldikleri anda bunun aynı olmayacağını biliyordu. Perry, Roar’dan çok daha uzun ve iriydi. Korkusuz ve dolaysız. Roar’un hafif adımları ve zarafetiyle ilgisi yoktu. Ayrıca o Perry’di.

“Hep o elinle mi dövüşürsün?” diye sordu Aria. Perry bıçağı sağlam elinde tutuyordu, sargılı olan eli de denge için havadaydı.

Perry sırttı. “Evet ama beni yenersen fikrimi değiştirebilirim.”

Aria’nın yanakları alev aldı. Ona bakamadı ama bakmak zorundaydı. *Hazır ol. Ayaklar hafif. İşaretlere dikkat et.* Roar’un dersleri zihninden uçup gitti. Perry’nin gözlerine bakarken tek düşündüğü ne kadar yeşil olduklarıydı. Omuzlarının ne kadar güçlü görüldüğü... Gerçekten de *devasaydı*. Nihayet kendi uçarı düşüncelerine dayanamadı. Saldırıya geçti. Perry onun sağ tarafından geçti, hareketleri Roar’a göre daha kıvrak ve hafifti.

Tekrar yüz yüze geldiklerinde Perry gülümsedi.

“Ne?” diye sordu Aria.

“Bilmem.” Perry alnını koluyla sildi.

“Gülüyor musun sen?”

“Gülüyordum, evet. Senin suçun ama yine de özür dilerim.”

“Gülmen benim suçum mu?” Aria’nın o kadar kolay bir rakip olduğunu mu düşünüyordu. Aniden içgüdüsel bir hızla öne atılıp tahta bıçağı aşağıdan yay çizerek çekti. Perry kenara atladı ama Aria kolunu sıyırmıştı bile.

“Bu güzeldi,” dedi Perry hâlâ gülümseyerek.

Aria terli elini pantolonuna sildi. Perry yeniden pozisyonunu aldı ama bir an durduktan sonra doğrulup bıçağını kenara fırlattı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Aria.

“Odaklanamıyorum. Bunu yapabileceğimi sandım.” Ellerini yenilmiş gibi havaya kaldırdı. “Yapamıyorum.” Sonra yaklaştı. Aria kalbinin daha hızlı atabileceğini sanmıyordu ama atıyordu. Perry’nin ona doğru attığı her adımda daha da hızlanıyordu, ta ki göğsünde küt küt vurup Perry tam karşısında durunca onu nefessiz bırakana dek. Tahta bıçağı Perry’nin göğsüne değiyordu. Aria bıçağa baktı, kalbi ağzındaydı. Bıçağın Perry’nin gömleğine bastırışına bakakaldı.

“Seni Roar’la izliyordum. Seni ben çalıştırmak istiyordum.” Omuz silktili. “Şimdiyse bunu yapmak istemiyorum.”

“Neden?” Aria’nın sesi, tiz ve inceydi.

Perry gülümsedi, anlık bir utangaçlık. Sonra da yaklaşıp eğildi. “Seninle yalnızken yapmayı tercih edeceğim başka şeyler var.”

Kenardan atlama vakti. “O halde yap.”

Perry’nin elleri kalktı, Aria’nın çenesini kavradı. Birinde sert teni, diğesinde yumuşak sargı bezi. Başını eğip dudaklarını Aria’nın kilere bastırdı. Aria’nın hayal ettiğinden çok daha sıcak ve yumuşaktılar ama yeterince uzun kalmadılar. Aria daha anlamadan Perry geri çekildi.

“Bu iyi miydi?” diye sordu yakın durarak. “Biliyorum, dokunmayı pek... senin yönlendirmen lazım, senin hızında gitmeli...”

Aria parmak ucunda yükseldi. Kollarını Perry’nin boynuna dolayıp onu öptü. Ağzının yumuşak sıcaklığı içine bir ateş dalgası gönderdi. Perry donup kaldı, sonra kolları Aria’nın kaburgalarının

etrafına sıkıca dolandı ve öpücüklerini derinleştirdi. Birbirlerine göre şekil alarak bedenleri kusursuz bir uyumla bir araya geldi. Aria hiç böyle, onun tadını keşfederken hissettiği gibi hissetmemişti. Etrafını saran kolların gücünü. Ter, deri ve odun dumanı kokusu. Perry'nin kokuları. Aria sanki sonsuza denk bir an bulmuş gibi hissetti. Sanki hep böyle olmaları gerekiyormuş gibi.

En sonunda ayrıldıklarında Aria'nın ilk gördüğü şey o çok sevdiği sırtımaydı.

"Sanırım dokunmakla ilgili bir sorunun yok." Sesi şakacıydı ama Aria'yı saran kolları titriyordu. Yerlerini değiştirdi, elleri Aria'nın sırtını okşamaya başladı, içine sıcak dalgalar gönderiyordu.

"Bu benim ilk öpücüğüm de," dedi Aria. "İlk gerçek öpücüğüm."

Perry başını ona yaklaştırıp alnını alnına dayadı. Sarı saç tutamları Aria'nın yüzünü sardı, yanaklarına değerken yumuşacıktı. Perry'nin göğsü bir nefesle inip kalktı. "Bana da ilk gerçek öpücüğümüş gibi geldi."

"Benden kaçtığını sanıyordum. Neşe'ye gitmekten vazgeçtiğini sandım."

"Hayır, fikrimi değiştirmedim."

Aria ellerini Perry'nin saçına daldırdı. Ona dokunduğuna inanamıyordu. Perry gülümsedi ve dudakları yeniden Aria'nın kılere kenetlendiğinde Aria asla buna doyamayacağını düşündü... Perry'ye.

"Eh, şaşırdım diyemeyeceğim," dedi Roar çatıda salına salına yürüyerek.

"Adi," diye mırıldandı Perry geri çekilerek.

"Yakın mesafede iyiydin, Aria. Benden öğrendiğin bir şey değildi ama kendini bayağı iyi idare ettin. Bence sen kazandın."

Aria ona ters ters baksa da dudaklarındaki tebessümü silemedi. Perry eğilip Aria'nın saçını geriye attı. "Sol tarafıyla savunması daha zayıftır." Sesi Aria'nın kulağında titreşti.

Roar gözlerini devirdi. "Bu doğru değil. Hain."

Aria, Roar'la çalışmaya başladığında berbattı. İlk günden de beterdi. Periferal görüşüyle cebelleşiyordu çünkü Perry'yi önden ve merkezde görmek istiyordu. Çatıya sırtüstü uzanıp gözlerini koluyla kapadığı zaman bile Aria ona bakmayı bırakamadı. Uyluklarının şeklinin dikkatini çekmesi garipti. Gömleğinin yukarıda toplanmasıyla ortaya çıkan karnının onu büyülemesi saçmaydı.

Aria'nın her hareketinin ardında çok fazla şey vardı. Her adımı fazla ilerideydi. Roar onu hiç olmadığı kadar zorladı. Söylemedi ama Aria dersinin ana fikrini neredeyse duyabiliyordu. *Gerçek durumlarda da dikkat dağıtan şeyler olacak. Onları görmezden gelmeyi öğren.*

En sonunda Aria dikkatini toplayıp kendini darbe ve savunma hareketlerinde kaybetti. Hareket ve tepkilerin basitliğiyle. Perry ayağa kalkana kadar Aria yalnızca hareketten ibaretti. Sonra onu fark etti, haşince çalkalanan göğü ve kamçılar gibi esen rüzgârı da.

"Dursanız iyi olur," dedi Perry. "Gitme vakti."

PEREGRINE

“Sizsiz çok sıkıcı olacak,” dedi Marron. Oturma odasında, arkasındaki duvar ekranları kararmış, kamerası en sonunda çalışmayı bırakmıştı.

Aria elini tuttu. “Çok kıskandım. Sıkıcı bir gün kulağa harika geliyor.”

Hazırlardı. Perry çantalarını tekrar tekrar kontrol etmişti. Aria’ya Talon’ın bıçağını vermişti. Bu akşam tahta bıçak işine yaramayacaktı. Planını, Marron’ın adamlarından Gage ve Mark’la da konuşmuştu. Marron onlarla yolculuk etmelerinde ısrar etmişti. Gage ve Mark, Neşe hakkındaki söylentilerin doğru olduğunu öğrenirlerse Aria’yı Delfi’ye geri getireceklerdi.

Marron, Aria’ya sarıldı. Saçı onunkinin yanında hemen hemen beyaz görünüyordu. “Buraya daima gelebilirsin, Aria. Ne olursa olsun, ne bulursan bul, daima burada bir yerin var.”

Perry gri sahildeki tekne resmine döndü, deniz arkada engin bir mavilikti. Ona bakarken neredeyse evin kokusunu alabiliyordu. Ya

Aria buraya dönmek zorunda kalırsa? Marron'm kalesi Tide'ların topraklarından yalnızca bir haftalık mesafedeydi. Fark eder miydi ki?

Perry kendine başını salladı. Fark etmezdi. Tide'lar Vale, Talon ve Clara'ya olanları öğrenince bir İkametçi'yi asla kabul etmezdi. Önceden de etmezlerdi. Babası ile ağabeyinin yaptığı hatayı yapmayacaktı. Kanları karıştırmaktan asla bir iyilik gelmezdi. O bunu herkesten daha iyi biliyordu.

Roar yanına geldi. "Kan Lordu olarak Sable'la yeni bir anlaşma yapabilirsin. Liv'i geri alabilirsin."

Perry bir an için ona bakakaldı; kısmen bu soru hiç olmadık zamanda geldiği için, kısmen de Kan Lordu olarak bunu yapabileceğini fark ettiği için. Bu, görevleri dâhilindeydi. Ancak yine de bu yapacağı anlamına gelmiyordu. Basit bir karar değildi. "Bunu benden şimdi isteme."

"Şimdi istiyorum." Roar başıyla Aria'yı işaret etti. "Artık bazı şeylere farklı bakarsın sanıyordum."

Perry, Aria'ya baktı. Hâlâ Marron'la konuşuyordu. Perry'nin tek düşünebildiği öpüşüklerinde, Aria bedenini ona yaslariken hissettikleriydi. "Aynı şey değil, Roar."

"Değil mi?"

Perry çantasını omzuna astı. Yayını ve sadağını aldı. "Gidelim."

Dünyanın ayaklarının altında hızla kaybolmasını istedi. Gece'nin burun deliklerine dolmasını. Elinde bir silahla ne yapması gerektiğini her zaman biliyordu.

Kuzey duvarındaki küçük bir kapıdan çıktılar. Perry tüm kokuları içine çekti, toprağın ve rüzgârın ona ne bulacaklarını söylemesini

sağladı. Burnu Eter'in gücüyle uğuldadı. Yukarı baktı. Kocaman yumaklar göğü kaplamıştı.

Ormana kolaylıkla girdi, nihayet bir yere bağlanmışlık hissini üstünden atıyordu. Hareketlerinin sesini azaltmak için iki gruba ayrıldılar. Aria'yla yamaç yukarı dikkatle çıkarken her adımlarını özenle seçip gölgeleri gözleriyle taniyordu. Croven'ların gözcülerinin İşaretli, muhtemelen İşitici olduğundan emindi. Gece en güvenli yerde, ağaç tepelerinde uyurlardı.

Perry omzunun üstünden baktı. Aria saçını siyah bir başlığın altında toplamış ve yüzünü de kömürle karartmıştı. Gözleri kocaman açılmış, dikkat kesilmişti. Artık kendi çantası vardı. Bir bıçağı. Üstüne olan kıyafetleri. Perry o an, birden onun ne kadar değiştiğini anladı. Bunu onunla yapmanın nasıl olacağını merak etmişti. Aria onun konsantrasyonunu bozabilirdi. Genç kız korkuyordu. Bu şüphesizdi. Ama bu Marron'a gelirken yaptıkları yolculuktan farklıydı. Sinirlerini kapana kısıtıp onlardan faydalanıyordu. Perry nefes aldığı anda Aria'nın kontrolünün gücünü hissetti.

Dağın içine doğru ilerledikçe Delfi'nin duvarları geride kalıyordu. Eter'in görünümü ve burnundaki yanık hissine bakılacak olursa hâlâ zamanları vardı. Belki de bir saat sonra, dönen bulutlar toprağa akın etmeye başlayacaktı.

Aria'nın sırtına koyduğu el Perry'yi durdurdu. Otuz adım ötedeki geniş bir ağacı işaret ediyordu. Yere, dallardan oluşan bir yığın döküldü. Perry yukarı bakınca dalın kenarına tünemiş bir şekil gördü. Adamın fildişinden borusu vardı. İşaretçi. Perry yukarı bakınca başka bir adam daha gördü. Haber vermekle görevlendirilmiş iki kişi.

Onları nasıl fark etmemişti? Dahası Aria'nın onları nasıl daha önce fark ettiğinden emin değildi. Adamlar sessizce konuşuyordu;

Perry'nin hafif sesler olarak duyduğu bir konuşmaydı. Aria'yla göz göze gelip yavaşça doğruldu ve oku yayına taktı. İlk adamı ıskalamayacağını biliyordu. Perry'yi zorlayacak olan, onu sessizce öldürmekti. Adamın ağaçtan düşmesini engelleyebilirse daha da iyi olurdu.

Nişan alıp birkaç nefes aldı. Kolay olmalıydı. Uzakta değildi. Ama adam bir kez bağırsa ya da borusunu çalsa Croven'ların hepsi üstlerine çullanırdı.

Uzakta bir kurt uludu, seslerini bastırması için kusursuzdu. Yay kirişini tutan iki parmağını düz tutarak yayı gevşetti. Adamı boynundan vurup ağaca sabitledi. Borusu kucğından kaydı ama yere düşmedi. Koluna bir askıyla takılı kaldı, dalın hemen altında sallanıyordu. Karanlıkta havada asılı duran açık renkli bir hilaldi.

Perry bir ok daha taktı ama diğer adam, kesinlikle İşitici olmalıydı çünkü sesi duyup can havliyle arkadaşına seslendi. Cevap alamayınca ağaçtan bir sincap gibi hızla indi. Perry bir ok daha çekti. Attığı ok ağaç kabuğına saplanınca bir çatırtı duydu. İşitici kalın ağaç gövdesinin öteki tarafına fırladı, Perry'ye açık hedef sağlamadı. Perry yayını düşürdü, bıçağını çekip koştu.

İşitici onu görünce sıkışık bir çalılığı yöneldi. Zayıftı, Perry'den çok Aria'nın boyutlarındaydı ve sık çalılığın arasından dolanırken hızlıydı. Perry yavaşlamadı. Dalların arasına daldı, etrafında çatırdayıp kırıldıklarını duyuyordu. Adam yamaçtan aşağı koşmaya başladı, panikle kaçtı ama Perry onu yakalayacağını biliyordu. Atılıp son adımlarını da havada tamamlayarak İşitici'nin sırtına çarptı.

Perry yere yğıldıkları anda yeniden zıplayarak adamın boynunu tek hamlede kesti. Sıcak kanın keskin kokusu burnuna dolarken altında çırpınan vücut hareketsiz kaldı. Perry bıçağını adamın gömleğine silip ayağına kalktı, ciğerleri nefes almak için uğraşıyordu.

Bir adamı öldürmek, av öldürmekten daha zor olmalıydı. Değildi. Titreyen elindeki bıçağa baktı. Sadece sonuçları farklıydı.

Burnun içindeki keskin acı yüzünden yukarı baktı. Eter devasa bir girdaba dönüşmeye başlamıştı. Yakında fırtına çıkacak ve çok şiddetli vuracaktı.

Bıçağını yeniden kılıfına koydu, boğuk bir çığlık duyduğunda tüm kasları gerildi.

Aria.

ARIA

Üçüncü adam yakındaki bir ağaçtan atlayarak yalnızca yirmi adım ötesinde ortaya çıktığında Aria çömeldi. Talon'ın bıçağını kavradı, dövüşmeye hazırdı ama adam ona doğru koşmadı. Ölü adamın sallandığı ağaca koştu. Aria'nın içi korkuyla doldu. Adam boruyu istiyordu. Diğer Croven'ları da uyarırsa ölen sadece kendisi olmazdı. Marron'ın adamları da ölürdü. Roar da. Perry de.

Aria peşinden koşmadan önce adamın ağacın dibine yaklaşmasını bekledi. Aria bacaklarının kıpırdadığını hissetmedi bile. Doğru zamanı seçtiğini biliyordu. Adam tırmanıyordu, elleri meşguldü ve sırtı Aria'ya dönüktü. Tıpkı Roar'un öğrettiği gibi hız ve şaşkınlığı kendi lehine kullanmıştı.

Mükemmel gitmeliydi. Ama atılacak birkaç adım kaldığında, bildiği tek ölümcül noktaların bedeninin ön kısmında olduğunu fark etti. Şah damarına uzanmayı düşündü ama adam yerden çok yukarıdaydı.

Aria geri dönemedi. Adam onu duydu ve başını aniden çevirdi. Korkunç bir an için göz göze geldiler. Roar'un sesi aklına geldi.

İlk sen vur ve hızlı ol. Ama nereden? Bacaktan mı? Sırtından mı? Nereden?

Adam ağaçtan inip ona doğru atıldı. Aria bıçağını kaldırmaya çalıştı. Yapmaya niyetlendi. Ama adam üstüne atlarken bir bulanıklıktan ibaretti.

Aria sırtüstü düştü, nefesi göğsünden tek bir hamlede boşalıverdi. Boğazından boğuk bir inilti koptu. Adam üstündeydi. Yan tarafından bıçak yemeye hazırlandı; yüzüne alacağı bir darbeye. Hazırdı ama adam önce titreyip sonra hareketsiz kaldı.

Aria onu öldürmüştü.

Adamın saçlarının gözlerine döküldüğünü, ağırlığının onu yere bastırıldığını hissedince Aria'nın içinde panik dalgaları yayıldı. Ancak üç denemeden sonra ciğerlerine nefes çekebildi. Nihayet başardığında adamın kokusu öyle iğrençti ki Aria mide bulantısını bastırmak zorunda kaldı. Midesine bir sıcaklık yayıldı. Hareket edemiyordu.

Önünde bir yüz belirdi. Bir kızdı. Gözleri vahşi bakıyordu ama güzeldi. Ağaca tırmandı, boruyu boynuna astı, yere atladı ve koşup gitti.

Aria var gücüyle omuzlarını geri itti. Kolunu kurtarmasına yetmişti. Bir kere daha iterek adamı üstünden attı. Ondan uzaklaşıp kaçmak istedi. Tükenmiş ciğerlerini beslemekten başka bir şey yapamadı.

Başka bir Croven geldi, daha iriydi, aniden ortaya çıkıp yanında çömelmişti. Aria bıçağını bulmak için toprağı yokladı, zihninde yeniden Roar'un sesini duyuyordu. *Bıçağını asla bırakma.*

"Sakin ol, Aria. Benim."

Perry. Başlık taktığını hatırladı; altın renkli saçını saklıyordu.

"Neren acıyor?" Perry ellerini Aria'nın karnında gezdirdi.

“Ben yaralanmadım,” dedi. “Bir yerim acımıyor.”

Perry onu kollarına aldı. Sessizce küfretti, tekrar yaşandığını sandığını söyledi. Aria bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Perry’ye sımsıkı yaslanıp kalmak istiyordu. Daha az önce bir adam öldürmüştü. Kanı her tarafına yayılmıştı, midesini kaldırıyordu. Geri çekildi.

“Perry,” dedi. “Roar’u bulmak zorundayız.”

Daha ayağa kalkmadan sessizlik borunun gürültüsüyle parçalandı.

Karanlık ormanda beraber koştular. Ellerinde bıçakları, yüzüstü yatan bir cesede rastladılar. Aria’nın dizlerinin bağı çözüldü. Roar’un vücut yapısını iyi biliyordu, son birkaç günü onu izleyerek, darbelerini savuşturabilmek için inceleyerek geçirmişti.

“O değil,” dedi Perry. “Gage bu.”

Roar uzaktan usulca seslendi: “Buradayım, Perry.”

Onu bir ağaca yaslanmış, otururken buldular. Bir bacağı uzatmış, bir kolunu da diğer dizine yaslamıştı. Aria yanında yere çöktü.

“Beş kişilerdi. Mark’ı hemen aldılar. Gage ve ben dördünü hallettik. O da kaçanın peşinden gitti.”

“Gage öldü,” dedi Perry.

Roar’un bacağının altında bir kan birikintisi parladı. Aria koyu pantolonunun uyluk kısmında bir yırtık gördü. Eti yarılmıştı, altındaki kas da öyle. Yaradan akan kan durmuyordu, mavi Eter ışığının altında parlıyordu. “Bacağın, Roar.” Kan akışını durdurmak için ellerini bacağına bastırdı.

Roar’un yüzü acıdan buruştu. Perry çantasından bir deri parçası çıkarıp yarayı hızlı hareketlerle bağladı. “Ben seni taşıyım.”

“Olmaz, Peregrine,” dedi Roar. “Seslerini duyuyorum. Croven’lar geliyor.”

Aria da duyuyordu. Ziller çalıyordu. Croven’lar hareket halindeydi; peşlerindeydiler, fırtına onları yıldırılmamıştı.

“Önce seni Marron’a götürelim de,” dedi Perry.

“Çok yakındalar. Oraya vaktinde varamayız.”

Aria’nın sırtından aşağı soğuk terler döküldü. Ağaçlara baktı, onlara doğru gelen siyah pelerinli altmış yamyam hayal etti.

Perry küfretti. Çantasını, yayını ve sadağını Aria’ya verdi. “Aramızı bir metreden fazla açma.” Roar’u kaldırdı, Cinder’a yaptığı gibi kolunu omzuna attı. Ziller Aria’nın kulaklarında çınlarken ve Perry, Roar’u taşırken koştular. Aria yamaçtan aşağı koşarken sendeledi, çan seslerinin gürültüsü çıldırtıcıydı.

Perry ağaçları taradı, gözleri parlıyordu ve kocaman açılmıştı. “Aria!” diye bağırarak kaya çıkıntılarına döndü. Roar’u bırakıp Aria’dan yayı ve sadağını aldı.

Aria kayaların arkasına çömeldi; nefes nefese ve Roar’la omuz omuzaydı. Perry öteki tarafında durmuş ok yağmuru yağıyordu, art arda, hiç durmadan. Gecenin içinde tehlike çağrıları yükseldi. Croven’lar göğe son sözlerini söylediler. Ancak ziller daha da yüksek sesle çalıyordu.

Aria gözlerini Perry’den ayıramıyordu. Onu daha önce de bu şekilde görmüştü, ölüm saçarken neredeyse huzurlu görünüyordu. O zamanlar bir yabancıydı. Ama bu Perry’di. Bunu yapmaya nasıl katlanıyordu?

Yayı yumuşak, şaşırtıcı bir küt sesiyle Aria’nın ayağının dibindeki çam iğnelerinin yamna düştü.

“Bitti,” dedi. “Oklarım bitti.”

PEREGRINE

Croven'ların çürük gibi kokusu Perry'nin boğazını sardı. Kemerlerindeki ziller Eter ışığında parıldadı. Şimdi usulca çalıyorlardı. Kovalamaca bitmiş, etrafları sarılmıştı.

Bir işaretle maskelerini takıp siyah pelerinlerinin başlıklarını geçirdiler. Biraz sonra Perry'nin tek gördüğü buydu: Onlarca gagalı yüz ormanın kasvetinde havada süzülüyordu. Aria yanında duruyordu, bıçağını çıkarmıştı. Roar ayağa kalkıp arkasındaki kayaya yaslandı.

Perry, Croven'ların kendi okçuları olduğunu gördü. Yaylı altı adam üstlerine nişan aldı. Hiçbiri dokuz metreden uzakta değildi. Bugün mü ölecekti? Bu ona yakışan bir ölüm olurdu. Daha demin yayıyla kaç kişiyi öldürmüştü?

İri yapılı bir adam öne çıktı. Maskesi kemikten ve deriden değil, gümüşlendi. Başını rüzgâra Perry'nin gayet iyi bildiği şekilde kaldırırken Eter'i yansıtarak parlıyordu.

"Olduğun yere yat, Kan Lordu."

Sesi yüksek ve derindi. Törene uygun bir ses. Başka bir durum olsa, Perry bu adamın onu bir Kan Lordu sanmasından memnun kalabilirdi. Şimdiyse sadece durumun hüznü gerçeğini görüyordu. Aynı anda ilk ve son kez kendisine Kan Lordu olarak hitap edildiğini duyuyordu.

“Kalmayacağım,” dedi Perry.

Gümüş Maske uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra okçulardan birine seslendi. “Onu bacağından vur. Yalnızca kasından. Atar damarını delme.”

Perry birkaç kez ölüme yaklaşmıştı. Ama bu sözleri duyduğunda bu sefer vaktinin geldiğini anladı. Onu vuran korku değil, yapmadığı her şeyin mahvedici hayal kırıklığıydı. Yapabileceği her şeyin...

Okçu yayını kaldırdı, Croven maskesinin içinden nişan alırken gözleri sabitti.

“Hayır!” Aria, Perry’nin önüne geçti.

“Geri çekil, Aria.” Bunu dedi ama Aria’nın elini tutmasına itiraz etmedi. Aria bir şekilde ona ihtiyacı olduğunu anlayıp yanına geçti. Roar’a da ihtiyacı vardı. İkiisiyle orada durup bir okun onu yere yığmasını bekleyebilirdi.

Okçu onların el ele tutuştuğunu görünce duraksadı.

“Perry...” dedi Roar arkalarından boğuk bir sesle. “Yere eğilin.”

Eter’in gerilimi Perry’nin burnunu yaktı. Teninde titreşti, yakıcı ve canlıydı. Croven’ların arasında bir karmaşa yaşandı. Cinder’ı görünce maskelerini çıkarıp dehşet içinde bağırdılar.

Croven’ların içinden geçti. Gömleksizdi, damarları teninde parlayan çizgiler oluşturunuyordu. Eter öne çıkıp mavi gözleriyle etrafı taradı. Croven’lar zillerin ani gürültüsüyle yolundan çekildi.

“Cinder,” dedi Perry.

Oğlanın gözleri onu bulup bir an öylece kaldı. Sonra sırtını Perry'ye dönüp avuçlarını kaldırdı. Perry bir çığlıktan önce alınan nefes gibi yukarı doğru bir hava akımı hissetti. Aria'yı belinden tutup kaya çıkıntısının üstünden atladı, Cinder geceyi sıvı ateşle aydınlatırken Roar'un üstüne düştü.

Eter dehşet verici haykırışını çıkarıp Croven'ların çığlıklarını boğarken yakıcı ışıklar etrafa yayıldı. Perry yakıcı parıltıların karşısında gözlerini sımsıkı kapadı. Roar ve Aria'ya elinden geldiği kadar siper oldu, parmakları toprağı sanki çekilip kaybolabilirlermiş gibi kavramıştı.

Sessizlik ani bir şekilde gelip kulaklarında o boşlukta yankılandı. Gece Perry'nin kollarına serin bir esintiyle döndü. Başını kaldırmadan önce uzun saniyeler geçti. Ağır, kömürleşmiş et ve odunla karışmış yanık saç kokusu. Perry dizlerinin üzerinde kalkmayı denedi ama yuvarlanıp yana düştü.

Yıldızlar. Eter'deki devasa bir deliğin içinden yıldızları gördü. Açık, parlak yıldızlar. Deliğin etrafında Eter daire şeklinde dalgalarla titreşiyordu. Göle atılmış bir çakıl taşı gibiydi ama birbirine daha yakındı. Yayılmak yerine daralıyordu. Mavi ışıyla yıldızları art arda yavaşça kaplıyordu.

Aria tepesinde belirdi. “Perry, iyi misin?”

Perry konuşamadı. Kül ve kan tadı aldı.

“Roar!” dedi Aria. “Onun nesi var!” Roar'un elini Perry'nin alınına doğru çekti.

Şimdi de Roar ona tepesinden bakıyordu. “Nerenden yaralandın, Perry?”

Her yerimden, diye düşündü Perry, Roar'un onu duyabildiğini biliyordu. Ama özellikle boğazım. Sen?

"Ben iyi sayılırım." Roar, Aria'ya döndü. "Bir şeyi yok."

Aria'nın yardımıyla Perry doğruldu. Görebildiği kadarıyla ağaçlar siyah, kömürden saplara dönüşmüşlerdi. Toprak közlerle parıldıyordu ama ateş görmedi. Hiçbir yerde ceset yoktu. Her şey çoktan yanmıştı. Cinder küllerin içinde yatan, karga maskesi dışında her şeyin hayatını tüketmişti. Maskenin de gümüşü eğilmişti, erimiş mum gibi damlıyordu.

Yakınlarda, neredeyse açlıktan ölmek üzere olan, saçları kazınmış biri ince, gri tozlardan bir çemberin içinde yatıyordu. Perry ayağa kalktı. Cinder kıvrılıp kalmıştı. Çıplaktı. Giysileri küle dönüşmüştü. Kafatasında tek bir saç teli bile kalmamıştı. Damarlarındaki parlaklık Perry'nin gözlerinin önünde kaybolup yeniden derisinin altına girdi.

Gözleri koyu çizgiler halinde aralandı. "Ne yaptığımı gördün mü?"

"Gördüm," dedi Perry, sesi paramparçaydı.

Cinder'in bakışları Perry'nin eline düştü. Mahvolmuş etine baktı. "Elimde değildi."

"Biliyorum," dedi Perry, kendini Cinder'in siyah gözlerinde görüyordu. Hayatlara son vermekte başarılı olmanın getirdiği dehşeti anlıyordu.

Cinder inleyip titremeye başlarken midasını tuttu. Minik bir top gibi kasılırken nefesi kesik kesik çıkıyordu. Perry çantasından bir battaniye alıp oğlanın üstünü örttü. Sonra eşyalarının kalan kısmını kayalara yerleştirdi. Aria daha önce yaptığı gibi Roar'u alıp

yaralı olan tarafını destekledi. Perry, Cinder'ı kollarına aldığı anda oğlanın teninin soğukluğu karşısında afalladı.

"Düzelttim," dedi Cinder titreyen dudaklarının arasından.

Bir ağacın gölgesinde saklanan iki Croven'a rastladılar. Cinder'ı görünce koşarak kaçtılar. Perry boğazındaki acıyla yutkundu. Bu çocuk korku ve acımanın dışında bir şey yaşamış mıydı hiç?

Delfi'nin içine aceleyle koşup avluya daldılar. Perry, Cinder'ı Roar'un yanına, dosdoğru çakılların üstüne bıraktı. İnsanlar kapının ardında toplanmıştı, silahlıydılar ve savaşa, işgale, her şeye hazırlardı. Eter üstlerinde kapanmaya devam ediyordu.

Cinder'ın onlara kazandırdığı zaman kaybolmak üzereydi.

Marron kalabalığın ortasından geçti. "Mark ve Gage?"

Perry başını iki yana salladı, sonra da on adım gidip arkasını döndü. Dışarı çıkmaya hazırlanan suçluluk duygusu ve diğer her şeyi tutmak için yumruğunu dudaklarına dayadı. Arkasında Aria, Marron'a yaşananları anlattı. İnsanlar ağlayıp Perry'ye küfrediyordu. Haklıydılar. Croven'ı buraya o getirmişti. Mark ve Gage onun yüzünden ölmüştü. Perry bu suçtan kaçmanın bir yolunu göremiyordu.

Marron ona geldi. "Gitmen lazım. Croven'lar dönebilir. Eve git, Peregrine. Aria'yı annesine götür."

Bu basit sözler sayesinde yeniden sağlıklı düşünebildi. Harcayacak zaman yoktu. Roar'a gitti. "Baharda gelirsin."

Roar, Perry'nin uzattığı eli sımsıkı kavradı. "İlk fırsatta."

Perry, Cinder'ın yanına gitti. Çocuğa emir veremeyeceğini biliyordu, onun gücü kendininkinden çok daha büyüktü. Ama aynı zamanda Cinder'ın da ona ihtiyacı olduğunu biliyordu. Yaptığı şeyi

SONSUZ GÖKYÜZÜNÜN ALTINDA

ve yapabileceklerini anlamasını sağlayacak birine. Belki Perry'nin de buna ihtiyacı vardı.

“Roar’la gelecek misin?” Görüldüğünden de önemli bir soruydu. Asıl soru Perry’ye sadakat yemini edip etmeyeceğiydi.

Cinder sorusunu hemen cevapladı.

“Evet.”

PEREGRINE

Perry ve Aria kapıdan beraber çıktılar. Eşyalarını kayalardan toplayıp kaçtılar. Eter çığlıkları geldi, ayaklarının altındaki toprağı sarsan bulutlar indiriyordu. Orman alev alırken duman havayı kapladı. Perry alevlerin etrafından döndü, Aria'nın elini sımsıkı kavradı.

Hızla hareket ettiler, Delfi'yi geride bırakma isteğı onları teşvik ediyordu. Birkaç saatte fırtınanın en tehlikeli kısmını atlattılar ve sonra gecenin kalan kısmını sessizce yolculuk ederek geçirdiler. Yamaçları kenetlenmiş kollarla iniyor, suyu kendi aralarında paylaşıyor ve birbirlerine dokunuyorlardı. Aria'nın eli onun elini on adım boyunca tuttu. Perry'nin eli bir an için sırtında kaldı. "Buradayım ve beraberiz" demekten başka gerçek amacı olmayan dokunuşlar.

Şafakta, Perry artık üstlerine yapışan kokuları daha fazla görmezden gelemeyecekti. Derilerinde kan ve külden kabuk oluşmuştu. Eter fırtınasının dumanı inceliyordu. Perry artık kokularını bastırıp kurtları uzak tutmasını umamıyordu. Gri kayaların üstünden

çağlayan bir nehrin yanında durup hızla, buz gibi suda titreyerek yıkanıp yeniden yola çıktılar. Perry yeterince yıkandıklarını umdu.

Saatler sonra, Aria kolunu tuttu. “Havlama sesi duyuyorum, Perry. Güvenli bir yer bulmamız gerek.” Sözleri öğleden sonraki soğukta, havada sis yaptı.

Perry dinlemek için kendini zorladı. Yalnızca fırtınadan sonra bir uğultu duydu ancak hayvanların kokusu çok güçlüydü yani bir sürü çok uzak olamazdı. Ormanda sığınabilecekleri güçlü bir ağaç arayan Perry yalnızca uzun, ince dalları olan bir çam gördü. Hızlanıp Cinder ve Roar’u geri götürdüklerinde Marron’dan daha fazla ok almadığı için kendine lanet etti. Aria’yı ve kendini korumak için elindeki tek şey bir bıçaktı. Bir bıçak kurtlara karşı işe yaramazdı.

Aria sert bir bakışla gözlerini kocaman açarak geriye baktı. “Perry, tam arkamızdalar!”

Dakikalar sonra kendisi de kurtların sesini duydu; oldukça yakından gelen iki sert havlama. Çaresizce en yakındaki ağaca koştu, bu kötü bir seçimdi. Dalları çok alçak ve kırılıyordu. Sonra bir av hayvanının izini gördü, ilerideki bir ağaca giden köhne, toprak bir yoldu. Devasa çamın dallarının arasına kurulmuş ahşap bir kulübe gördü. Aria’yla koşarken bir hırıltı yükseldi. Ağacın gövdesinin alt kısmı pençe izleriyle parça parça olmuştu. İpten bir merdiven kalın bir daldan sarkıyordu.

Aria’yı merdivene çıkardı.

“Geliyorlar!” diye bağırdı Aria. “Perry, tırman!”

Tırmanamazdı. Henüz değil. Narin ipe ikisinin de ağırlığını taşıması için güvenemiyordu. Bıçağını çekti.

“Git! Hemen arkadayım.”

Yedi adet kurt göründü. Mavi gözlü ve gümüş kürklü, kocaman hayvanlar. Kokuları Perry'ye kan açlığının kırmızı dalgalarıyla geldi. Parlayan burunlarını kaldırıp kokuları algıladılar, sonra da kulaklarını geri yatırıp dişlerini göstererek hırladılar.

Aria tepeye ulaşınca ona seslendi. Perry atlayıp ulaşabildiği en yüksek basamağa tutundu. Bacaklarını yukarı çekip kurtların çeneleri onu ısırarak için açılıp kapanırken bıçağını salladı. Bir kurdun kulağına tekme attı. Kurt ciyaklayıp düştüğünde Perry ayağıyla bir basamak bulup ayağını koydu. Kendini yukarı çekip en üste çıktı.

Aria onu yakalayıp denge kurmasını sağladı. Kulübeye çıkan geniş dala tırmandılar. Dışarı bakan iki tarafı tahtalarla, sağlam bir biçimde kaplanmıştı. Diğer iki tarafındaysa her tahtadan biri çıkarılmış, kafes gibi bir görünüm oluşmuştu.

Aria hemen içeri girdi. Perry omuzlarını sokamadığı için tahtalardan birini ayağıyla kırdı. Ayağının altındaki tahta gıcırdadı. Ayakta tamamen doğrulup duramıyordu ama döşeme sağlamdı. Birkaç saniye boyunca o ve Aria soluk soluğa birbirlerine baktılar. Kurtlar aşağıda havlıyor, pençeleri ağacı çiziyordu. Perry bir yaprak yığını tekmeleyip kenara iterek çantasını yere koydu. Günün son ışığı aralıklardan içeri sızarken gri ve bulanıktı, suda hareket eden ışık gibi.

“Burada güvende oluruz,” dedi.

Aria kulübeden dışarı baktı, omuzları yorgunluktan gerilmişti. Kudurmuş sesler devam etti. “Ne kadar beklerler?”

Perry ona yalan söylemenin anlamsız olacağını düşündü. Kurtlar bekleyecekti, tıpkı Croven'lar gibi. “Ne kadar sürerse.”

Perry seçeneklerini düşünürken elini saçına götürdü. Yeni oklar yapabiliyordu ama bu zaman alırdı ve yayını aşağıda bir yerde

düşürmüştü. Şimdilik aklına yapabileceği hiçbir şey gelmiyordu. Çömelip çantasından battaniyeleri aldı. Hayatlarını kurtarmak için kaçıyorlardı. Soğuğu şimdi hissetmiyorlardı ama yakında hissedeceklerdi.

Gece barakaya inerken beraber oturdular, karanlık aşağıdan gelen çatırtıları daha da yükseltiyordu. Perry çantasından suyu çıkardı ama Aria içmedi. Ellerini kulaklarına bastırıp gözlerini de sımsıkı kapadı. Ruh halinden endişe taşıyordu ve Perry seslerin ona fiziksel acı verdiğini biliyordu... *hissediordu* ama nasıl yardım edeceğini bilmiyordu.

Bir saat geçti. Aria kıpırdamamıştı. Havlamalar aniden kesildiğinde Perry delireceğini düşündü. Doğruldu.

Aria kulaklarını açtı, gözlerinde bir umut ışığı yanıp söndü. “Hâlâ buradalar,” diye fısıldadı.

Yeniden tahtaya yaslanıp sessizliği özümsemişti. Uluma sesi omurgasından aşağı ani bir ürperti yayılmasına sebep oldu. Gerildi, daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemeyen bir inilti duydu. Tıpkı bağlanmak gibi onu en derin, en ağır duygunun içine çekerek nefesini boğazına hapsedti. Diğer kurtlar da ona katılıp, kollarındaki tüyleri diken diken eden bir sesle haykırdılar.

Birkaç dakika sonra ulumalar kayboldu. Perry bekledi, sonra havlama ve tırmalama sesleri tekrar başladı. Aria kalkıp kenara giderken altındaki tahtalar oynadı, battaniyesi omzundan sıyrıldı. Aria kurtlara bakarken Perry onu izledi. Aria ellerini ağzının kenarlarına koyup gözlerini kapadı.

Perry bunun başka bir kurdun uluması olduğunu sandı. Aria’yı izlerken bile o sesi çıkardığına inanamıyordu. Aşağıdaki havlama sesleri kesildi. Aria sustuğunda bakışları bir an için buluştu. Sonra

daha da ağır, kederli bir ses çıkardı, şarkıcı sesi daha fazla güç taşıyordu, aşağıdaki kurtların hepsinden daha geniş bir menzili vardı.

Sustuğunda üstlerine sessizlik çöktü. Perry'nin kalbi hızla atıyordu.

Perry yumuşak bir inilti ve ıslak bir hapşırık sesi duydu. Sonra da gecenin içine çekilerek uzaklaşan pati sesleri...

Kurtlar gidince Perry ve Aria oturup suyu paylaştı. Perry'nin korkusu azalıyor, geride ağır bir bitkinlik bırakıyordu. Ariadan gözlerini alamıyordu. Merak etmeden duramıyordu.

"Onlara ne dedin?" diye sordu en sonunda.

"Hiçbir fikrim yok. Yalnızca ulumalarını taklit etmeye çalıştım."

Perry sudan içti. "Bu senin yeteneğin."

"Yetenek mi?" Bir süre dalıp gitti. "Daha önce hiç böyle düşünmemiştim. Ama belki de öyledir." Gülümsedi. "Birbirimize benziyoruz, Perry. Sesim için falcon soprano deniyor."

Perry sırtı. "Bir elmanın iki yarısı gibi."

Sinirleri yatışınca Marron'dan aldıkları peynir ve kuru meyvelerden oluşan bir yemek yediler. Sonra battaniyelerine sarınıp tahtalara yaslanarak rüzgârın etraflarındaki dalları hışırdatmasını dinlediler.

"Kabilende birlikte olduğun bir kız var mı?" diye sordu Aria.

Perry ona baktı, nabızı hızlandı. Bu, cevaplamak istediği son soruydu. "Önemli biri yok," dedi ihtiyatla. Bu kulağa korkunç geliyordu ama doğrudu.

"Neden önemli değil?"

"Ne diyeceğimi biliyorsun. Değil mi?"

"Rose söyledi. Ama ben senden duymak istiyorum."

“Benimki en nadir Duyu. En güçlüsü. Bizim kanımızı saf tutmamız diğer İşaretliler için olduğundan daha önemli.” Yorgun gözlerini ovuşturup iç geçirdi. “Duyuları karıştırmak bir lanet getirir. Talihsizlik doğurur.”

“Bir lanet mi? Bu kulağa çok eski geliyor. Ortaçağdan kalma gibi.”

“Değil,” dedi Perry sesinin sert çıkmamasına özen göstererek. Aria bir an düşündü, küçük çenesi öne çıktı. “Peki ya sen? Senin iki Duyu’n var. Annen bir Bilici miydi?”

“Hayır. Aria, Bundan bahsetmek istemiyorum.”

“Aslında ben de istemiyorum.”

Sessizliğe kapıldılar. Perry ona uzanmak istedi. O gün boyunca hissettiği gibi hissetmek istedi, elini elinde tutarkenki gibi. Fakat Aria’nın ruh hali ağırlaşmıştı, gece kadar serindi.

En sonunda konuştu. “Perry, ben bir Bilici olsam şimdi ne kokusu alırdım?”

Perry gözlerini kapadı. Farklarını açıklamak Aria’yı ona daha yaklaştırmayacaktı. Ama cevaplamayı reddetmek de öyle. Perry derin bir nefes aldı ve ona burnunun hissettiklerini söyle. “Kurtların izi var. Ağacın kokuları bir kış tonu taşıyor.”

“Ağaçların kış kokusu mu var?” diye sordu Aria.

“Evet. Havanın ne olacağını önce ağaçlar bilir.”

Konuştuğu için şimdiden pişmandı. Aria dudaklarını ısırdı. “Başka?” diye sordu ama Perry, Aria’nın ne kadar kötü etkilendiğini hissetti, onun bilmediği her şeyi bildiği için.

“Demir çivilerin üstünde reçine ve pas var. Bir yangının kalıntılarının kokusunu alıyorum, muhtemelen birkaç aylık ama küller dünkünden, Cinder’la olduğundan farklı. Bu kuru ve tadı tuz gibi.”

“Ya dün?” diye sordu Aria usulca. “O kül nasıl kokuyordu?”

Perry ona baktı. “Mavi. Boş.” Aria anlamış gibi başını salladı ama anlayamamıştı. “Aria, bu iyi bir fikir değil.”

“Lütfen, Perry. Bunun senin için nasıl olduğunu bilmek istiyorum.”

Perry aniden daraldığını hissettiği boğazını temizledi. “Bu kulübe bir aileye aitmiş. Bir adam ve kadın kokusu alıyorum. Bir de küçük bir delikanlı...”

“Küçük delikanlı ne demek?”

“Yani genç bir adam olmak üzere olan bir oğlan çocuğu. Cinder gibi. Göz ardı edilemeyecek kokuları vardır, bilmem anlatabiliyorumuyum...”

Aria gülümsedi. “Sen de öyle mi kokuyorsun?”

Perry elini kalbine götürüp yaralanmış gibi yaptı. “Bu canımı yaktı.” Sonra sırttı. “Şüphesiz, evet. Başka bir Bilici için iştahım kokarca gibi olmalı.”

Aria gülüp başını yana eğdi. Siyah saçları omuzlarına döküldü. Gecenin soğuğu öylece kayboluverdi.

“Bir Bilici olsam tüm bunları bilecek miydim?” diye sordu.

“Bunları ve daha fazlasını.” Perry titrek bir nefes aldı. “Şu an ne istediğimi gayet iyi bilirdin.”

“Neymiş o?”

“Yakınımda olman.”

“Ne kadar yakınında?”

Perry battaniyesinin ucunu kaldırdı.

Aria kollarını beline dolayıp sarılarak onu şaşırttı. Aria göğsüne yaslanırken Perry onun koyu saçlarıyla örtülü başının tepesine baktı. İçindeki ağır ve soğuk bir şey birden hafifledi. Aklındaki sarılmak

değildi ama belki daha iyiydi. Aria'nın onun neye ihtiyacı olduğunu ondan daha iyi bilmesi Perry'yi şaşırtmamalıydı.

Bir an sonra Aria geri çekildi. Gözleri yaşlarla doldu. Öyle yakındı ki... Kokusu Perry'nin içine sızıyor, onu dolduruyordu. Perry kendi gözlerinin de dolduğunu hissetti.

"Sadece bu kadar zamanımız olduğunu biliyorum, Perry. Biteceğini biliyorum."

İşte o an Perry onu öptü, yumuşak dudaklarını kendininkilerle araladı. Aria'nın tadı mükemmeldi. Yeni yağan yağmur gibi. Öpücüğü derinleştirdi, elleri onu bulup kendine çekti. Ama sonra Aria geri çekilip gülümsedi. Tek kelime etmeden Perry'nin burun kemiğini öptü, sonra da dudağının kenarını, ardından çenesindeki bir noktayı. Gömleğini çekiştirildiğinde Perry'nin kalbi durdu. Ona yardım edip gömleğini başından çıkardı. Bakışları göğsünde gezdi, parmakları da İşaretlerinin üstünden. Nefesini yavaşlatamadı.

"Perry. Sırtını görmek istiyorum."

Başka bir sürpriz daha. Ama Perry başını sallayıp arkasını döndü. Başını öne eğip o anı nefesini yavaşlatmaya çalışarak değerlendirdi. Aria parmaklarıyla tenindeki kanatların üstünden geçerken Perry'nin boğazından bir inilti kaçtı. Perry kendine sessizce lanet etti. İstese daha Vahşice bir ses çıkaramazdı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Aria.

Perry boğazını temizledi. "On beş yaşına girince yaptırırız. Bütün İşaretliler yaptırır. Duyun ve adın için birer şerit."

"Muhteşemmiş. Senin gibi," diye ekledi Aria usulca.

Perry için bardağı taşıran damla buydu. Dönüp Aria'yı yakaladı, tahtaların üstüne çekerken kendine sadece kollarıyla düşüşlerini hafifletecek kadar hâkim olabildi.

Aria şaşkın bir kahkaha attı. "Söylediğim hoşuna gitmedi mi?"

"Gitti. Fazlasıyla." Hızla dönerek altlarına bir battaniye aldı, bir tane de üstlerine. Sonrasındaysa Aria onundu. Onu öpüp kendini ipeksi teninde ve menekşe kokusunda kaybetti.

"Perry, biz şey yaparsak... şey olmaz mıyım?"

"Hayır," dedi Perry. "Şimdi olmaz. Farklı kokardın."

"Öyle mi? Nasıl?"

Sorular. Aria söz konusu olunca tabii. Şimdi bile. "Daha tatlı," dedi.

Aria onu biraz daha kendine çekip kollarını boynuna doladı.

"Aria," diye fısıldadı Perry, "emin değilsen bunu yapmak zorunda değiliz."

"Sana güveniyorum ve eminim," dedi Aria, Perry bunun doğru olduğunu biliyordu.

Perry onu yavaşça öptü. Onun ruh halini takip edip gözle-
rindikleri okuyabilmesi için her şey yavaş yavaş ilerliyordu. Bir
araya geldiklerinde Aria'nın kokusu cesur, güçlü ve emindi. Perry
bunu özümsemişti, onun nefesini soluyup onun hissettiklerini hissetti.
Daha önce hiç bu kadar doğru bir şey yaşamamıştı.

ARIA

Sonraki sabah Perry ona kurtların kokularının hafiflediğini söyledi. Sürünün yakınlarda olduğunu sanmıyordu ama her zamankinden daha dikkatli yolculuk ettiler. Yalnızca o bölgeyi geride bırakınca rahatladılar.

Perry ona farklı davranıyordu. Yürürken onunla yavaş yavaş konuşuyordu. Sorularının her birini cevaplıyordu, hatta Aria'nın öğrenmek istediğini bildiği halde sormadığı şeyleri bile. Yanlarından geçtikleri bitkiler hakkında bilgi veriyordu. Hangilerinin yenebilir olduğunu ya da ne faydaları olduğunu söylüyordu. Ona karşılarına çıkan hayvan izlerini gösterip tepelerin şeklinden nasıl bir çıkarımda bulunabileceğini gösteriyordu.

Aria söylediği her sözü ezberliyor ve her tebessümünün tadını çıkarıyordu. Perry'yi yakınına çekmek için bahaneler buluyor, bir yaprakla ya da bir taşla ilgileniyormuş gibi yapıyordu. Hiçbir şey onu Perry kadar büyülemiyordu. Perry ona Neşe'ye gitmelerinin altı gün süreceğini söylediğinde Aria bahanelerinden vazgeçti.

Altı gün Lumina'dan haber beklemek için çok uzun bir süreydi. Perry'le olmak içinse yeteri kadar uzun değildi.

Öğleden sonra, bir şey yemek için kayalıklarda durdular. Perry yemeğini çiğneyen Aria'mın yanağına bir öpücük kondurdu ve Aria sebepsiz yere öpülmenin dünyanın en güzel şeyi olduğunu öğrendi, lokmasını çiğnerken bile. Ormanı aydınlatmıştı; aslalarla dolu göğü ve diğer her şeyi de.

Aria bu taktiği benimseyip adım Ani Öpücük koydu ve kısa süre sonra Bilicileri şaşırtmanın ne kadar zor olduğunu öğrendi. Ne zaman Ani Öpücük'e karşılık vermeye çalışsa, Perry neredeyse kapalı göz kapaklarıyla gülümseyip kollarını açıyordu. Aria onu yine de öpüyordu, umursamadan, ta ki Perry'nin bir gün kendisi gibi bir kızı seçeceğini fark edene kadar. Ani Öpücük'e bağışıklığı olan bir Bilici'yi. Aria onların insanların içlerinden geçen her duyguyu bilip bilmeyeceklerini merak etti. Tanımadığı birinden böylesine rahatsız olmak ona garip ve korkutucu geliyordu. O öyle biri değildi ki... En azından eskiden değildi.

O gece Perry battaniyelerinden ve ipten bir hamak yaptı. Sıcak yünden kozalarında sımsıkı sarılmışken, kalbi Aria'nın kulağının altında küt küt atıyordu, Hayal'de daima sahip olduğu şeyi istedi: Aynı anda iki dünyada var olabilmeyi.

Sonraki gün saatlerce düşündü, merakını kendi içine çevirdi. Kendi hakkında keşfettikleri hoşuna gidiyordu. Kuşların tüylerinin vücutları hâlâ sıcakken yolunması gerektiğini çünkü o zaman daha kolay çıktıklarını bilen Aria'yı. Bir bıçak ve bir parça kuvarsla ateş yakabilen Aria. Sarı saçlı bir erkeğin kollarında şarkı söyleyen Aria.

Bu yanının beş gün sonra olacaklarda nereye uyduğunu bilmiyordu. Kozaya geri dönmek nasıl olurdu? Bu günlerin ne kadar ilkel

ve korkunç geçtiğini düşününce, nasıl sahte heyecanlara dönebilirdi ki? Bilmiyordu ama düşünmek onu endişelendiriyordu. En büyük sorusuna, yani Neşe'ye ulaşınca ne olacağına gelince, yeni bir şey yaptı. Sorularını ve korkularını geride bırakıp zamanı gelince ne yapacağını bileceğine güvendi.

“Perry?” diye fısıldadı gecenin geç saatlerinde. Kolları Aria'yı daha da sıkı sarınca Aria onu uyandırdığını anladı.

“Hımm?”

“Duyularım ne zaman edindin?”

Sessizlikte, Aria onun anılarının içine gömüldüğünü duyar gibi oldu.

“Önce görüşüm geldi. Dört yaşında falandım. Bir süre kimse farklı olduğunu anlamadı... ben bile. Çoğu Görücü aydınlıkta daha net görür ama ben herkesin benim gibi gördüğünü sanıyordum. Gecegörüşlü olduğum ortaya çıkınca kimse bir anlam yüklemedi. En azından benim yanımda. Ruh hallerinin kokusunu almaya başladığımda sekiz yaşındaydım. Tam olarak sekiz. Bunu hatırlıyorum.”

“Neden?” diye sordu Aria. Ama bunu soruşunda bir şey vardı. Bilmek istediğinden emin değildi.

“Duyguların kokusunu almak her şeyi değiştirdi... İnsanların konuştukları ve yaptıklarının ne kadar sıklıkla birbirinden alakasız olduğunu gördüm. Sahip olamayacakları şeyleri ne kadar sık istediklerini. Her şeyin sebebini gördüm... İnsanların sakladığı şeyleri bilmekten kaçamadım.”

Aria'nın nabızı hızlandı. Perry'nin yanık elini buldu. Marron'm kalesinden ayrıldıkları gece sargısını çıkarmıştı. Üstteki deride fazla sert ve fazla yumuşak noktalar vardı. Elini kaldırıp benekli tenini

öptü. Bir yara izinin öpülmeye layık olacağını hiç düşünmezdi ama Perry'nin tüm yaralarını seviyordu. Onları bulup öpmüştü, üstünde izini bırakan tüm hikâyeleri duymak istemişti.

“Ne öğrendin?” diye sordu Aria.

“Babamın etrafımda durmaya katlanabilmek için içtiğini. Yumrukları bana vurduğunda kendini daha iyi hissettiğini. En azından bir süreliğine. Uzun bir süre için değil.”

Gözleri yaşlarla dolan Aria onu kendine çekti, Perry'nin ne kadar gergin olduğunu hissediyordu. Onun bu yanını hissetmişti. Bir şekilde bilmişti. “Perry, bunu hak etmek için ne yapmış olabilirsin ki?”

“Benim... Daha önce hiç bu konudan bahsetmedim.”

Perry burnunu çekince Aria bir hıçkırığın boğazına takılıp kaldığını hissetti. “Bana anlatabilirsin.”

“Biliyorum... Deniyorum... Annem beni doğururken öldü. Benim yüzümden öldü.”

Aria onun yüzünü görebilmek için geri yaslandı. Perry gözlerini kapadı.

“Bu senin suçun değildi. Kendini suçlayamazsın. Perry... suçluyor musun?”

“O suçluyordu. Ben niye suçlamayayım?”

Aria onun bir kadını öldürmekten bahsettiğini hatırladı. Aria onun annesinden bahsettiğini anladı. “Sen daha bir bebektin! Bu bir kazaydı. Sadece başınıza gelen çok kötü bir şeydi. Babanın sana kendini böyle hissettirmesi korkunç bir şey.”

“O hissettiklerine engel olamıyordu. İnsan ruh halini saklayamaz.”

“Yaptığı yanlış! Abin ve kız kardeşin de mi seni suçladı?”

"Liv hiç suçlamadı. Vale de öyle davranmadı ama yine de emin olamıyorum. Onun ruh halini de kendiminki gibi okuyamıyorum. Ama belki de suçluyordu. Ben annemin Duyu'sunu taşıyan tek kişiyim. Babam onunla olmak için her şeyden vazgeçmişti. Bir kabile kurdu. Vale ve Liv oldu. Sonraysa ben gelip en sevdiği şeyi çaldım. İnsanlar bunun kanları karıştırmanın bir laneti olduğunu söyledi. Nihayet belasını çektiğini söylediler."

"Sen bir şey çalmadın. Bu kendiliğinden olan bir şey, o kadar."

"Hayır, değil. Aynı şey abime de oldu. Mila da bir Görücüydü, o da... o da öldü. Talon hasta..." Titrek bir nefes verdi. "Ne dediğimi bilmiyorum. Bu konuyu seninle konuşmamalıyım. Son zamanlarda öyle çok konuşuyorum ki... Belki de nasıl susacağımı unuttum."

"Susmak zorunda değilsin."

"Kelimeler hakkında ne düşündüğümü biliyorsun."

"Kelimeler benim seni tanımak için elimdeki en iyi yöntem."

Perry'nin eli Aria'nın çenesini kavradı, parmakları saçına dolandı. "En iyisi mi?"

Başparmağı Aria'nın çenesini okşadı. Dikkat dağınıydı ve Aria, Perry'nin istediğinin de bu olduğunu biliyordu. Belki tek yaptığı ilerlemektir. Elinden geldiği kadar insanları kurtarmayı denemek. Hiç yapmadığı bir şeyi telafi etmeye çalışmak.

"Perry..." dedi Aria elini tutup. "Peregrine... sen çok nazıksın. Talon ve Cinder için hayatını tehlikeye attın. Benim için de. Hem de bunu beni biraz olsun sevmediğin zaman yaptın. Kabilen için kaygılanıyorsun. Roar ve kız kardeşin için üzülüyorsun. Öyle olduğunu biliyorum. Roar ne zaman Liv'den bahsetse bunu yüzünden okuyorum." Sesi titriyordu. Boğazındaki yumruyu yutkundu. "Sen iyisin, Peregrine."

Perry başını iki yana salladı. “Beni gördün.”

“Gördüm. Kalbinin iyi olduğunu *biliyorum*.” Aria elini onun kalbine koyup içinde atan hayatı dinledi. Öyle güçlü bir sesteki ki, öyle yüksek... sanki Aria başını göğsüne yaslamış gibi.

Perry’nin başparmağı durdu. Eli Aria’nın başının arkasına gitti. Alınları birbirine değene kadar onu kendine çekti. “Bu kelimeleri sevdim,” dedi.

Aria onun ışıldayan gözlerinde, minnet ve güven gözyaşları gördü. Ayrıca beraber geçirecekleri sadece birkaç gün kalmışken, ikisinin de birbirlerine söylemeye cesaret edemediği şeylerin gölgesini gördü. Ancak şimdilik, bu geceliğine, sözcüklerle işleri yoktu.

PEREGRINE

Aria yüzünden yemek yemeyi unutmuştu. Bu başının belada olduğunun en belirgin işaretlerinden biriydi. Marron'ın kalesinden getirdikleri az miktardaki erzacı bitirdiler. Perry bugün avlanmak zorundaydı. Sabah, daha önce topladığı dalları kullanarak ok yaptı, giderken av izi sürmeye karar verdi. Hızları azalacaktı ama midesindeki krampı daha fazla görmezden gelemezdi.

Bir nehre açılan geniş bir ormandaki porsuk kokusunu aldığında dağ eteğinden aşağıya iniyorlardı. Hayvanın kokusu yer altı tünellerinden sızıyordu. Perry akşam yemeği olduğuna karar verdi.

Giriş deliğini buldu, sonra da epey uzakta başka bir tane. Bir ucunda ateş yakıp Aria'yı yapraklı bir dalla başında bekletti. "Dumanı deliğe doğru yelpazele. Porsuk bana doğru gelecek. Hayvanlar ateşe doğru kaçmaz."

Porsuk delikten çıkarken Perry'yi gördü. Dönüp Perry'nin yapmayacağını söylediği şeyi yaptı. Perry, Aria'ya koştu.

"Bıçağın! Sana geliyor!"

Aria hazırды, Perry ona ulaştığında deliğe bakıyordu. Ancak porsuk çıkmadı. Aria doğrulup yürümeye başladı. Birkaç adımda bir duruyor, nehirde ıslanan toprağa bakarak yön değiştiriyordu. Perry'nin bunun ne olduğuna dair bir fikri vardı. Kurtları gördükleri günden beri merak ediyordu. En sonunda olduğu yerde durup Perry'yle göz göze geldi.

"Tam altımda," dedi kocaman bir tebessümle, şaşırmıştı.

Perry yayını omzundan sıyırdı.

"Hayır. Onu ben yakalarım. Ama bıçağın lazım."

Perry bıçağı ona verip uzaklaştı, gözlerini bile kırpmaya korkuyordu.

Aria biraz bekledi, uzun bıçağı iki eliyle kavramıştı. Sonra başının üstüne kaldırıp çamurlu toprağın derinliklerine batırdı.

Perry hafif bir çığlık duydu ama Aria'nın sesi gayet net duyduğunu biliyordu.

Daha sonra aynı açıklıkta bir kütüğe yaslanıp oturdular. Aria, Perry'nin göğsüne yaslandı. Bir ateşten ağaçlara doğru duman yükseldi. Günün sonuna hâlâ birkaç saat daha vardı ama midesi doluyken ve Aria'nın halinden memnun ruh hali onu tatmin ederken Perry başını geriye attı. Aria duyduğu sesleri açıklarken o da Eter'in göz kapaklarının ardında dans edişini izledi.

"Daha yüksek değiller... Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Sadece daha nitelikliler. Önceden basit olan sesler şimdi öyle karmaşık ki. Nehir gibi. Sudan gelen yüzlerce ses var. Rüzgâr da, Perry. Sürekli, ağaçların içinden geçiyor, kabuğunu çıtırdatıp yaprakları hışırdatıyor. Ne taraftan estiğini tam olarak anlayabiliyorum. Sanki *görebiliyor* gibiyim, öyle net duyuyorum ki."

Perry boş yere onun duyduklarını duyabilmeye çalıştı, Aria'nın yeni keşfettiği yeteneğinden tuhaf bir şekilde gurur duyuyordu.

"Sence tüm bunlar dışarıda olduğum... Eter'in altında olduğum için mi oldu? Yani Yabancı yanıma uyandırıyor gibi?"

Perry onu duydu ama halinden öyle memnundu ki uyumaya başladı. Aria onun kolunu çimdikledi. Perry irkildi. "Affedersin. İçimdeki Yabancı uyumaya başladı."

Aria ona dikkatle baktı, gözleri zekice parlıyordu. "Sence ben Roar'la akraba mıyım?"

"Belki nesiller öncesinden. Yakından değil. Kokularınız çok farklı. Neden ki?"

"Roar'u seviyorum. Liv'i bulamazsa diye düşündüm, yani... ikimiz de İşitici'yiz. Neyse. Roar, Liv'i asla unutmaz."

Perry doğruldu. "Ne?"

Aria güldü. "Şimdi uyandın. Ciddi olduğumu mu sandın?"

"Evet. Hayır. Aria, bu konuda hakkın var. Roar senin için daha uygun olurdu." Perry iç geçirip elini saçına götürdü. Aria'ya baktı. Bir sebebi daha vardı ve onu da Aria'ya söyleyebilirdi, ne de olsa ona her şeyi söylemekte ustalaşıyordu. "Liv diyor ki... Roar gözler için bir ziyafetmiş." Bunu arkadaşını kıskanmıyormuş gibi söylemeye çalıştı ama işe yaradığından emin değildi. Herhalde Aria sesindeki duyguyu hissedirdi.

Aria gülümsedi. Perry'nin yaralı elini alıp başparmağını parmak eklemlerinde gezdirdi. "Roar çok yakışıklı. Hayal'de çoğu insan onun gibi görünüyor."

Perry küfretti. Bu konuyu açmamalıydı. "Sen de burada, eğri burunlu bir Yabancı'nın elini tutuyorsun, hem de yanmış ve dayak yemiş... Kaç yaram vardı?"

“Hiç senin kadar güzel birini görmedim ben.”

Perry ikisinin kenetlenmiş ellerine baktı. Bunu nasıl beceriyordu? Nasıl kendini hem zayıf hem de güçlü hissetmesini sağlıyordu? Hem heyecanlı hem de dehşete düşmüş... Perry, Aria'nın ona verdiklerinin karşılığını vermenin bir yolunu bulamıyordu. Aria gibi sözler konusunda yetenekli değildi. Onun tek yapabildiği Aria'nın elini tutup öpmek, kalbine götürmek ve Aria'nın onun duygularını okuyabilmesini ummaktı. Aralarında her şeyin kolay olmasını diledi. En azından şimdi kendisini anlayabilirdi. Bir Duyu'nun gücünü öğreniyordu.

Perry onu yeniden kollarına çekip göğsüne yasladı. “Sana baban hakkında bir şey diyebilirim,” dedi Perry çünkü merak ettiğini biliyordu. “Bu kadar keskin kulaklı olduğuna göre güçlü bir İşitici soyundan geliyor.”

Aria onun elini sıktı. “Sağ ol.”

“Ciddiyim. Yaptığın basit bir numara değildi, o kadar kalın topraktan duyabilmek.”

Perry onu başından öptü ve sessizliğe gömüldüler. Aria'nın dinlediğini biliyordu. Yeni bir dünya duyduğunu. Ama onun iyi ruh haline Perry kapılmıyordu artık.

Günlerdir içinde huzursuz edici bir his vardı. Bir kesikten hemen sonra daha acı hissedilmeden yaşanan duygu gibi. Acının ne zaman vuracağını biliyordu. Üç gün sonra Neşe'ye varacaklardı. Aria da annesine geri dönecekti. Perry eğer Lumina'yı bulmazlarsa ne yapacağını bilmiyordu. Aria'yı Tide'lara mı getirecekti? Marron'a mı? İkisini de yapabileceğini sanmıyordu. Kollarını ona doladı. Kokusunu içine çekti, derin nefeslerle içini yumuşatmasına izin verdi. Aria şimdi buradaydı.

“Perry? Bir şey söyle. Sesini tekrar duymak istiyorum.”

Ne diyeceğini bilmiyordu ama onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Boğazını temizledi. "Birlikte ağaçların üstünde uyumaya başladığımızdan beri aynı rüyayı görüyorum. Çimenlik bir alandayım. Yukarıda uzayıp giden mavi bir gök var. Eter falan yok. Esinti çimenleri dalgalandırıp böcekleri hareketlendiriyor. Bense sadece yürüyorum, yayım arkamdaki uzun otları tarıyor gibi. Hiçbir endişem yok. Güzel bir rüya."

Aria elini sıktı. "Sesin geceyarısı yakılmış bir ateşe benziyor. Sımsıcak, ısıtıcı ve de altın gibi. Konuşmanı sonsuza dek dinleyebilirim."

"Bunu asla yapamam."

Aria ona güldü. Perry dudaklarını onun kulaklarına götürdü. "Kokun baharın erken zamanlarında açan menekşeler gibi," diye fısıldadı. Sonra kendi haline güldü çünkü bunun doğru olduğunu bilse de bir budala gibi konuştuğunu fark etti.

"Vale iyi bir Kan Lordu muydu?"

Aria, Duyu'su hakkında bilgi almayı öyle çok istiyordu ki uyuyamazdı, bu yüzden gece yürüyüşü yaptılar.

"Çok iyiydi. Vale sakindir. Her şeyi etraflıca düşünür. İnsanlara karşı sabırlıdır. Bence... bence şimdi böyle olmasa... o bir kabileyi yönetecek en iyi adamdı."

Perry fark etti ki, belki de Kan Lordu olmak için ona meydan okumaktan kendisini alıkoyan buydu, yani Talon'ı incitme korkusunun yarı sıra. Hâlâ ağabeyinin yakalandığına inanamıyordu. "Talon'ın peşinden gitmeyecekti," dedi son konuştukları zamanı hatırlayarak. "Vale bunun kabilenin güvenliğini tehlikeye atmak olduğunu söylemişti. Bu yüzden ben gitmişim."

“Sence Vale neden fikrini değiştirdi?”

“Bilmiyorum,” dedi Perry. Vale daha önce hiçbir şeye kabilenin iyiliğinden daha çok değer vermemişti ama Talon onun oğluydu.

“Beraberler. Onları dışarı çıkarmaya çalışacak mısın?”

Perry ona baktı.

“Talon’a bakıyorlar,” dedi Aria. “Onu gördün. Orada yaşama şansı var.”

“Vazgeçmeyeceğim.”

Aria onun elini tuttu. “Onun için daha iyiye bile mi?”

“Onu bırakmam gerektiğini mi söylüyorsun? Bunu nasıl yaparım?”

“Bilmiyorum. Ben de aynı şeyi anlamaya çalışıyorum.”

Perry durdu. “Aria...” Ona bağlandığını söyleyecekti. Onun yüzünden artık hiçbir şeyin aynı olmadığını. Ama bu neyi değiştirdi ki? Birlikte geçirecekleri yalnızca üç günleri vardı. Perry onun eve gitmesi gerektiğini biliyordu. Annesine ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Diğer elini avcuna aldı. “Evet, Peregrine?” Bir an sonra gülümsedi.

Perry onun da gülümsediğini fark etti. “Aria, şu anda nasıl bu kadar neşeli olduğunu anlayamıyorum.”

“Sadece düşünüyorum. Yakında Peregrine, Tide’ların Kan Lordu olacaksın.” Konuşurken elini havada döndürdü. “Sadece kulağa çok güzel geliyor.”

Perry güldü. “Tam bir İşitici gibi konuştun.”

ARIA

Aria her yerde bir şarkı duyuyordu. Ağaçlarda bir kıpırtı. Dünyanın gürültüsü. Rüzgârın esişi. Yer aynıydı ama o farklı görüyordu. Uzağa baktığında, daha önce hiçbir şey görmediği halde şimdi orada olabilecek babasını hayal ediyordu. Dünyayı kendisi gibi duyan bir adam; sonsuz seslerle. O bir İşitici'ydi. Aria'nın hakkında bildiği tek şey buydu. Garip bir şekilde, sanki çokmuş gibi geliyordu.

Yeteneğini keşfettikten sonraki gün kendi adımlarının sessizleştiğini fark etti. Bilinçli bir şekilde düşünmeden daha dikkatli yürümeye başlamıştı. Perry sıırttı.

"Ben de fark ettim. Avlanmak daha kolay," diyerek omzunda asılı olan tavşanı sıvazladı. "Çoğu İşitici gölgeler kadar sessizdir. En iyileri daha büyük kabileler için casus ya da nöbetçi olur."

"Cidden mi? Casus mu?"

"Cidden."

Daha önce yapamadığını başarmaya kararlı olduğu için Perry'ye gizli gizli yaklaşılmaya çalıştı. Neşe'ye ulaşacakları günün sabahı üstüne atladı, kollarını boynuna dolayıp çenesindeki sarı, kısa sakallara bir öpücük kondurdu. En sonunda Ani Öpücük'ü başarmıştı. Perry'nin gülüp onu öpmesini bekledi. O ikisini de yapmadı. Kollarını Aria'ya dolayıp başını onun başının üstüne koydu.

“Dinlensek mi?” diye sordu Aria, Perry'nin ağırlığını omuzlarında hissederek. Ufukta Neşe'nin olması gereken tepeleri görebiliyordu.

Perry doğruldu. “Hayır,” dedi. Yeşil gözleri kısılmıştı, sanki gün ışığı onun için fazla parlakmış gibi. “Yola devam etmeliyiz, Aria. Başka ne yapacağımı bilmiyorum.”

Aria da bilmiyordu, bu yüzden yürüdüler.

Tepelere öğleden sonra geç saatlerde vardılar. Art arda tırmandılar, sonra neredeyse birden Neşe önlerinde belirdi. Dünyanın tepelerinin ortasında insan yapımı bir dağ gibiydi. Aria hiçbir Koza'yı dışarıdan görmemişti ama ortadaki en büyük kubbenin Panoptikon olduğunu biliyordu. Ondan ayrılan yapılar Çiftlik 6 gibi hizmet kubbeleriydi. Aria, Hayal'in Panoptikon'unda on yedi yıl geçirmişti. Tek bir yerde kapanıp kalmıştı. Şimdi bu ona inanılmaz geliyordu. Güneş ışığı solarken Koza'nın derin kara görüntüsü hızla geceye karışıyordu.

Perry onun yanında durup ağırlığını diğer ayağına verdi, manzarayı hazmederken sessizdi. “Bir kurtarmaya benziyor. Hava araçları var... otuz tane falan ve bir de daha büyük bir araç. Dışarıda en az elli kişi var.”

Tarif ettiği şey Aria için Neşe'nin yanında bulanık noktalardan ibaretti, ışıktan bir dairenin içinde aydınlanmışlardı. Hava araçlarının motorunun yumuşak sesleri kulaklarına geldi.

“Ne yapmak istersin?” diye sordu Perry.

“Haydi yaklaşalım.” Kuru çimlerin üstünde sessizce ilerlediler, taşlı bir noktaya geldiklerinde durdular. Şimdi Aria, Neşe’de geniş, kare bir açıklık görüyordu. Koza’nın düz duvarlarının üstünde derin, geniş bir boşluktu. Gelip giden muhafızlar steril giysiler giymişlerdi. Aria bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Kapalı bölgede tehlikeli bir durum vardı. Aria bunu bekliyordu ama yine de uzuvları uyuşmaya başladı.

Perry yanında usulca küfretti.

“Ne oldu?” diye sordu Aria.

“Orada siyah bir araba var,” dedi acılı bir ifadeyle. “Bir tür kamyon, Koza’ya yakın.” Aria gördü. Küçük de olsa gördü. “İçinde insanlar... cesetler var.”

Aria’nın gözleri buğulandı. “Yüzlerini görebiliyor musun?”

“Hayır.” Perry onu kollarına sardı. “Gel buraya,” diye fısıldadı. “Her yerde olabilir. Şimdi pes etme.”

Yan yana kayalarda oturdular ve Aria kendini düşünmeye zorladı. Karanlıktan çıkıp bir İkametçi olduğunu ilan edemezdi. Bir plana ihtiyacı vardı. Çantasından Akıllıgözünü çıkardı. Marron’ın kalesindeyken Lumin’a ulaşmasını sağlamayamasa da şimdi yararlı olacaktı.

Aria uzaktaki siyah noktaya baktı. Yeterince beklemişti. Yapması gerekeni biliyordu. “Oraya gitmem lazım.”

“Ben de seninle geliyorum.”

“Hayır. Gelemezsin. Görürlerse seni öldürürler.”

Perry, bu sözler onu fiziksel olarak incitmiş gibi inledi.

“Tide’ların Kan Lordu olmana ihtiyaçları var, Perry. Benim yalnız gitmem gerek. Üstelik burada yardımına ihtiyacım olacak.”

Aria ona fikrini söyledi; nasıl kılık değiştirmeyi umduğunu ve nasıl içeri gireceğini açıkladı. Perry dinledi, çenesi gergindi ama üstüne düşeni yapmayı kabul etti. Aria ayağa kalkıp ona Talon'un hançerini verdi.

"Hayır," dedi Perry. "İhtiyacın olabilir."

Aria bıçağa baktı, duyguları boğazında düğümlendi. Perry ona güller ya da yüzükler değil, sapına yapraklar kazınmış bir bıçak veriyordu. Kendi parçası olan bir bıçak. Aria bunu kabul edemezdi.

"Bunun bana yararı olmaz," dedi. Kimseye zarar vermek istemiyordu. Sadece tekrar içeri girmek istiyordu.

Perry bıçağı çizmesine soktu ama doğrulunca Aria'ya bakmadı. Kollarını kavuşturup tekrar açtı, sonra da elinin tersiyle gözlerini sildi.

"Perry..." diye konuşmaya başladı Aria. Ne diyebilirdi ki? Onun için hissettiklerini nasıl anlatabilirdi? Perry biliyordu. Biliyor olmalıydı. Aria ona sarılıp gözlerini kapayarak kalbinin atışını dinledi. O geri çekilirken Perry'nin kolları onu daha da sıkı sardı.

"Zamanı geldi, Perry." Perry onu bıraktı. Aria bir adım geriye gidip Perry'nin yüzüne son bir kez baktı. Burnunun eğikliğine, yanağındaki yara izlerine. Onu güzel kılan bütün küçük kusurlara. Tek kelime etmeden arkasını dönüp tepeden aşağı inmeye başladı.

Neşe'ye doğru çimenlerin üstünden koşarken uçuyormuş gibi hissetti. *Durma*, dedi kendine. *Devam et*. Bir anda yamacın aşağısına indi, üstünde parlak harflerle MYK KURTARMA & YARDIM yazan bir sıra büyük kasanın arkasına saklandı. Soluklanamıyordu. *Arkamı dönme*. Kendini önündeki görüntüye odaklanmaya zorladı.

Vinçlerin üstüne kurulmuş ışıklar keskin bir parıltıyla bölgeyi aydınlatıyordu. Sağ tarafında operasyonun merkezinde gibi görünen

devasa araca baktı, etrafındaki inci mavisi hava araçlarına kıyasla, köşeli ve hantaldı. Neşe'nin kıvrılan gri duvarları sola, göğe doğru dönüyordu, yalnızca aşağıdan gördüğü açık aralıkla bölünmüştü. Bir düzine muhafız aradaki toprak alanda geziyordu. Sonra Aria hedefi gördü. Siyah kamyonet karanlıkta duran birkaç hava aracı tarafından park edilmişti.

Annesi orada *olamazdı*.

Olamazdı.

Aria öğrenmek zorundaydı.

PEREGRINE

Aria aşağıdaki karanlıkta bir dizi kasanın yanından gizlice geçerken Perry'nin gözleri ona kilitlendi. Nefes alamıyor, gözlerini kırpamıyordu. Ne yapmıştı? Yalnız gitmesine nasıl izin vermişti? Perry onun harekete geçmek için doğru zamanı beklediğini biliyordu ama geçen her saniyeyle koşturarak onun yanına gitmeye biraz daha yaklaşıyordu.

Muhafızlar kurtarma merkezine döndü, gece ilerlerken işleri azalıyordu. Perry etraftaki ışıklar kapanınca gerildi; geriye yalnızca kurtarma merkezinin aydınlanmış yolu kalmıştı. Bunu beklememişti ama onlara yararı olacaktı. En sonunda her şey sakinleyince Aria çömeldiği yerden kalkıp karanlıkta siyah kamyonete doğru koştu.

Aria'nın yatağa tırmanışını izlerken Perry'nin midesi kasıldı. Birbirine dolanmış uzuvları net bir şekilde görebiliyordu. Tahminine göre bir düzine insan vardı. Aria'nın ölümlerin arasında annesini arayışını izledi. Bacakları titreyerek, taş gibi bir ağırlık boğazına otu-

rarak izledi. Bu kadar mıydı? Aria, Lumina'yı böyle mi bulacaktı? Soğukta dışarıda bırakılmış bir ceset olarak mı?

İçinde, annesini böyle bulmasını uman parçaya lanet etti. Aria'nın ona dönmesinin tek yolu buydu. Ama ya sonra? Perry'nin istediği bu değil miydi? Aria'nın eve gitmesi ve kendisinin de Tide'lara dönmesi?

Buna dayanamıyordu, öylece durup hiçbir şey yapmamaya. Ne oluyordu? Aria kendini nasıl hissediyordu? Perry günlerdir onun ruh halindeki tüm küçük değişimlerin farkındaydı. Şimdi hiçbir şey bilmiyordu.

Aria yatağın yanına bir şey düşürdü: Muhafızların giydiğine benzeyen kabarık bir giysi. Çizmeler. Bir başlık. Sonra yere atlayıp kamyonetin altına girdi. Perry artık onu göremiyordu ama dar alanda soyunup İkametçi giysileri giydiğini biliyordu. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Annesini bulamamıştı.

Aria kamyonetin altından o giysiyle çıktı, yeniden bir İkametçi olmuştu. Aria başlığı yeniden takıp karanlıkta yol aldı, kurtarma merkezine mümkün olduğu kadar yaklaştı. Perry menzile girdi. Artık orada sadece iki adam vardı, giriş rampasının orada duruyorlardı. Perry bunun en iyi şansları olduğunu biliyordu, Aria da öyle.

Aria yakına emekledi, rampadan yalnızca birkaç adım uzaktaydı, sonra tepeden yukarıya, Perry'ye doğru dönüp hazır olduğunu işaret etti. Şimdi sıra ondaydı.

Perry oku yerleştirdi; yukarı, girişi projektör ışığını nişan alırken kolları sabit ve duruşu kendinden emindi. Iskalamayacaktı. Bu sefer değil.

Oku bıraktı.

ARIA

Projektör ışığı, Aria'nın başlığının hoparlörlerinden giren sağır edici bir sesle patladı. Kurtarma merkezinin yanındaki iki muhafız ani karanlıkta irkildi. Birkaç saniye içinde bir düzine kadar adam ne olduğunu görmek için rampadan aşağı akın etti. Aria gölgelerden, kargaşanın içinde dalarak kurtarma merkezine koşarken omuzları içeri koşturan Muhafızlara çarptı.

Uzun metal koridorda adım adım ilerleyerek bir çift Muhafız'ın yanından geçti. Ona bakmadılar bile. Onların kıyafetlerini giymişti. Bir başlığı ve Akıllıgözü vardı. Onlardan biriydi.

Aria nereye gittiğini bilmediği halde bir amacı varmış gibi yürüyordu. Koridor boyunca açık kapıların yanından geçerken gözleri panikle etrafı tarıyordu. Gözüne portatif karyola ve sağlık malzemeleri takıldı. Kurtarma merkezinin girişe en yakın olan bölümünde triyaj odaları vardı; onu şaşırtan bu değil, odalardaki hareketsizlikti. Hayatta kalanlar neredeydi? Kimse var mıydı?

Annesini nasıl bulacaktı?

Bir sonraki odaya yaklaşıncı yavaşladı, önce dinleyip sonra içeri baktı. Bakışları, yalnız olduğundan emin olmak için etrafı taradı.

Değildi.

İnsanlar duvarlara istiflenmiş ranzalarda uzanıyordu. Başlık takmıyorlardı. Hareket etmiyorlardı. Aria odada ilerledi, açık yaralarını ve gri giysilerine sızan koyu kan lekelerini fark etti. Hepsi ölüydü. Her biri.

Birden saçına sinen kötü kokudan kurtulamadı, dışarıda aralarında emeklemek zorunda kaldığı cesetlere o kokudan. Aldığı her nefesle ölümü kokluyordu. Artık çaresiz bir şekilde Lumina'nın yüzünü aramaya başladı, bir karyola sırasından diğerine geçiyordu. Bir cansız bedenden diğerine. Acımasızlığın izleri her yerdeydi. Benek benek sarı çürükler. Sıyrıklar ve koparılmış et. Isırık izleri.

İstemedi, yaşananları hayal etti. Bu kadar insan kudurmuş hayvanlar gibi birbirine saldırmıştı. Soren'in Çiftlik 6'daki hali gibi... Annesi de bunun ortasında kapana kısılmıştı.

Neredeydi?

Aria hafif bir ses duyunca döndü. Biri yaklaştı. Aria gerilip saklanmaya hazırlandı ama sonra sesi tanıyıp donakaldı. Bu Doktor Ward mıydı? Lumina'nın iş arkadaşı? Doktor odaya girip maskesinin üstünden ona baktı ve durdu. Aria'nın içine bir umut dalgası yayıldı. O annesini nasıl bulacağını bilirdi.

"Doktor Ward?" dedi.

"Aria?" Bir an için birbirlerine baktılar. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu doktor ama sonra kendi sorusunu cevapladı. "Annen için geldin."

"Bana yardım etmelisiniz, Doktor Ward. Onu bulmalıyım."

Doktor ona doğru gelip ciddi bakışlarını ona yöneltti. "Burada," dedi. Bu Aria'nın duymak istediği sözdü ama ses tonu tamamen yanlışti. "Benimle gel."

Aria onu metal koridorlarda takip etti. Ne olduğunu biliyordu. Doktorun ne söyleyeceğini biliyordu. Lumina ölmüştü. Sesinde bunu duymuştu.

Onu takip etti; başı dönüyordu, bacakları ağır ve yavaştı. Bu gerçek değildi. Olamazdı. Lumina'yı da kaybedemezdi.

Doktor onu küçük, boş bir odaya götürdü; ağır, hava geçirmez kapı arkasından kapanırken tısladı.

"Fırtınalar yaklaşmamızı engelledi," dedi Ward. Akıllıgözünün yanındaki bir kas seğirdi. "Çok geç kaldık."

"Onu... onu görebilir miyim? Onu görmem gerek."

Ward duraksadı. "Evet. Burada bekle."

Gittiğinde Aria geriye doğru sendeledi. Başlığı duvara çarptı. Vücudu yere kayarak düştü. Tüm kasları titriyordu. Gözyaşları gözlerini yakıyordu. Avuçlarını gözlerine bastırmak istedi ama elleri maskesine çarptı. Soluk soluğa kaldı, nefesi kendi kulaklarına yüksek geliyordu.

Hava geçirmez kapı açıldı. Ward bir sedyeyi küçük bir odaya itti. Üstünde kalın plastikten uzun siyah bir torba vardı. "Ben dışarıda olacağım," deyip gitti.

Aria ayağa kalktı. Çantadan soğuk hava çıkıyor, duman gibi yükseliyordu. Eldivenlerinin kopçasını açıp çıkardı. Başlığını çıkarıp yere düşmesine izin verdi. Bunu yapmak zorundaydı. Bilmek zorundaydı. Fermuarı açmaya çalışırken parmakları titredi. Kendini açık bir yaraya hazırladı. Çürüklere. Korkunç bir şeye... Dışarıda

gördükleri gibi. Sonra fermuarı indirip annesinin yüzünü ortaya çıkardı.

Korkunç bir yara görmedi ama Lumina'nın teninin solgunluğu daha kötüydü, neredeyse beyazdı ama gözlerinin etrafında derin morluklarla gölgelenmişti. Saçları, kapalı gözlerinin üstüne dağınık tutamlar halinde dökülmüştü. Aria saçları kenara çekti... Lumina saçının böyle durmasına asla katlanamazdı. Aria annesinin teninin soğukluğunu hissettiğinde nefesi kesildi.

"Ah, anne."

Gözyaşları Akıllıgözünün kenarlarından inerek yanaklarından aşağı süzüldü.

Elini, teni soğuktan yanana kadar Lumina'nın alında tuttu. Aklında öyle çok soru vardı ki... Lumina neden babası hakkında yalan söylemişti? Kimdi o? DLS'nin tehlikelerini bildiği halde neden Aria'yı bırakıp Neşe'ye gelmişti? Ama en çok, bir cevabı duymaya ihtiyacı vardı.

"Nereye gideyim ben, anne?" diye fısıldadı. "Nereye gideceğimi bilmiyorum."

Lumina'nın ne diyeceğini biliyordu. *Bu senin cevaplaman gereken bir soru, Ötücü Kuş.*

Aria gözlerini kapadı.

Bunu *cevaplayabileceğini* biliyordu. Her adım canını yaksa da adım adım ilerlemeyi biliyordu. Yolda acı olduğunu biliyordu ama aynı zamanda inanılmaz güzellikler de vardı. Bunu çatılarda dururken, yeşil gözlerde, ufacık çirkin taşlarda görmüştü. Cevabı bulacaktı.

Annesinin yüzüne eğildi. Sessizce *Tosca* aryasını söylemeye başladı. Sesi titreyip çatlıyordu ama bunun önemi olmadığını

biliyordu. Lumina'ya bu aryayı söyleme sözü vermişti, bu *onların* aryasıydı, bu yüzden söyledi.

Şarkı bittiğinde kapı açıldı. Odaya üç Muhafız girdi.

“Bekle,” dedi. Veda etmeye hazır değildi. Hiç olabilir miydi ki?

Bir adam torbanın fermuarını hızla çekerek kapayıp sedyeyi çıkardı. Diğer iki Muhafız odada kaldı.

“Akıllıgözünü bana ver,” dedi en yakınındaki.

Arkasındaki diğer Muhafız vızıltı gibi elektrik sesi çıkaran beyaz bir cop tutuyordu.

Aria içgüdüsel olarak kapıya atıldı.

Coplu Muhafız yolunu kesti.

Gözlerinin önünde bir ışık parladı ve her şey karardı.

PEREGRINE

Perry gidemedi. Gözetlemede kalıp Aria'nın dönmesini bekledi. Ne oluyordu? Lumina'yı bulmuş muydu? İyi miydi? Muhafızların aşağıdaki ışığı tamir edişini izledi. Kurtarma merkezine dönüşlerini ve gecenin yeniden durgunlaşmasını izledi.

Aria geri gelmedi ve Perry asla gelmeyeceğini anladı.

Dönüp karanlığı bölercesine koştu. Batıya, eve yönelmeliydi. Ama bacakları rüzgâra dağılan bir dumanın izini sürdü. Biraz sonra bir sıra ağacın arasından yansıyan ateşin ışığını gördü. Hafif bir gitar tıngırtısı ve erkek sesleri duydu. Yaklaştığında ateşin etrafına toplanmış altı adam gördü.

Onu fark ettiklerinde gitar sesi kesildi. Perry, Talon'ın bıçağını kemerinden çıkardı. Uzattığında adamlardan birkaçı ayağa kalktı. "Bir takas. İçecek karşılığında." Başıyla ateşin yanındaki şişeleri işaret etti.

"Güzel bir bıçak," dedi adamlardan biri. Ateşin yanında, oturduğu yerde kalan bir adama döndü. Saçları örülüydü ve burnunun

altından kulağına uzanan bir yarası vardı. Uzun bir an boyunca Perry'yi izledi.

“Takası yap,” dedi.

Perry bıçağı uzattı, ondan ve anılarından kurtulmak istiyordu. Ona iki şişe Parıltı verdiler. Bir gecede içilmesi gerekenden biraz fazlaydı. Şişeleri alıp ateşten uzaklaştı. Gitardan yeniden şarkı sesi yayıldı. Perry şişeleri yanına koydu. Bu akşam babasını örnek alacaktı.

Bir saat sonra ilk şişe yanında baş aşağı duruyordu. Toprakta ileri geri gidiyor, görünmez bir gelgitle hareket ediyordu. Perry diğer şişeden içmeye başladı. Yetmeyeceğini bilmeliydi. Bedeni hissizdi ancak derinlerindeki acı öyle değildi. Aria gitmişti ve ne kadar Parıltı içerse içsin bu gerçeği değiştiremeyecekti.

Örgü saçlı adam ateşin karşısından ona bakıp duruyordu. *Haydi ama*, diye yakardı Perry sessizce, yumruklarını sıkarak. *Kalk. Şu işi bitirelim.* Örgülünün gelmesi birkaç dakika daha aldı. Bir iki metre ötede çömeldi, topuklarının üstüne oturdu.

“Senden bahsedildiğini duydum,” dedi adam. Kuvvetli görünüyordu ama Perry onun bir kapan kadar hızlı olabileceğini hissetti. Yara izi yanağında derin bir çizgiydi.

“Aferin sana,” dedi Perry sili sürçerek. “Benim senin kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yok. Ama saçın güzelmiş. Kız kardeşim de aynı senin gibi yapıyor.”

Örgülü, Perry'nin yanık eline baktı. “Kabilenden sürülmüşken hayat sana iyi gelmiyor mu, Tide'lı? Sana göz kulak olacak bir abin yok mu? Başını beladan uzak tutacak?” Örgülü, elini toprağa koyup öne eğildi. “Leş gibi ızdırıp kokuyorsun.”

Adam bir Biliciydi. Örgülü, Perry'nin şu anki ruh halini anlardı. Canının nasıl yandığını. Yalnızca nefes almanın bile zor

geldiğini. Bu onu kaygılandırmalıydı; kendisiyle aynı avantajlara sahip biriyle kavga etmek. Ama Perry kendi gülüşünü duydu.

“Sen de leş gibi kokuyorsun, dostum,” dedi Perry. “Geviş getiriyormuş gibi.”

Örgülü ayağa kalktı. Dolu Parıltı şişesini tekmeleyip karanlıkta döne döne kaybolmasına sebep oldu. Diğer adamlar koşarak geldi, heyecanları Perry’nin burnuna kıvılcımlar gibi vurdu. Bu gece eninde sonunda kavga edeceğini biliyordu zaten. İnsanların onu görünce nasıl tepki verdiğini biliyordu. Onun gibi birini iyice benzettikten sonra hangi adamın kendine güveni artmazdı ki?

Perry bıçağını kavrayarak ayağa kalktı. “Haydi başlayalım. Neler yapabiliyorsun görelim bakalım.”

Örgülü kavgaya hazırlanarak tırtıklı, fena bir çelik parçası gösterdi. Bir bıçaktan çok testereyi andırıyordu. Dengeli görünüyordu ve hareketleri de rahattı ama ruh hali korkuyla gölgelenmişti.

Perry sırtıttı. “Fikrini mi değiştirdin?”

Örgülü üzerine bir kurşun misali atıldı. Perry bıçağın kolunu kestiğini hissetti ama açtığı yaranın acısını hissetmedi. Ciddi bir yaraydı. Akan kan Eter ışığında koyuydu. Bir an için tek yapabildiği, kanın vücudundan akışını izlemektir; kolundan aşağı süzülmesini.

Belki de bu iyi bir fikir değildi. Perry kimseyle sarhoşken dövüşmemiştir. Çok yavaş hareket ediyordu. Belki babasının yapabilmesinin sebebi Perry’nin çocuk olmasıydı. Bir çocuğa o öylece orada durup dayak yemek için aranırken vurmak ne kadar zor olabilirdi ki? Durumu düzeltmek için her şeyi yapmaya razı olan bir çocuğa?

Aniden boğazında kin yükseldi, Örgülü boğazına bıçak dayamayı başarırca vermesi gereken kararı fark etti. Sadakat yemini edecek ya da ölecekti. Kolay bir karardı.

“Hiç duyduğum gibi biri değilsin,” dedi Örgülü. “Tide’ların Peregrine’i. İki İşaretli.” Güldü. “Soluduğun havaya layık değilsin.”

Şimdi onu susturma zamanı gelmişti. Perry bıçağı elinde çevirirken az daha düşürüyordu. Öne atıldı. Olması gerektiği kadar hızlı olmayan bir darbe. Az kalsın gülecekti. Bıçaklar hiç ona göre silahlar olmamıştı. Hareketi yeniden midesini bulandırdı, bu sefer iki büklüm olmasına neden olacak kadar güçlüydü.

Kusma dürtüsünü bastırmaya çalışırken Örgülü ona doğru koştu. Dizini Perry’nin yüzüne geçirdi. Perry başını çevirmeyi başardı. Darbenin şiddetini şakağında hissetti. Burnunu korudu ama yere sert düştü. Onu götürmekle tehdit eden karanlığın usul usul yaklaştığını gördü.

Tekmelerin sonu gelmedi; sırtına, kollarına ve başına vuruyorlardı. Her yerden geliyordu. Perry onları hafifçe hissediyordu, acının gölgeleri gibi. Örgülü’yü durdurmadı. Böylesi kolaydı. Yerde kalmak. Perry’nin başı arkadan gelen bir tekmeyle öne düştü. Siyahlık yeniden geldi. Gelmesini istedi. Belki de dışından da içinde hissettiği gibi görünmesi daha mantıklıydı.

“Zayıfsın.”

Yanılıyordu. Perry zayıf değildi. Sorunu asla bu olmamıştı. Esas sorunu herkese birden yardım edemeyişiydi. Ne yaparsa yapsın, sevdiği insanlar hâlâ acı çekiyor, ölüyor ve gidiyordu. Ama Perry bunu yapamadı. Yerde kalamadı. Nasıl pes edeceğini bilmiyordu.

Bacaklarını altına çekip ayağa fırladı. Örgülü ani hareketi karşısında geriye sıçrayıp yoldan çekildi ama Perry onu yakasından yakaladı. Örgülü’yü kendine çekti, hareketiyle adam başını aniden geriye attı. Perry dirseğini adamın burnuna geçirdi. Burun deliklerinden kan boşaldı. Perry, Örgülü’nün elindeki bıçağı çevirip yumruğundan kaçarak kendi yumruğunu adamın midesine geçirdi.

Örgülü öne eğilip dizlerinin üzerine düştü. Perry kolunu adamın boynuna dolayıp onu toprağa devirdi.

Perry tırtıklı bıçağı yerden alıp adamın boğazına yasladı. Örgülü ona bakarken burnundan kan akıyordu. Perry bunun yemin istemesi gereken an olduğunu biliyordu. *Bana bağlılık yemini et ya da öl.*

Derin bir nefes aldı. Örgülü'nün öfkesi alevlenmişti, tamamen Perry'ye yönelmişti. Asla boyun eğmeyecekti. Örgülü ölümü seçecekti, tıpkı kendisinin de yapacağı gibi.

"Bana bir şişe Parıltı borçlusun," dedi Perry.

Sonra ayağa kalktı, sendeledi. Diğer adamlar etraflarına toplanmıştı. Onların ruh halini kokladı, kokuları hem doğru hem de yanlıştı. Ona meydan okuyabilecek başka biri var mı diye bakındı. Kimse öne çıkmadı.

Midesinin aniden kalkması oracıkta, onların önünde kusmasına yol açtı. Biri Örgülü'nün yaptığı gibi o kusarken üstüne gelmeye çalışırsa diye bıçağını hazırda tuttu. Kimse gelmedi. Her şeyi aynı anda kustu. Doğruldu.

"Sanırım daha fazla Parıltı'ya ihtiyacım yok."

Bıçağı bir kenara fırlatıp karanlığa daldı. Nereye gittiğini bilmiyordu. Bir önemi de yoktu.

Aria'nın sesini duymak istiyordu. Perry'ye iyi biri olduğunu söylemesini istiyordu. Tek duyduğıysa ayaklarının karanlığı takip eden sesiydi.

Sabah oldu. Baş, üstüne tekrar tekrar kapı çarpılmış gibiydi. Bedeni daha da kötüydü. Perry koluna gelişigüzel bir şekilde sardığı sargıyı çıkardı. Tırtık tırtık ve derin kesiğı yıkadı, yara yeniden kanarken başının döndüğünü hissetti.

Gömleğinden bir parça koparıp yeniden sarmaya çalıştı. Parmakları fazla titriyordu. Hâlâ içki yüzünden beceriksizdi. Çakılların üstüne uzanıp çok aydınlık olduğu için gözlerini kapadı. Çünkü karanlık daha iyiydi.

Kolunun çekildiğini hissederek hemen doğruldu. Örgülü yanında çömelmiş duruyordu. Burnu şişmiş, gözleri kızarmıştı. Perry koluna baktı. Yarası güzelce sarılmış, düzgün bir biçimde bağlanmıştı.

“Sana bağlılık yemini etmemi istemedin,” dedi Örgülü.

“Hayır derdin.”

Örgülü başını bir kez salladı. “Öyle derdim.” Talon’ın bıçağını kemerinden çıkarıp uzattı. “Herhalde bunu geri istersin.”

ARIA

Aria dizlerini çekti. Saatler önce, sıkışık bir odada uyanmıştı, dili ekşi bir tatla kaplanmıştı. Bir eldiven köşeye atılmıştı. Parmaklarındaki kan lekelerinin kırmızıdan pas rengine dönüşünü izlemişti.

Göz çukuru zonkladı. O baygınken Akılgöz'ünü çıkarmışlardı.

Aria'nın umurunda değildi.

Önündeki duvarda en az oda kadar geniş, kalın bir perde vardı. Aria açılmasını bekledi. Açıldığında karşısında kimi göreceğini biliyordu ama korkmuyordu.

Dışarıda hayatta kalmıştı. Eter'i, yamyamları ve kurtları atlatıp hayatta kalmıştı. Artık sevmeyi biliyordu, bırakmayı da. Bundan sonra sırada ne varsa onu da atlatabilirdi.

Yumuşak bir çatırtı sesi odanın sessizliğini böldü. Siyah perdenin yanındaki küçük hoparlörler yavaşça vızıldadı. Aria ayağa fırladı, eli Talon'ın bıçağının ağırlığını aradı. Perde açılıp kalın camın ardında bir odayı ortaya çıkardı. Öteki tarafta iki adam vardı.

“Merhaba, Aria,” dedi Konsül Hess, küçük gözleri keyifli bir ifadeyle kısıldı. “Seni gördüğüme ne kadar şaşırdığımı tahmin bile edemezsin.” Oturduğu sandalye, altında minicik kalmıştı. Yanında duran Ward sessiz ve ciddiye, alnı kırışmıştı.

“Kaybın için üzgünüm,” dedi Konsül Hess.

“Annenden gelen ‘Ötücü Kuş’ mesajını izledik,” diye devam etti. Elinde Aria’nın Akıllıgözü vardı. “Seni dışarıda bıraktığımda eşsiz genetik yapından haberim olmadığını biliyorsun herhalde? Lumina bunu hepimizden sakladı.”

Aria’nın bakışları cama gitti. Anladı. Onu hastalıklı bir Vahşi olarak görüyorlardı. Onunla aynı havayı solumak istemiyorlardı.

“Akıllıgöz sizde,” dedi. “Benden ne istiyorsunuz?”

Hess gülümsedi. “Ona da geleceğim. Neşe’de olanları biliyorsun, değil mi? Annenin dosyasında gördün.” Duraksadı. “Çiftlik 6’da bizzat yaşadın.”

Aria yalan söylemekte fayda görmedi. “Bir Eter darbesi ve DLS,” dedi.

“Evet, doğru. Çifte saldırı. Önce dışarıdan. Bir fırtına Koza’yı zayıflattı. Sonra da hastalık ortaya çıkarken içeride yaşananlar. Annen DLS üzerinde çalışan ilk araştırmacılardan biriydi. Pek çok bilim insanıyla beraber bir tedavi arıyordu. Fakat burada yaşananlardan da anlayabileceğin gibi, bir cevabımız yok. Bulana kadar da zamanımız tükenebilir.”

Ward’a bakarak bariz bir işaret verdi. Doktor hemen konuşmaya başladı, sesi Hess’ten daha fazla coşku taşıyordu.

“Eter fırtınaları Birlik’ten bu yana görülmemiş bir şiddetle vuruyor. Neşe yok olan tek Koza değil. Fırtınalar devam ederse

hepsi yok olacak. Hayal yok olacak, Aria. Yaşamak için tek umudumuz Eter'den kaçmak.”

Aria az daha ona gülecekti. “O halde umut yok. Ondan kaçamazsınız. O her yerde.”

“Yabancılar onun olmadığı bir yerden bahsediyor.”

Aria gerildi. Ward, Durgun Mavi’yi duymuş muydu? Tabii ki duşmuştu. O Yabancılar üzerinde araştırma yapıyordu, annesi gibi. Annesinin *önceden* yaptığı gibi.

“Bunlar sadece söylenti,” dedi Aria. Bu sözleri söylerken bile gerçek olabileceklerini biliyordu. Neşe hakkındaki söylenti de doğru çıkmamış mıydı?

Ward onu dikkatle izledi. “Yani bahsedildiğini duydun.”

“Evet.”

“O halde zaten yola çıkmışsın.”

Aria onun istediği şeyi fark edince midesi kasıldı. “Benim mi bulmamı istiyorsunuz?” Başını iki yana salladı. “Sizin için hiçbir şey yapmam.”

“Burada altı bin kişi öldü,” dedi Ward ısrarlı bir sesle. “Altı bin. Annen de aralarında. Anlamak zorundasın. Bu tek şansımız.”

Aria içindeki kederi, üstüne çöküşünü hissetti. Siyah arabadaki cesetleri ve triyaj odasındaki insanları düşündü. Bane ve Echo, DLS yüzünden ölmüştü. Paisley de. Sırada Caleb ve diğer arkadaşları mı vardı?

Dışarı dönmeyi düşünürken kalbi hızla atmaya başladı. Nabzını böyle şiddetli attıran Perry’yi görme düşüncesi miydi? Ya da belki de annesinin görevine devam etmeyi ona borçlu olduğunu hissediyordu. Ama Kozaların çöküşüne de göz yumamazdı.

“Hayal’e dönemezsin,” dedi Hess. “Çok şey gördün.”

Aria ona ters ters baktı. “Yani kabul etmezsem beni öldürecek misin? Bunu çoktan denedin. Daha iyisini yapman gerekecek.”

Hess bir an için onu inceledi. “Böyle diyebileceğini tahmin etmiştim. Seni ikna etmek için başka bir yol buldum.”

Duvarlarında kayık ve doğan resimleri olan odadaydı; Talon’ı Diyarlarda gördüğü odada.

“Aria... ne oluyor?” dedi telaşla. “Aria, o neden beni tanımıyor?”

Görüntü kaybolup Perry’nin Talon’a sarılışı görüldü. “Seni seviyorum, Talon,” dedi. “Seni seviyorum.” Sonra görüntü dondu.

Bir an için sesinin yankısı minicik odada kaldı. Sonra Aria cama doğru atılıp elleriyle vurdu. “Sakın onlara dokunayım deme!”

Hess ani patlaması karşısında afallayarak gerildi. Sonra dudakları tatmin olmuş gibi kıvrıldı. “Bana Durgun Mavi hakkında bilgi getirirsen bunu yapmama gerek kalmaz.”

Aria elini Perry’nin görüntüsüne götürdü, onu özliyordu. Gerçek onu. Bakışları Talon’a kaydı. Onunla hiç tanışmamıştı ama bunun bir önemi yoktu. O Perry’nin bir parçasıydı. Aria onu korumak için her şeyi yapardı.

Hess’e baktı. “İkisinden birine zarar verirsen sana hiçbir şey vermem.”

Hess gülümsedi. “Güzel,” diyerek ayağa kalktı. “Bence birbirimizi anlıyoruz.” Kapı açıldı ve Hess çıktı.

Ward peşinden gitti ama kapıya varınca duraksadı. “Aria, annen bize bir cevap bıraktı. Seni bıraktı.”

Altı Muhafız eşliğinde Dragonwing’e girdiğinde akşam olmuştu. Aria hâlâ siyah arabanın altında üzerine geçirdiği kıyafeti giyyordu ve çantasına yeni bir Akıllıgöz bırakılmıştı.

Kabinin loş ışığında oturup kemerini taktı. Muhafızlar ona maskelerinin içinde tiksinti ve korku karışımı bir ifadeyle bakıyordu.

Aria onlarla göz göze gelip kendisini Ölüm Dükkânı'nda tam olarak nereye bırakmaları gerektiğini söyledi.

PEREGRINE

Örgülü'nün adı Reef'ti. Perry o akşam onunla ve adamlarıyla ateşin etrafında oturduğunda elinde Parıltı yerine bir testi su vardı. Onlara neler yaptığını anlattı.

İkametçi ormanına nasıl girdiğini. Talon ve Vale'in nasıl kaçırıldığını. Onlara birkaç kelimeyle Ariadan söz etti, onu kaybetmenin acısı henüz çok tazeydi; sonra da kendini Tide'ların Kan Lordu ilan etmek için eve döneceğini anlattı.

Sesi kısılana kadar konuştu, sonra sorular sorulurken biraz daha devam etti. Son adam da uyuduğunda neredeyse sabah olmuştu. Perry sırtüstü uzanıp kollarını başının altında kavuşturdu.

Sadece Reef'in değil, hepsinin dostluğunu kazanmıştı. Küçük gruptaki altı adamı birden. Nefes aldığı anda sadakatlerinin kokusunu almıştı. Yumruklarıyla bir şans kazanmış olabilirdi ama onları sözleriyle fethetmişti.

Perry, Eter göğünü izlerken kendisiyle gurur duyacağını bildiği kızı düşünüyordu.

Sonraki günlerde fırtınalar tüm kuvvetiyle vurup kıyıya doğru ilerlemelerini yavaşlattı. Bulutlar sürekli tepelerinde dönüyordu. Göğün parıltısı geceleri aydınlatıp günün sıcaklığından çalışıyordu. Kış başlamıştı.

Mümkün oldukça seyahat ediyorlardı, yanmakta olan alanların etrafından dolanıyorlardı. Gece sığınacak bir yer bulup bir ateşin etrafında toplanıyorlardı, adamlar Reef'le dövüşlerini tekrar tekrar anlatıyordu. Hikâyeyi süsleyip anlattıkları kısımları canlandırıyorlardı. Söylediği şeyleri geveleyerek Perry'yi utandırıyorlardı. Ne zaman hikâyenin Perry'nin bıçağını çekerek kustuğu kısmına gelseler uludular. Reef hikâyenin sonundaki yenilgisini gülerek kabul edışıyle tekrar Perry'nin saygısını kazandı. Burnunun Perry'ninki gibi görünmesi için en az bir altı kez daha kırması gerekeceğini iddia etti.

Perry yalnızca kendi ailesinden Biliciler tanıdı. Liv. Vale. Talon. Reef, Duyu'su hakkında bildiklerini değiştirdi. Az konuşup birbirlerini mükemmel bir biçimde anlıyorlardı. Bu tür bir bağın bir kızla nasıl bir his olacağını düşünmemeye çalıştı. Zihni ne zaman o yöne gitse Aria'ya ihanet gibi geliyordu.

Bir gece şakır şakır yağan yağmurun dinmesini beklerken ağaçların altında bekledikleri sırada Reef ona döndü. "Eter'siz hayat farklı olurdu."

Ruh halî sakın ve durgundu. Düşünceliydi.

Diğer adamlar sessizleşti. Bakışları Perry'ye dönüp konuşmasını bekledi.

Perry onlara Durgun Mavi'den bahsetti. Sözleri bittikten bir süre sonra o ve Reef durup yağmurun kavrulmuş toprakları dövüşünü izlediler. Çıkardığı tıslama sesini dinliyorlardı. Perry, Roar'la orayı bulabileceğini biliyordu. Reef ve adamları da onlara yardım ederdi. Marron ve Cinder da. Yerini öğrenir ve sonra Tide'ları da oraya götürürdü.

"Durgun Mavi'yi bulacağız," dedi Perry. "Öyle bir yer varsa, sizi oraya götüreceğim."

Kulağa aynen söylediği gibi gelmişti; adamlarına bir söz vermiş gibi.

Fırtınalardan uzak durarak geçen bir haftadan sonra Eter'le aydınlanmış bir gece göğünün altında Tide bölgesine yaklaştılar. Perry ayaklarının altında kav gibi çatırdayan toprakta hızlı adımlarla yürürken tuz ve toprağın tanıdık kokularını içine çekti. Olması gereken yer burasıydı: Evinde, kendi kabilesiyle. Nasıl karşılanacağına dair kuruntuları yoktu. Tide'lar onu Talon ve Vale için suçlayacaktı. Ama onları yardım edebileceğine ikna etmeyi umuyordu. Kabilenin şimdi ona ihtiyacı vardı.

Tide bölgesinin ucunda bir meşale aydınlandı ve Perry uyarı bağıışları duydu, gece bekçileri tarafından fark edilmişlerdi. Biraz sonra birkaç meşale daha yanıp mavi gecede alevden noktalar oluşturdu. Perry, Tide'ların baskın yapıldığını sanacağını biliyordu. Daha önce onlarca kez bu durumda kalmıştı. Bir okun kalbine saplanmasını bekledi ama Brooke bağırarak durulması komutunu verdi. Perry yeniden adını duydu, sestense dolanıyordu. "Peregrine. Peregrine döndü," diye bağırdıklarını duyunca ayakları sendeledi. Saniyeler içinde insanlar evlerinden akın edip bir araya toplanarak

bölgenin ucunda bir kalabalık oluşturdu. Korku ve heyecan havayı coşkulu, mis gibi kokularla dolduruyordu.

“Yürümeye devam et, Perry,” dedi Reef sessizce.

Perry doğru sözleri bulabilmek için dua etti, buna şimdi ihtiyacı vardı. Açıklayacak ve düzelterek öyle çok şey vardı ki.

Arada kalan mesafeyi de kapadığında kalabalığın telaşlı fısıltıları dindi. Önünde duran yüzleri inceledi. Herkes buradaydı. Uyku mahmuru ve şaşkın görünen çocuklar bile. Sonra Perry, Vale’in öne çıktığını gördü, gümüş Kan Lordu zinciri siyah gömleğinin üstünde parlıyordu.

Bir an içi rahatlatma hissiyle doldu. Vale özgürdü. İkametçi Kozası’nda esir değildi. Sonra Vale’in ona son sözlerini hatırladı; ona lanetli olduğunu söylediğini. Gebermesini söylediğini.

Perry’nin bacakları seğirdi, sağlam basamıyordu. Ne yapacağını bilmiyordu. Bunu beklemiyordu. Vale’in de en az onun kadar şaşkın olduğunu görebiliyordu. Daima dikkatli ve serinkanlı olan Vale solgun ve sarsılmış gibiydi, ağzı ince bir çizgiye dönüşmüştü.

En sonunda Vale konuştu. “Döndün mü, küçük kardeşim? Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?”

Perry cevapları abisinin yüzünde aradı. “Burada olmamalısın.”

“Olmamalı mıyım? Tam tersi değil mi, Peregrine?” Vale kuru bir gülüşle çenesini kaldırarak Reef’i işaret etti. “Küçük sürünle Kan Lordu olmak için meydan okumaya geldiğini söylemeyeceksin ya? Sence de sayınız biraz az değil mi?”

Perry mantık yürütmeye çabaladı. “Talon’ı gördüm,” dedi. “Onu Diyarlarda gördüm. Senin de orada olduğunu söyledi. Seni Diyarlarda görmüş.”

Vale’in yüzü karardı. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Perry başını iki yana sallayıp Talon'ın onu kimliğini kanıtlamaya zorlayışını hatırladı. Talon, Vale'i gördüğü konusunda yanılıyor olamazdı. Yalan söylemek için de bir sebebi yoktu. Yani Vale yalan söylüyordu. Perry midesinin bulandığını hissetti. "Ne yaptın sen?"

Vale kemerindeki kılıfa uzanıp bıçağını çıkardı. "Hemen arkana dönüp gitsen iyi edersin."

Perry arkasında Reef ve adamlarının dövüşe hazırlandığını hissetti ama o yalnızca Vale'in elindeki bıçağa bakıyordu, zihni son hızda işliyordu. İkametçiler o gün sahilde sadece Akıllıgöz'ü aramıyordu. Talon'ın peşinden gitmişlerdi.

"Onu sen kaçtırtın," dedi Perry. "Bana tuzak kurdun... Neden?" Sonra çürüyen yiyeceklerin olduğu İkametçi kubbesini hatırladı. Öyle çok yiyecek vardı ki... Zıyan edilebilecek kadar çok. "Yiyecek için miydi, Vale? O kadar mı çaresiz kaldın?"

Bear öne çıktı. "Depolarımız dolu, Peregrine. Sable'ın ikinci nakliyatı geçen hafta geldi."

"Hayır," dedi Perry. "Liv kaçtı. Sable yiyecek göndermezdi. Liv, Horn'lara hiç gitmedi."

Bir an için kimse kıpırdamadı. Sonra Bear kımıldadı, kalın kaşları şüpheyile bir araya geldi. "Sen nereden biliyorsun?"

"Roar'u gördüm. Liv'i arıyor. Baharda buraya gelecek. O zamana kadar Liv'i bulabilir."

Vale'in yüzü öfkeyle gerildi, kontrolünün son zerresi de kayboldu. Yakalanmıştı. "Orası Talon için daha iyi!" diye gürledi. "Onu görsen anlardın!"

Etraflarında şaşkınlık nidaları yükseldi.

Perry inanamıyormuş gibi başını salladı. "Onu İkametçilere mi sattın?" Bunu neden daha önce anlamadığını bilmiyordu. Vale

aynı şeyi Liv'e de yapmıştı. Onu yiyecek için satmıştı. Ancak bu, geleneklerle haklı çıkarılmıştı. Aria *eskicil* olduğunu söylemişti. Perry bunu şimdi anlıyordu.

Vale ona kaç kez yalan söylemişti? Kaç konuda?

Kalabalıkta Brooke'u gördü. "Clara..." dedi kız kardeşini hatırlayınca. "Brooke, abim Clara'ya da aynı şeyi yaptı. Onu da İkametçilere sattı."

Brooke, Vale'e dönüp çılgık attı. Öne atıldı, Wylan araya girip onu tutarken kollarını savuruyordu.

"Vale, bu doğru mu?" Bear'in sesi gürledi.

Vale elini göğze doğru salladı. "Bunun karşılığında yiyecek almanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsunuz!" Sonra kalabalığı inceledi, şaşkıncı. Tide'ları kaybettiğini anlamış gibiydi. Yeniden Perry'ye dönüp bıçağını ayacağının yanındaki toprağa sapladı.

Perry kendi bıçağını attı. Onlar kardeşti. Bu iş bıçak gibi soğuk bir şeyle yapılmayacaktı.

Vale beklemedi. Aşağıya atılıp Perry'nin beline çarptığında içinden çıkan güç patlayıcıydı. Çarpıştıkları anda Perry, Vale'in savaşaacağı en güçlü rakip olduğunu biliyordu. Perry geriye savruldu, dişleri birbirine çarptı ama ayakları yeterince hızlı değildi.

Beraber düştüler, Vale'in omzu Perry'nin ciğerlerine çarparak havayı dışarı çıkardı. Perry yere düştükten hemen sonra çenesine afallamasına sebep olan bir darbe yedi. Gözlerini telaşla kırıştırdı, göremiyordu, yumruklar üstüne yağarken yüzünü korumak için kollarını kaldırdı. Perry etrafını algılamaya çalıştı. İlk kez Vale'in de en az kendisi kadar rahat dövuştüğünü fark etti.

Görüşünü geri kazanınca Perry tüm gücüyle ayağa kalktı. Vale'in boynundaki zinciri kavrayıp başını yukarı kaldırdı. Vale'in

burnunu hedef almıştı ama darbesi ağzına denk geldi. Vale yuvarlanırken dişlerinin kırıldığını duydu.

Vale dizlerinin üstünde doğruldu. "Seni piç kurusu!" diye bağırdı. Ağzından kan boşalıyordu. "Talon benim! Tek sahip olduğum o. Onun tek istediğiye sendin."

Perry ayağa kalktı. Sağ gözü çoktan şişip kapanmaya başlamıştı. Vale kıskanıyor muydu? Perry kendini kaybetmek üzereymiş gibi hissetti. Siyah eldivenli, onu okyanusa kadar takip eden İkametçi'yi hatırladı. İkametçiler Akıllıgöz'ü ve Talon'ı aldıkları halde onun peşinden gelmişti. Ölmesini istemişlerdi.

"İkametçilerden beni öldürmelerini istedin, değil mi Vale? Bu da pazarlığınızın bir parçası mıydı?"

"Önce seni yakalatmam gerekiyordu." Vale toprağa kan tükürdü. "Yapmam gerekeni yaptı. Zaten seni istiyorlardı."

Perry gözlerine akan kanı sildi. İnanamıyordu. Ağabeyi tüm bunları arkasından iş çevirerek yapmıştı. Tide'lara yalan söylemişti.

Vale, Perry'nin üstüne atıldı ama bu sefer Perry hazırды. Kenara çekilip kolunu Vale'in boynuna doladı. Onu aşağı çekti. Vale yere yüzüstü çarpıp debelendi ama Perry onu kısırmıştı.

Perry yukarı baktı. Etrafında şoka girmiş yüzler gördü. Sonra da yerde parlayan bıçağını. Kaldırdı. Vale'i çekerek bıçağı boğazına dayadı. Artık kardeş değillerdi. Vale bu ayrıcalığı kaybetmişti.

"Talon seni bunun için asla affetmeyecek," dedi Vale.

"Talon burada değil." Perry'nin kolları sarsıldı ve gözleri bulanıklaştı. "Bağlılık yemini et, Vale. Bana yemin et."

Vale'in bedeni gevşedi ama nefesi hâlâ hızlıydı. En sonunda başını salladı. "Annemizin mezarı üstüne yemin ederim, Perry. Sana hizmet edeceğim."

Perry ağabeyinin gözlerine baktı, kokusunu alamadığı şeyi görmeye çalışıyordu. Birkaç adım ötede, adamları arkasında bekleyen Reef'e baktı. Reef, Perry'nin ne istediğini gayet iyi biliyordu. Öne doğru birkaç adım atıp başını kaldırdı, derin bir nefes alırken burun delikleri genişledi, öfkenin kızgın kokusunun arasından gerçeği ya da yalanı aradı.

Başını hafifçe iki yana sallayarak Perry'nin zaten bildiği ama inanmak istemediği şeyi doğruladı. Vale ona asla hizmet etmeyecekti. Ona asla güvenemezdi.

Vale, Reef'e baktı. Örgülü'nün durumu anladığını fark edince gerildi ve bıçağına uzandı ama Perry daha hızlıydı. Bıçağıyla Vale'in boğazını kesti. Sonra ayağa kalktı. Artık Tide'ların Kan Lordu'ydü.

ARIA

“O raya gidince ona ne söylemeliyim?” diye sordu Roar. Birlikte Delfi’nin avlusunda durdular. Bahar Aria’nın kulaklarına cıvı cıvı şarkısını söylüyordu. Duvar boyunca çiçekler açmıştı, renkleri gri taşların önünde parlaktı. Kış, dağda geniş açıklıklar ve havada duman kokusu bırakmıştı. Artık vakti gelmişti. Marron’ın kalesinde beraber geçirdikleri aylardan sonra Roar ve Cinder, Tide’lara gidiyordu.

Perry’ye.

“Hiç,” dedi Aria. “Ona hiçbir şey söyleme.”

Roar sırttı. Aria’nın Perry’yi ne kadar özlediğini biliyordu. Saatleri Perry ile Liv’den bahsederek geçirmişlerdi. Ne var ki Roar’a Hess’le yaptığı anlaşmadan bahsetmemişti. Yeni Kan Lordu olarak Perry’nin işi başından aşkın olmalıydı. Bu yük Aria’ya aitti.

“Söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?” diye sordu Roar. “Ona bir baksan iyi olur, Rose. Galiba hasta.”

Rose güldü. Marron'la Delfi'nin girişinde duruyordu, elini yuvarlak karnına koymuştu. Rose çocuğunu artık her an doğurabilirdi. Aria doğum zamanı burada olacağını umuyordu.

Roar kollarını kavuşturdu. "Sence gerçekten de burada olduğunu eninde sonunda öğrenmeyecek mi?"

"Eh, ona söylemek zorunda değilsin."

"Sorarsa yalan söylemeyeceğim. Zaten söylesem de faydası olmaz."

Aria iç geçirdi. Haftalardır bu anı düşünüyordu ve hâlâ ne yapacağını bilmiyordu. Perry'nin korkularını biliyordu. Kendisi bir Bilici değildi. Rose'dan ya da kabilesindeki kızıdan farksızdı. Perry çoktan o kızla beraber olmaya başlamıştı belki de. Bunu düşünmek bile midesinin acıyla kasılmasına yol açıyordu.

"Roar!" diye gürledi kapının yanında bekleyen Cinder.

Roar gülümsedi. "Kızmadan önce gitsem iyi olur."

Aria ona sarıldı. Roar yanağını alına yaslamıştı, Aria düşünceleriyle ona gizli bir mesaj verdi. *Seni özleyeceğim, Roar.*

"Ben de, melezcik," diye fısıldadı Roar sadece Aria'nın duyabileceği kadar alçak bir sesle. Sonra ona göz kırpıp kapıya doğru ağır ağır yürüdü.

Aria göz ucuyla duvardaki kır çiçeklerini fark etti. "Roar, bekle!"

Roar döndü. "Efendim?" diye sordu kaşını kaldırarak.

Aria duvara koşup çiçeklere bakındı. Doğru olanı bulunca kopardı. Kokusunu içine çekip Perry'nin yanında yürüdüğünü hayal etti, yayı sırtında, o çarpık tebessümüyle bakarken.

Çiçeği Roar'a götürdü. "Fikrimi değiştirdim," dedi. "Ona bunu ver."

Roar'un gözleri şaşkınlıkla kısıldı. "Ben senin gülleri sevdiğini sanıyordum. Bu ne?"

"Bir menekşe."

İki hafta sonra, Aria bir ateşin önünde çömelmiş, tahta bir şişteki tavşanı çeviriyordu. Alevlerin aydınlığının ötesini göremiyordu ama kulakları ona yalnızca küçük hayvanların yakınlarında koşturduğu bu ormanda güvende olduğunu söylüyordu.

Marron'un kalesinden, planladığından günler önce ayrılmıştı. Roar'u beklediğinden çok daha fazla özlemişti. Cinder'in haşın varlığını bile özlemişti. Aynı yerlerde onlarsız kalmaya dayanamıyordu, bu yüzden toplanmış, Marron'la ağlaya ağlaya vedalaşmış ve kendi başına yola çıkmıştı.

Etin cızırdayıp çıtırdayışını dinlerken gerçek ateş gördüğü ilk geceyi hatırladı. Çiftlik 6'da bu onun için ne kadar korkutucu ve heyecan vericiydi. Hâlâ da öyleydi. Belki daha da fazla. Eter'in dünyanın büyük kısımlarını ateşe verdiğini görmüştü. Ateşin geniş bir elin arkasındaki deriyi düğümlemiş gibi, yaralarla benek benek donatılmış bir şeye dönüştürdüğünü görmüştü. Ama artık ateşi seviyordu; artık her günü böyle sonlandırıyordu; ellerini önünde ovuşturarak, anılarının tatlı acısını canlandırmasına izin veriyordu.

Gecenin içinde Aria ayak sesi duydu, uzaktan hafif hafif geliyordu ama hemen kime ait olduklarını anladı.

Karanlığa dalıp kulaklarının onu yönlendirmesine izin verdi. Onun ayaklarının taşlara ve küçük dallara basarak çıkardığı çatırtıları takip etti. Yürüyüşü hızlanıp koşuşa dönüşürken sesler de gitgide hızlanıyordu. Sesleri takip etti, ta ki tek duyduğu onun kalp atışı, sonra da kulağının yanındaki sesi olana kadar; ona ateş kadar sıcak bir sesle tam da duymak istediği sözleri söylüyordu.